

တိုက်တိုက်
မောင်ထွန်းသူ

TORTILLA FLAT
JOHN STEINBECK

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

တိုဘဝ တိုကျာ

မောင်ထွန်းသူ

TORTILLA FLAT
JOHN STEINBECK

BURMESE
CLASSIC
.COM

ယူဇနစာပေ

အမှတ်(၃)၊ နိဗ္ဗာန်လမ်း၊ သာသ/အရှေ့ရပ်ကွက်၊

ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၆၅၀/၉၄(၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၉၅၂/၉၄(၁၁)
၁၉၉၇၊ မတ်လ
ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု-၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဒေါ်မမ(၀၂၁၄၃)၊ အောင်ဥက္ကလာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၄၁၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးရဲမြင့်(၀၁၀၄၉)၊ ထက်လမ်းစာပေ၊
တံ ၉၆၇၊ ပဒေသာလမ်း၊ ဝေဘွားကြီးကုန်း၊ ရန်ကု

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

စံတိုး

အတွင်းဖလှော်

ဝင်းအောင်သူ

တန်ဖိုး

၁၅၀ ထွန်း

ဖြန့်ချိရေး

အမေ့အိမ်စာပေ၊ အမှတ် ၈၆၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း-၂၇၂၁၈၇

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

[၁]

ဤဝတ္ထု “တော်တီလာဖလက်” (Tortilla Flat)၊ သို့မဟုတ် “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” ကို ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ နှစ်ကာလအားဖြင့် ခုနစ်နှစ်နီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှလောက်သော အချိန်ကာလအတွင်းတွင် ဤစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်အား ထက်သန်နေကြသော ထုတ်ဝေသူများနှင့် တွေ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်အဖို့ ဝမ်းသာအားတက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်သာမက စိတ်ကြည်နူး ချမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုမျှသာမကပါ ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်စဉ်က ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည့် “ခံစားမှုများ”ကိုပါ ပြန်ပြောင်း သတိရမိခဲ့ပါ၏။

[၂]

ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ခဲ့သည်မှာ ကြိုက်လွန်း၍ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍ မည်မည်ရရ တခမ်းတနားမရှိဘဲ ဇာတ်ကောင်များကို ပီပြင်စွာ အသက်သွင်းထားနိုင်သည့် မူရင်း စာရေးဆရာ၏ စာရေးခြင်း အတတ်ပညာကို ကြိုက်သည်။ ပြီးသည့်အခါ ပြုံးရပြီး၊ ရယ်သည့်အခါ ရယ်ရသည့် အထွေထွေအငါးများ၊ သရော်သံများဖြင့် ပြည့်နေသည့် အရေးအသားများကို နှစ်သက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ထံသို့ ပေးချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့ပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ပြန်ဖြန့်ခွဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဤဝတ္ထု၏ အခန်းငါးခန်းပြန်အပြီးတွင် “မိမိကိုယ်ကို မိမိ မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် ဂရုမဟုတ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် “ကိုယ့် စာဖတ်ပရိသတ်ပေါ် ကိုယ့် မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစိတ် ဝင်လာခြင်းမှာလည်း အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။

ဤဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိသောဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ပရိသတ် အများစုကြိုက်တတ်သည့် အထိုးအကြိတ် အပစ်အခတ် နှင့် အသတ်အဖြတ်ဟူ၍ လုံးဝ မပါသောဝတ္ထု ဖြစ်နေသည်။ လွမ်းစရာ၊ ဆွေး စရာနှင့် ရင်နှေးစရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းဟူ၍လည်း လုံးဝမပါသော ဝတ္ထုဖြစ် နေသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက် လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလားဟူသော သံသယဝင်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသံသယ၏ ခြောက်လှန့်မှုသည် ကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ပြန်လက်စ ဤစာအုပ်ကို ဆက်၍မပြန်တော့ဘဲ ရပ်ထားခဲ့မိ ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဆက်မပြန်ဘဲ ရပ်ထားသည့် တစ်နှစ်နီးပါး ကာလအတွင်း အခြားစာအုပ် သုံးအုပ် ဆက်တိုက် ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

[၃] တစ်ရက်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုစာမူကို အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ပြန်၍ ဖတ်မိသည်။ ထိုအခါ -

“ပထမ အချုပ်ထဲရောက်စတွင် ကြမ်းပိုးများက သူ့အား အနှောင့် အယှက် ပြုခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း ကြမ်းပိုးများက သူ့အရသာကို ကောင်းစွာ သိသွားကြပြီ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့၏ ကိုက်ခဲမှုများကို မဖြုန်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတွဲ၍ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်” ဟူသော အရေးအသားမျိုး၊

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲနေတဲ့အခါမှာ တွေးတတ်တယ်ကျွ တကယ်လို့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိလာရင် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေမျှသုံးမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံလည်း ရလာရော စေတနာလည်း ဝေးရာကို ပြေးပါ လေရော” ဟူသော စာပိုဒ်မျိုး၊

“အမြင့်မြတ်ဆုံးသော သုစရိုက်များကို ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည့် စိတ် သည် အယုတ်ညံ့ဆုံးသော ဒုစရိုက်မှုများကိုလည်း ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည်” ဟူသော စာပိုဒ်မျိုးနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ပြုံးမိရယ်မိပြန်ပါ။ ထို အခါ ဤဝတ္ထုကို

စာဖတ်ပရိသတ်ထံ ပို့ပေးလိုစိတ်သည် တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ [၄]

ဤဝတ္ထု “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ”သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်ဆုရ ကမ္ဘာ ကျော် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး “ဂျွန်စတိန်းဘက်” ၏ လက်ရာဖြစ်သည်။ သူ၏ “ဒေါသမာန်” (The Grapes of Wrath)၊ “တို့ပိုင်တဲ့မြေ” (Or Mice and Men) နှင့် “ပုလဲ” (The Pearl) စသော ဝတ္ထုများကဲ့သို့ပင် ပြောစမှတ် ပြုရလောက်အောင် ထူးခြားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ “ဒေါသမာန်” သည် စနစ်တစ်ခု၏ ပြောင်းလဲမှုနှင့် လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့ မှုတို့ကြောင့် ဖရိုဖရဲပြိုကွဲကာ အခြေပျက်အနေပျက် ဖြစ်သွားရသော လူ့အဖွဲ့ အစည်းတစ်ခု၏ ဘဝကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာအောင် ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထု ကြီးဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ “လူမှု အနိဗ္ဗာရီ” များကို မီးမောင်းထိုးပြထားသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်၏။

“တို့ပိုင်တဲ့မြေ”သည် လယ်ယာလုပ်သားဘဝမှ မြေမဲ့ယာမဲ့ဖြစ်ကာ အခြေအနေမဲ့သွားရသော လူနစ်ယောက်၏ ထူးခြားသော သံယောဇဉ်နှင့် ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကို ခြယ်မှုန်း ပြသထားသည့်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ “ပုလဲ” သည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အဖိုးထိုက်တန်သည့် ပုလဲကြီးတစ်လုံး ကိုရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လောဘ ဒေါသ မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်း ဖျက်ခတ်ကာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကြီးစွာ ဆင်းရဲသွားရရှာသည့် တံငါသည် မိသားစုတစ်ခု၏ ဒုက္ခကို ရေးဖွဲ့ထားသောဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထု “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ”မှာမူ စပိန်၊ ရက်အင်ဒီးယန်း၊ မက္ကဆီကန် နှင့် ကော့ကောစီယန်လူမျိုးများ သွေးချင်းနှော၍ ပေါက်ဖွားလာသည့် “ပီဆာနိုး” (Paisanos) ဟု ခေါ်သော လူမျိုးစုတစ်ခု၏ ဘဝကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းဖြစ် လေသည်။

[၅] ဂျွန်စတိန်းဘက်သည် မိခင်ကျောင်းဆရာမ၏ ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးမှုကြောင့် ဝေစဉ်ကတည်းက စာကောင်းပေကောင်းများ ဖတ်ခြင်းတွင် ဝါသနာထုံခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်များကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ် ပြင်းပြခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိ ဆလိုင်နတ်စိတ်အထက်တန်းကျောင်းမှ ပညာသင်ကြားနေစဉ်ကတည်းက သူသည် ကျော်မဂ္ဂဇင်း၌ ဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့သည်။ စတင်ဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေသမျှ စာစောင်များနှင့် မဂ္ဂဇင်းများ သိပ္ပံဆောင်းပါးများ၊ ကဗျာများနှင့် သရော်စာများကို အဆက်မပြတ် ရေးခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်မှထွက်၍ အပြင်လောကသို့ ရောက်သည့်အခါ ဂျွန်စတီနိုးဘက်သို့ သူ ကျောင်းသားဘဝက ရေးထားခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေနိုင်ရအားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဝတ္ထုတိုများအပေါ် စိတ်ဝင်စားသူ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးမျှ မတွေ့။

ကံအားလျော်စွာ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် သူ၏ “ရွှေဖလား” (Cup of Gold) အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက စတင်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်၍ ခြောက်ကြိမ်တိတိ ပြန်လည်ပြင်ဆင် ရေးသားထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ၁၇-ရာစုအတွင်းက ကျော်ကြားခဲ့သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပင်လယ်ဓားပြကြီး “ဟင်နရီ မော်ဂန်” (Henry Morgan) (နောင်အခါတွင် ဂျပေကာကျွန်း၏ ဘုရင်ဖြစ်လာသူ)၏ အကြောင်းကို နောက်ခံထား၍ ဇာတ်အိမ်တည်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်မှု အများအပြားဖြင့် မွမ်းမံရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုကို လူကြိုက်များလိမ့်မည်ဟု ဂျွန်စတီနိုးဘက်က မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘဲ စိတ်ဝင်စားသူ မရှိသလောက် အဖြူမျိုးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် “မသိသော ဘုရားသခင်သို့” (To God Unknown) ဝတ္ထုနှင့် “ကောင်းကင်ဘုံမှ စာကျက်မြေများ” (The Pastures of Heaven) ဝတ္ထု ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနှစ်အုပ်မှာလည်း ပရိသတ်မကြိုက်သဖြင့် အောင်မြင်မှုနှင့် ဝေးခဲ့ရပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏ လေးအုပ်မြောက် ဖြစ်သော “တော်တိလာ ဖလက်တ” သို့မဟုတ် “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” ဝတ္ထု၊ စာမူသည် ထုတ်ဝေသူ မရှိတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲ၌ သောင်တင်နေခဲ့ရလေပေ၏။

[၆]

ယင်းကဲ့သို့ သောင်မတင် ရေမဂျူ ဖြစ်နေခိုက်တွင် ဂျွန်စတီနိုးဘက်အား အထောက်အကူပြုသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ နယူးယောက်မြို့မှ အယ်ဒီတာ တစ်ဦးဖြစ်သော “မတ်စကယ်ကိုဖီစီ”သည် ရိုကာရိုမြို့သို့ အလည်သွားရ၏။ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရာမှ ဂျွန်စတီနိုးဘက်၏ နောက်ပိုင်းထွက်သည့် ဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို တွေ့သည်။ အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ဝယ်လာပြီး ဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်တွင် ဂျွန်စတီနိုးဘက်အား အလားအလာရှိနေသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု မြင်လာသည်။

စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ “ဝီလျံရိုစ်ဘက်နက်” (William Rose Benet) က “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” မှ ဇာတ်ကောင်များသည် ကလေးဆိုးများနှင့် တူသည်။ သူတို့သည် မည်သည့်အရာကိုမှ အလေးအနက်မပြုကြ။ အရာရာတိုင်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားကြသည်။ သူတို့သည် ကိုယ် ကြိုက်သလိုနေပြီး ကိုယ်ကောင်းသည်ထင်ရာကို လုပ်နေကြသော “ပျော်ပျော်နေ သေခဲ ဝါဒ သမားများ” ဖြစ်ကြသည်။ ဤလူစုကိုပင်လျှင် ဂျွန်စတီနိုးဘက်က ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်၊ သနားကြင်နာစိတ်တို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ ကရုဏာမကင်းသော သရော်မှုကလေးများကို သိမ်မွေ့စွာ ဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်ဟုဆိုခဲ့သည်။ စာပေပညာရှင် “အလန် ထရက်ချ်တင်းဘာ့ဂ်နှင့် ဘင်ဂျာမင်ဒီမော့” (Alan Trachtenberg and Benjamin De Matt) တို့ကမူ “ဂျွန်စတီနိုးဘက်၏ တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာသည် ဇာတ်လမ်းကို အသားပေးသည့် ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို အလေးအနက်ပြုသည့် “စရိုက်ဖော်ဝတ္ထု” ဖြစ်သည်။ စရိုက်ဖော်ရင်းမှပင် ဘဝ၏အမြင်များကို သုံးသပ် တင်ပြသွားသည်ဖြစ်ရာ ယင်းသုံးသပ် တင်ပြချက်များကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ကြဖို့ လိုပေသည်ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။

[၇]

ဤဝတ္ထု “တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ” ကို မြန်မာပြန်စဉ်က ကျွန်တော့်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် “မဝံမရဲစိတ်”ကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤစာအုပ် ထွက်လာသည့်အခါ စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်စက်ခံသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို နှစ်သက်လက်ခံ

ကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုသံများကိုလည်း ကြားခဲ့ သိခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါ “ကိုယ့်စာဖတ် ပရိသတ်အပေါ် ကိုယ်မယုံကြည်သောစိတ်” ဝင်ခဲ့မိခြင်း၏ အပြစ်ကို ကျွန်တော် မြင်လာခဲ့ပါသည်။ ဤအပြစ်အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၉၄ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၁၉ ရက်။

နိဒါန်း

ဤဝတ္ထုသည် ဒင်နီ၏ အကြောင်း၊ ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများအကြောင်းနှင့် ဒင်နီတို့ အိမ်အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထိုအရာသုံးခု မည်ကဲ့သို့ ပေါင်းစပ်ပြီး တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားသည်ကို ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုထဲ၌ ဒင်နီ၏ အိမ်အကြောင်း ပြောသည့်အခါ သစ်သားအမိုး၊ သစ်သားအကာ လွှာချင်းနှင့် ထုံးဖြူများ သုတ်ထားသော ကက်စတိုင်းလ်ဟု ခေါ်သည့် စပိန် တောနှင့်ဆီရိုင်းများ အုံလိုက် ကျင်းလိုက် ပေါက်ရောက်နေသော အဆောက်အအုံ တစ်ခုအကြောင်းကိုသာ ကွက်၍ ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ ဒင်နီ၏ အိမ်အကြောင်း ပြောနေသည့်အခါ လူတစ်စု အကြောင်းကိုပါ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ဖို့ လိုသည်။ ထိုလူ တစ်စုအတွင်း ပေါက်ဖွားလာသည့် သာယာမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာမှု နှင့် ကူညီရိုင်းပင်မှု၊ နားလည်ရ ခက်လောက်အောင် နက်နဲလှသည့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုများအကြောင်းကိုပါ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်ဖို့လိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်နီ၏အိမ်သည် အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင် အာသာ ညီလာခံကျင်းပရာနေရာနှင့်တူ၍ ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများသည် ထိုညီလာခံ တွင် ပါဝင် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့် နိုက်ခေါ် သူရဲကောင်းများနှင့် တူကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်လည်း ဤဝတ္ထုသည် ထိုအုပ်စုကလေး မည်ကဲ့သို့ တည်ရှိလာ သည်၊ လှပ၍ အမြော်အမြင်ရှိသော လူ့အဖွဲ့အစည်းလေး တစ်ရပ်အဖြစ် မည် ကဲ့သို့ ရှင်သန်လာသည်၊ မည်ကဲ့သို့ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာသည် စသည်များကို ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုသည် ဒင်နီသူငယ်ချင်းများ၏ စွန့်စား စနိုးများ၊ သူတို့လုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုများ၊ သူတို့၏ အတွေးအခေါ်များနှင့် လူတို့၏ ကြီးပမ်းအားထုတ်မှုများကိုလည်း ဖော်ပြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤဝတ္ထုသည် ထိုအုပ်စုကလေးအတွင်းရှိ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် အရာဟူသမျှ မည်ကဲ့သို့ ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်ကို လည်း ကောင်း၊ ဤအုပ်စုကလေး မည်ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ မည်ကဲ့သို့ မြို့တု ပျက်စီးသွားသည်ကို လည်းကောင်း ပြောပြလေသည်။

ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်၏ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်နေရာရှိ မြို့ဟောင်း တစ်မြို့ဖြစ်သော မွန်ထရေးမြို့တွင် ဤအကြောင်းအရာများသည် လူသိများပြီ ထင်ရှားသောအရာများ ဖြစ်၏။ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေကြသည့် အကြောင်း အရာလည်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တခမ်းတနား ချဲ့ကား၍ပင် ပြောဆို တတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ဤဖြစ်စဉ်များကို ပေထက်အကွရာ တင်၍ မှတ်တမ်းတင်ထားပါက ကောင်းပေလိမ့်မည်။

သို့မှသာလျှင် နောင်အနာဂတ်ကာလတစ်ခုအတွင်း၌ ရှိလာမည့် ပညာ ရှင်များသည် ဤပုံပြင် ဝတ္ထုများကို ကြားကြသည့်အခါ အာသာဘုရင်၏ အကြောင်း၊ ရိုလန်၏အကြောင်းနှင့် ရော်ပင်ဟု၏အကြောင်း ပြောသည့်အခါ သုံးနှုန်းပြောဆိုကြသကဲ့သို့ ပြောဆိုခြင်း ပြုကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ 'ဒင်နီဆိုတဲ့လူ မရှိဘူး၊ ဒင်နီရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ ဒင်နီရဲ့အိမ် ဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ ဒင်နီဆိုတာ စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်ဆင်းကိုးကွယ်နေတဲ့ နတ်တစ်ပါးပါ။ သူ့ရဲ့ ရည် ညွှန်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်း အမှတ်အသားတွေပါ' ဟုလည်း ပြောကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါ ဤဖြစ်စဉ်သမိုင်းကို မှတ်တမ်းတင်ထား လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ဤဖြစ်စဉ်များအပေါ်၌ စိတ်ချဉ်ပေါက်နေကြသော ပညာရှင် များ၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ သရော်သံ လှောင်သံများကို ကြားကြရတော့မည် မဟုတ်။

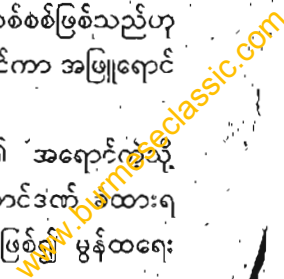
မွန်ထရေးမြို့သည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ ဆင်ခြေလျှောပေါ်၌ တည်ရှိ သည်။ သူ့အောက်ဘက် အနိမ့်ထဲတွင် ပြာသောပင်လယ်တွေရှိ၍ သူ့ နောက် ဘက်တွင် မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်မည်းမည်းများဖြင့် ပြည့်နေသည့် တော အုပ်တစ်ခု ရှိသည်။ မြို့၏ အနိမ့်ပိုင်းများတွင် အမေရိကန်များ၊ အီတလီများ၊ ငါးဖမ်းလုပ်သားများနှင့် စည်သွတ်ဘူး စက်ရုံအလုပ်သမားများ နေထိုင်ကြ သည်။ သို့သော်လည်း တောင်ကုန်းအပေါ်ဘက်ရှိ မြို့ဆင်ခြေဖုံးနှင့် တောအုပ်

တွေဆက်စပ်နေသော နေရာ၊ ကတ္တရာစေးနှင့် လုံးဝ အထိအတွေ့မရှိသော ပင် များရှိရာနေရာနှင့် လမ်းထောင့်များတွင် လမ်းမီးတိုင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော ရာများ၌မူ မွန်ထရေးမြို့၏ မြို့သူမြို့သားဟောင်းများ နေထိုင်လျက်ရှိကြ သည်။ သူတို့သည် ရှေးအခါက ဝေလနယ်အတွင်း၌ ရှေးဟောင်း ဘာဂီဘွန် မျိုး များ အိုင်အမာ အခြေစိုက်ခဲ့ကြသည့်နည်းတူ ထိုနေရာများတွင် အိုင် မဟာ အခြေစိုက်၍ နေထိုင်လျက် ရှိကြ၏၏။ သူတို့ကား 'ပီဆာနီး' များ ထည်း။

သူတို့သည် ပေါင်းမြက်များ အလွန်ထူထပ်သော ခြံဝင်းများအတွင်းရှိ ဝမ်းသာ အိမ်အိမ်ဟောင်းများထဲ၌ နေကြသည်။ ဝော့အုပ်အတွင်းမှ ထင်း များပင်များသည် အိမ်ကြိုအိမ်ကြားများတွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည်။ ထာနီးများသည် စီးပွားရေးဝါဒနှင့် ကင်းသူများဖြစ်၏။ အလွန်ရှုပ်ထွေးသော မမေရိကန် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း နည်းစနစ်များနှင့်လည်း လွတ်ကင်းနေသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ထဲတွင် ခိုးယူစရာပစ္စည်းလည်း မရှိ၊ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ် ရာ ဟူ၍လည်း ဘာမှမရှိ၊ အပေါင်ခံစရာပစ္စည်းလည်း ဘာတစ်ခုမှ မရှိ ပြင် ထိုစီးပွားရေးစနစ်သည် သူတို့လူစုကို အလွန်ပြင်းထန်သော အရှိန် စဟန်ဖြင့် ထီးနက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်။

ပီဆာနီးတစ်ဦး ဆိုသည်မှာဘာလဲ၊ သူသည် စပိန်၊ ရက်အင်ဒီးယန်း၊ ကျွတ်ကန်နှင့် ကော့ကေးဆီယန်းသွေးများ ရောနှောပေါင်းစပ်ထားသူဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘိုးဘွား ဘီဘင်များသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း တစ်ရာ သို့မဟုတ် နှစ်ရာခန့်က ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီဆာနီး လေသံဖြင့်ပြော၍ စပိန်စကား ကိုလည်း ပီဆာနီး လေသံဖြင့်ပင် ပြောသည်။ သူ့ကို ဘာလူမျိုးလဲဟု အမေး မရှိသည့်အခါ သူသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စပိန်လူမျိုး စစ်စစ်ဖြစ်သည်ဟု ပြောသကဲ့သို့ အဖြေပေးပြီး သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင်တင်ကာ အဖြူရောင် သမ်းနေသည့် သူ့လက်မောင်းအတွင်းသားနုကို ပြသည်။

ရှဲ့စေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးတံတစ်ချောင်း၏ အရောင်ကဲ့သို့ အညိုရောင်သမ်းနေသည့် သူ၏ အသားရောင်သည် နေလောင်ဒဏ် ခံထားရ ကြောင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ သူသည် ပီဆာနီးတစ်ဦးဖြစ်၍ မွန်ထရေး

မြို့၏ အပေါ်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ 'တော်တီလာဖလက်' ဟု ခေါ်ဝေါ်ရပ်ကွက်အတွင်း၌ နေထိုင်သည်။

ဒင်နီသည် ပီဆာနီး တစ်ဦးဖြစ်၍ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်ရာ လူတိုင်းက သူ့ကို ခင်ကြည်သည့်သော်လည်း သူသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်၏ ကလေးများကလေးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်၏။ အခြားကလေးများနှင့် မတူအောင် တထူးခြားသည့် ကလေးတစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပေ။ သူသည် ရပ်ကွက်အတွက် လူတိုင်းလိုလိုနှင့် သွေးသားတော်စပ်မှုကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုကြောင့် သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်မှု ရှိနေသူဖြစ်၏။

တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ အိမ်ငယ်နှစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်နေသော သူ့အဘိုးသည် အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရာ မက သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအတွက် အများ၏လေးစားမှုကို ခံယူနေရလည်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တစ်နေ့တခြား ကြီးပြင်းလာနေသော ဒင်နီသည် သစ်တောထဲသွား၍ အိပ်နေခြင်း၊ နွားခြံကြီးများထဲဝင်၍ အလုပ်လုပ်နေခြင်း မပေးလို မကမ်းလိုသူများထံမှ သူ့အတွက် အစားအစာနှင့် ဝိုင်အရက်ကို လှူယူခြင်း စသည်များကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လုပ်နေခဲ့ပါမူ ယင်းကဲ့သို့ ပြုမိနေခြင်းများသည် သူ့တွင် အလွန် ဩဇာညောင်းသော ဆွေမျိုးညာတိများ မဟုတ်ပေ။ ဒင်နီသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးညက်ညက်၊ အသားမည်းမည်း အရပ်ပုသော်လည်း တက်တက်ကြွကြွရှိသည်။ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးတွင် သူ့ခြေထောက်များသည် မြင်းတစ်ကောင်၏ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ အကွေးအတိုင်း ကွေးလာနိုင်သည်အထိ ခွင်လာခဲ့လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဒင်နီအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ဂျာမနီနှင့် စစ်ဖြစ်ပြီဟူသော ကြေညာချက် ထွက်လာသည်။ စစ်သတင်းကြားသိရသောအချိန်တွင် ဒင်နီနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်း ပီလွန် (ပီလွန်သည် ဘွတ်ဖိနပ် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းပြုတ်၍ ယောင်သုံးဆယ်ဖြစ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။) တို့သည် ဝိုင်နစ်ဂါလန် ပုလင်းများဖြင့် သောက်ပွဲကြီး ကျင်းပနေခဲ့ကြ ဖြစ်သည်။ ကုန်တင်ကုန်ချ အထမ်းသမားကောင်ကြီး ဂျိုးသည် ထင်းရှူးပင်များ ကြားမှ တလက်လက်ထွက်နေသော ပုလင်းအရောင်များကို မြင်သည်။ ထိုအခါ သူသည် ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့ထံ ရောက်လာပြီး အရက်ဝင်သောက်လေသည်။

ပုလင်းများထဲ၌ အရက်အတော်များများ လျော့လာသည်နှင့်အမျှ နိုင်ငံ့ပျစ်စိတ်သည် လူသုံးဦး၏ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဝိုင်အရက်တစ်စက်မျှ မကျန်တော့သည့်အခါတွင် သူတို့သုံးဦးသည် သူတို့၏ ရဲဘော် ရဲဘက်စိတ်နှင့် သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ လုံခြုံမှုအတွက် လက်မောင်းချင်းချိတ်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး မွန်ထရေမြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

စစ်သား စုဆောင်းရေး စခန်းတစ်ခုရှေ့ အရောက်တွင် သူတို့သည် အမေရိကန် နိုင်ငံတော်ကြီး အခွန်ရှည်ပါးစတုဂံ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ စုတောင်းပြီး ဂျာမနီနိုင်ငံကို အရေဆုတ်ပစ်မည်ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ကြွေးကြော်ကြသည်။ သူတို့သည် ဂျာမန်အင်ပါယာကြီးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကျိန်ဆဲကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏အသံများကြောင့် စစ်သားစုဆောင်းရေးစခန်းမှ တပ်ကြပ်ကြီးသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန်နီးလာပြီး ယူနီဖောင်းကို ကာသုတ်ကာ ရက်ဝတ်ကာ အပြင်သို့ထွက်လာသည်။ ဆူဆူညူညူလုပ်နေကြသော သူတို့ လူစုကို ငြိမ်ဆိတ်သွားအောင်လုပ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို တပ်သားများအဖြစ် လက်ခံစာရင်းသွင်းရန် သူ့ခုံတွင် ထိုင်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူတို့ကို သူ့ခုံရှေ့၌ တန်းစီ၍ ရပ်ခိုင်းသည်။ သူတို့သည် အရက်သောက်လွန်၍ ကာယိန္တရေပျက်ခြင်း ရှိ မရှိဟူသော စစ်ဆေးချက်မှတစ်ပါး အခြားစစ်ဆေးချက်ဟူသမျှကို အောင်မြင်ကြသည်။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးက ပီလွန်ကို စတင်၍ မေးခွန်းများမေးသည်။

“မင်း ဘယ်တပ်ကို ဝင်ချင်သလဲ”

“ကျုပ်ကတော့ နေရာမရွေးဘူး” ဟု ပီလွန်က ခပ်ပျော်ပျော်လေလေ ဖြင့် ဖြေသည်။

“ငါတို့ကတော့ မင်းလိုကောင်မျိုးတွေကို ခြေလျင်တပ်အတွက် လိုနေတယ်ကွ” ဤသို့ဖြင့် ပီလွန်သည် ခြေလျင်တပ်သားအဖြစ် စာရင်းသွင်းခံရသည်။

ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့မျက်နှာကို ကောင်ကြီးဂျိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဂျိုးမှာ အမူးပြေစ ပြနေပြီ။ “မင်းကကော ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက စိတ်မချမ်းမြေ့သဖြင့် ပြောသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ကိုလည်း ခြေလျင်တပ်မှာပင် စာရင်းသွင်းလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မတ်တတ်ကြီး အိပ်ပျော်နေသော ဒင်နီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ “ကဲ မင်းကကော ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ဟား”

“ငါ မေးနေတယ်၊ ဘယ်တပ် ကြိုက်သလဲလို့”

“ဘာတပ်လဲ”

“မင်း ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ်ဘာမဆို လုပ်တတ်တယ်”

“မင်း အရင်က ဘာလုပ်ဖူးသလဲ”

“ကျုပ်လား၊ ကျုပ်က လားရေဆုတ်တဲ့ ကောင်ပဲ”

“အိုး ဟုတ်လား၊ မင်း လား ဘယ်နှစ်ကောင်လောက် ထိန်းနိုင်မလဲ”

ဒင်နီက အလွန် ဂရုမစိုက်သည့် အမူအရာဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားမှာ လား ဘယ်နှစ်ကောင် ရှိလဲ”

“သုံးသောင်းလောက် ရှိတယ်” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောသည်။

ဒင်နီက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ယမ်းလိုက်ပြီး “သူတို့ကို ကြီးချည်လိုက်ဗျာ” ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ကြီး ဖြစ်ပွားနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဒင်နီသည် တက္ကဆတ်ပြည်နယ်သို့ သွားကာ လားများကို ကျောင်းနေရ၏။ ပီလွန်ကတော့ ခြေလျင်တပ်နှင့် အတူ အိုရီးဂွန်ပြည်နယ် အတွင်း၌ လှည့်လည်သွားနေရပြီး ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ ထောင်ကျသွားလေသည်။

၁

ဒင်နီ စစ်ပွဲမှပြန်လာခြင်း၊ သူ့အမွေစား အမွေခံ တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းနှင့် အားကိုးရာမဲ့များအား ကာကွယ်ရန် သစ္စာပြုခြင်း

ဒင်နီ စစ်တစ်မှထွက်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ သူသည် အမွေစား အမွေခံ တစ်ဦးဖြစ်နေပြီး ပစ္စည်းပိုင်ရှင်တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့အဘိုးသည် ဒင်နီအတွက် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ မိမိငယ်နှစ်လုံးထားကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားရသောအခါ ဒင်နီသည် ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဘဝဖြင့် ပစ္စည်းထိန်းရမည့် တာဝန်အတွက် ရင်လေးလျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ့ပစ္စည်းကို မှာ၍ မကြည့်သေးမီ ဝိုင်တစ်ဂါလန်ဝယ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကုန်အောင် ယောက်သည်။ ထိုအခါ စိတ်ထဲတွင်လေးနေသော တာဝန်ကြီးသည် သူ့ထံမှ ထွက်ပြေးပြီး သူ၏ အလွန်ဆိုးရွားသော စိတ်ရိုင်းစိတ်မှိုက်များသည် အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ သူသည် သံကုန်ဟစ်၍အော်သည်။ အယ်လ်ဗာရေးနီးလ်စ်-ပေါ်ရှိ ဘီလီယက်ခုံထဲမှ ကုလားထိုင်တချို့ကို ကိုင်ပေါက်ကာ ချိုးပစ်သည်။ တစ်ခဏမျှသာကြာပြီး သူ့ဘက်က အနိုင်ရသော ရန်ပွဲနှစ်ပွဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်သည်။ ဒင်နီကို ဂရုစိုက်သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် လေးကိုင်းသဖွယ် ဖွင့်နေသော သူ့ခြေထောက်များသည် လေးကွက်သိုင်းနင်းကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ယယ်ဆောင်ပြီး သင်္ဘောဆိပ်ဘက်ရှိ ဆိပ်ခံတံတားဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ ယခုလို နောက် စောစောစီးစီးဆိုလျှင် အိတ်လီလူမျိုး ငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ရန် ရာဘာ ရှူးဖိနပ်ကြီးများကို စီး၍ သွားလာလှုပ်ရှားချွတ်ကြလေသည်။

လူမျိုးရေး... မုန်းတီးမှုသည် ဒင်နီ၏ ကောင်းသောစိတ်ကို လွှမ်းမိုး
 ခြယ်လှယ်သည်။ သူသည် ငါးဖမ်းလုပ်သားများအား အခြောက်တိုက် ကြံ
 မောင်းကာ ရန်စသည်။ “မိမိစစ် ဖမစစ်တဲ့ စစ္စလီကောင်တွေ” ဟု လှ
 အော်သည်။ “ထောင်ကျွန်းက အောက်တန်းစားတွေ၊ ခွေးတွေက မွေး
 ခွေးတွေရဲ့ ခွေးသားတွေ” ဟု ခေါ်သည်။ သူ့နာခေါင်းကို လက်မနှင့် တွဲ
 လိုက်ပြီး ခါးကို ကော့ကော့ပြသည်။ ငါးဖမ်းလုပ်သားများက သူ့ကိုကြည့်
 မြီးဖြဲဖြဲ လုပ်နေကြသည်။ လက်တွင်းမှ လှော်တက်များကို ပြောင်း၍တို
 လိုက်ကြပြီး “ဟယ်လို ဒင်နီ၊ မင်းဘယ်တုန်းက အိမ်ပြန်ရောက်သလဲ
 ကနေ့ည အလည်လာခဲ့ပါလား၊ ငါတို့မှာ ဝိုင်အရက်တစ်မျိုး ရှိတယ်ကွ”

ဒင်နီသည် ပို၍-စော်ကား မော်ကား ပြုလာသည်။ သူသည် သံက
 ဟစ်၍ ယုတ်ယုတ်မာမာ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း ပြုသည်။

သူတို့ကတော့ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ “သွားတော့မယ်ဟေ့ ဒင်
 ညကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့” သူတို့သည် လှေငယ်များထဲသို့ ဆင်းကာ အင်ဂျ
 စက်ကို နှိုးကြသည်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်တွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွက်
 သွားကြလေသည်။

ဒင်နီသည် အစော်ကား ခံရသလိုဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ သူသည် အယ်လ
 ဗာရေးဒိုး လမ်းမအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာသည်။ လျှောက်လာနေရင်း တွေ့ဆ
 ပြတင်းပေါက်မှန်များကို ခွဲလာသည်။ ဒုက္ခိယလမ်းထဲ အရောက်တွင် ပုလဲ
 တစ်ယောက်က သူ့ကိုဆွဲသည်။ ဥပဒေကို အလွန်အမင်း ရှိသေးလေးစားသော
 စိတ်ကြောင့် ဒင်နီသည် ပုလဲပီခေါ်ရာသို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်ပါသွားသည်။
 အကယ်၍သာ ပူပူနွေးနွေး တပ်ထွက်တစ်ယောက်သာ မဟုတ်ခဲ့ပါမူ ထော
 ဒဏ် ခြောက်လတိတိ အပြစ်ပေးခံရမည် ဖြစ်၏။

ယခုမူ တပ်ထွက် ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်နေသဖြင့် တရားသူကြီးက ထော
 ဒဏ် ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်မျှသာ အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒင်နီသည် မွန်ထရေးမြို့တော် အကျဉ်းထောင်ထဲရှိ ခုတ
 လေးတစ်လုံးပေါ်၌ တစ်လကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်
 သည် ထောင်နံရံများပေါ်၌ ညစ်တီးညစ်ပတ်ပုံများ ရေးဆွဲနေတတ်၍ တစ်
 တစ်ရံတွင်မူ သူ၏ စစ်သားဘဝကို ပြန်တွေးနေတတ်သည်။

မြို့တော် ထောင်အတွင်းရှိ အချုပ်ခန်းလေးထဲ၌ နေရသော ဒင်နီအဖို့
 နံနက်က ကုန်ခဲလှသည်။ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ မကြာမကြာ
 သလို အရက်မူးသမား တစ်ယောက်တလေ တစ်ညတာမျှ ရောက်လာတတ်
 က်လည်း အများအားဖြင့်မူ မွန်ထရေးမြို့ အတွင်း၌ ရာဇဝတ်မှုများ မရှိ
 ကာသည်နယ် အကျဉ်းသားသစ်ဟူ၍ တစ်ဦးတလေမျှ ရောက်မလာသဖြင့်
 နံနက်မှာ အထီးကျန်ဖြစ်နေရရှာသည်။

ပထမရောက်စတွင် ကြမ်းပိုးများက သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ပြုခဲ့ကြ
 သို့သော်လည်း ကြမ်းပိုးများက သူ့အရသာကို ကောင်းစွာ သိသွားပြီး
 ကလည်း သူတို့၏ ကိုက်ခဲမှုများကို မဖြုန်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်
 က်လာသောအခါ သူတို့သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတွဲ၍
 ထိုင်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒင်နီသည် သရော်လှောင်ပြောင်သော နည်းတစ်ခုကို တီထွင်၍
 စားပြန်သည်။ သူသည် ကြမ်းပိုးကြီးကြီး တစ်ကောင်ကို ဖမ်းကာ နံရံတွင်
 ချိတ်၍ ဖိသတ်လိုက်ပြီး ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် ကြမ်းပိုး အသေကောင်ကို ပတ်၍
 ကိုင်တစ်ခု ဆွဲသည်။ ပြီးတော့ “မြို့တော်ဝန် ကလောက်” ဟု အမည်
 သည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပိုး တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဖမ်းကာ မြို့တော်
 စီပီယံ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များ၏ နာမည်များကို ပေးသည်။

မကြာမီမှာပင် နံရံတစ်ခုပေါ်၌ ဖိသတ်ပြီး ကပ်ထားသော ကြမ်းပိုး
 သေကောင်များဖြင့် ပြည့်လာသည်။ ကြမ်းပိုး တစ်ကောင်ချင်းစီကို မြို့ထဲမှ
 များကြီးများနှင့် သူ့ငွေကြီးများ၏ အမည်ပေးသည်။ သူသည် ထိုကြမ်းပိုး
 သေကောင်များတွင် နားရွက်များနှင့် အမြီးများ ဆွဲပေးသည်။ နာခေါင်း
 များနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးများ တပ်ပေးသည်။

ဒင်နီ လုပ်နေပုံကြောင့် ထောင်စောင့် တီတိုးရပ်ဖဲမှာ များစွာ စိတ်
 နှာင့်အယှက် ဖြစ်ရ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဒင်နီကို အပြစ်ရှာခြင်း
 မပြုနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်နီသည် ရပ်ရွာ အေးချမ်းရေးနှင့် တရား
 စရိးမိုးရေးအတွက် သူ့ကို ထောင်ဒဏ်အပြစ် ပေးခဲ့သော တရားသူကြီး
 သူ့ကို ဖမ်းဆီး အရေးယူခဲ့သည့် ပုလဲပီအဖွဲ့တို့ကို သရော်ခြင်း၊ ရှုတ်ချ
 မပြုသောကြောင့်ပေတည်း။ တကယ်တော့ ဒင်နီသည် ဥပဒေကို အထွန်
 သောစိတ် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ညတွင် ထောင်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ကာ အထိ နိုင်လျက် ရှိသည်။ တီတိုးရပ်ဖဲသည် ဝိုင်နစ်လုံးဆွဲကာ ဒင်နီ၏ အခန်း ဝင်လာသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် သူသည် နောက်ထပ် ထပ်ယူရန် အပြင်သို့ ထွက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဒင်နီသည် သူနှင့်အတူ သွားလေသည်။ ထောင်သည် တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့ကာ ငြီးငွေ့မှု ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့ အရက်ဝယ်ရန် သွား တော်ရဲလီး၏ ဆိုင်ထဲမှာပင် ထိုင်၍ သောက်ကြရာ ဆိုင်ရှင် တော်ရဲလီး ကန်ထုတ်လိုက်သည့် အချိန်ကျမှ အသောက်ရပ်ကြသည်။ ထိုနောက်တွင် ဒင်နီသည် သူနှင့်အတူ ထင်းရှူးတော အတွင်းသို့ ဝင်ကာ အိပ်ပျော် သည်။ တီတိုးရပ်ဖဲကတော့ ထောင်သို့ ဒယ်ဒယ်ပိုင် ပြန်သွားပြီး ဒင်နီထံ ထွက်ပြေးပြီဟု သတင်းပို့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် နေရောင် နိုးလာသော ဒင်နီသည် လိုက်လံ ဖမ်းဆီးသူများလက်မှ လွတ်မြောက် တစ်နေရာရာသို့သွား၍ တစ်နေ့လုံး ပုန်းနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သူသည် အိပ်နေသောနေရာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ချုံများနောက်တွင် ဝင် သည်။ မုဆိုးလိုက် ခံနေရသည့် မြေခွေးတစ်ကောင်သဖွယ် ချုံများထဲမှ သို့ ချောင်း၍ ချောင်း၍ ကြည့်နေသည်။ ညမိုးချုပ်သောအခါ သူ ချုံများနောက်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး သူ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်ကို လုပ်သ

ဒင်နီ၏ လုပ်ငန်းမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်၏။ သူသည် သောက်ဆိုင်၏ နောက်ဖေးပေါက်သို့ သွား၍ “ကျုပ် ခွေးကျွေးဖို့ ပေါ် ကျွန်ကလေးများ မရှိဘူးလား” ဟု သူက ထမင်းချက်ကို မေးသည်။ အ လွယ်သော ထမင်းချက် အစားအစာများ ထုပ်နေခိုက်တွင် ဒင်နီသည် ပေါင်ခြောက် နှစ်ခု၊ ကြက်ဥလေးလုံး၊ သိုးသားစင်းကော လက်တစ် နှင့် ယင်ရိုက်တံ တစ်ချောင်းကို ခိုးယူပြီးခဲ့လေပြီ။

“နောက် ကြိုတဲ့အခါကျတော့ ပိုက်ဆံပေးပါမယ်” ဟု ဒင်နီက သည်။

“ဒီအစအန အကြွင်းအကျန်တွေ အတွက် ပိုက်ဆံပေးစရာ မလို ပျာ၊ ခင်ဗျားမယူလဲ ကျွန်တော်က လွှင့်ပစ်မှာပဲဟာ”

ထိုအခါ ဒင်နီသည် သူကျူးလွန်ထားသော ခိုးမှုအတွက် အတော်ကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ အကယ်၍သာ ပစ္စည်းရှင်များက အပေါ်ယံ ကြည့်ပြီး ယခုကဲ့သို့ လွှင့်ပစ်မည့် ပစ္စည်းများဟု ယူဆကြမည် ဆိုပါက သူတွင် အပြစ် မဖြစ်နိုင်၊ သူသည် တော်ရဲလီး၏ ဆိုင်သို့သွားပြီး သူ့ ခိုးလာ သည့် ကြက်ဥလေးလုံး၊ သိုးသားစင်းကောနှင့် ယင်ရိုက်တံများကို သူ့အတွက် လိုအပ်နေသည့် ပစ္စည်းများနှင့် အလဲအလှယ်လုပ်သည်။ ထိုနောက် ညစာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် တောအုပ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ညသည် မှောင်မိုက်ကာ စွတ်စို ထိုင်းမိုင်းလျက် ရှိ၏။ ဆီးနှင်းများသည် ဇာပုဝါ ပါးပါးများဖြင့် လွှမ်းခြုံ ကာဆီးပေးထားသည့်နှယ် မွန်ထရေးမြို့ ဆင်ခြေပုံးနှင့် နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ထားသော ထင်းရှူးပင် မည်းမည်းများ ကြားတွင် ကျရောက် ပိတ်ဖုံးလျက် ရှိကြလေသည်။

ဒင်နီသည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ တောအုပ်၏ အကာအကွယ် အောက်သို့ အမြန်ဆုံး ရောက်လိုစေဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလျက် ရှိ၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ သူ့လိုပင် တက်သုတ်ရိုက်၍ သွားနေသော လူသဏ္ဍန်တစ်ခုကို သူသတိထားမိသည်။ ထိုပုံသဏ္ဍာန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ သုတ်သီးသုတ်ယှာ သွားနေသူမှာ သူ့သူငယ်ချင်း ပီလွန် ဖြစ်နေသည်ကို သိလာသည်။ တကယ်တော့ ဒင်နီသည် ရက်ရောသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဝက်ပေါင်ခြောက် နှစ်ခုနှင့် ပေါင်မုန့် အစအန တစ်ထုပ်မှတစ်ပါး အခြား အစားအစာများကို ရောင်းပစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

‘ပီလွန်ကို မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျော်သွားမယ်’ ဟု ဒင်နီက ဆုံးဖြတ် သည်။ ‘သူ လျှောက်သွားနေပုံကတော့ ကြက်ဆင်သားကြော် အဝအလံ စား ထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပါလား’

ထိုနောက် ချက်ချင်း ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သူသတိထားမိသည်။ ပီလွန် သည် ကုတ်အကျိစများကို စုဆွဲပြီး သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ဖုံးထားသည် မဟုတ်ပါ လား။

‘ဟေ့ ပီလွန် သူငယ်ချင်း’ ဒင်နီက အော်၍နှုတ်ဆက်သည်။ ပီလွန်က သုတ်ခြေတင် ပြေးသည်။ ဒင်နီက နောက်မှ အပြေးအလွှား

လိုက်သည်။ 'ဟော့ကောင် ပီလွန် သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်သွားမှာမို့ ဒီလောက် အပြေးအလွှား သွားနေတာလဲကွ'

မလွတ်နိုင်မှန်း သိသွားသောအခါ ပီလွန်သည် ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ရပ်စောင့်နေသည်။ ဒင်နီသည် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပီလွန်အနီးသို့ ရောက် သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အသံက စိတ်အားထက်သန် တက်ကြွသော လေသံပင် ဖြစ်သည်။

'ငါ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ သူငယ်ချင်းရ၊ ဟောဒီမှာ မြင်လား၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားသခင်က ပေးသနားလိုက်တဲ့ ဝက်သားကြော်နှစ်တုံးနဲ့ ပေါင်မုန့်ချိုချိုလေး နှစ်အိတ်၊ ငါ့မှာရှိတာလေးကို တို့နှစ်ယောက် ဝေမျှ စား ကြရအောင်'

ပီလွန်က သူ့ပဲခုံးများကို တွန့်သည်။ 'အေး မင်းမြောတာ ကောင်းသား ပဲ' ဟု ရေရွတ်သည်။ သူတို့သည် အတူတွဲ၍ တောအုပ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ပီလွန်သည် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို မဝေခွဲနိုင်သည့် ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ 'ဒင်နီ' ဟု စိတ်ထိခိုက်နေသဖြင့် စကားစသည်။ 'ငါ ကုတ်အကျီအောက်မှ ဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်း ဝှက်ပြီးယူလာတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်'

'ဘရန်ဒီ ဟုတ်လား' ဒင်နီက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရေရွတ်သည်။ 'မင်းမှာ ဘရန်ဒီရှိသလား၊ ဩတ် ဒါဆိုရင် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ မင်း အမေကြီးဖို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့' ဟု အလွန်ရိုးသား ဖြူစင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ 'ဒါမှမဟုတ်လဲ ငါတို့ဘုရားသခင် နောက်တစ်ကြိမ် လာတဲ့ အခါမှာ ဧည့်ခံဖို့အတွက် မင်း သိမ်းထားတာ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ပေမပေါ့၊ ငါဘယ်သူလဲ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းမှာ ဘရန်ဒီပုလင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတကယ် မသိပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့လဲ ငါရေမငတ်ပါဘူး၊ ဒီဘရန်ဒီပုလင်း ကို ငါက လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး ယုံပါ၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ ဝက်သားကြော်ကို အတူတူစားကြဖို့ ငါက ဖိတ်ပါတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဘရန်ဒီပုလင်းကတော့ မင်းပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ'

ပီလွန်က လေသံ ခပ်ပြင်းပြင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ 'ဒီမယ် ဒင်နီ၊ ငါ

ဘရန်ဒီကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် အညီအမျှသောက်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ အတူတူ သောက်ကြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ တစ်ပုလင်းလုံး မင်းတစ်ယောက်တည်း သောက်မပစ်အောင် စောင့်ကြည့်ရမယ့် တာဝန်ကတော့ ငါ့မှာ ရှိလိမ့်မယ်'

ဒင်နီသည် ဘရန်ဒီပုလင်း အကြောင်းကို လုံးဝ စကားစပ်၍ မပြော တော့ပေ။ 'ဟော့ ဟောဒီနေရာလေးက ရှင်းတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဝက်ပေါင်ခြောက် ကို ငါက ဟင်းချက်မယ်၊ ဒီအိတ်ထဲက သကြားပေါင်မုန့်ကို မင်းက မီးကင်၊ မင်းရဲ့ ဘရန်ဒီပုလင်းကိုတော့ ဟောဒီမှာ ချထားပေါ့ ပီလွန်ရာ၊ ဒီနေရာဟာ အကောင်းဆုံး နေရာပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်လုံး မြင်နိုင်တဲ့ နေရာကွ'

သူတို့သည် မီးတစ်ဖို မွှေးလိုက်ကြပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို မီး ကင်ကြသည်။ မလတ်ဆတ်တော့သည့် ပေါင်မုန့်ကို စားကြသည်။ ပုလင်းထဲမှ ဘရန်ဒီသည် လျင်မြန်စွာ လျော့လာသည်။ စားပြီးကြသောအခါ သူတို့သည် မီးဖိုနားသို့ တိုးဝှေ့၍ ထိုင်ကြကာ ဝတ်ရည်စုပ်နေသော ပျားများသဖွယ် ပုလင်းထဲမှ ဘရန်ဒီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ကြသည်။ ဆီးနားများသည် သူတို့အပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက်ရှိရာ သူတို့ ကုတ်အကျီပျားမှာ ရွဲရွဲ စိုလျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ထင်းရှူးပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံနှင့် ညည်းညူလျက် ရှိလေသည်။

တစ်ခဏမျှအကြာတွင် အထီးကျန်နိုင်လှသော စိတ်သည် ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့အပေါ် ကျရောက်လာသည်။ ဒင်နီသည် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သော သူငယ်ချင်း များ အကြောင်းကို တွေးနေသည်။

'အာသာမော်ရဲတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ' ဒင်နီက သူ့လက် ဖဝါးများကိုလှန်လိုက်ပြီး လက်ဖျားကို ရှေ့သို့ဆန့်၍မေးသည်။ 'ပြင်သစ်နိုင်ငံ ထဲမှာ သေသွားခဲ့ပြီ' ဟု လက်ဖျားကို မှောက်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် လက်ဖျားကိုပြန်ချကာ သူ့မေးခွန်းသူ ပြန်ဖြေသည်။ 'သူ့သေ ရတာ သူ့နိုင်ငံအတွက်၊ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာသွားပြီး သေရတယ်၊ သူနဲ့မသိတဲ့ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံတွေက သူ့မြေပုံမှာ မှာ လမ်းလျှောက်နေကြမှာပဲ၊ သူတို့ကတော့ အဲဒီနေရာက မြေကြီးထဲမှာ အာသာမော်ရဲတစ်ယောက် လဲ လျောင်းနေတာ ဘယ်သိကြမလဲ' သူသည် လက်ဖျားကို ပြန်၍မြှောက်လိုက် ပြန်သည်။ 'ငါတို့သူငယ်ချင်းကောင်း မက်ဘလိုကော ဘယ်ရောက်နေလဲ'

'ထောင်ထဲမှာ' ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ 'မက်ဘလိုက ငန်းတစ်ကောင် ခိုးလာပြီ ချုံတောထဲဝင်ပုန်းနေတယ်။ ငန်းက သူ့ကိုဆိတ်တော့ မက်ဘလိုက လန့်အော်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ကို ဖမ်းမိသွားရော၊ အခုတော့ ထောင်ထဲရောက် သွားပြီ၊ ခြောက်လနေရမယ်'

ဒင်နီက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ပြောနေသည့်အကြောင်းအရာကို ပြောလျှင် သည်။ အမှန်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း လျှောက်ပြောနေခြင်းမှာ အထိ ကျန်နိုင်လွန်း၍ ပြောစရာမရှိ ပြောစရာရာပြီ၊ ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း အထီးကျန်နိုင်မှုသည် ယခုအထိ ပျောက်မသွား။ သူသည် ထွက်ပေါက် တစ်ခု ရှာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက 'တို့များ ဒီမှာလာပြီး ထိုင်နေကြ တယ်' ဟု စကားစလေသည်။

'ကြေကွဲသောနှလုံးသားနဲ့ကွယ်' ဟု ပီလွန်က နဘောသံဖြင့် ဒင်နီ၏ စကားကို ဆက်ပေးသည်။

'လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒါကဗျာတစ်ပုဒ်မှမဟုတ်ဘဲ' ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ 'ငါတို့ ဒီမှာလာပြီး ထိုင်နေကြတယ်၊ အိမ်ခြေယာမဲ့ ဖြစ်နေလို့၊ ငါတို့ဟာ ငါတို့ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုတော့ ငါတို့ခေါင်းပေါ်မှာ အတောင် မရှိဘူး'

'အဲမယ်... ဘယ်တုန်းကများ ငါတို့ခေါင်းပေါ်မှာ အမိုးရှိခဲ့ဖူးလို့လဲကွာ' ဟု ပီလွန်က လှမ်းပြောသည်။

ဒင်နီက ဘရန်ဒီပုလင်းကို မော့သည်။ ပီလွန်က သူ့တံတောင်ကို ပုံမှန် ချိတ်ပေးပြီး ပုလင်းကို သူ့လက်ထဲမှ ဆွဲယူကာမှပင် အမော့ရပ်သည်။ အဖြစ်ကြောင့် ဖာအိမ်နစ်အိမ်ပိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ငါသတိမိတယ်' ဟု ဒင်နီကပြောသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ပါးစပ်သည် ဟသွားသည်။ 'ပီလွန်' ဟု ထအော်သည်။ 'ဟေ့ ပီလွန်၊ ဝဝကစ်ကစ် ဘဲကလေးတစ်ကောင် တူတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ မေ့နေလိုက်တာကွာ၊ ငါအမွေစားအမွေခံတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဟေ့၊ ငါ အိမ်နစ်လုံးတောင်ပိုင်နေပြီ၊ သိလား။'

'ဖာအိမ်တွေလား' ဟု ပီလွန်က မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မေးသည်။ 'မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အမူးသမား လူညာတစ်ယောက်ပဲ' ဟု ဆက်ပြောသည်။

'မဟုတ်ဘူး ပီလွန်၊ ငါအမှန်ပြောတာ၊ ငါ့အဘိုး သေသွားပြီ၊ ငါက အဘိုးရဲ့ အမွေခံဖြစ်လာတာ၊ ငါက သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးမြေးလေကွာ' 'မင်းက တစ်ဦးတည်းသောမြေးလား' ဟု လက်တွေ့သမား ပီလွန်က ပြောသည်။ 'အဲဒီအိမ်နစ်လုံးက ဘယ်မှာလဲ'။

'တော်တီလာဖလက်ရပ်ကွက်ထဲက အဘိုးရဲ့အိမ်ကို မင်းသိတယ်မဟုတ် ပီလွန်'

'ဒီမွန်ထရေးမြို့မှာလား'

'ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဟောဒီ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်ထဲမှာပေါ့ဟ'

'အဲဒီအိမ်နစ်လုံးက ကောင်းကောကောင်းသေးရဲ့လား'

ဒင်နီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသဖြင့် အမောတကောဖြစ်နေသည်။ 'ငါလဲ မသိသေးဘူးကွာ၊ သူတို့ကို ငါပိုင်တာတောင် မေ့နေတာ'

ပီလွန်သည် နှုတ်ဆိတ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပူဆွေးသောကရောက်ခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ သူသည် ထင်းရှူးသား လက်တဆုပ်စာကိုယူ၍ မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မီးတောက်များကို ပြန်ငြိမ်းသွားသည်အထိ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူသည် သောကမကင်းသည်မျက်နှာထား ဒင်နီ၏မျက်နှာကို အချိန်အတော်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချသည်။ 'အခုတော့ ပြီးသွားပြီပေါ့ကွာ' ဟု ဝမ်းနည်း ဖြင့် ပြောသည်။ 'အခုတော့ ပျော်စရာအချိန်တွေဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီပေါ့၊ ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဝမ်းနည်းကြမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဝမ်းနည်း စိတ်က ဘာတစ်ခုမှ ထွက်လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး'

ဒင်နီက လက်ထဲမှ ဘရန်ဒီပုလင်းကို ချထားလိုက်သဖြင့် ပီလွန်က ကက်ယူပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

'နေပါဦး၊ ပြီးသွားပြီဆိုတာ ဘာလဲကွာ' ဟု ဒင်နီက မေးသည်။ 'မင်း ကဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ'

'အခုဟာမျိုးနဲ့ကြုံရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ' ဟု ပီလွန်က ဆိုသည်။ 'လူတစ်ယောက် ဆင်းရဲနေတဲ့အခါမှာ တွေးတတ်တယ်၊ ကယ်လို့ ငါ့မှာပိုက်ဆံရှိလာရင် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေမျှသုံးမယ်ပေါ့၊ ဒါ

ပေမယ့် ပိုက်ဆံလည်းရလာရော စေတနာလည်း ဝေးရာကိုပြေးပါလေ
မင်းလည်းပဲ ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းက မင်းသူငယ်
ထက်မြင့်သွားပြီ မဟုတ်လား။ မင်းက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်
သွားပြီလေ၊ ရသမျှ ဝေမျှပေးခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မင်းမေး
မှာပါ။ သူတို့က ခွဲဝေတိုက်ခဲ့တဲ့ ဘရန်ဒီကိုတောင်မှ သတိရမှာမဟုတ်
ပါဘူး’

ပီလွန်၏စကားများသည် ဒင်နီစိတ်ကို များစွာထိခိုက်စေသည်။
အဲသလိုကောင်စားမဟုတ်ဘူးကွ’ဟု အော်ပြောသည်။ ‘ငါ မင့်ကို ဘယ်
မှ မမေ့ဘူး ပီလွန်’

‘အေးပေါ့လေ၊ အခု အချိန်မှာတော့ မင်း အဲသလိုပဲ ထင်မှာပေါ့
ပီလွန်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် မင်းမှာ
စရာ၊ နေစရာ အိမ်နစ်လုံးရှိလာတဲ့အခါကျတော့ မင်းသိလာ မြင်လာမှာ
မင်းက မြို့တော်ဝန်နဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားနေချိန်မှာ ပီလွန်ဟာ သာမညီ
တန်းစား ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာကွ’

ဒင်နီက ဒယီးဒယိုင်ထရပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူဟန်နိုင်ရန် သစ်ပင်တစ်
ကို မှီလိုက်၏။ ‘ဒီမှာဟေ့ ပီလွန်၊ ငါကျိန်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါပိုင်သ
ပစ္စည်းပဲ၊ ငါ့မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိရင် မင်းမှာလည်း အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်
မှတ်လိုက်၊ ကဲကွာ ငါ့ကို ဘရန်ဒီတစ်ကျိုက်လောက် ပေးပါဦး’

‘မင့်စကားကို ယုံရမယ် မယုံရဘူးဆိုတော့ကတော့ စောင့်ကြည့်
မှာပေါ့လေကွာ’ဟု ပီလွန်က သိပ်ပြီးအားမရှိသော လေသံဖြင့် ပြော
‘တကယ်လို့ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာရင်တော့ အံ့ဩစရာသိပ်ကော
လောကကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပဲ၊ မိုင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ
တဲ့အရပ်ဒေသက လူတွေတောင် ဒီအဖြစ်ကို လာပြီးကြည့်ကြလိမ့်မယ် သ
အေး... ပြီးတော့ ပုလင်းကတော့ ပြောင်တလင်းခါသွားပြီကွ’

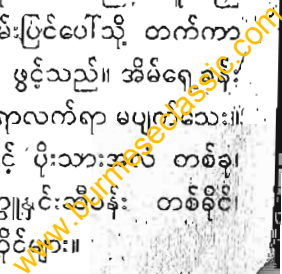
လောဘရမ္မက်၏ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကြောင့် ပီလွန်သည်
ဒင်နီ၏ ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်မှုကို မခံယူနိုင်ဘဲဖြစ်ရခြင်း

ရှေ့နေသည် သူတို့ကို ဒုတိယအိမ်ခြံတံခါးဝ၌ ထားခဲ့ပြီး သူ၏ ဖိုဒ်
ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ကာ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း မောင်း၍
မွန်ထရေးမြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့သည် သစ်သားဝင်းတိုင်များ ကာရံထားသည့် ဝင်း
ထရံရှေ့၌ရပ်ကာ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာသောအိမ်ကို တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်
လျက်ရှိသည်။ ထုံးဖြူများ သုတ်ထားသဖြင့် ကွက်တိကွက်ကျား ဖြစ်နေသော
အိမ်သည် ခပ်နိမ့်နိမ့်၊ ခန်းဆီးများ မရှိသော ပြတင်းပေါက်များသည် ဟာလာ
ဟင်းလင်း။ သို့သော်လည်း အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်တွင် ပန်းရောင် ကတ်စတီလီ
နှင့်ဆီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ရှိသည်။ အဘိုး စိုက်ထားခဲ့သော ရေမွှေးပန်းများသည်
အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းထဲရှိ ပေါင်းပင် မြက်ပင်များ ကြားတွင် အံ့လိုက် ကျင်းလိုက်
ရှင်သန်လျက် ရှိကြလေသည်။

‘အိမ်နစ်လုံးမှာ ဒီအိမ်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲကွ’ ဟု ပီလွန်က မှတ်ချက်
ချသည်။ ‘ပြီးတော့ ဒီအိမ်က ဟိုအိမ်ထက်လည်း ပိုကြီးတယ်’

ဒင်နီ၏ လက်ထဲတွင် ဟုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ သူသည်
ခနော်နီ ခနော်နဲ့ ဖြစ်နေသော အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တက်ကာ
ခြေဖျားထောက်၍ လျှောက်သွားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်း
သည် သူ့အဘိုး ရှိစဉ်က အခင်းအကျင်းအတိုင်း ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေး။
နံရံပေါ်တွင် ၁၉၀၆ ခုနှစ် ပြက္ခဒိန်ဟောင်း တစ်ခုနှင့် ပိုးသားအလဲ တစ်ခု၊
သံဖြင့်ရိုက်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားသည့် အနီရောင် စက္ကူနှင့် အိပ်ခန်း တစ်ခိုင်း
လေမီးဖို တစ်လုံး၊ ကျိုးပျက်နေသော လှုပ်ကုလားထိုင်များ။

ပီလွန်သည် အိမ်အတွင်းသို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ 'သုံးခန်းတောင် ရှိတယ်ကွ' ဟု အသက်ပင် ကောင်းစွာမရှုနိုင်ဘဲ ပြောသည်။ 'အိပ်ရာ ခုတင်တစ်လုံးနဲ့ လေလုံ မီးဖိုတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ ငါတို့ နေရရင်တော့ ပျော်မှာပဲဒင်နီ'

ဒင်နီသည် အိမ်ထဲတွင် သတိထား၍ လျှောက်သွားနေသည်။ သူ့အဘိုး နှင့် နေခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ရသည့် ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများကို သတိရ နေမိ၏။ သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသော ပီလွန်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင် သွားသည်။ 'ရောဘုံဘိုင်တပ်ထားတဲ့ လက်ဆေးရေခွက်လဲ ရှိတယ်ဟေ့' ဟု အော်ပြောသည်။ သူသည် ရောဘုံဘိုင် ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်၏။ 'ရေမလာပါလား ဟေ့၊ ဟေ့ ဒင်နီ၊ ရေရအောင် ကုမ္မဏီကို မင်းသွားပြောမှ ဖြစ်မယ်'

သူတို့သည် ထိုနေရာ၌ရပ်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြီးကြသည်။ ဒင်နီ၏ မျက်နှာတွင် ပစ္စည်းအတွက် ကြောင့်ကြစိတ် အရိပ် လက္ခဏာ ထင်ဟပ်နေသည်ကို ပီလွန်က သတိထားမိသည်။ ရှေ့လျှောက်ပြီး အပူအပင် ကင်းမဲ့သော ဘဝသည် တည်ရှိတော့မည် မထင်။ အခုဆိုလျှင် သူ့တွင် ကျိုးနိုင် ပျက်နိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်များ ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ယခင်ကလို သူတစ်ပါး၏ ပြတင်းပေါက်မှန်များကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လိုက်၍ ချိုးနိုင် ပျက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ပီလွန်၏ စကားများသည် မှန်၏။ သူသည် သူ့ သူငယ်ချင်းများကြားတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သဖြင့် ဘဝ၏ ဒဏ်ကို ကြံကြံခံနိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

'ပီလွန်ရာ ဒီအိမ်ကို မင်းက ပိုင်ပြီး ငါက မင်းဆီကပ်နေရတဲ့ အဖြစ် မျိုးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ' ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

ဒင်နီသည် ရေရရှိရေးကိစ္စအတွက် မွန်ထရေးမြို့ထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ ဒင်နီမရှိခိုက်တွင် ပီလွန်သည် မြက်ပင် ခြံပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေ သည့် အိမ်နောက်ဖေး ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်း၍ ကြည့်သည်။ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော သီးပင်များသည် မည်းနက်ကာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေကြလေပြီ။ ပြုစု စောင့် ရောက်မှု မရှိသဖြင့် အပင်အားလုံးလိုလိုပင် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ရွက်ထည်တဲနှင့်တူသော ကြက်ခြံ ပါင်းပင်များကြားတွင် လဲလျှောင်း လျက်ရှိကြသည်။ မြက်ပင် ခြံပင်များကြားက အထပ်ထပ် တက်

လျက်ရှိနေသည့် စည်ပတ်သံပြား တစ်ပုံ၊ ပြာပုံ တစ်ပုံနှင့် ပေါက်ပြဲစုတ်ဖြတ် နေသည့် မွေ့ရာဟောင်းကြီး တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပီလွန်သည် ခြံဝင်းမှ ကျော်၍ အခြားတစ်ဖက်ရှိ မစ္စက်မော်ရေး၏ ကြက်ခြံကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှငိုငို၍ စဉ်းစားနေပြီး ကြက်မများ ဝင်လာနိုင်အောင် ခြံစည်းရိုးတွင် အပေါက်ကလေးများ လျှောက် ဖောက်သည်။ 'အခုလို မြက်ပင်ရှည်ကြီးတွေ ကြားမှာ ဝပ်ကျင်းလုပ်ရတာ ကြက်မတွေက သဘောကျမှာပဲ' ဟု သူ့တွေးသည်။ ကြက်မများ ဝင်လာပြီး ကြက်မများကို မနှောက်ယှက်စေရန်နှင့် ဝပ်ကျင်းများအနားသို့ ကြက်မများ မကပ်နိုင်ရန် ထောင်ချောက်တစ်ခုကို ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကိုလည်း သူ စိတ်ကူးသည်။ 'ငါတို့ ဒီအိမ်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ နေသွားမယ်' ဟု ထပ် တွေးပြန်သည်။

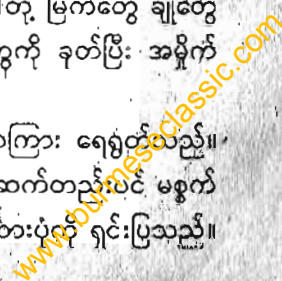
ဒင်နီသည် မွန်ထရေးမြို့မှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်လာသည်။ 'ကုမ္မဏီ က စရန်ငွေ တောင်းနေတယ်ကွ' ဟု ပြောသည်။

'စရန်ငွေ' 'အေး သူတို့က ရေမပေးခင် စရန်ငွေ သုံးဒေါ်လာ လိုချင်နေတယ်' 'သုံးဒေါ်လာဆိုတာ ဝိုင် သုံးဂါလံဖိုးပါလား' ဟု ပီလွန်က ရေရွတ် သည်။ 'ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့ ဟိုဘက်အိမ်က မစ္စက်မော်ရေးဆီမှာ ရေတစ်ပုံး ချေးကြတာပေါ့'

'ဒါပေမယ့် ငါတို့ လက်ထဲမှာ ဝိုင်ဝယ်ဖို့ သုံးဒေါ်လာမှ မရှိတာ' 'အဲဒါ ငါသိပါတယ်' ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ 'တို့အနေနဲ့ မစ္စက် မော်ရေးဆီက ဝိုင် နည်းနည်းပါးပါး ချေးရင်လဲ ရချင်ရမှာပေါ့ကွ'

မွန်လွဲပိုင်းသည် ကုန်သွားသည်။ 'မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါတို့ အထိုင်ကျ သွားမှာပါ' ဟု ဒင်နီက ဆိုသည်။ 'မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့ မြက်တွေ ချုံတွေ ရှင်းမယ်၊ ဒီမှာ ပီလွန်၊ မင်းက မြက်ပင် ပေါင်းပင်တွေကို ခုတ်ပြီး အမှိုက် တွေကို သွားပစ်ပေါ့'

'ပေါင်းပင်တွေ ဟုတ်လား' ပီလွန်က အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။ 'ဟိုမြက်ပင်တွေကိုတော့ မခုတ်ပါနဲ့ဦးကွာ' သူက တစ်ဆက်တည်းပင် မစ္စက် မော်ရေး၏ ကြက်များနှင့်ပတ်သက်၍ သူစိတ်ကူးစီစဉ်ထားပုံလို ရှင်းပြသည်။

ဒင်နီက ချက်ချင်းပင် သဘောတူသည်။ 'သူငယ်ချင်းရာ မင်း အခု ငါနဲ့ လာနေတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ' ဟု ပြောသည်။ 'ကဲ၊ အခု ထင်းခွေနေတုန်း မင်းက ညစာအတွက် တစ်ခုခုရအောင် အကြံအဖန် လှူဦးမှ ဖြစ်မယ်'

သူ့ ဘာရန်ဒီကို သတိရလာသော ပီလွန်ကမူ သူ့အား ယခုလို ခိုခင်းခြင်းသည် မတရားဟုထင်သည်။ 'တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့အကြွေးတွေ ငါပေါ်မှာ တင်လာပြီ' ဟု တွေးသည်။ 'ငါ့လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးရတော့မယ်၊ ဒီကျွန်းကောင်ရဲအိမ်ကြောင့် ငါ ကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မှာပါကလား' သူ့စိတ်ထဲက ယင်းကဲ့သို့ တွေးနေသော်လည်း သူသည် ညစာအတွက် စားစရာ တစ်ခုခုရှာရအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်နှင့်နှစ်လမ်းကျော် ထင်းရှူးတောအစပ်သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းပေါ်၌ အစာယက်နေသော ပလိုင်မောက် ကြက်မျိုး ကြက်ဖတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ကြက်ဖမှာ မြီးကောင်ပေါက် အရွယ်ဖြစ်၍ အသံပင် မမှားသေး။ ခြေထောက်၊ လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်စသော နေရာများတွင် အမွှေးပမာပေါက်သေး။ မစွက်မော်ရေး၏ ကြက်မများအတွက် ခိုးရိမ်သောက ရောက်နေဟန်တူသော ပီလွန်သည် ဤကြက်ဖ ပေါက်စအပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူသည် မှေးမှိန်ကျနေသော ထင်းရှူးတောဘက်သို့ အသံမထွက်အောင် အသာကလေး လျှောက်သွားသည်။ ကြက်ဖသည် သူ့ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသွားသည်။

'ဒီကြက်ကလေးဟာ အမွှေးလဲ မရှိဘူး၊ သနားစရာပါလား၊ မနက်စောစော အရက်တက်ချိန်ဆိုရင် တိုက်နေတဲ့ လေကလဲအေး၊ နှင်းတွေကလဲ ကျန်၊ ဒီအကောင် ဘယ်လောက် အေးရှာလိုက်မလဲ၊ ဘုရားသခင်ကလဲ သူ့လဲ၊ သတ္တဝါ ပေါက်စကလေး တွေကျတော့ အမြဲတမ်း သနားကြင်နာမှု မပြဘူးပေါ့' ဟု ပီလွန် ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ ဆက်တွေးသည်။ 'အင်လေး၊ မင်းကတော့ ဘာမှ မသိနားမလည် ရှာတော့ ဒီနေရာမှလာပြီ ကစားနေတာပေါ့ ကြက်ကလေးရယ်၊ ဒီလိုသာ နေလိုကတော့ တစ်နေ့နေ့ တချိန်ချိန်မှာ မင်း ကားကြိုတ် ခံရတော့မယ်၊ တကယ်လို့ ကားက အဆွေကြိုတ်လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်'

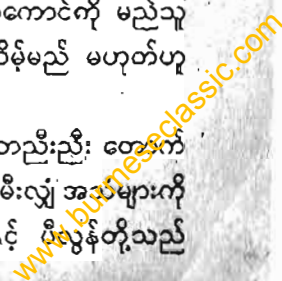
သေမကြိုတ်ဘဲ ခြေထောက်ကျိုးရုံ အတောင်ကျိုးရုံလောက် ကြိုတ်သွားမယ် ဝိုရင်တော့ မင့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ ရာသက်ပန် တွဲရတော့မှာ၊ ဝဟာ မင်းအတွက် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး ပင်ပန်းတော့မှာ သေချာတယ်'

သူသည် အလွန်သတိကြီးစွာဖြင့် ကြက်ပေါက်စနား ကပ်မိအောင် ခပ်လှည်းဖြည်း လှုပ်ရှားသည်။ ကြက်ပေါက်စကလည်း ပီလွန် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း နှုတ်သိုဆုတ်၍ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ပြေးဖို့ ရွေးချယ်ထားသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ပီလွန်က အမြဲတစေ ရောက်ရောက်နေမယ့်ဖြင့် မလှုပ်သာအောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကြက်ပေါက်စသည် ထင်းရှူးတောထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။ ထိုအခါ ပီလွန်သည် ကြက်ပေါက်စ ပြေးရာ နောက်သို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် လိုက်သွားလေသည်။

ချုံဖုတ်ထဲမှ နာကျင်သောဝေဒနာ ခံစားရသည့် အော်သံ မကြားရ။ ထင်းရဲဒုက္ခဖြင့် နပန်းလုံး၍ နေသွားရလိမ့်မည်ဟု ပီလွန်က ကြိုတင်နိမိတ်တတ်ထားခဲ့သော ကြက်ပေါက်စသည် ငြိမ်းချမ်းစွာပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ စနည်းဆုံး အသံတစ်ချက်ကလေးမျှ ထွက်မလာဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် အသက်ထွက်သွားသည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်မျှ အကြာတွင် ပီလွန်သည် တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ဒင်နီ၏ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သည်။ ကြက်ပေါက်စကိုမူ တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ချက်ကာ သူ့အကျီ အိတ်ကပ်များအတွင်း၌ ခွဲဝေ၍ ထည့်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် အမြဲတစေ ပီလွန် အလေးအနက်ပြု၍ လိုက်နာကျင့်သုံးသည့် ဝမ်းမလှစ်စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်း စည်းကမ်းချက်မှာ အခြားမဟုတ်။ ကြက်တစ်ကောင် ခိုးသည့်အခါ မည်သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြိုရသည်ဖြစ်စေ ကြက်၏ ခေါင်း၊ ခြေထောက်နှင့် အမွှေးများကို အိမ်သို့ ယူမလာရ။ မတယ်ကြောင့်ဟူမူ ယင်းပစ္စည်းများ မရှိလျှင် ကြက်တစ်ကောင်ကို မည်သူကမျှ မည်သူ မည်ဝါ၏ ကြက်ပါဟု ခွဲခြား၍ ပြောနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သာ စည်းကမ်းချက်ပေတည်း။

ထိုညတွင် သူတို့၏ လေလုံမီးဖိုသည် တထိန်ထိန် တညီးညီး တောက်လာလျက်ရှိသည်။ မီးဖိုခေါင်းတိုင် အတွင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံ အသံများကို မဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ အစာဝနေသော ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့သည်

နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ပျော်ရွှင်မြူးထူးလျက်ရှိကြသည်။ လှုပ်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ရှေ့တိုးနောက်ငင်လှုပ်၍ စည်းစိမ်ခံနေကြသည်။ ညစာကြစဉ်က သူတို့သည် ဖယောင်းတိုင် အတိုတစ်ခုကို သုံးခဲ့ကြသော်လည်း အချိန်တွင်မူ မှောင်မည်းနေသော အခန်းတွင်း၌ လေလုံမီးဖိုမှ မီးရောင်ရှိတော့၏။ ဤအခြေအနေကို ပို၍ ပြည့်စုံသွားအောင် ဖန်တီးပေးသည့်အလအိမ်ခေါင်မိုးထက်သို မိုးစက် မိုးပေါက်များ တဖြောက်ဖြောက် ကျလာသလိုလိုသော အပေါက်များ ရှိသော်လည်း ယင်းအပေါက်များမှာ မည်သူမျှ မလိုသည့် နေရာများ၏အပေါ်၌သာ ရှိလေသည်။

‘အခုလို နေရထိုင်ရတာ တယ်ပြီး ကောင်းသကွာ’ ဟု ပီလွန်ပြောသည်။ ‘အလွန်အေးပြီး အမိုးအကာမရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ ငါတို့ အိပ်ခဲ့ရဉာတွေကို မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အမှန်က လူဆိုတာ ဒီလို နေရာမှာ

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဆန်းတော့ အဆန်းသားကွ’ ဟု ဒင်နီက ပြန်ပြောသည်။ ‘ငါ့မှာလဲ အိမ်မရှိဘဲ နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ အခုတော့လဲ အိမ်နှစ်လုံးတောင် ပိုင်နေတယ်၊ အိမ်နှစ်လုံးထဲမှာ ငါမနေနိုင်ဘူး

ပီလွန်က အလဟဿဖြစ်ခြင်းကို မုန်းသည်။ ‘ဟောဒီ အချက် တချက်ကတော့ ငါစိတ်ကို တော်တော် အနှောင့်အယှက် ပေးနေတယ်၊ ဟိုအိမ်တစ်လုံးကို မင်းဘာပြုလို့ မငှားသလဲ’ ဟု မေးသည်။

ဒင်နီ၏ ခြေထောက်များသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ‘ပီလွန်၊ ငါ အဲဒီအချက်ကို ဘာကြောင့်များ မစဉ်းစားမိတာပါလိမ့်’။ ထိုစဉ်က ကူးများကို သူပို၍ သဘောကျလာသည်။ ‘ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်သူ့ငှားမလဲ ပီလွန်’

‘ငါ ငှားမယ်လေကွာ’ ပီလွန်က ပြောသည်။ ‘အိမ်လခကို တစ်ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်’

‘ဆယ်ငါးဒေါ်လာ ပေးကွာ’ ဟု ဒင်နီက ဆိုသည်။ ‘အိမ်က ကော့တယ်ကွ ဆယ်ငါးဒေါ်လာတော့ ကောင်းကောင်း တန်ပါတယ်ကွာ’

ပီလွန်က ညည်းညူညူဖြင့်ပင် သဘောတူသည်။ တကယ်တော့ အနေဖြင့် ဆယ်ငါးဒေါ်လာထက် ပို၍တောင်းပါကလည်း သဘောတူမည်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာနှင့် နေသော လူ

ယောက်၏ အဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုကို သူမြင်တွေ့နေရသောကြောင့်ပေတည်း။ ပီလွန်သည် ထိုကဲ့သို့သော အဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုကို ရယူလိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြလျက် ရှိလေသည်။

‘ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ငါတို့နှစ်ယောက် သဘောတူကြပြီ’ ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ ‘မင်းက ငါ့အိမ်ကို ငှားမယ်၊ ငါကလဲ သဘောကောင်းတဲ့ အိမ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်နေမယ်၊ ငါ မင်းကို ဒုက္ခပေးဘူး’

ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပီလွန်သည် သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် စစ်တပ်ထဲ၌ နေခဲ့ရသည့် နှစ်များမှလွဲ၍ ကျန်အချိန်များတွင် ဘယ်သောအခါကမှ လက်ထဲတွင် ဆယ်ငါးဒေါ်လာ ပြည့်အောင် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် အိမ်လခအတွက် စဉ်းစားစရာ ရှိနေ၏။ သို့သော်လည်း အိမ်လခပေးဖို့ အချိန်မကျမီ ဤတစ်လအတွင်း ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို မည်သူက ကြိုတင်၍ ဟောနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အိမ်လခအတွက် ပူပန်ခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု သဘောထားလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် လှုပ်ကုလားထိုင် ကိုယ်စီဖြင့် မီးဖိုဘေး၌ ထိုင်ကာ ဇိမ်ယူလျက် ရှိကြသည်။ ဒင်နီသည် အပြင်သို့ အတန်ကြာမျှ ထွက်သွားပြီး ပန်းသီးတချို့ကို ကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ‘မိုးကြောင့် ပျက်စီးကုန်မှာ စိုးရတယ်ကွ’ ဟု ပြောသည်။

ပီလွန်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းသည်။ သူသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အဝတ်လျော် ဇလုံကြီးတစ်လုံး၊ ကိုင်းရွက်ကြီးတစ်လုံး၊ အနီရောင်ပန်းအိုးနှစ်လုံးနှင့် ငှက်ကုလားအုတ်မွေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းစည်းတစ်စည်းပါလာသည်။ ‘အိမ်ထဲမှာ ကျိုးနိုင် ပဲ့နိုင် ကွဲနိုင် ရှနိုင်မယ့် ပစ္စည်းတွေ များများ စားစားရှိတာ မကောင်းဘူးကွ’ ဟု ပြောသည်။ ‘အဲသလို ပစ္စည်းတွေ ကွဲပြုကုန်ရင် မင်းပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာ။ အဲသလို မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ပြီး လုပ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’ သူသည် နံရံတွင်ချိတ်ထားသည့် စက္ကူ နှင်းဆီပန်းများကိုပါ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ‘ဆီညော်ရာ တော်ရဲလီး အတွက် အဖိုမေတ္တာလက်ဆောင်တစ်ခုပေါ့ကွာ’ ဟု ရှင်းပြကာ အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်းအထန် ငြင်းကြ
 ခုံကြသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး မည်သူကနိုင်၍ မည်သူရှုံးသည်
 ကို ဂရုမစိုက်။ တကယ်တော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံးသည် ယနေ့ ကြုံခဲ့
 သည့် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အတွေ့အကြုံများကြောင့် အလွန် ပင်ပန်းနေကြပြီ
 ဖြစ်၏။ ဝိုင်အရက်ကလည်း သူတို့ကို အိပ်ချင်မှု တူး ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီး
 ပေးလျက် ရှိသည်။ နှစ်ယောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲလျောင်းကာ အိပ်မော
 ကျသွားကြလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ မီးဖိုမီး သေသွားသည်။ ဖယောင်း
 တိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း တိုလာသည်။ ဖယောင်းရည်ထဲမှ ချဉ်နဲ့စွာ တောက်
 လောင်လျက်ရှိသော ပြာလဲ့လဲ့ မီးတောက်သည် တဖျပ်ဖျပ်ခါလျက် ရှိ၏။
 နောက်ဆုံးတွင် တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ အေး
 ချမ်းလျက် ရှိလေသည်။

**ပစ္စည်းများ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း တည်းဟူသော အဆိပ်၏ဒဏ်ကို ပီလွန်ခံရခြင်းနှင့်
 မကောင်းစိတ်က သူ့အပေါ် ယာယီ အောင်ပွဲခံသွားခြင်း**

နောက်တစ်နေ့တွင် ပီလွန်သည် ဒင်နီပိုင် အခြားအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်
 သည်။ ထိုအိမ်သည် ဒင်နီနေသော အိမ်ထက် ငယ်သော်လည်း ကျန်အရာ
 အားလုံး အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ဝရန်တာတွင် ပန်းရောင်ကတ်စတီလီ နှင့်
 ဆီပင်ရှိ၍ ခြံဝင်းတစ်ဝင်းလုံး မြက်ပင် ပေါင်းပင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။
 ပြီးတော့ မသီးနိုင် မပွင့်နိုင်တော့သည့် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော သီးပင်များ၊ အနီ
 ရောင် ရေမွှေးပန်းများနှင့် အိမ်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော မစ္စက်ဆိုတို၏ကြက်ခြံ။

အိမ်တစ်လုံး အငှားချထားသော ဒင်နီသည် ချက်ချင်းပင် အလွန်
 ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်တစ်လုံးငှား၍ နေ
 ထိုင်သော ပီလွန်လည်း လူမှုဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်တွင် အတော်ကြီး မြင့်မားသော
 အဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဒင်နီဘက်မှ အိမ်လခရရန် မျှော်လင့်ချက် ထားမထားနှင့် ပီလွန်
 ဘက်မှ နှစ်ဦးသဘောတူ သတ်မှတ်ထားသည့် အိမ်လခကို မှန်မှန်ပေးသွင်းရန်
 ရည်ရွယ်ခြင်း ရှိ မရှိဟူသော အချက်ကိုမူ ပြောရခက်သည်။ အကယ်၍ သူတို့
 နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်က အိမ်လခကိုတောင်းပြီး တစ်ယောက်က
 အိမ်လခကို ပေးခဲ့သည်ရှိသော် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ညစ်ကြရမည် ဖြစ်၏။
 ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီကလည်း အိမ်လခကို လုံးဝ မတောင်း၊ ပီလွန်ကလည်း အိမ်
 လခကို လုံးဝ မပေး။

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် လူချင်း မကြာခဏ ဆုံကြသည်။
 တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပီလွန်သည် ဝိုင်အရက်တစ်အိုးထမ်း၍ ဒင်နီထံ ရောက်လာ

တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း အမဲကြော် တစ်တုံးနှစ်တုံးနှင့် ပေါက်လာတတ်သည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဒင်နီကလည်း ပီလွန်ထံသို့ အလှည့် လာတတ်၏။ ကံကောင်းထောက်မရှင် ဒင်နီ၏လက်ထဲ၌ ငွေစ ကြေးစ ရွှင် သည့်အခါများတွင်လည်း ပီလွန်သည် ဒင်နီထံရောက်လာပြီး တစ်ညတာမျှ ဆူပူသောင်းကျန်းတတ်သည်။ သနားစရာကောင်းသည့် ပီလွန်ခမျာ သူ့ လက် ထဲ၌သာ ငွေကြေးရှိပါက သူကချည်း ဒိုင်ခဲ၍ အကုန်အကျခံချင်စိတ် ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ထဲတွင် သူ့သူငယ်ချင်း ဒင်နီကို ကျွေးမွေး ပြုစု ရလောက်အောင် ငွေကြေးမကပ်သည်ကခက်၏။ ပီလွန်သည် ရိုးသား မြောင့်မတ် သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့အပေါ် ကောင်းရာသည့် ဒင်နီ၏ အကြောင်းနှင့် သူ၏ဆင်းရဲမှုကို ဆက်စပ်တွေးတောကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လေ့ရှိသည်။

တစ်ညတွင် ပီလွန်လက်ထဲသို့ ငွေတစ်ဒေါ်လာ ရောက်လာသည်။ ထို ငွေတစ်ဒေါ်လာ ရောက်လာပုံမှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် ချက်ချင်း မေ့သွားအောင် အားထုတ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သတိရနေမိပါက ရူးသွားမည်ကို ကြောက်၍ ဖြစ်၏။ ထိုညက ဆန်ကာလိစ် ဟိုတယ်ရှေ့၌ ရပ်နေသော လူ့ နိယောက်က သူ့လက်ထဲသို့ ငွေတစ်ဒေါ်လာကို ထိုးထည့်ကာ “မြန်မြန်ပြေးပြီး ဘီယာလေးလုံး ဝယ်ပေးစမ်း” ဟု ခိုင်းသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးသည် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှသည့် ကြံတောင့်ကြံခဲ အဖြစ်မျိုးဟု ပီလွန်က တွေးသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသော လူတစ်ယောက်သည် ဤအဖြစ်ကို အလေးအနက် စဉ်းစားပြီး ပူပန်ကြောင့်ကြ နေစရာလည်း မလို။ ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ကာ စောဒက တက်နေစရာလည်းမလို။ သစ္စာရှိစွာဖြင့် သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပေး ဖို့သာ လိုသည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ထိုလူပေးသော တစ်ဒေါ်လာကို ယူ၍ ဒင်နီလက်ထဲထည့်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လမ်းခရုတ်အရောက်တွင် ဝိုင်တစ်ဂါလန်ဝယ်သည်။ သူ့လက်ထဲ ဝိုင်ရောက်လာ ချိန်တွင် ဝဝတောင့်တောင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ဆွဲဆောင်မှုကို သူ မှီ သည်။ ဤတွင် ပီလွန်သည် ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူ၍ သူ့အိမ်သို့ ပြန်လေသည်။

ထိုအနီးအနားသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော ဒင်နီသည် အိမ်တွင်

အသံဗလံများကို ကြားရသည့်အခါ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင် လာသည်။ ပီလွန်က သူ့ကိုဆီး၍ ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုပြီး အရာရာတိုင်းကို ဒင်နီသဘောကျပြုရန် ပေးအပ်သည်။ ထို့နောက် ဒင်နီက မိန်းကလေး နှစ် ယောက် တည်းမှ တစ်ယောက်နှင့် ဝိုင်တစ်ဝက်ကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ သုံးတော့မည် ဟု ကြံစည်အားထုတ်သောအခါ အလွန်ကြည့်ကောင်းသည့် ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ပေါ် ပေါက်လာလေတော့သည်။ ဒင်နီ၏ သွားတစ်ချောင်း ထွက်သွားပြီး ပီလွန်၏ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ရစရာမရှိအောင် စုတ်သွားသည်။ မိန်းကလေး နှစ် ယောက်က ဘေးမှရပ်ကာ သံသေးသံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်ကြပြီး ရှုံးလိမ့်မည်ဟု ထင်သူကို မည်သူမည်ဝါဟု ရွေးမနေတော့ဘဲ ခြေထောက်များဖြင့် ဝိုင်း၍ ကန်ကြကျောက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲ နေရာမှကျူးထကာ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဗိုက်ကို ခေါင်းဖြင့် ပြေးဆောင် လိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ခါးကိုကုန်း၍ ဗိုက်ကို နှိပ်ကာ ဖားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ညည်းညူပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျန်တစ်ဦးက ဟင်းအိုးနှစ်လုံးကို ဖို့ယူပြီး သူ့အဖော်နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့သည် မူးမူးရှူးရှူးဖြင့် မိန်းမများ၏ သစ္စာမဲ့မှုကို ပြော ကာ တစ်ခဏမျှ ငိုလိုက်ကြသေးသည်။

“မိန်းမတွေဟာ ခွေးမတွေနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒါကို မင်းမသိဘူး” ဟု ဒင်နီက ပညာရှိကြီးလေသဖြင့် ပြောသည်။

“ငါသိပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ” ဟု ပီလွန်က ပြန်ပြောသည်။

“မင်းမသိပါဘူး”

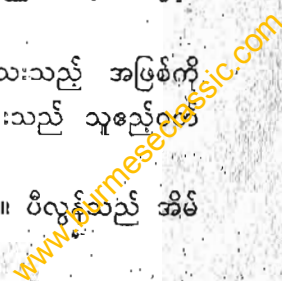
“ငါသိပါတယ်”

“ငါလိမ်ကောင်”

နောက်တစ်ကြိမ် ဆော်ကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုဆော်ပွဲမှာ စောစောက ပွဲလောက် ကြည့်မကောင်းပေ။

ထို့နောက် ပီလွန်သည် သူ့အိမ်လခ မပေးရသေးသည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသည်။ သူ့အိမ်ရှင်ကို ယခုကဲ့သို့ ဆက်ဆံခြင်းသည် သူ့ဧည့်ဝတ် ကျောပွန်ခြင်းကို ပြသည်ဟု တွေးမိသည်။

လပေါင်း တော်တော်များများ ကုန်လွန်လာသည်။ ပီလွန်သည် အိမ်

လခအတွက် စိတ်ပူစပြုလာပြန်သည်။ အချိန်များ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ
စိတ်သည် သောက၏ဖိစီးမှုဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး
တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ချင်ကိုးထံသွား၍ ဗီလာငါးများ ကိုင်ပေးရသည့်
အလုပ်ကို တစ်နေ့ကုန် ဝင်လုပ်ရာ လုပ်ခငွေ နှစ်ဒေါ်လာရသည်။ ညနေပိုင်းတွင်
သူသည် သူ၏လက်ကိုင်ပဝါ နီရဲရဲကို လည်ပင်း၌စည်းကာ သူ့ အမြတ်တနိုး
ထားသော သူ့အဖေ၏ ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ သူ့ ရလာသည့် လုပ်ခသိမ်းထား
နှစ်ဒေါ်လာကို ဒင်နီအား အိမ်လခ အရစ်ကျ ပေးသည့်အနေဖြင့် ပေးထားလိုက်
မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း လမ်းခုလတ်တွင် စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းကာ ဝိုင် နှစ်ဂါလန်
ဝယ်ပြီး “ဒီလိုလုပ်တာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်” ဟု တွေးသည်။ “တကယ်လို့
ငါ့အနေနဲ့ သူ့ကို ငွေနှစ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အပေါ်မှာ ကိုယ်ဘယ်လောက်အထိ ခင်မင်လေးစားတယ်ဆိုတာ ပြရာမရောက်ဘဲ
နေလိမ့်မယ်။ အခုလို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ
ဝိုင်နှစ်ဂါလန်ကို ငါးဒေါ်လာ ပေးခဲ့ရတယ်လို့ ပြောမယ်” သူ့လုပ်ရပ်သည်
မိုက်မဲမှုတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်ကို ပီလွန် ကောင်းစွာသိသည်။ သို့ပါလျက်နှင့်
စိတ်အလိုလိုက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ လှည့်စားနေခြင်းမျှသာဖြစ်၏။ တကယ်တော့
မွန်ထရေးမြို့ပေါ်တွင် ဒင်နီလောက် ဝိုင်ဈေးနှုန်းကို သိသူတစ်ဦးမျှမရှိပေ။

ပီလွန်သည် ရွှင်လန်း တက်ကြွစွာနှင့် ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။
သူ့စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၍ သူ့ခြေထောက်များကို ဒင်နီ
အိမ်ဘက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ဦးတည်ထားသည်။ သူ့ခြေထောက်
များသည် လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်တော့ မဟုတ်၊ ခပ်လေးလေး
ခပ်မှန်မှန် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်များသည် ဝိုင်တစ်ဂါလန်စီ ထည့်ထားသော
စက္ကူအိတ်နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်တစ်လုံးစီ ဆွဲလာသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျ အချိန်ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ခရမ်းရောင်သစ်
လျက် ရှိလေသည်။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးပြီး သာယာပျော်ရွှင်မှုများ အ
မပြုသေးသည့် ချစ်စရာ ညနေခင်း ဖြစ်သည်။ မည်းနက်နေသည့် ထင်းရှု
ပင်များသည် ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်
ရှိကြသည်။ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလျက်ရှိသဖြင့် မမြဲပြင်ထက်ရှိ အရာဝတ္ထု

များကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ မိုးကောင်းကင်ကတော့ အလင်းရောင်ဖြင့်
ကြည်လင် တောက်ပနေဆဲ။ မွန်ထရေးမြို့၏ ငါးစည်သွတ်စက်ရုံများ ဆီသို့
တစ်နေ့ကုန် သွားရောက် ကျက်စားခဲ့ကြသော စင်ရော်ငှက်များသည် အုပ်လိုက်
သင်းလိုက် ဖွဲ့ကာ သူတို့ဂေဟာ ကျောက်တောင် ကျောက်စွန်းများ ဆီသို့
ရှေးရှု ပျံသန်း သွားနေကြလေသည်။

ပီလွန်သည် အလှကို ချစ်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အလှ၏ သဘာဝ
ကို အလေးအနက် ဆင်ခြင်ပြီး အရသာ ခံတတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။
သူသည် လင်းလက်နေသော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ဝိညာဉ်သည်
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထွက်ခွာပြီး ဆည်းဆာ၏ အလှဆီသို့ ရောက်သွားသည်။
မကောင်းစိတ် မွေးတတ်သော ရန်လိုတတ်သော၊ အရက်မူးပြီး ဆဲရေး
တိုင်းထွာတတ်သော၊ ပုထုဇဉ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သော ပီလွန်သည် ပင်ပန်း
ကြီးစွာဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။ ဤအချိန်
တွင် ပတ်ဝန်းကျင်အလှ၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ပီလွန်၏ စိတ်သည် နူးညံ့
သိမ်မွေ့လာသည်။ သူသည် ဆည်းဆာ၏ နေရောင်အောက်တွင် အတောင်
များကို ဖြန့်၍ ရေချိုးနေကြသော စင်ရော်ငှက်များ ဆီသို့သွားကာ စိတ်ဝင်
စား ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ပီလွန်၏ ရုပ်သွင်သည် ချောမောလှပလာသည်။
ကျက်သရေ ရှိလာသည်။ သူ့အတွေးများသည်လည်း အတ္တအားကြီးခြင်းနှင့်
အလိုရမ္မက် ကြီးခြင်းများ ကင်းလျက် ရှိသည်။ သူ့အတွေးများထဲတွင် အစွန်း
မထင်း အညစ်အကြေးများ ကင်းစင်လျက် ရှိသည်။

“ငါတို့ရဲ့ အဘ ဘုရားသခင်ဟာ ညနေခင်း အလွန်အတူ ရှိနေပါ
ကလား” ဟု သူ့တွေးသည်။ “ဒီငှက်တွေဟာ အဘ ဘုရားသခင်ရဲ့ နဖူးပေါ်က
ဖြတ်ပြီး ပျံနေကြတာပဲ၊ ချစ်လှစွာသော ငှက်ကလေးတွေရယ်၊ ချစ်လှစွာသော
စင်ရော်ကလေးတွေရယ်၊ ငါမင်းတို့ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်၊ အလွန်သဘော
ကောင်းတဲ့ သခင်ကလေး တစ်ယောက်က အစာဝလို့ အိပ်မောကျနေတဲ့
သူ့ခွေးရဲ့ ဗိုက်ကို အသာအယာကလေး ပွတ်သပ်ပေးနေသလို ယေရှုသခင်က
ကလေးတွေရဲ့ ခေါင်းကို သူ့လက်နဲ့ ထိတွေ့ပွတ်သပ် ပေးနေသလို မင်းတို့ရဲ့
အတောင်ပံတွေက ငါ့နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်နေပါတယ်။ ချစ်တဲ့ ငှက်ကလေး
တွေရယ်၊ ရိုးသားပွင့်လင်းနေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို မင်းတို့နဲ့အတူ သူ့ယု
ယူးပါလားကွယ်”

လူဆိုးပီလွန်၏ ခြေထောက်များသည် လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့နေသည်။ ဤအခိုက်အတန့်တွင် လီဆိုးပီလွန် ဆိုသောလူသည် မရှိတော့။ ယခင် လောလောဆယ်တွင် ပီလွန်၏ စိတ်ထားလောက် ဖြူစင်သန်ရှင်းသော စိတ်သည် ဤကမ္ဘာလောက၌ ရှိအံ့မထင်။ ဂဲလ်ဗက်၏ ခွေးဆိုးတစ်ကောင် ဖြစ်သော ခွေးဘီလူးသည်ပင်လျှင် မောင်ထွန်းရပ်နေသော ပီလွန်၏ ခြေထောက်များအနီးသို့ ရောက်လာပါလျက်နှင့် တစ်ခဏမျှ အနံ့ခံကြည့်ပြီး မကိုက်ဘဲ အသားပြန်လှည့် ထွက်သွားသည်။

သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သွားအောင် နေးကြောသုတ်သင်ပေးပြီး ကယ်တင်ထားသော ဝိညာဉ်တစ်ခုသည် အန္တရာယ် နှစ်ဆတိုး၍ ရှိနေတတ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကမ္ဘာလောက အတွင်းရှိ အရာရာတိုင်းသည် ယင်းကဲ့သို့သော ဝိညာဉ်မျိုးကို ဖျက်ဆီးရန် အမြဲတစေ စောင့်ဆိုင်း ကြံစည်နေကြသောကြောင့် ပေတည်း။ 'ကျွန်ုပ်၏ ခူးခေါင်းများအောက်ရှိ ကောက်ရိုးများကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ပျံ့လွင့်ပြီး ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဘုရားမရှိ ခိုးနိုင်အောင် အနှောက်အယှက် ပြုကြပါသည်' ဟု စိန့်ဩဂတ်စတင်တင် ပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

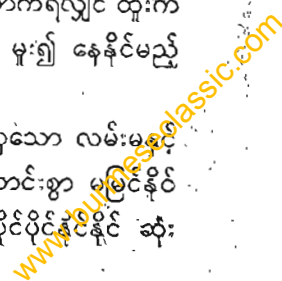
တကယ်တော့ ပီလွန်၏ ဝိညာဉ်သည် အတိတ်ဘဝက ကြံခဲ့ရဖူးသည် ဖြစ်ရပ်များ၏ မှတ်ကျောက်တင်ခြင်းကိုပင် ခံနိုင်စွမ်းရှိသည်မဟုတ်ပေ။ ရေချိုးနေကြသည့် ငှက်များကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရင်းမှပင် မစွက် ပက်စတတ်သည် အသားစင်းကောသွတ်မှန်များ ပြုလုပ်သည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံ စင်ရေငှက်သားများ ထည့်တတ်သည်ကို ပြေး၍သတိရသည်။ ယင်းသတိရမှုကြောင့် သူ့ဗိုက်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ဖြစ်လာသည်။ ယင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုသည် ကောင်းကင်ပြင်၏အလှတွင် ကျက်စားနေသော သူ့စိတ်အာရုံကို အခြားတစ်နေရာသို့ ရွေ့လျားသွားအောင် ဖန်တီးလိုက်သည်။ ပီလွန်သည် ရှေ့သို့ ဆက်သွားသည်။ ကုသိုလ်စိတ်နှင့် အကုသိုလ်စိတ် သို့မဟုတ် စိတ်ကောင်းနှင့် စိတ်ဆိုး ပေါင်းစပ်နေသော ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုသည် တဖန်ပြန်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ဂဲလ်ဗက်၏ ခွေးဘီလူးသည် မာန်ဖိကာ ဒေါသတကြံ ဟိန်းသည်။ ပီလွန်၏ ခြေသလုံးသားကို အားရပါးရ ခံနိုင်သည့် အခွင့်ကောင်းကြီး တစ်ရပ် လက်လွှတ်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထိခိုက် ဖြစ်သွားပုံလည်း ရှားလှသည်။

ပီလွန်သည် ဆွဲလာသော ဝိုင်ပုလင်းများ၏ အလေးချိန်မှ သက်သာရာ ရှေးရန် လက်များကိုလှုပ်ကာ နေရာပြင်သည်။

အမြင့်မြတ်ဆုံးသော သုစရိုက်များကို ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည့် စိတ်သည် အလှုပ်လှည့်ဆုံးသော ဒုစရိုက်မှုများကိုလည်း ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟူသော အဆို ပြုချက်တစ်ချက် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ယင်းအဆိုပြုချက် မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည့် သာဓကများသည် လူ့သမိုင်း ဖြစ်စဉ်များထဲတွင် အများအပြား ရှိနေပေသည်။ မွန်မြတ်သောတရားများကို အားထုတ်၍ သူတော်စင်ဘဝသို့ ရောက်နေရာမှ အကျင့်ပြန်လည်ပျက်ပြားသွားရသော ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘုရားသခင်နှင့် ဘုရားသခင်၏ တရားတော်များအပေါ်၌ အခြား သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်များထက် ပို၍ အကြည်အညို ကင်းမဲ့တတ်၏။ အပျိုရည်ပျက်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကာမဂုဏ်ခံစားမှုကို တပ်မက်မှု၌ အခြားသော မိန်းမများထက် ပို၍ ငမဲငမဲတက် ဖြစ်တတ်၏။

ပီလွန်သည် တဒင်္ဂမျှ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ ရောက်သွားသည့်အဖြစ်ကို သတိမထားမိချေ။ ကောင်းကင်ဘုံမှ လောလောလတ်လတ် ပြန်ရောက်စ ပီလွန်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံလျက်ရှိသည်။ အခုလိုညမျိုးတွင် သူ့အား ဝန်းရံနေလေ့ရှိသော မကောင်းစိတ်များ၏ ဖြားယောင်းသွေဆောင်မှုကိုလည်း ကြုံကြုံခံလျက်ရှိ၏။ သူ့ခြေထောက်များသည် ယခုအချိန်ထိ ဒင်္ဂနီ အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ လှုပ်ရှားလျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခြေထောက်များထဲတွင် စေတနာရာ စိတ်အားထက်သန်မှုပါ ရှိတော့သည်မဟုတ်ပေ။ သူ့ခြေထောက်များသည် အခြားတစ်ဖက်သို့ ကွေ့သွားရန် အချက်ပြမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပီလွန်သည် သူ့သယ်ဆောင်လာသည့် ဝိုင်နှစ်ဂါလံကို တစ်ယောက်တည်းကုန်အောင်သောက်ရလျှင် ထူးကဲပြောင်မြောက်စွာ မူးသွားမည့်အဖြစ်နှင့် နာရီပေါင်းများစွာ မူး၍ နေနိုင်မည့် အဖြစ်များကို တွေးတောနေခဲ့လေပြီ။

အခုဆိုလျှင် မောင်မိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဖန်ထုလွန်းလှသော လမ်းမပေါ် လမ်းမ၏ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရေမြောင်းများကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်တော့ပေ။ လောလောဆယ်တွင် ပီလွန်သည် သူ့စိတ်သူ့ ပိုင်ပိုင်နှင်နှင် ဆုံး

ဖြတ်၍ မရသေး။ သူ့စိတ်သည် အလွန် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် ငှက်တောင်
လေး တစ်ခုသဖွယ် ရက်ရောခြင်းနှင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း တည်
သော စေတသိက်နှစ်ခုကြားတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ပက်ဘလိုဆန်ချက်ခံသည် လမ်းဆေးမြောင်းထဲ၌ ထိုင်ကာ
စီးရက်ရက်တစ်လိပ်နှင့် ဝိုင်တစ်ခွက်လောက် သောက်ရလျှင် မည်မျှလော
ကောင်းပါမည်နည်းဟု တွေးတောကာ ဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့် တောင့်တလျှင်
ရှိလေသည်။

ပထမတွင် ပက်ဘလိုသည် ခြေသံများကို ကြားသည်။ ထို့နောက်
တလှုပ်လှုပ်လာနေသော လှုပ်သဏ္ဍာန်ကို ခပ်ဝါးဝါး မြင်ရသည်။ အနီး
ရောက်သောအခါ ပီလွန်မှန်း သိသွားသည်။ “ဟေး သူငယ်ချင်း” ဟု ပက်
ဘလိုက ဝမ်းသာအားရ အော်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ “သယ်လာတဲ့ ဝန်ထု
ဝန်ပိုးတွေက များလှချေလားကွာ၊ ဘာတွေများတဲ့”

ပီလွန်သည် တန်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး မြောင်းဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
လိုက်သည်။ “ငါက မင်း ထောင်ကျနေတုန်းပဲလို့ ထင်တာ” ဟု လှမ်းပြော
သည်။ “မင်း ငန်းတစ်ကောင်ခိုးတာ ငါ ကြားတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ပီလွန်၊ ငါ ငန်းတစ်ကောင် ခိုးခဲ့တယ်” ဟု ပက်ဘလို
ပြောချော်ချော်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ငါ့
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်မခံကြဘူး၊ တရားသူကြီးက ပြောတယ်၊ သူပေး
အပြစ်ဒဏ်က ငါ့ကို ပြုပြင်ပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ ပုလိပ်ကလည်း ထောင်ထဲမှာ
စားနေတာဟာ လူသုံးယောက်စာ မကဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ငါ
နောက်ထပ် ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ခံဝန်ချုပ်နဲ့ လွှတ်လိုက်တယ်
ပက်ဘလိုက သူ့စကားကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားသောလေသံဖြင့် အဆုံးသတ်
သည်။

ပီလွန်သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း ဟူသော မကောင်းစိတ်
လွတ်မြောက်သွားသည်။ သူ ဝယ်လာသည့် ဝိုင်ကို ဒင်နီထံ ယူမသွားသ
မှာ မှန်သော်လည်း သူသည် ပက်ဘလိုကို သူ့အိမ်သို့လိုက်၍ ဝိုင်သောက်
ဖိတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝင်ရောက်

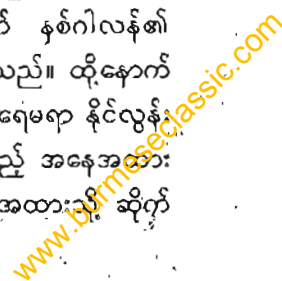
ကြသည်။ ပီလွန်က ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထွန်းကာ အရက်ထည့်
ကာရန် သစ်သီးထည့်သည့် ခွက်နှစ်ခွက်ကို ထုတ်၍ချသည်။

“ကြွက်တွင်းကို ရေလောင်းကြစို့” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

အရက်ကို ရေလိုသောက်နိုင်ပါသည် ဆိုသော ပီဆာနိုး နှစ်ယောက်
တွက်ပင်လျှင် ဝိုင်နှစ်ဂါလန်သည် များလွန်းလှ၏။ ဝိုင်နှစ်ဂါလန်ကို သောက်
ပျား၌ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ဖြစ်စဉ် အဆင့်ဆင့်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍
ကြည့်မည် ဆိုပါကလည်း အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ပထမပုလင်း၏ လည်ပင်း အောက်နားအထိ အရက် လျော့သွားချိန်
တွင် အသောက်သမားများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အကြောင်း
မရာများကို အလေးအနက်ထား၍ ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ ပုလင်း လည်ပင်း
အောက် နှစ်လက်မထိ လျော့သွားသောအခါ ကြည့်နူး နှစ်သိမ့်ဖွယ်ကောင်း
သည့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို သတိရ ပြောမိကြ
သည်။ နောက်ထပ် သုံးလက်မခန့် လျော့သွားသည့်အခါတွင်မူ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ
ကောင်းသည့် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ် အချစ်ရေးရာများကို တမ်းတမိကြ၏။
နောက်ထပ် တစ်လက်မတိုး၍ လျော့သွားချိန်တွင်မူ စိတ်နှလုံး မသာယာဖွယ်
ကောင်းသည့် အတိတ်က ချစ်ပုံပြင်များဆီသို့ ရောက်သွားကြ၏။

ပထမပုလင်း ကုန်သွားသည့် အခါတွင်မူ မရေမရာ နိုင်လွန်းလှသော
ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများ ဝင်လာသည်။ ဒုတိယပုလင်း၏ လည်ပင်းအောက်
နားအထိ လျော့သွားသောအခါ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားလျော့ခြင်း၊ တွေဝေ
ငေးမောခြင်းများ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်လုံးခန့် ထပ်၍ လျော့
သွားသည့်အခါ အလွန် စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် သိချင်း ဆိုမိကြသည်။ နောက်
ထပ် လက်တစ်လုံး လျော့သွားသည့်အခါမူ လူကြိုက်များသည့် သိချင်းတိုင်း
ကို ဟိုတစ်စ သည်တစ်ပိုင်း ဆိုမိကြပြန်သည်။ အရက် နှစ်ဂါလန်၏
အဆင့်ဆင့် ဖြစ်စဉ်သည် ဤနေရာအရောက်တွင် ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက်
ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖြစ်ရပ်များသည် ဖရိုဖရဲနှင့် မရေမရာ နိုင်လွန်း
လှ၏။ စည်းကမ်းတကျနှင့် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် အနေအထား
မရှိတော့။ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်သော အနေအထားသို့ ဆိုက်
ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ပထမပုလင်း၏ လည်ပင်းအောက် ရောက်သည်အထိ အရက်
သွားသောအခါတွင် အသောက်သမားများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်း
များကို လေးလေးနက်နက် ပြောဆို ဆွေးနွေးတတ်ကြသည် ဖြစ်ရာ ယခုလ
ပီလွန်သည် ဤအဆင့်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အတွက်ပေါ်လာ
အကွက်ကောင်းကို ရအောင်ယူလေသည်။

“ဒီမယ် ပက်ဘလို” ဟု သူက စကားစသည်။ “အိမ်ခြေ ရာခြေလ
မရှိ၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိဘဲ အခုလို ရေစို မိုးစို
လမ်းဘေး ရေမြောင်းတွေထဲ အိပ်နေရတဲ့ ဘဝကို မင်း စိတ်မပျက်သေး
လား” ဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ စိတ်မပျက်သေးဘူး” ဟု ပက်ဘလိုက ဖြေသည်။

ပီလွန်က ချောချောမောမော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “အေးပေါ
ငါလည်းပဲ အဲသလို နေခဲ့ရတာပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့ ရေမြောင်းထဲက ညစ်ပ
ပေရေနေတဲ့ ခွေးလေခွေးလွင့် ဘဝတုန်းကတော့ ငါလည်းပဲ ကိုယ့်ဘဝကို
ကျေနပ်နေတာပဲ။ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ နေရတာ ဘယ်လောက်အထိ
ချမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိမှမသိသေးဘဲကိုး။ အမိုးနဲ့ အကာ
ဥယျာဉ်ကလေးနဲ့နေရတဲ့ ဘဝဟာ အင်မတန်စိတ်အေးစရာကောင်းတဲ့ ဘဝ
ဒီမှာ’ ပက်ဘလို၊ အဲသလိုနေတာမှ လူလို သူလိုနေတဲ့ ဘဝကွ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်ကို သာယာမှာပဲ” ဟု ပက်ဘလို
ရေရွတ်သည်။

“ဒီမယ် ပက်ဘလို၊ မင်း ငါ့အိမ်မှာ တစ်ခြမ်း ငှားမနေချင်ဘူးလား
ဒါဆိုရင် အလွန်အေးတဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ မင်း ကျော်ခင်းစရာ မလိုတော့ဘူး
ဆိပ်ခဲတံတားအောက်က သံပြင်မာတွေပေါ်မှာ ကျောခင်းဖို့လည်း မလိုတော့
ဘူး။ ဘယ်လောက် ဟန်ကျလဲ၊ မင်း ငါနဲ့အတူတူ နေရမယ်ဆိုရင် သဘော
မကျဘူးလားဟင်”

“သိပ် သဘောကျတာပေါ့ကွာ” ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

“ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းက အိမ်လခ တစ်လကို ဆယ့်ငါးဒေါ်လာပဲ ပေး
ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ငါ့အိပ်ရာကလွဲပြီး တစ်အိမ်လုံးမှာရှိတဲ့ တခြား ပစ္စည်း
တွေကို သုံးချင်သလိုသုံးပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ မင်း စဉ်းစားပေါ့၊ တကယ်လ

မင်းဆီကို လူတစ်ယောက်က စတင်စောင့် ရေးတယ်ဆိုပါတော့ သူ့အနေနဲ့
မာကို အလွယ်တကူထည့်နိုင်ဖို့ နေရပ်လိပ်စာတစ်ခု ရသွားနိုင်တာပေါ့၊ ဟုတ်
ဘူးလားကွာ”

“အေး ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းသွားမှာ” ဟု ပက်
ဘလိုက ပြန်ပြောသည်။

ပီလွန်သည် အလွန် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။
ဒင်နီကို ပေးရမည့် အိမ်လခကြေးများ သူ့ပခုံးပေါ်၌ မည်မျှလောက်အထိ
ပီလာမည်ကိုမူ သူ လုံးဝ သတိမထားမိပေ။ သူ သေချာပေါက် နားလည်
ထားသည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ပက်ဘလို
က ဘယ်တော့မှ အိမ်လခ ပေးလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူသောအချက် ဖြစ်၏။
ထိုအချက်အတွက် သူ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်ပေ။ အကယ်၍ ဒင်နီက အိမ်လခ
တောင်းခဲ့ပါမူ ပီလွန်အနေဖြင့် “ပက်ဘလိုဆီက အိမ်လခ ရတဲ့အခါကျမှ ပေး
မယ်” ဟု ပြောနိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် ဝိုင်အရက်ကို ဆက်သောက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အသောက်
သမားတို့ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည့် နောက်တစ်ဆင့် ဖြစ်စဉ်ဆီသို့ ကူးပြောင်း
ရောက်ရှိသွားကြ၏။ ထိုအခါ သူငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက မည်မျှ
လောက် ပျော်ခဲ့ရသည်ကို ပီလွန် သတိရလာသည်။ “အဲဒီတုန်းကများ ငါ
ဘာကိုမှ ဂရု မစိုက်ခဲ့ဘူး ပက်ဘလို၊ သိလား၊ မကောင်းမှု ဆိုတာကိုလည်း
ငါ လုံးဝ မသိခဲ့ဘူး၊ နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ အိုကွာ ငါသိပ်ကို ပျော်ခဲ့တာကွ”

“ငါတို့အနေနဲ့ အဲဒီတုန်းကလောက် ဘယ်တော့မှ မပျော်ရတော့ပါဘူး
ကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ထောက်ခံလေသည်။

၄

လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကော်ကိုရန်

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့၏ ဘဝသည် အလွန်သာယာ ဖြောင့်ဖြူးလျက် ရှိသည်။ မနက်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီး မနိုး။ ထင်းရှူးပင်များပေါ် နေကျော်၍ တက်သွားချိန်နှင့် သူတို့ အောက်ဘက်ရှိ ပင်လယ်ကွေ့ ရေပြာပြာပေါ်၌ လှိုင်းဂယက်များ လူးလွန်လှုပ်ရှားကာ တလက်လက် တောက်ပနေချိန်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ရာမှ ထကြလေသည်။

နေသာသော မနက်ဆိုလျှင် အလွန်ပျော်စရာ ကြည့်နူးစရာ ကောင်းသည်။ မြက်ပင်ချုံပင်များပေါ်၌ ကျနေကြသော နှင်းပေါက်များသည် နေရောင်အောက်တွင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေကြသည်။ သစ်ရွက်များတွင် တွဲလဲခိုနေကြသော နှင်းပေါက်များသည် အဖိုးမထိုက်တန်သော်လည်း အလွန်လှပသည် ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့် တူသည်။ ဤမျှလောက် သာယာကြည့်နူးစရာ ကောင်းသည့် နံနက်ခင်းတွင် ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကိုမှ အလျင်စလို မလုပ်သင့် ဆိုဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပျာယာခတ်စရာလည်းမလို။ အခုလို မနက်ခင်းမျိုးတွင် အတွေးအခေါ်သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဖြစ်ရမည်။ လေးနက်ရမည်၊ အဖိုးထိုက်တန်ရမည်။

အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အပြာရောင် ရှပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသော ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့သည် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ လျှိုကလေး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသော မြေနိမ့်ပိုင်းပေါ်၌ အညောင်းပြေသဘောဖြင့် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကော်၏ ပြန်ရောက်လာကြပြီး နားအေးပါးအေးထိုင်ကာ နေစာလှုံကြသည်။ မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ လမ်းများပေါ်မှ တံငါသည်များ၏ ပင်လယ်ပြင်ထွက်ရန် နှိုးဆော်နေသည့် ခရာမှုတ်သံ

ကို နားစွင့်ကြသည်။ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူတို့၏ လှုပ်ရှားသံများ၊ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံများကို နားရိုကြသည်။ ကမ္ဘာကြီး မှန်မှန်လည်ပတ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး နေ့စဉ်နေ့စဉ် ဖြစ်ပျက်နေသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များသည် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆင်ဝင်တွင် ထိုင်နေကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သာယာငြိမ်းချမ်းလျက် ရှိကြ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချနင်းထားသည့် ခြေထောက်များပေါ် ယင်ကောင်များ လာနားသည့်အခါများ၌သာ ခြေချောင်းကလေးများကို လူးလွန်လှုပ်ရှားခြင်း ပြုသည်။

“နှင်းပေါက်တွေသာ စိန်တုံးကလေးတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟု ပက်ဘလို ပြောသည်။ “ငါတို့နှစ်ယောက် သိပ်ကို ချမ်းသာသွားမှာ၊ ချမ်းသာရင် ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး အရက်ကို ကောင်းကောင်း သောက်သွားနိုင်မှာပဲနော်”

သို့သော်လည်း ယထာဘူတသမား ပီလွန်က ပက်ဘလို၏ စကားကို လက်မခံ။ “မင်းပြောသလို ဖြစ်ကုန်ရင် လူတိုင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ စိန်တွေ အများကြီး ရှိကုန်မှာပေါ့။ အဲဒီကျတော့ စိန်တွေဟာ ဘယ်မှာလာပြီး တန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါထင်တယ်၊ အရက်ကတော့ ဈေးတန်ဖိုးမှာပဲ၊ တကယ်လို့များ အခု လောလောလတ်လတ် အရက်မိုး တစ်နေကုန် ရွာလိုက်လို့ မင်းတို့ငါတို့က သံကန်ကြီးတစ်လုံးစာ ခံထားလိုက်နိုင်ရင် ဘယ်လောက် ဟန်မလဲ”

“ရွာရင်လည်း အရက် ကောင်းကောင်းရွာပါမှ ဖြစ်မှာကွ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “မင်း နောက်ဆုံးရလာတဲ့ မြောင်းပုပ်ရေလို အရက်မျိုးကို ဝမ်းပေါလအော သောက်ရလို့ကတော့ အလကားပဲနေမှာပါ”

“အဲဒီ အရက်ကို ငါပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဟို ကပ္ပဲခန်းဘေးက မြက်ပင်တွေကြားမှာ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီးဝှက်ထားတာ တွေ့လို့ ယူလာတာ၊ ဒါမျိုးကျတော့ အကောင်းစားရချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သူတို့သည် သူတို့ပေါ်၌ နားရန် အားထုတ်နေကြသော ယင်များကို

သူတို့လက်များဖြင့် မောင်းကြသည်။ “ဟေ့ ဒီမယ်၊ မနေ့က ကော်နဲလီယာက မက္ကဆီကန် အသားမည်းကောင်ကို ဓားနဲ့ တိုက်လွှတ်လိုက်တယ် သိလား” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

ပက်ဘလိုက မျက်လုံးများကို ပင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး “သူတစ်ယောက်က ဘာလို့ ပြန်ချကြတာလား” ဟု မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အမည်းကောင်က ကော်နဲလီယာမှာ လူသစ်တစ်ယောက် ရနေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ သူက မသိတော့ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒီတော့ ကော်နဲလီယာက ဓားနဲ့ခုတ်တာပေါ့”

“အမှန်တော့ ဒီအကောင် သိဖို့သင့်တာပေါ့ကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီလိုကွ၊ ကော်နဲလီယာ လူသစ်တစ်ယောက် ရချိန်မှာ သူက မြို့ထဲက ရောက်နေတယ်၊ ပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့တံခါး သော့ခတ်ထားတာ တွေ့တာပဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ သူက ပြတင်းပေါက်က ဝင်ဖို့ ကြိုးစားတာ”

“ဒီအမည်းကောင်က အရူးပဲကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “သေရောလား”

“ဟာ မသေပါဘူး၊ လက်တွေမှာ ဒဏ်ရာ နည်းနည်းပါးပါး ရသွားလောက်ပါ၊ ကော်နဲလီယာက ဒေါသမှ မကြီးဘဲ၊ သူ့အနေနဲ့က အမည်းကောင်ကို အိမ်ထဲ ဝင်မလာစေချင်လို့သာ လုပ်တာပါ”

“ကော်နဲလီယာ ဆိုတဲ့ ကောင်မကလဲ သိပ်ပြီး သစ္စာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ပီလွန်ရာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က သေသွားတဲ့ အဖေအတွက် ဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်ပေးနေတုန်းက သိလား”

“သူ့အဖေကလည်း ဆုတောင်းပွဲတွေ များများလုပ်ပေးဖို့ လိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွ” ဟု ပီလွန်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ “သူက လူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်ဟေ့ ဒီလူကြီး သူ ဆိုးတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ထောင်မကျခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အပြစ်တွေကိုလဲ ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံဘူး၊ ဖြောင့်ချက်မပေးဘူးကွ၊ အဘိုးကြီး ရှစ် သေခါနီးမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သူ့ အသေဖြောင့်အောင် ဆုတောင်းပေးဖို့ ရောက်လာသေးတာပဲ”

“ကလဲ သူ့အပြစ်တွေကို ထုတ်ဖော် ဝန်ခံသတဲ့၊ ကော်နဲလီယာ ပြောပြတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ အဘိုးကြီးရှစ်ရဲ့ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ ဘုန်းကြီးရှစ် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ပြီး ဖြူဖွေးနေတာပဲတဲ့၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ ရှစ်ရဲ့ ဝန်ခံချက်တွေထဲက တစ်ဝက်လောက်ကို သူ မယုံကြည်ဘူးလို့ ဘုန်းကြီးက ပြောတယ်ဆိုပဲ”

ပက်ဘလိုသည် သူ့ခူးခေါင်းပေါ်လာ၍နားသော် ယင်ကောင်ကို ကြောင်တစ်ကောင်က ကြွက်တစ်ကောင်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည့်နှယ် ဖျပ်ခနဲ ရိုက်သတ်လိုက်သည်။ “ရှစ်ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးကလဲ လူလိမ်ကြီးတစ်ယောက်ပါကွာ” ဟု ပြောသည်။ “သူ့လို လူလိမ်လူညာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်အတွက် ဆုတောင်းပွဲတွေ များများလုပ်ပေးဖို့ လိုတာကတော့ အမှန်ပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ကော်နဲလီယာရဲ့ အိမ်ထဲမှာ မူးမူးရူးရူးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ကောင်တွေရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲက ရလာတဲ့ ငွေနဲ့လုပ်တဲ့ ဆုတောင်းပွဲတစ်ခုမှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု ရှိလိမ့်မယ် မင်း ထင်သလားဟင်”

“ဆုတောင်းပွဲ တစ်ခုဟာ ဆုတောင်းပွဲ တစ်ခုပါပဲကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြန်ပြောသည်။ “မင်းကို အရက်တစ်ခွက် ရောင်းတဲ့အကောင် အနေနဲ့ မင်းပေးတဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရလာသလဲ ဆိုတာ စိတ်မဝင်စားသလိုပေါ့၊ ဆုတောင်းပွဲလုပ်တဲ့ငွေကို ဘယ်က ရသလဲဆိုတာ ဘုရားသခင်က စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ အရက်ကို ကြိုက်သလို ဘုရားသခင်ကလဲ ဆုတောင်းပွဲကို ကြိုက်တာပါပဲကွ၊ ဘုန်းကြီးမာဖီးဟာ အချိန်ရှိသမျှ ငါးပဲ ထွက်များနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့လုပ်ပေးတဲ့ ဆုတောင်းပွဲက မမြင့်မြတ်ပါဘူး၊ မသန့်စင်ပါဘူးလို့ ပြောနိုင်သလား၊ ဒီဟာတွေက ဘုန်းကြီးတွေ ရှင်းရမယ့် ပြဿနာတွေပါကွာ၊ ငါတို့က ပူနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ငါကတော့ ကြက်ဥ ဘယ်က ရနိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကြက်ဥ တစ်လုံးလောက်ကလေးလိုက်ရရင် သိပ် ကောင်းမယ်ကွ”

ပက်ဘလိုသည် နေရောင်ထိုး ခံနေရသော သူ့မျက်လုံးများ လှဲသွားအောင် ဦးထုပ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းဖြစ်အောင် ဆွဲချပြီး ပြင်၍ ဆောင်းလိုက်သည်။ “ချာလီမီလာက ငါ့ကိုပြောတယ်၊ ဒင်နီဆိုတဲ့ကောင် အထမ်းသမားကောင်မလေး ရှိစာမှာတင်နဲ့ တွဲနေသတဲ့”

ပီလွန်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိတ်လန့် အံ့ဩခြင်းကြောင့် တောဝှက်
ဖြစ်သွားသည်။ “အဲဒီ ကောင်မလေးက ဒင်နီကို အရ ယူချင်ယူမှာ၊ ဒီအထဲ
သမတွေဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ တွဲလိုက်ရရင် လက်ထပ်ဖို့လောက်က စစ်
ကူးတာ၊ သူတို့က ငွေလဲ မက်တယ်ကွ၊ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြ
သွားရင်တော့ ဒင်နီက တို့ကို အိမ်လခ တောင်းတော့မှာပဲ၊ ဟိုကောင်
ရိုစာက အဝတ်အစားသစ် လိုချင်လိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာမှာတော့ မိန်းမအားလုံး
သူလိုချည်းပါပဲ၊ ငါ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်”

ပီလွန်၏ စကားကြောင့် ပက်ဘလိုမှာလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားပုံရ၏။ “တကယ်လို့ ငါတို့နှစ်ယောက် ဒင်နီဆီ အကျိုးအကြွေး
ပြောပြရင်ကော” ဟု သူက အကြံပေးသည်။

“အင်း ဒင်နီဆီမှာ ကြက်ဥ ရှိချင်ရှိမယ်” ဟု ပီလွန်က ရေရွတ်သည်။
“မစွက်မော်ရေးရဲ့ ကြက်မတွေဟာ အလွန်ဥတဲ့ ကြက်မတွေကွ”

သူတို့သည် ဂျူးဖိနပ်များကို ကောက်၍စီးကာ ဒင်နီ၏အိမ်ဘက်
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပီလွန်သည် လမ်းမပေါ်မှ ဘီယာပုလင်းအဖုံးတစ်ခုကို ကုန်း၍ ကောင်
လိုက်ပြီး တစ်ခွန်းမျှဆဲကာ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ “တချို့ ယုတ်မာစုတ်ပု
ကောင်တွေက လမ်းပေါ်သွားနေတဲ့ လူကို အထင်မှားအမြင်မှားဖြစ်အောင်
တမင်သက်သက် ဒီပုလင်းအဖုံးကို ချထားခဲ့တာဖြစ်မယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။

“ငါလဲ မနေ့ညက အဲသလိုပဲ ကောက်ကြည့်မိခဲ့သေးတယ်” ဟု
ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ သူသည် ခြံဝင်းတစ်ခုထဲမှ မုည့်စပြုနေသော အိမ်
ရောင် ဂျူပင်များကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစား စိတ်ကူးလှ
ရှိ၏။

သူတို့သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ရုံ နှင်းဆီချုံ တစ်ချုံနောက်တွင် ထိုင်
ခြေချောင်းများကို တလှုပ်လှုပ်လှုပ်ကာ ယင်ခြောက်နေသော ဒင်နီကို အသံ
ပင် တွေ့သည်။

“ဟေး သူငယ်ချင်းတို့ပါလား” ဟု ဒင်နီက နှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့သည် ဒင်နီ၏ဘေးတွင် ထိုင်ပြီး ဦးထုပ်နှင့် ဖိနပ်များကို
လိုက်ကြသည်။ ဒင်နီက ဆေးရွက်ကြီးမူန့်ဖန်းနှင့် စက္ကူများထုတ်ကာ ပီလွန်

လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ပီလွန်သည် ဒင်နီကို အလန့်တကြား လှမ်း၍ကြည့်
၏။ သို့သော်လည်း သူထင်မြင်ချက်များကိုတော့ ထုတ်ဖော်၍ မပြောပေ။

“ကော်နဲလီယာရစ်က ဟို မက္ကဆီကန် လူမည်းကို ဓားနဲ့ထိုးသတဲ့ကွ”
ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။

“အေး၊ ငါလဲ ကြားတယ်” ဟု ဒင်နီက ပြန်ပြောသည်။

ပက်ဘလိုကလည်း စိတ်နာသောလေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ “ဒီမိန်းမ
တွေဟာ အကျင့် မကောင်းတာချည်း ပါပဲကွာ”

“သူတို့နဲ့ တွဲရတာ အလွန်အန္တရာယ်ရှိတယ်” ဟု ပီလွန်က ထောက်
ခံသည်။ “ငါတစ်ခု ကြားတယ်၊ အထမ်းသမ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
ဒီရပ်ကွက်ထဲ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကို အမြဲ သတိရနေအောင် လိုချင်တာပေးဖို့ ရောက်နေ
တာပဲကွ”

ထိုအခါ ပက်ဘလိုက အော့နလုံး နာသည့်ဟန်ဖြင့် အသံတစ်ချက်
ပြုပြီး သူ့လက်များကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဆန့်၍ ဖြန့်လိုက်သည်။ “အဲဒီ
တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာများလုပ်မလဲ” ဟု မေးသည်။
“ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူကော သူ့အနားမှာ ရှိပါဦးမတဲ့လား”

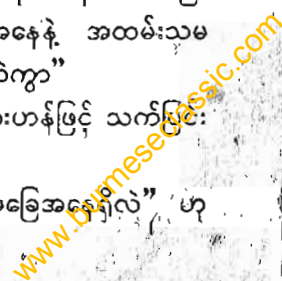
နှစ်ယောက်သား ဒင်နီ၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍ အက
ခတ်ကြ၏။ ဒင်နီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့် လက္ခဏာ
မမြင်ရ။

“ကောင်မလေး နာမည်က ရှိစာတဲ့” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “သူ
နောက်က နာမည်ကိုတော့ ငါမပြောတော့ပါဘူး၊ အခုလောက်ပြောရင် သိ
ရောပေါ့”

“ဪ မင်းပြောနေတာ ရှိစာမာတင်ကိုလား” ဟု ဒင်နီက သိပ်ပြီး
စိတ်မဝင်စားသည့် အသံဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းတို့အနေနဲ့ အထမ်းသမ
တစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးနေလိုကတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ”

ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း
ပြိုင်တူချကြသည်။

“မစွက်မော်ရေးရဲ့ ကြက်မတွေကော ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ” ဟု
ပီလွန်က အမှတ်တမဲ့ မေးသည်။

ဒင်နီက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။ “ကြက်မတွေ့ အားလုံး သေကုန်ပြီ၊ မစွက်မော်ရေးက ပဲတွေကို အိုးထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ အိုးတွေက ကွဲကုန်ရော၊ မြေကြီးပေါ်ကျနေတဲ့ ပဲတွေကို ပြန်ကောက်ပြီး ကြက်မတွေ့ကို ကျွေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ကြက်မတွေ့အားလုံး သေကုန်တယ်၊ တစ်ကောင်မှ မကျန်ဘူး”

“အဲဒီ ကြက်သေတွေကော၊ အခု ဘယ်မှာလဲ” ဟု ပက်ဘလိုက မေးသည်။

“ဘယ်သူကရယ်လို့တော့ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကြက် သေတွေကို မစားနဲ့ စားရင် ဖျားလိမ့်မယ်လို့ မစွက်မော်ရေးကို ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့က ကြက်အူတွေကို ထုတ်ပြီး သန့်သွားအောင် လုပ်လိုက် တယ်၊ ပြီးတော့ ကြက်သားသည်တွေဆီ သွားရောင်းပစ်လိုက်တယ်”

“လူသေတယ်လို့ကော ကြားသလား” ဟု ပက်ဘလိုက ထပ်မေးသည်။

“မကြားပါဘူး၊ ငါ ထင်တာတော့ အဲဒီ ကြက်တွေဟာ အကောင်၊ တွေပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီ ကြက်မတွေ ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေနဲ့ မင်း ဝိုင်နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ထားသေးသလား” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

ဒင်နီက လှောင်ချင်ပြောင်ချင်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ပီလွန်ကိုကြည့် ပြုံးသည်။ “မစွက်မော်ရေးက ဝယ်တယ်၊ မနေ့ညက ငါသူ့အိမ် သွားလည်တယ် မီးရောင်နဲ့ကျတော့ မစွက်မော်ရေးဟာ မိန်းမချောကြီးတစ်ယောက်ပဲကွ၊ ပြီးတော့ သိပ်လဲ မဆိုသေးပါဘူးကွ”

ဤစကားကြောင့် ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် လန့်လာကြပြန်သည်။

“ငါ အစုံမဝမ်းကွဲ ဝီလီ ပြောတာကတော့ မစွက်မော်ရေးက အသက် ငါးဆယ် ရှိပြီတဲ့” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

ဒင်နီက သူ့လက်များကို ဖြန့်လျက် “အသက် ဘယ်လောက် ရှိနေ ဆိုတဲ့အချက်က အရေးမကြီးပါဘူးကွာ” ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ “သူ့မှာ အိမ်ပိုင်ရှိတယ်၊ ဘဏ်မှာ ဒေါ်လာငွေ နှစ်ရာအပ်ထားတယ်” ပြော နေရင်း ဒင်နီ၏မျက်နှာသည် အနည်းငယ်ညှိုးသွားသည်။ “ငါ မစွက်မော် ရေးကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်တယ်ကွာ”

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် သူတို့ မြေထောက်များကို စိုက်ကြည့် ကြသည်။ ဒင်နီထံမှ နောက်ထပ်စကား ပြောမလာစေရန် အမူအရာဖြင့် နှိပ်စားကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ အားထုတ်မှုမှာ အကျိုး သက်ရောက်မှု မရှိပေ။

“တကယ်လို့သာ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါး ရှိနေရင် ချိုချို ပျားကြီး တစ်ဘူးလောက် ဝယ်ပေးချင်တယ်” သူသည် သူ့အိမ်ငှားနှစ်ယောက် ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ကိုမှ စကားပြန်မရ၊ “တစ်ဒေါ်လာ နှစ်ဒေါ်လာလောက် ရရင် ဖြစ်ပါတယ် ကွာ” ဟု ထပ်၍ ပြောသည်။

“ချင်ကီး ဝီလာငါးတွေ နေလွန်းနေတယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “မင်း သူ့ဆီသွားပြီး နေ့တစ်ဝက်လောက် ငါးခွဲပေးပါလား”

“အိမ်ပိုင် နှစ်လုံးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါးသွားခွဲရမယ် ဆိုတာ ကတော့ ကြည့်လို့ ကြားလို့ ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်လို့များ မင်းတို့က အိမ်လခ နည်းနည်းပါးပါး ပေးထားမယ်ဆိုရင်-”

ပီလွန်က ထိုင်နေရာမှ ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်သည်။ “အမြဲတမ်း မိမိလခပဲ တောင်းနေတာပဲ” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းက ကိုကို လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်သွားအောင် ဇွတ်လုပ်နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ မင်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ ဇိမ်နဲ့အိပ်၊ တို့ကတော့ မြောင်းကြို မြောင်းကြားမှာ အိပ်၊ အဲသလိုအဖြစ်မျိုး ရောက်စေချင်တယ်ပေါ့၊ လာကွာ ပက်ဘလို၊ ဟော ကြာ ငါတို့ အိမ်ရှင်သခပ်ကြီး ဂျူးကြီးအတွက် ငွေသွားရှာကြရအောင်” နှစ်ယောက်သား ဒင်နီ၏ အိမ်ထဲမှ ခပ်တည်တည် ထွက်သွားကြ ပြန်သည်။

“ငွေကို ငါတို့ ဘယ်က ရမလဲ” ဟု ပက်ဘလိုက မေးသည်။

“ငါလဲ မသိဘူး” ဟု ပီလွန်က အဖြေပေးသည်။ “ဒီအကောင် နောက် ဝယ် တောင်းချင်မှ တောင်းတော့မှာပါကွာ”။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာ များ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တောင်းခံလိုက်သည့်အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အေး နှေးအေး မနေနိုင်ဘဲဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ “ဒီအကောင်ကို နောက်တစ်ခါ တွေးရင် မှာတို့ကြီးလို့ ခေါ်ကြမယ်ကွာ” ဟု ပီလွန်က ဆိုသည်။ “ဒီအကောင် ငါတို့နဲ့

အပေါင်းအသင်း ဖြစ်လာတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူး။ သူ့ ငတ်နေ
ငါတို့က ကျွေးခဲ့ရတယ်။ သူ့မှာ ဝတ်စရာ မရှိရင်လဲ ငါတို့ကပဲ အဝတ်အ
ပေးခဲ့ရတယ်”

“ငါတို့ပေးခဲ့ ကျွေးခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ” ဟု ပက်ဘလိုက
သည်။

“ငါတို့လက်ထဲ ရှိနေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပေးတာပေါ့ကွ။ မင်းက
ငါဆိုလိုတာက သူ့မှာလဲ လိုနေတယ်။ တို့မှာလဲ ရှိနေမယ်ဆိုရင် မေးမ
ဆိုတဲ့ သဘောပြောတာ။ ဒီမှာ ပက်ဘလို၊ ငါတို့က အဲသလို သူငယ်ချင်း
တွေပါကွာ။ အခုတော့ ဒီကောင်က ဟိုမွတ်တားအိုမကြီးကို ချိုချည်တစ်
လက်ဆောင် ပေးချင်တာနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းချင်း မျက်နှာပျက်အောင် လုပ်တ
တို့ အချင်းချင်းရဲ့ ခင်မင်မှုကို မြေကြီးပေါ်ချပြီး ခြေထောက်နဲ့ နင်းခြေ
တာပဲကွ”

“ချိုချည် ဆိုတာကလဲ လူတွေနဲ့ တည့်တဲ့အစာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”
ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားရလွန်းသဖြင့် ပီလွန်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှ
ရှိ၏။ သူသည် လမ်းဘေးရှိ မြောင်းနှုတ်ခမ်းတွင် ထိုင်ပြီး လက်ပေါ်
ထောက်ကာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော စိတ်ဖြင့် တွေဝေ ငေးမောလျက် ရှိသ

ပက်ဘလိုကလည်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ
တော့ အမောဖြေရန် ဝင်ထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဒင်နီ၏ ခင်မင်မှု
ပီလွန်လောက် နှစ်မကြာသေး။ ပီလွန်လောက် ရင်းနှီးခြင်းလည်း မရှိသ
ထို့ကြောင့် ပီလွန်လောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်။

မြောင်း၏ အောက်ခြေသည် မြက်ခြောက်များ၊ ချုံနွယ်များဖြင့် ပီ
လျက်ရှိသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့်
ရှုပ်လျက်ရှိသော ပီလွန်သည် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ မြက်ပင် ချုံပင်
ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ချုံတစ်ချုံ၏ အောက်မှာ
တစ်ဖက် ထိုးထွက်လာသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် လက်
ဘေး၌ ဝိုင် ဂါလန်ဝက်ပုလင်း တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ
ပက်ဘလို၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ပက်ဘလိုက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။ “သူ သေနေတာများ ဖြစ်
လာ ပီလွန်”

ပီလွန်က အသက်တစ်ချက် အားရ ပါးရ ရှုလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်း
ထဲသို့ ကြည်လင်သောအမြင် ပြန်ဝင်လာသည်။ “တကယ်လို့ သူ သေနေတာ
ပိုရင်တော့ ဝိုင်ဟာ သူ့အတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူးကွ။ ဝိုင်ကို သူနဲ့အတူတူ
ပြုအမြဲပဲခံပစ်လိုက်တော့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ”

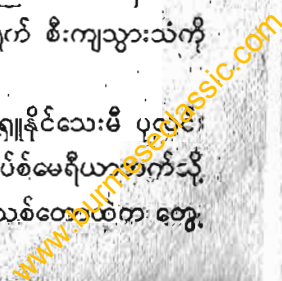
သူတို့ မြင်နေရသောလက်သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပြီး ချုံထဲ သို့
ပြန်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် ညစ်ပတ် ပေရေပြီး အနီရောင် မှတ်ဆိတ်မွေး
တိုနဲ့နဲ့များ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေသည့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကော်ကိုရန်၏
မျက်နှာသည် ချုံထဲမှ ထွက်လာသည်။ “ဟေး ပီလွန်၊ ဟေး ပက်ဘလို” ဟု
ဘလေး လျှာလေးသံဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

ပီလွန်က မြောင်းထဲရှိ ချုံဖုတ်များပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ “သူငယ်
မျင်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၊ မင်း ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား
ဟင်”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြုံးသည်။ “အမူးလွန်သွားတာကွ” ဟု ရေရွတ်
ပြီး ခူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ “ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ လာကြ၊ သောက်
လှည့်ကြဦး၊ အရက် အများကြီး ကျန်သေးတယ်”

ပီလွန်က ဝိုင်ပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး လေးကြိမ်တိတ်တိ မော့လိုက်သည်။
ပုလင်းထဲတွင် ဝိုင်တစ်ပိုင် ကျော်ကျော်ခန့်တော့ ကျန်သေးသည်။ ထို့နောက်
ပက်ဘလိုက ပီလွန် လက်ထဲမှပုလင်းကို လှမ်းယူကာ ငှက်မွေးတစ်ခုနှင့်
ကစားနေသည့် ကြောင်တစ်ကောင်သဖွယ် ပုလင်းကို မြှောက်ချည် ချချည်
လှုပ်၍ ကစားနေသည်။ သူသည် ပါးစပ်ကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် သုတ်လိုက်
ပြီး ပုလင်းကို နှာခေါင်းတွင်တောက် အနံ့ခံလိုက်သေးသည်။ ပါစောင်နှစ်ဖက်
မှ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ဆင်းသွားနေသည့် ဝိုင်အရက် စီးကျသွားသံကို
အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

ပီလွန်၏လက်သည် ပက်ဘလို အသက်ပြန်၍ မရှုနိုင်သေးမီ ပုလင်း
ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာအက်သို့
လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ “ရတနာသိုက်ကို သစ်တောထဲက တွေ့

လာတာ မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။ “အလွန် ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်က သူသေတော့ မင်းအတွက်ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် အချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူ တစ်ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားကြင်နာတတ်သော စိတ်လည်း ရှိသည်။ သူသည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်သည်။ “ငါ့လည်ချောင်း ခြောက်နေပြီ၊ ပြီးတော့မှ ဘယ်လိုနည်နဲ့ ရလာတယ်လဲ တာ ငါပြောပါ့မယ်” သူသည် ဝိုင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန်ပင် အရိုယူ၍ မော့သည်။ ဝိုင်တွေ အများကြီး ရှိနေသဖြင့် ဇိမ်ခံ၍ သောက်နေသူ တစ်ဦးနှင့် တူသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ညလောက်က ငါ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သွားပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်တယ်” ဟု ပြောသည်။ “တစ်ညမှာ လှိုဏ်ပုတ်လို့ လှေတစ်စီး ကမ်းကိုရောက်လာတယ်၊ အောင်မယ် လှေက အတော်ကို ကောင်းတဲ့လှေကွ၊ ခတ်တက်တွေလဲ အသင့်ပါလာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ငါက လှေထဲ တက်ထိုင်ပြီး မွန်ထရေးမြို့ဘက်ကို လှော်သွားတယ်။ လှေက အနည်ဆုံး ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်ကတော့ ကောင်းကောင်းတန်တယ် သိလား၊ ဒါပေမယ့် အရောင်းအဝယ်က သိပ်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ ငါ့မှာ ခုနက ဒေါ်လာပဲ ရလိုက်တယ်”

“မင်းမှာ အဲဒီငွေ ကျန်သေးသလား” ဟု ပီလွန်က အားတက်သရောမေးသည်။

“ဆက်ပြီး ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ မင်းကို ပြောပြမယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ဂုဏ်ယူသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒီ ပိုက်ဆံ၊ ဝိုင်နှစ်ဂါလန် ဝယ်ပြီး ဒီသစ်တောဘက်ကို ယူလာခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ အေရာဘဲလားဂရော့စ်နဲ့ လမ်းလျှောက် ထွက်ကြတယ်၊ မွန်ထရေး မြို့ထဲ ရောက်တော့ သူ့အတွက် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတစ်စုံ ဝယ်ပေးတယ်၊ အတွင်းထွေးတွေက ပန်းရောင်ကွ၊ ပိုးဘောင်းဘီဆိုတော့ သိပ်နုတယ် မဟုတ်လား၊ သူက အရမ်းကို သဘောကျသွားတာ၊ အဲ နောက်ပြီးတော့ ငါက သူ့ကို ဝိစာတစ်ပက် ဝယ်တိုက်တယ်၊ နောက်ခဏကြာတော့ စစ်သားတစ်အုပ်နဲ့ ငါတို့ ဆုံမိကြရော၊ သူက စစ်သားတွေနဲ့ ပါသွားရော”

“ဟာကွာ၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ငွေကိုခိုးတဲ့ သူခိုးမပါလား” ဟု ပီလွန်က တအံ့တဩ ရှေ့တော်သည်။

“အဲသလိုတော့လဲ မဟုတ်ဘူးကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသွားလိုရာ သွားရမယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ၊ အဲ၊ သူလဲ သွားရော ငါလဲ ဒီကိုရောက်လာပြီး အိပ်ပျော်သွားတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် မင်းမှာ ငွေလက်ကျန် မရှိတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငါလဲ မသိသေးဘူးကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “နေဦး၊ ငါကြည့်လိုက်ဦးမယ်” သူသည် အိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး တွန့်ကြေလိပ်ခေါက်နေသော တစ်ဒေါ်လာတန် သုံးရွက်နှင့် ဆယ့်ဆင့်ပြားတစ်စေ့ကို ထုတ်လိုက်သည်။ “ကနေ့ည ငါ အေလာဘဲလားဂရော့စ် အတွက် ပစ္စည်းလေး တစ်ခု ဝယ်ပေးရဦးမယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။

“ပစ္စည်းလေး တစ်ခုဆိုတာက ဘရာစီယာ အသေးစား တစ်ထည် ဝယ်ပေးဖို့ ပြောတာလား”

“အေး ဟုတ်တယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဘရာစီယာက မင်းထင်သလောက်တော့ မသေးဘူးကွ၊ သူဟာက အကြီးကြီး” သူသည် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးသည်။

ချက်ချင်းပင် ပီလွန်သည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ အတွက် စိုးရိမ် ပူပန်လာသည်။ “ညက လေမိလို့ ဖြစ်တာပဲ” ဟု ရှေ့တော်သည်။ “အပြင် လဟာထဲမှာ အိပ်တာ မကောင်းဘူးကွ၊ ကံ လားကွာ ပက်ဘလို၊ သူ့ကို တို့ အိမ်ခေါ်သွားပြီး အအေးမိနေတာ ပျောက်အောင် ကုပေးကြမယ်၊ အဆုတ်တွေမှာ အအေးမိတဲ့ ရောဂါပဲ၊ အခုမှ စကား ရှိသေးတယ်၊ ကုလိုရပါတယ်”

“မင်းတို့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာလဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ မေးသည်။ “ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ”

“မင်းကတော့ အဲသလိုပဲ ယင်မှာပေါ့” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

“ရူးဒေါ့ဖိုးကဲကင်း တစ်ယောက်လဲ အခု မင်းထင်သလို ထင်ခဲ့တာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လထဲက မင်းကိုယ်တိုင် အခုဘာကို လိုက်ပို့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ အန်ဂျီ လီနာဗတ်စ်ကွက်စ် ဆိုတဲ့ မိန်းမလဲ အဲသလိုထင်ခဲ့တာပဲ၊ သူ့ကို ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက သေသွားပြီ၊ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လာသည်။ “အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လို့ မင်း ထင်သလဲ”

“အဲဒါ တစ်ညလုံး အပြင်ဘက် လေတဂူ၊ ဂူ၊ ကြားမှာ ထွက်အိပ်လို့ ပေါ့ကွ” ဟု ပီလွန်က ပညာရှိကြီးတစ်ယောက် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီလောက်အေးတဲ့ လေကို မင်း အဆုတ်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံနိုင်မှာလဲ”

ပက်ဘလိုသည် ဝိုင်ပုလင်းကို မြက်ပင်များဖြင့် လုံအောင် ပတ်လိုက် သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ မြင်လျှင် မြက်ပင်များအောက်၌ ဘာပစ္စည်း ပါလာသည် မသိသဖြင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးသည်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာနေသော ပီလွန် သည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ ကိုယ်ကို မကြာခဏ စမ်းစစ်ကြည့်သည်။ ဤ နည်းဖြင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက သူ့ကိုယ်သူ နေမကောင်းဟု ထင်လာအောင် လုပ်သည်။ သူတို့သည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို အိမ်သို့ခေါ်လာပြီး ခုတင် တစ်လုံးပေါ်၌ တင်ထားသည်။ ရာသီဥတု ပူနွေးနေသော်လည်း သူတို့သည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို အိပ်ရာခင်းများ ခြံပေးထားသည်။

ပက်ဘလိုက အဆုတ်ရောဂါ၏ ဒဏ်ကို ခံနေရသော ဆင်းရဲသားများ အကြောင်းကို ကြားရသူ စိတ်လှုပ်ရှားလာအောင် ပြောပြသည်။ ထိုနောက် ပီလွန်က အလွန် ချိုသာသောလေသံဖြင့် အိုးနှင့် အိမ်နှင့် နေရသည့် ဘဝ၏ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပြသည်။ ညကြီးမင်းကြီး အချိန် မတော်တွင် ဝိုင်အရက်ကလည်း ကုန်ပြီ၊ ပြောစရာစကားလည်း ကုန်ပြီ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော မြူနှင်းများကလည်း သွေးစုပ် ဖုတ်ကောင်ကြီးများ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့်နယ် မြေပြင်ပေါ်တွင် ရွေ့ လျားလျက် ရှိကြသည်။ အလွန်စိုစွတ်ပြီး အလွန်အေးမြသော ထိုအချိန် ထဲ ကာလမျိုးတွင် မည်သူသည် အပြင်ထွက်၍ အိပ်ချင်ပါမည်နည်း။ မည်သူ မဆို လေလုံမိုးလုံနှင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသော အိပ်ရာ ပေါ်၌ ကလေးငယ်တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်သလို အိပ်ချင်ကြလိမ့် မည် မဟုတ်ပါလော စသည် စသည်ဖြင့် နားမဝင်ဝင်အောင်ပြောသည်။

ပီလွန် ပြောနေသည့်စကား ဤနေရာအရောက်တွင် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုက သူ့ကို မရအရ နှိုးပြီး အရက

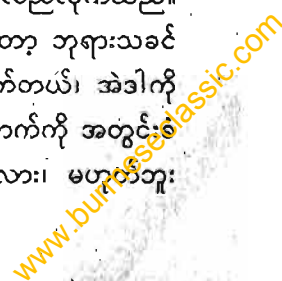
ပတ်တိုက်သည်။ ထိုနောက် ပီလွန်က တစ်ညလုံး နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ဖိမ် ဖိမ် အိပ်ပြီး မနက်နေထွက်၍ အိပ်ရာနိုးလာသည်အခါ ခံစားရသည့် အရသာကို စက်ပြောသည်။ ထိုကဲ့သို့ လုံလုံခြုံခြုံအိပ်ရသော လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေစရာလည်းမလို၊ လက်များ ခဲကုန်မည် မှတ်၍ ထုရိုက်နေစရာလည်း မလိုဟု သူက ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် အမဲလိုက်မုဆိုး နှစ် ယောက်က သူတို့လိုက်နေသော သားကောင်ကို ချောင်ပိုတ်၍ ဖမ်းသည်နယ် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို ကျုံးသွင်းပြီး ဖမ်းကြသည်။ သူတို့အိမ်တွင် တစ်လ စာယံငါးဒေါ်လာ ပေး၍နေသွားရန် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို တိုက်တွန်းကြ၏။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံသည်။ သုံးယောက်စလုံး တစ် ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲ၍ ခါကြသည်။ မြက်ပင်များနှင့် ထုပ်ထား သော ဝိုင်ပုလင်းသည် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ပီလွန်က ဝိုင်ကို စောစော ကထက် ပို၍သောက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ရှေ့တွင် အခက်ခဲဆုံး သော အလုပ်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို သိနေသောကြောင့် ပေတည်း။ ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာ အရက်သောက်နေခိုက်တွင် ပီလွန်က အလွန်ချိုသာသော သိမ်မွေ့ သော လေသံဖြင့် သူ့ဖြစ်စေချင်သည့် ကိစ္စကို ပြောသည်။

“မင်းအနေနဲ့ အခုလောလောဆယ် ငွေသုံးဒေါ်လာတော့ ကြိုပေးထား ပါ့ကွာ”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် လက်ထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းကို ဖျပ်ခနဲ ချလိုက်ပြီး ပီလွန်၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြားဖြင့် ကြည့်သည်။ “မပေးနိုင်ဘူးကွာ” ဟု မလသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။ “ငါ အေလာဘဲလားဂရော့စ်ကို ပစ္စည်း တစ်ခု ဝယ်ပေးဖို့ ကတိပေးထားတယ်၊ အိမ်လခကို အချိန်ကျမှပဲ ပေးမယ်၊ အခု မပေးဘူး”

အမှားကြီး တစ်ခုကို သူ လုပ်မိပြီဟု ပီလွန်က နားလည်လိုက်သည်။ “မင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေက သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတော့ ဘုရားသခင် က မင်းဆီကို လှေတစ်စင်း မျောလာအောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒါကို မင်းက စည်သူတံဘူး လုပ်တဲ့စက်ရုံက ဖာသည်မ တစ်ယောက်ကို အတွင်း၌ ပို့ဘောင်းဘီတွေ ဝယ်ပေးဖို့ လုပ်ပေးတာလို့ ထင်နေသလား၊ မဟုတ်ဘူး”

ငါ့လူ၊ မင်း မြေကြီးပေါ်မှာ မအိပ်ရအောင် လုပ်ပေးတာ၊ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရင်း အအေးမိပြီး သေမသွားအောင် လုပ်ပေးတာ၊ ဘုရားသခင်က လာဘဲလားရဲ့ နို့ကြီးတွေပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမတဲ့လား၊ အဲဒီတော့ ငါ့မြေ မယ်၊ လုပ်နိုင်တာ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊ ငါတို့ကို နှစ်ဒေါ်လာပေး၊ မင်း ကျန်တဲ့ တစ်ဒေါ်လာနဲ့ နွားမတစ်ကောင်ရဲ့ နို့အုံကြီးတွေကို ကိုင်ထားနိုင်၊ အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ထိုအချိန်အထိ မပေးနိုင်ဟု ငြင်းနေဆဲ။

“ဒီမှာ ငါ မင်းကို ရှင်းအောင် ပြောပြမယ်” ဟု ပီလွန်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။ “ငါတို့က ဒင်နီကို နှစ်ဒေါ်လာ ကြိုပေးမထားရင် ငါတို့အားလုံး လမ်းပေါ်ရောက်ကြမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ အပြစ်ကို ငါတို့အားလုံး မြောင်းထဲမှာ အိပ်နေတာကို မင်း ကြည့်ရက် မြင်ရက်သလောက် သူငယ်ချင်းရယ်”

အဘက်ဘက်မှ ပစ်လွှတ်နေသည့် ကျည်ဆန်များ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကော်ကိုရန်သည် နောက်ဆုံးတွင် နူးထောက် အညှစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဟောင်းနွမ်း ကြေမှုနေသော တစ်ဒေါ်လာတန် ငွေစောင် နှစ်ရွက်သည် ပီလွန် လက်တွင်းသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားလေ၏။

တင်းမာနေသော အခြေအနေသည် အခန်းထဲမှ လွင့်စဉ် ပြေးထွက်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ငြိမ်ဆိတ်မှုက နေရာယူလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရဲဘော် ရဲဘက်စိတ်သည် ပြန်လည် တည်ရှိလာသည်။ ပီလွန် အတော့ စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားပြီ။ ထိုအခါ ပက်ဘလိုက ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာအား ရှိပေးထားသည့် သူ့အိပ်ရာခင်းကို ပြန်ယူပြီး သူ့ခုတင်ပေါ် ပြန်လှည့်သည်။ လူသုံးယောက်ကြားတွင် အာလာပ သလ္လာပ ပြောကြသည့် စကားများသည် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ငါတို့ ဒင်နီကို ဒီနှစ်ဒေါ်လာ သွားပေးမှ ဖြစ်မယ်”

စောစောက သောက်ထားသည့် အရိန် ကုန်သွားသဖြင့် ချင်ခြပ်ပျက်လာပြန်သည်။ သူတို့သည် ဝိုင်းကို သောက်ကြပြန်၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘာများ လုပ်မှာမို့လို့ ဒင်နီဆိုတဲ့ ကောင်က နှစ်ဒေါ်လာကို အရေးတကြီး လိုနေတာလဲကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက မေးသည်။

ပီလွန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ် တိုးတက်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။ “တို့သူငယ်ချင်း ဒင်နီက မစွက်မော်ရေးနဲ့ တွဲနေတယ်ကွ၊ အဲသလိုပြောတာနဲ့ ဒင်နီကို အရှားတစ်ကောင်လို့ သွားပြီး မထင်လိုက်နဲ့၊ မစွက်မော်ရေးက ဘက်မှာ ဒေါ်လာငွေ နှစ်ရာတောင် အပ်ထားတာ၊ အဲဒါ ဒင်နီက မစွက်မော်ရေးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ချိုချည်ဘူး တစ်ဘူး ဝယ်ချင်နေတယ်ကွ”

“ဒါက ဒင်နီနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပါကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “တကယ်လို့ သူက မစွက်မော်ရေးရဲ့ သွားတွေကို ကိုက်စေချင်တယ်ဆိုရင် ဒါက သူ့ကိစ္စပဲပေါ့၊ ငါတို့က မစွက်မော်ရေးရဲ့ သွားတွေအတွက် ပူစရာလိုသလား”

စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အငွေ့များသည် ပီလွန်၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ “ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ငါတို့ သူငယ်ချင်း ဒင်နီဟာ မစွက်မော်ရေးကို ချိုချည်ဘူး လက်ဆောက်ပေးရင် သူလဲ နည်းနည်းပါးပါး ယူစားမိမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ သူငယ်ချင်းရဲ့ သွားတွေလဲ ကိုက်တော့မှာ”

ပက်ဘလိုက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်သည်။ “သူ မှီခို အားထားနေတဲ့ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဒင်နီရဲ့ သွားတွေကို ကိုက်အောင်လုပ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကတော့ မကောင်းဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက မေးသည်။ ပြောစရာစကား မရှိ၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူတို့ ဘယ်လို လုပ်ချင်နေကြသည်၊ နောက်ဆုံး ဘာလုပ်ကြမည်ကို သူကောင်းစွာ သိနေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးသည် ကြိုက်စွနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်အပြောကို တစ်ယောက်က စိတ်ရည်လက်ရည်ဖြင့် စောင့်မျှော်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူကမှ စ၍ မပြော။ အားလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေကြသည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှုက မင်းမူလျက်ရှိ၏။

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့ကတော့ ဘယ်လို လုပ်သင့်သည်ဟူသော အကြံပြုချက်သည် သူတို့ပါးစပ်မှ စ၍ မထွက်သင့်ဟု လည်းကောင်း၊ ဤအကြံပြုချက် အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသူများ အဖြစ်ဖြင့်သာ ရပ်တည်

နေသင့်သည်ဟု လည်းကောင်း ယူဆကြသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကလည်း ဤကိစ္စသည် သူနှင့်မဆိုင်၊ သူ့အိမ်ရှင်များ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့ ထံမှ စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာသောအခါ ထိုတာဝန်ကို သူ့အား လုပ်စေချင် သည့် ဆန္ဒ ရှိနေကြောင်း ရိပ်မိလာသည်။ ထိုအခါ သူကပင်စ၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုဖျက်လိုက်သည်။

“လူကုံထံ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အတွက် ဆိုရင်တော့ ဝိုင်တစ် ဂါလန်ဟာ အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခုပဲကွ” ဟု သူက ပြောသည်။

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုသည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ ဦးနှောက်ကောင်းခြင်း အတွက် များစွာ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ “အေး ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တို့ကလဲ သူ့သွားတွေ ကောင်းနေအောင် ဝိုင်သောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဒင်နီကို ရှင်းပြမယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒင်နီက ငါတို့ပြောတာကို ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်မယ်၊ တကယ်လို့ မင်းက ဒင်နီကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် အဲဒီ ပိုက်ဆံနဲ့ သူ ဘာ လုပ်မယ်ဆိုတာ မင်း ပြောနိုင်သလား၊ သူ့အနေနဲ့ ချိုချဉ်ဘူးပဲ ဝယ်ချင်ဝယ်မှာ၊ အဲသလို ဖြစ်သွားရင်တော့ ငါတို့ စိတ်ပူခဲ့ရတာတွေဟာ အလဟဿ ဖြစ် ကုန်မှာပဲ”

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုသည် ဤကိစ္စအတွက် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို အဓိက ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားသည်။ သူတို့ကစ၍ မပြောချင် မလုပ် ချင်သည့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာအပေါ်၌သာ ပုံထားသည်။ “တကယ် လို့ ဝိုင်ကို ငါတို့ဘာသာငါတို့ ဝယ်သွားပြီး ဒင်နီပေးရင်ကော၊ ဒါဆိုရင် စိတ် ပူနေဖို့ မလိုတော့ဘူး” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါက အဓိကအချက်ပဲ’ ဟု ပီလွန်က ထအေး သည်။ ‘ကဲ အခု မင်းအဖြေရသွားပြီ၊ မင်း တကယ်တော်တဲ့ကောင်ပဲကွ’

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက သူ့အား ချီးမွမ်းလိုက်သည်အတွက် ဣန္ဒြေပျက် မသွားဘဲ သိက္ခာရှိရှိ ပြုံးသည်။ သူ့ရှာပေးလိုက်သောလုပ်နည်းကို ဤအခန်းက ရှိ သူတို့သုံးဦးထံမှ တစ်ဦးက အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို လက်တွေ့အကောင် အထည်ဖော်တော့မည်ကိုလည်း သူသဘောပေါက်သွားသည်။

ပက်ဘလိုက လက်ကျန်ဝိုင်ကို သုံးဦးအတွက် မျှ၍ ထည့်ပေးသည်။ အကောင်းဆုံးသောစိတ်ကူးကို ထုတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သုံးယောက်စလုံး ဘဝင်ခိုက် ကာ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ တကယ်တော့ အများအကျိုးကို ရေးရှုပြီး ဒါန မြောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်နိုင်သည့်အတွက် သူတို့အားလုံး ဂုဏ်ယူထိုက် သည် မဟုတ်ပါလော။

“ငါတော့ ခိုက်ဆာတယ်ကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက မြည်တမ်းသည်။

ပီလွန်က ထိုင်ရာမှထကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး နေကို မော့ကြည့် သည်။ မွန်းလွဲသွားပြီကွ ဟု ပြောသည်။ “ပက်ဘလိုနဲ့ ငါနဲ့ တော်ရဲလီဆိုင်ကို သွားပြီး ဝိုင်ဝယ်မယ်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက မွန်ထရေး မြို့ထဲသွားပြီး စား စရာတစ်ခုခု ရအောင်လုပ်၊ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်က ငါးသည်မကြီး မစွက် ဘရူနိုက မင်းကို ငါးတစ်ကောင် ပေးချင်ပေးလိမ့်မယ်။ ပေါင်မုန့်ကျတော့ တခြား တစ်နေရာရာက ရှာပေါ့ကွာ”

“ငါကတော့ မင်းတို့နဲ့ အတူတူပဲ သွားချင်တယ်ကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာက ပြောသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ခေါင်းထဲ၌ သူ့ကို ခိုင်းရန်သာ စိတ်ကူးရနေကြပြီဟု သံသယ ဝင်နေသော ကြောင့်ပင်တည်း။

“မဖြစ်ဘူး ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ” ဟု သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်စလုံး က ပြောသည်။ “အခုဆို နှစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ၊ နောက် တစ်နာရီဆိုရင် သုံး နာရီထိုးတော့မယ်။ ငါတို့က မင်းနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ပြန်ဆုံပြီး တစ်ခုခုတော့ စားဦးမှ၊ အစားတစ်ခုခု စားရင်လည်း ဝိုင်လေး တစ်ခွက် တစ်ဖလားတော့ လိုလိမ့်မယ်”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် စိတ်မပါတပါဖြင့် မွန်ထရေး မြို့ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့ကတော့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းကင်း တော်ရဲလီ၏ ဆိုင်ဘက်သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး လျှောက်သွားကြလေ၏။

၅

စိန့်ပရန်စစ်က ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့အား သက်သာသော အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း

မွန်းလွဲပိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးကာ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော လူတစ်ယောက်ထံသို့ သူမသိလိုက် မမြင်လိုက်ဘဲ အသက်ကြီးမှု တည်းဟူသော ဇရာကျရောက်လာပုံနှင့် တူလှ၏။ နေရောင်တွင် ရွှေရောင်ဝင်လာသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ ရေပြင်သည် အပြာရောင်သမ်းလာသည်။ ကမ်းခြေဆီမှ တိုက်ခတ်လာနေသော လေအရှိန်ဖြင့် ထလာနေသည့် လှိုင်းဂယက်များသည် လူးလွန့် ပြေးသွားလျက် ရှိကြ၏။ ဒီရေတက်သည် နေရာများ၌သာ ငါးအဟပ်များသည်ဟု ယုံကြည်ကြသော ငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် သူတို့ ယူထားသည့် မူလနေရာ ကျောက်ဆောင်များကို စွန့်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါ ဒီရေကျသည့် နေရာများ၌သာ ငါးအဟပ်များသည်ဟု ယူဆထားကြသော ငါးဖမ်းလုပ်သားများက ထိုနေရာများသို့ ရောက်လာကြပြီး နေရာယူကြလေသည်။

သုံးနာရီထိုးသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် လေကြောင်းပြောင်းသွားသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ ရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာနေသည့် လေနှင့်အတူ ပင်လယ် ကျောက်ကပ်ပင်များ၏ အအသက်များသည် လိုက်ပါလာလျက် ရှိ၏။ မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ အဆောက်အအုံ မဲ့သော မြေကွက်လပ်များပေါ်၌ ပိုက်ဖာနေကြသော ငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် သူတို့ပိုက်များအတွင်းမှ ချည်ငင်ရစ်ကံများကို ဘေးချကာ ဆေးလိပ်များ လိပ်ကြသည်။ မြို့တွင်းရှိ လမ်းမများပေါ်တွင် ဝက်မျက်စိများနှင့်တူသော မျက်လုံးများပိုင်ရှင် မိန်းမ ဝဝကြီးများသည် ဖျားနာသွားလာနေကြသော

တော်ကားများ၏ ကြားမှ ဖြတ်ကာ ဒဲလ်မွန်တီ ဟိုတယ်ဘက်သို့ လက်ဖက်ပဲနှင့် ဂျင်အရက်သောက်ရန် သွားလျက်ရှိကြသည်။ အယ်လ်ဗာရေဒိုးမယ်ပေါ်ရှိ စက်ချုပ်သမား ဟု ရိုမာချာဒိုးသည် သူ့ဆိုင်တံခါးပေါ်တွင် “ငါ့အကြံအကြံတွင် ပြန်ရောက်မည်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲပြီး အိမ်သို့ပြန်သည်။ ထင်ရှားပင်များသည် လေယူရာတိမ်းကာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ရာပေါင်းများစွာသော ကြက်ခြံများ ဆီမှ ကြက်မများ၏ မြည်သံများသည် သောသောညလျက်ရှိလေသည်။

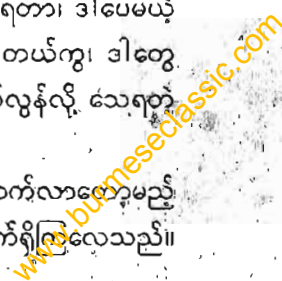
ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုတို့သည် တော်ရဲလီဆိုင်ရှေ့ ဝမ်းထဲရှိ ကတ်စတီလီဆီမြိုင်ရိပ်ကို ခို၍ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ ဝိုင်ကိုဖိမိခံ၍ သောက်ဆံပင်များ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှည်လာသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးနေသော မွန်းလွဲပိုင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

“ငါတို့အနေနဲ့ ဒင်နီဆီကို ဝိုင်နစ်ဂါလန် ယူမသွားတာ ကောင်းပယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဒီအကောင်က အရက်သောက်တဲ့ များမှာ အတိုင်းအဆ မရှိအောင် သောက်တတ်တဲ့ကောင်”

ပက်ဘလိုက ထောက်ခံသည်။ “ဒင်နီကြည့်ရတာ အတော့်ကို ကျန်းမာပုံရတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် နေ့စဉ်လိုလို အရက်သောက်နေပြီး သေလုမြောပါးဖြစ်ဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေအကြောင်း မင်းလည်း ကြားဖူးတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းပြောတဲ့ ရူးဒေါ့ဖိုးကလင်းကို ကြည့်၊ ပြီးတော့ ဂျိမ်းမ အန်ဂျီလီနာဗတ်စ်ကွက်စ်၊ သူတို့အဖြစ်က အတူတူပဲ”

“ရူးဒေါ့ဖိုးက ပစ်ဖိတ် ဂရုရွာ အထက်နားက ကျောက်ကျင်းကြီးထဲကို အရက်မူးပြီး လိမ့်ကျလို့ သေတာ၊ အန်ဂျီလီနာကတော့ မူးမူးရူးရူးနဲ့ မကောင်းတဲ့ သေတ္တာဘူးထဲက ငါးတွေကို စားမိလို့ အဆိပ်မိပြီး သေရတာ၊ ဒါပေမယ့် ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်ကွ၊ ဒါတွေကလုံးဟာ အရက်မူးပြီး ဖြစ်ရတာတွေပဲ၊ အရက်အသောက်လွန်လို့ သေရတာတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ”

မွန်ထရေး မြို့သူမြို့သား အားလုံးသည် မကြာမီ ရောက်လာတော့မည့် အတွက် လိုအပ်သော ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်လျက်ရှိကြလေသည်။

မစ္စက် ဂတ်တီးရက်စ်သည် ငရုတ်ချဉ်ရည် လုပ်ရန် ငရုတ်သီးများကို ခပ်ပါးပါး လှီးလျက် ရှိ၏။

အရက်ရောင်းသမား ရူပတ်ဟိုဂန်သည် သူ့အရက်များတွင် ရေကာ ညသန်းခေါင်ကျော်မှ ရောင်းရန် သီးသန့် ဖယ်ထားသည်။ ပြီးနောက် ညဦးပိုင်းရောင်းမည့် ဝီစကီတွင် ငရုတ်ကောင်းမှုန့် အနည်းငယ်ထောင် ထည့်ကာ သမသွားအောင် ပုလင်းအားလုံးကို လှုပ်ပေးလျက် ရှိသည်။

အယ်လ်ပါးဆိုး ကပွဲရုံတွင်မူ ဘူးလက်ရိုဆင်ဒေးလ်သည် ဘီစကွတ်တစ်ကာတွန်းထုပ်ကိုဖြေ၍ ပန်းကန်ပြားကြီးများထဲတွင် မြင်သူများ၏ မျက်စိထဲတွင် လှနေအောင် စီ၍ထည့်နေသည်။

ရွှေနန်းတော် ဆေးဝါးကုမ္ပဏီသည် အဆောက်အအုံ၏ ဘေးတစ်ဖက်၌ ချထားသော အဖိတဲကို ပြန်၍ သိမ်းနေပြီ။

စာတိုက်ရှေ့၌ ထိုင်၍ ညနေခင်း အပန်းဖြေနေကြသော ယောက်ျားတစ်စုသည် လမ်းသွားလမ်းလာများထဲမှ ချွတ်တို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့လူစုသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှ ဆိုက်ရောက်လာမည့် ဒဲလ်မွန်တီ အမြန်ရထားကို ကြည့်ရန် ဘူတဆီသို့ သွားကြသည်။

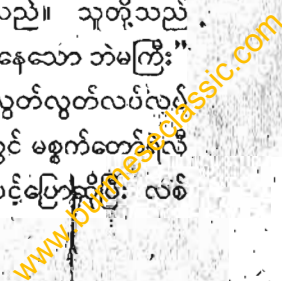
ငါးစည်သွတ် စက်ရုံများ တည်ရှိရာ ကမ်းခြေများ၌ အစုလိုက်လိုက် ရှိနေသည့် ငါးရိုးများဆီမှ အိလ်နေအောင် စားသောက်လာခဲ့ကြသော ပင်လယ်စင်ရော်များသည် သူတို့၏ အသိုက်များတည်ရှိရာ ကျောက်ဆေးများဆီသို့ ရှေးရှုပျံသန်း သွားနေကြလေပြီ။ ၎င်းကြီးတုံးစပ်များသည် တစ်တာမျှ နားခိုရန်အတွက် ရေပြင်ပေါ်တွင် သူတို့နှင့် သင့်ရာနေရာများအားကြီးမာန်တက် လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိကြ၏။

ပိုက် အကြီးစားများနှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့သော ငါးမော်တော်များပေါ်မှ အိတလီ ငါးဖမ်းလုပ်သားများသည် သူတို့၏ ပိုက်ကြီးကို လိပ်၍ သိမ်းနေကြလေပြီ။

အသက်ကိုးဆယ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သော မစ္စအယ်လ်ပါအဲဗားရက်စ်သည် သူပြုနေကျ နေ့စဉ် ဝတ္တရားအတိုင်း ရေမွှေးပန်းစည်း တစ်စည်းကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ဆန်ကာလိစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ သွားလျက်ရှိသည်။

ပစိဖိတ်ဂရိ.ရွာနှင့် ရွာအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရုပ်ကွက်များတွင် မှ မက်သဒစ် ဘာသာဝင်များသည် သူတို့၏ ရိပ်သာခန်းမတွင် နွေပွဲ ပြုလုပ်နေကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲတွင် အမျိုးသမီးငယ် တစ်ဦးက ထရေး မြို့အတွင်းရှိ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်းနှင့် ယင်းလုပ်ငန်း၏ ဆိုးရွားတိမာမှုများ အကြောင်းကို ရှင်းလင်း တင်ပြလျက်ရှိရာ ဒားလုံးက စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေကြ၏။ အမျိုးသမီးငယ်က ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေများ မည်မျှလောက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ကို လက်တွေ့သဘောပေါက် နားလည်စေရန် ကော်မတီဝင်များ ကိုယ်တိုင် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းတည်ရှိရာ နေရာများသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပ် သွားရောက်ကြည့်ရှုဖို့ သည်ထင်ကြောင်း ပြောပြနေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် ထိုနေရာကို မကြာခဏ သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူးကြပြီ။ သို့သော်လည်း သူတို့အနေဖြင့် အချက်အလက် အသစ်များကို ထပ်မံရရှိရန် သွားရောက် နှိပ်သည်ဟု သူက ဆိုသည်။

နေမင်းသည် အနောက်အရပ်သို့ ဦးတည်၍ ရွှေလျားသွားလျက် ရှိရာ ရောင်အဆင်းလည်း လိမ္မော်ရောင်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကူးပြောင်းလျက် ရှိ၏။ တော်ရဲလီဆိုင်ရှေ့ ဝင်းထဲရှိ နိုင်ဆိုင်ပင်ရိပ်များတွင် ဝင်၍ သောက်နေသော ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့သည် ဝိုင်တစ်ဂါလန်ကို လက်စသတ် ပြီးကြလေပြီ။ တော်ရဲလီသည် သူ့အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ၏ ဖောက်သည် နှစ်ယောက်ကို မမြင်ဘဲ ခြံဝင်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ သွားနေသော တော်ရဲလီကို သူတို့က စိတ်အောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ လိုက်၍ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအခါ ပက်ဘလိုက သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီ မစ္စက်တော်ရဲလီကို နည်းပရိယာယ် မျိုးမျိုးသုံးကာ တစ်ပတ်ရိုက်ကာ ညစာကို စားကြသည်။ သူတို့သည် တော်ရဲလီ၏ဖင်ကို ရိုက်ကြသည်။ “ထောပတ်ဆီ ရစ်နေသော ဘဲမကြီး” ခေါ်ကြသည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အမှုအရာဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေ၍ စကြ ပြောင်ကြ ကိုင်ကြတွယ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မစ္စက်တော်ရဲလီ နှစ်ယောက် သွားနားထင်ရောက်အောင် ဝိုင်း၍ မြှောက်ပင့်ပြောဆိုပြီး လစ်လျူရှုကြလေသည်။

မွန်ထရေးမြို့၏ ညပိုင်းဖြစ်သည်။ တစ်မြို့လုံးမီးများဖြင့် ထိန်းထိန်းလင်းလင်းလာသည်။ ပြတင်းပေါက်များသည် ခပ်ပျော့ပျော့ မီးရောင်များဖြင့် လက်လာကြသည်။ မွန်ထရေးဇာတ်ရုံ၏ ရှေ့ဘက် မျက်နှာစာရှိ “ငရဲပြည်ကလေးသူငယ်များ” ဟူသော နိယွန်ဆလိုက်မီး ကြော်ငြာစာတန်းသည် ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်။ ညပိုင်းတွင် ငါးအဟပ်များသည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေကြသည့် အယူသီးသော ယောက်ျားတစ်စုသည် အလွန် အေးစက်နေသည့် ပင်လယ်ကျောက်ဆေးများပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မြူများသည် လမ်းများပေါ်တွင် လူးလူးပြေးသွားလျက် ရှိကြသည်။ မီးဖိုခေါင်းတိုင်များ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ရစ်သိုင်းလာကြသည်။ ထင်းရှူးသားများကို မီးလောင်သော အနံ့များသည် လေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာလျက် ရှိ၏။

ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်သည် နင်းဆီချုံဆီသို့ ပြန်ကာ မြေကြီးပေါ်ထိုင်ကြသည်။ သူတို့အနေဖြင့် လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့ပြီးကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း အားရကျေနပ်ခြင်း မရှိသေး။ “ဒီနေရာမှာ အေးတယ်ကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောကာ နွေးထွေးသွားစေရန် ဝိုင်တစ်ခွက် သောက်သည်။

“လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်သွားရကောင်းမယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ မီးလှုံစရာ ထင်းမှ မရှိဘဲ”

“ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “မင်းက ဝိုင်ပုလင်းက ယူပြီး ရှေ့က သွားနှင့်၊ ငါက မင်းနဲ့ လမ်းထောင့်မှာ လာပြီးဆုံမယ်” ပက်ဘလို မှာလိုက်သည့်အတိုင်း နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြားတွင် ပီလွန်သည် လမ်းထောင့်မှရပ်၍ စောင့်နေသည်။

ပီလွန်သည် ပက်ဘလို ရောက်အလာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့သူငယ်ချင်းများသည် မရောင်သာ မသာရှိ ကြန့်ကြဲရသည့် အရေးပေါ်ကိစ္စမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သော ကို သူ ကောင်းစွာ သိနေသောကြောင့်ပေတည်း။ ပက်ဘလိုကို စောင့်နေနေရင်းမှပင် သူသည် စောစောက တော်ရဲလီ ထွက်သွားရာဘက်သို့ တစ်ဖက်သော မျက်စိဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ တော်ရဲလီသည်

လူတစ်မျိုးဖြစ်၏။ တရုတ်ထိုး တစောက်ကန်းသမား ဖြစ်သည်။ ပြဿနာရှိလာလျှင် အလွယ် လက်ခံတတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ပြင်လည်း တော်ရဲလီသည် အိတ်လီ လူမျိုးပီပီ လင်မယား ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပုံကြီးမချဲ့သင့်သည်ကို ချဲ့တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ရူးကြောင်ကြောင် တွေးချင်ဟတ်သော စိတ်သဘောထားလည်း ရှိ၏။ ပီလွန်သည် တော်ရဲလီ ပြန်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောစိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း ပြန်လာသည်ကို မတွေ့ရ။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ပက်ဘလို ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တော်ရဲလီ၏ ထင်းရှူးသား ထင်းပုံထဲမှ လစ်လာသည့် ထင်းတစ်ပွေ့ပါလာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေမိလေသည်။

ပက်ဘလိုကတော့ သူ၏ စွန့်စားခန်း အကြောင်းကို အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်အထိ တစ်ခွန်းမျှ မဟာချေ။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ ဒင်နီ၏ လေသံနှင့် ဒင်နီသုံးခဲ့သည့် စကားလုံးများ အတိုင်း ဖောက်သည်ချသည်။

ပီလွန်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဒဿနိက ပညာရှင်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာအားလုံးကို ဆိုကြပါစို့ရဲ့ကွာ၊ ဝိုင်ရယ်၊ အစားရယ်၊ အချစ်ရယ်၊ ထင်းရယ်၊ အဲဒါတွေ အားလုံးကို တစ်နေရာတည်းက ရဖို့ဆိုတာ အလွန် ဖြစ်နိုင်ခဲ့တယ်ကွာ၊ ဒီမယ် သူငယ်ချင်း ပက်ဘလို၊ ငါတို့အနေနဲ့ တော်ရဲလီကိုတော့ မေ့ပစ်လို့ မရဘူး။ ငါတို့ အမြဲသတိရနေသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်နေနေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ကို ငါတို့က လက်ဆောင်လေး တစ်ခုခုလောက်တော့ ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

ပီလွန်က ပက်ဘလို ခိုးလာသော ထင်းများဖြင့် မီးဖိုသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကုလားထိုင်များကို မီးဖိုနားသို့ ဆွဲလာပြီး ထိုင်သည်။ ဝိုင်အိုကိုလည်း အနည်းငယ် ပူနွေးသွားစေရန် မီးဖိုရှေ့၌ ချထားလိုက်သည်။ ပက်ဘလိုသည် သူဝယ်လာသော ဖယောင်းတိုင်ကို သူတော်စင် စိန့်ဖရန်စစ်ကိုအား ရည်စူး၍ ထွန်းညှိ ပူဇော်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယနေ့ညအဖို့ မီးနှင့် ဘာနှင့် ဇီမိကျလျက် ရှိ၏။ အမြတ်တန်နီးထား၍ စိမ်းထားသော အစိအစဉ် မပြီးမြောက်မီ သူ့စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ ပင်လယ် ခရစ်တစ်ခုအတွင်း၌ စိုက်ထားသော ဖယောင်းတိုင် မီးစာသည် လှပစွာ တောက်လောင်လျက် ရှိ၏။ ဖယောင်းတိုင်

မီးရောင်ကြောင့် နံရံပေါ်တွင် ကျရောက်လျက် ရှိသော ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန် တို့၏ အရိပ်များသည် ယိမ်းကလျက် ရှိကြလေသည်။

“ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်များ သွားနေပါလိမ့်” ဟု ပီလွန်က ရေရွတ်သည်။

“သူ ပြန်လာမယ်လို့ ကတိ ပေးသွားတာပဲလကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဒီအကောင်ဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ်တော့ ငါလည်း မသိဘူး။”

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့ ကြာနေတာနဲ့ တူပါတယ် ပက်ဘလိုရာ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး နီနီနဲ့ တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားတတ်တဲ့ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာဟာ မိန်းမတွေနဲ့တွေ့ရင် အမြဲတမ်း ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ကွာ”

“သူ ဦးနှောက်က ကျိုင်းကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အတူတူပဲကွာ။ သိလား” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဒီကောင်က သီချင်းဆိုမယ်၊ ကစားမယ်၊ ခုန်မယ်၊ ပေါက်မယ်၊ ဒါပဲသိတာ၊ သူ့အနေနဲ့က ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားတာ မဟုတ်ဘူး။”

သူတို့အနေဖြင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ရောက်လာသည်အထိ စောင့်နေဖို့ အချိန် မရှိတော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒုတိယ ဝိုင်တစ်ဂါလန်ကို စတင်၍ သောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် သူ့ကိုယ်သူ လဲကျမသွားစေရန် တံခါးပေါင်များကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့ရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်လုံးမှာ ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြုလျက် ရှိပြီး သူ့မျက်နှာတွင် သွေးချင်းချင်း နီလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးတစ်ဖက်သည် ညှိမည်း ဖူးရောင်လျက်ရှိပြီး တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသော မီးရောင်အောက်တွင် အခြေအနေ မကောင်းကြောင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

ပက်ဘလိုနှင့် ပီလွန်တို့က သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှား သွား၍ တွဲကြသည်။ “ဟာ တို့သူငယ်ချင်း ဘာလို့ လိမ့်၊ ဒဏ်ရာလည်း ရလာတယ်၊ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်က လိမ့်ကျလာတယ် ထင်တယ်” ဒါမှမဟုတ် ရထားနဲ့ များ တိုက်မိလာသလား” သူ့သူငယ်ချင်းများ၏ မှောင်ပြောင်လှောင်လိုသည့် အသံ နည်းနည်းလေးမှ မပါ။ သို့သော်လည်း ဤစကားများသည်

သူတို့ကို သရော်၍ပြောနေမှန်းတော့ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက သိနေသည်။ သူသည် သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကောင်းနေသော မျက်လုံးတစ်ဖက်ဖြင့် ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အမေတွေဟာ နို့အုံမရှိတဲ့ ခွာ မကြီးတွေပဲ” ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။

သူ့ သူငယ်ချင်းများက သူ့ ဆဲသံကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ မျက်လုံးသို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ “တို့ သူငယ်ချင်းတော့ စိတ်မပုန်သေးဘူးပဲ စင်တယ်”

“သူ ခေါင်းခွံက အရိုးတော့ ကျိုးလာပြီနဲ့ တူတယ်ကွာ”

“ဝိုင်နည်းနည်း တိုက်လိုက်စမ်းကွာ ပက်ဘလို”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် မီးဖိုဘေးတွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ထိုင်ကာ ဝိုင်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကမူ သူ့ ကြည့်ရသည့် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်စား နားစွင့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကတော့ မတုန်မလှုပ်၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကာမှ အသိမပေးဘဲ ထားရသည့်အတွက် ကျေနပ်နေဟန် ရှိ၏။ ပီလွန်က ကြိမ်ပေါင်းများစွာ ချောင်းဟန်ပြီး သတိပေးသည်။ ပက်ဘလိုကလည်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ မျက်ခွက်ကို နားလည်မှုအပြည့် ရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ကာ ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြောပြစေလိုသော ဆန္ဒ ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် မျက်နှာ မကြည်မသာဖြင့် ထိုင်ကာ မိမိကို ကြည့်လိုက်၊ ဝိုင်အိုးကို ကြည့်လိုက်၊ ဖယောင်းတိုင်ကို ကြည့်လိုက် လှုပ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ နှုတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ပီလွန်သည် စိတ်မရည်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

“စစ်သားတွေနဲ့ ထပ်တွေ့လာလို့လား” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ဖြေသည်။ “ဒီတစ်ခါကျတော့ သူတို့ရောက်လာတာက သိပ် စောလွန်းနေတယ်လေကွာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ ဆော်လာတဲ့ စစ်သားအုပ်စုဟာ အနည်းဆုံး သူနစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်” ဟု ပက်ဘလိုက သူ့သူငယ်ချင်း

ဖြစ်သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးလိုသော စေတနာဖြင့် ပြောသည်။ “တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်ပြီဆိုရင် မင်း ဘယ်လောက်တော်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတာပဲ။ အခုဟာက လူများလိုသာ မင်း ခံလာရတာပါ”

ထိုအခါ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ်မျှ ရွှင်လလာသည်။

“သူတို့က လေးယောက်ကွ” ဟု ပြောသည်။ “ဟိုကောင်မဲ အဲဒါက ဘဲလားဂရော့စ်က (သူတို့ဘက် ဝင်ကူတယ်၊ ကောင်မက ငါ့ခေါင်းကျောက်ခဲတစ်လုံးနဲ့ ထုတယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ပီလွန်တွင် အလွန် ခံပြင်းသော ဖြစ်လာသည်။ “ငါကတော့ မင်းကို ထပ်ပြီး သတိမပေးချင်တော့ဘူး” ခေါ်သဖြင့်ပြောသည်။ “စည်သူတ်စက်ရုံက သူ့လို အပေါစားမမျိုးကို တွေ့ရက ရှောင်ဖို့ မင်း သူငယ်ချင်းတွေက မင်းကို ဘယ်လောက်အထိ သူတို့ပေးတယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲ” ပြောမယ့်သာ ပြောနေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် သက်၍ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို သူ သတိပေးခဲ့ခြင်း ရှိ မရှိ အသေအချာ ပြောစဉ်းစားရသေးသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်ကို ပြောသတိရလာသည်။

“သူ့လို အပေါစား လူဖြူ မိန်းမပျက်တွေဟာ အင်မတန် စုတ်ပဲ့ မှာတယ် သူငယ်ချင်း” ဟု ပက်ဘလိုက ဝင်ပြောသည်။ “မင်းမိတ်ကူးထားတဲ့ ပစ္စည်းကိုကော ပေးခဲ့မိသေးလား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ လက်သည် သူ့အကျိုး အိတ်ကပ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး အထဲမှ တွန့်လိပ် ကြေမွနေသော ရေယွန် ပိုးတုပန်းရောင် ဘာသာတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ “အချိန်မကျသေးတာနဲ့ မပေးခဲ့ပါဘူးကွ၊ ဒီဘရာစီယာအကြောင်း ပြောတော့မလို့ လုပ်နေတုန်း ရှိသေးတယ်။ တော့လဲ ငါတို့နှစ်ယောက်က တောအုပ်ထဲမှ မရောက်ကြသေးတာ”

ပီလွန်သည် နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွ ရှုံ့ပွလုပ်၍ အနံ့ခံပြီး ခေါင်းတစ်လှုပ်သည်။ “မင်း ဝီစကီ သောက်လာတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ခေါင်းညှိစိတ်သည်။ “အဲဒီ ဝီစကီကို မင်း ဘယ်ကရတာလဲ”

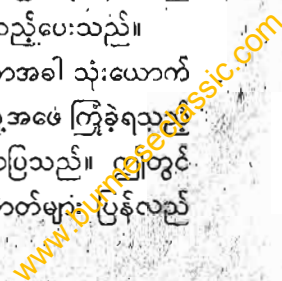
“အဲဟို စစ်သားတွေဆီကပေါ့ကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “သူတို့က ဝီစကီပုလင်းကို တံတားအောက်မှာ ဝှက်ထားတယ်။ အရာဘဲလားက ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို သိတော့ ငါ့ကို ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်သားတွေက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ပုလင်းနဲ့အတူ လက်ပူးလက်ကျပ် မိသွားတာ”

ဇာတ်လမ်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ပီလွန်ကတော့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု နားထောင်ရလျှင် ဤပုံစံမျိုးကို သဘောကျသည်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံး ချက်ချင်း ရပ်လုံးပေါ်လာပါက အရသာ အလွန်ပျက်သည်။ ဇာတ်လမ်းကောင်း ဆိုသည်မှာ ကာယကံရှင်က ပြောပြထားပြီးသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ဝက်ကို နားထောင်သူက မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် အတွေ့အကြုံနှင့် ပေါင်းစပ် ဖြည့်စွက်ယူမှ ဇာတ်လမ်းကောင်းဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူသည် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ ရင်ခွင်ထက်မှ ပန်းရောင်ဘရာစီယာကို လှမ်းယူပြီး မပေါ်ဘက်ပိုင်းကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် အသာအယာ ပွတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားစဉ်းစားခြင်းနေကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း နောက်တစ်ခဏ မတွင်းမှာပင် သူ့မျက်လုံးများသည် ဝမ်းသာ ကြည်နူးခြင်းဖြင့် တလက်လက် တောက်ပလာသည်။

“ငါ အကြံရပြီ” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ “ဒီဘရာစီယာ နှစ်ခုကိုပေးမယ်၊ ဒင်နီက မစွက်မော်ရေးကို လက်ဆောင်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာမှ လွဲပြီး ကျန်လူတစ်စုက ထိုစိတ်ကူးကို ဝိုင်း၍ ဟောပေးကြသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကတော့ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်လူနှင့် ယှဉ်နိုင်လောက်အောင်ပင် မဲအရေအတွက် နည်းနေပြီဟု ထင်သည်။ ပက်ဘလိုက အရှုံးဘက်ရောက်နေသော သူ့သူငယ်ချင်း၏ အဖြစ်ကို နားလည် ဖြင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ ဖန်စွက်ထဲသို့ ဝိုင်း ထပ်၍ထည့်ပေးသည်။

နောက်ထပ် အချိန် အနည်းငယ်မျှ ကုန်လွန်သွားသောအခါ သုံးယောက်လုံး ပြီးပြီးရှင်ရှင် ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုအခါ ပီလွန်က သူ့အဖေ ကြံခဲ့ရသည့် ပီလွန် ရယ်စရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ဤတွင် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာလုံး တရင်းတနီး ခင်ခင်မင်မင် ပြန်၍ဖြစ်ကာ စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်

တက်ကြွလာကြပြီး သီချင်းသံပြိုင် ဆိုကြသည်။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက ရလာသောဒဏ်ရာ မကြီးကြောင်း သက်သေပြသည့် အနေဖြင့် ရန်ပေါက်၍ ကွေးနေအောင် ကပြသည်။ ဝိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့လာသည် သို့သော်လည်း အိုးထဲမှ ဝိုင်မကုန်ခင် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး အိပ်မူးတူး ဖြစ်လာကြ၏။ ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုတို့သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထသွား အိပ်ရာပေါ် ရောက်သွားကြသည်။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာကတော့ မီးဖိုဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်သွားလေသည်။

မီးဖိုမီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း သေသွားသည်။ တစ်အိမ်လုံးတို့ ဟောက်သံများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲတွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့် အရာတစ်ခုကတော့ ကျန်နေသေးသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ် အလွန် လျင်မြန်စွာ တောက်လောင်လျက် ရှိနေသော ဖယောင်းတိုင်။ လှံသွန်နှင့်တူလှသော မီးစာသည် မြင့်ချည်တစ်ခါ နိမ့်ချည်တစ်လှည့်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဤဖယောင်းတိုင်သည် ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာတို့ကို လူအများ လိုက်နာ ကျင့်သုံးအပ်သည့် သင်ခန်းစာ တစ်ခုပေးသည်။ အလယ်တည့်တည့်မှ ကြီးကလေးတစ်ချောင်း ထည့်ထားသော ဖယောင်းတိုင်ဟု ခေါ်သော အရာဝတ္ထုသည် အပူဓာတ်ပေးခြင်းနှင့် မီးလောင်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော သဘောရှိ၏။ မီးစာကို ထွန်းညှိလိုက်သည့်အခါ ဖယောင်းတိုင် အရည်ပျော်ပြီး မီးစာကို ရှင်သန်စေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖယောင်းတိုင်သည် မီးစာကုန် ဆီခန်း မဖြစ်သေးသမျှ နာရီပေါင်းများစွာ လောင်ကျွမ်းနေတတ်သည်။

ယနေ့ည ပီလွန်တို့ အိမ်ထဲ၌ ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်သည် မြင့်မြက်သော ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည့် ပက်ဘလိုက သူတော်စင် စိန့်ဖရန်ကို အတွက် ရည်စူး၍ ထွန်းညှိ ပူဇော်ထားခြင်း ဖြစ်ရာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ မြင့်မြတ်သော ဦးတည်ချက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

ပထမတော့ ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်သည် အထက်ကောင်းကင်အထိ အလင်းရောင်ပေးမည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း တိုလိုက်လာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာရုံရှိသောလေသည် အိမ်ထဲရံ၏ ပျဉ်ကြို ပျဉ်ကြား အပေါက်ကြို အပေါက်ကြို

မိမိတွင်းသို့ တိုးခွေ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်သည် ကယ်ယိမ်းညာနွဲ့ ဖြစ်လာသည်။ နံရံတွင်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်သည် ပိုးသားလဖွယ် နူးညံ့၍ ပျော့ပျောင်းလှ၏။ ပြက္ခဒိန်ပေါ်ရှိ ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းသော မိန်းမပျို၏ အလှသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရှိလှပုသိသည်။ သို့သော်လည်း ပြက္ခဒိန် စာရွက်များသည် လေယူရာ တိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှား ကြသည်။ နံရံထက်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်မနေ၊ ကွာလာလိုက် ပြန်ကပ်သွား လိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ပြက္ခဒိန် စာရွက်နှင့် ဖယောင်းတိုင် ပီးတောက်တို့ ထိတွေ့မိကြသည်။ ဤတွင် မီးတောက်သည် ကြီးမားလာပြီး နံရံတစ်လျှောက် စွဲလောင်ကာ မျက်နှာကြက်အထိ တက်သည်။

မိုးကောင်းကင်ထက်ဆီမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော မျက်နှာထားများဖြင့် မီးတောက်မီးလျှံများကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အမှန်တော့ ဖယောင်းတိုင်သည် သူတို့ထံမှ တစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပူဇော်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ထိုဖယောင်းတိုင်ကို စိန့်ဖရန်စစ်သည် ပိုင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ညအဖို့ စိန့်ဖရန်စစ်သည် ထိုဖယောင်းတိုင်ထက် အဆများစွာပို၍ ကြီးသော ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ပိုင်ဆိုင်နေပုံ ရလေသည်။

အကယ်၍သာ အိပ်မောကျခြင်း၏ အတိမ်အနက်ကို တိတိကျကျ တိုင်းထွာ၍ ရမည်ဆိုပါက မီးလောင်မှုအတွက် တာဝန်ရှိသည်ဟု အပြစ်ဆိုထိုက်နေသော ပက်ဘလို၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို တရားမျှတစွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့သော်လည်း အိပ်ပျော်ခြင်းကို တိုင်းထွာနိုင်သည့် အတိုင်းအတာ နည်းစနစ် တိတိကျကျ မရှိသဖြင့် ထိုညက ပက်ဘလိုသည် ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်မောကျနေသည်ဟုသာ ပြောရပေတော့မည်။

နံရံတစ်လျှောက် လောင်သွားနေသော မီးတောက်များသည် ခေါင်မိုး ရှိအပေါက်ကလေးများ ကြားမှ ထိုးထွက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် ညအမှောင်ထုကို အလင်းရောင်ပေးသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မီးတောက်မီးလျှံများဖြင့် သောသောညာလျက် ရှိ၏။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် မျက်စိများကိုမဖွင့်ဘဲ အိပ်ချင် မူးထူးဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ရန် တစ်ဖက်သို့စောင်းဆည်း။ ထိုအခါ မီးစွဲနေပြီဖြစ်သော ခေါင်မိုးမှ အစအနတချို့သည် သူ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျသည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှ

ခုန်၍ ထလိုက်ကာ သူ့ ပတ်ပတ်လည်၌ စွဲလောင်နေသည် မီးတောက်မီးလှို
များကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ပီလွန်၊ ပက်ဘလို” သူသည် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ အခန်းထဲသို့
ပြေးဝင်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲထူကာ အိမ်အပြင်သို့
တွန်းထိုး၍ ထုတ်သည်။ ပီလွန်သည် ထိုအချိန်အထိ ပန်းရောင်ဘရာစီယာကို
လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

သူတို့သည် မီးတဟုန်းဟုန်း လောင်နေသည့်အိမ်ကို အပြင်မှ ရပ်ကြည့်
နေကြသည်။ တံခါးကို မီးစွဲနေပြီ ဖြစ်၏။ ဝိုင်အရက် နှစ်လက်မခန့် ကျန်
နေသေးသည့် စားပွဲပေါ်မှ ဝိုင်အိုးကို အတိုင် သား မြင်တွေ့နေကြရလေသည်။

အသိဉာဏ် အလွန်ခေါင်းပါးသည့် သူ့ရဲကောင်း အပြုအမူမျိုး လုပ်ရန်
ဟန်ပြင်နေသော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ အရိပ်အကဲကို ပီလွန်က သတိထားမိသည်။
“ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့” ဟု အော်၍ဟန်ထားသည်။ “သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့တဲ့အတွက်
ငါတို့ကို အပြစ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဖြစ်သွားတာ၊ သူ့ဘာသာသူ လောင်ပါစေတော့”

မီးသတ်ကားသံများသည် သူတို့ဆီ ရောက်လာကြသည်။ မွန်ထရေ
မြို့တွင်းရှိ မီးသတ်စက်ရုံမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသော မော်တော်
ကားကြီးများသည် စက္ကင်းဂီယာထိုးကာ တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာနေကြပြီ။
မီးသတ်ကား အနီကြီးများသည် အိမ်ဘက်သို့ နီးလာသည်။ သူတို့ထံမှ ထွက်
လာနေသော ဆလိုက်မီးရောင်များသည် ထင်းရှူးပင်များပေါ်သို့ ဖြန့်၍ဖြန့်၍
ကျလာလျက် ရှိလေသည်။

ပီလွန်က ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို လှည့်ကြည့်သည်။ “ဒင်နီဆီကို ပြော
ပြောကွာ၊ သူ့အိမ် မီးလောင်နေတယ်လို့၊ ပြေးပါကွာ၊ မြန်မြန်ပြေးပါ”

“ဟာ မင်းကတော့ ဘာပြုလို့ မသွားတာလဲ”

“နားထောင်စမ်းပါကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “မင်း သူ့အိမ်ကို
တို့ဆီကတစ်ဆင့် ငှားနေတယ်ဆိုတာ ဒင်နီ မသိဘူးကွာ၊ ငါနဲ့ ပက်ဘလို
ကျတော့ သူသိနေတာ၊ ငါတို့သွားပြောရင် သူ စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးမှာ”

ပီလွန်၏ စကားသည် သဘာဝကျသည်ဟု တွေးမိသော ဂျိုးဆပ်စ်
မေရီယာသည် ဒင်နီ၏ အိမ်ဘက်သို့ ခုန်းစိုင်း၍ ပြေးသည်။ တစ်အိမ်လုံး
မှောင်မည်းလျက် ရှိ၏။ “ဒင်နီရေ၊ ဟေး ဒင်နီ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက

ဟုကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ “ဟေး ဒင်နီ၊ မင်းအိမ်ကို မီးလောင်နေပြီကွ”
မိမိထံမှ ပြေသံမကြားရ၊ “ဒင်နီရေ” ဟု ကျုံး၍ အော်ပြန်သည်။

အိမ်နီးချင်း မစွက်မော်ရေး၏ အိမ်ပြတင်းပေါက် တစ်ခု ပွင့်သွားသည်။
မထဲမှ အလွန် စိတ်တိုနေသော ဒင်နီ၏ အသံကို ကြားရသည်။ “မင်းက
ကာလိုချင်လို့ ဒီလောက် သောက်ရမ်း အော်နေရတာလဲကွ”

“မင်းအိမ် မီးလောင်နေပြီ၊ ပက်ဘလိုနဲ့ ပီလွန်တို့ ငှားနေတဲ့ အိမ်
လဲကွာ”

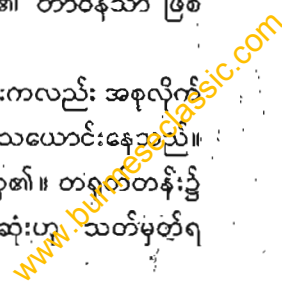
တစ်ခဏမျှ ဒင်နီ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် “မီးသတ်ကား
ရောက်နေပြီလား” ဟု မေးသည်။

“ရောက်နေပြီ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက အော်သည်။

ယခုအခါတွင် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မီးရောင်ဖြင့် လင်းနေပြီဖြစ်၏။
မီးစွဲနေသော သစ်ဝါးများ၏ ပေါက်ကွဲသံများနှင့် မြိုးမြီးဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများ
ကိုပင် ကြားနေရလေပြီ။ “ဒါဆိုရင် မီးသတ်ကားကတောင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တာ
ငါက ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ပီလွန်က ငါ့ကို ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့
ထင်နေပါလိမ့်”

ပြတင်းပေါက်တံခါး ဆောင့်ပိတ်သံကို ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ကြားလိုက်
ရသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မီးလောင်နေသည့်
အိမ်ဘက်သို့ ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးလာခဲ့သည်။ အမှန်တော့ အခုလို အချိန်အခါ
မျိုးတွင် ဒင်နီကို သွား၍ နှိုးရသည်မှာ မကောင်းမှန်း သူသိသည်။ သို့သော်
လည်း ဖြစ်လာသည့်ကိစ္စက ဆုံးဖြတ်ရခက်သည်။ အကယ်၍ မပြောမိ၍ ဒင်နီ
မသိခဲ့သော် စိတ်ဆိုးကောင်း ဆိုးလိမ့်မည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် အခုလိုလာပြီး အသိ
ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် သူဝမ်းသာသည်။ သူ့ဘာသာသူ လာချင်လည်းလာ၊
မလာချင်လည်းနေ၊ ဤပြဿနာကတော့ မစွက်မော်ရေး၏ တာဝန်သာ ဖြစ်
သည်။

အိမ်မှာ အိမ်ငယ်တစ်လုံးမျှ ဖြစ်ပြီး မီးလောင်စာများကလည်း အစုလိုက်
အပုံလိုက် ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ နံရံများကလည်း ခြောက်သယောင်းနေသည်။
ဤအိမ်ကို မီးလောင်ပြီး ပြာကျသွားပုံမှာ လျင်မြန်လွန်းလှ၏။ တရုတ်တန်း၌
မလောင်သောမီး ပြီးလျှင် ယခုမီးသည် လောင်ပုံအမြန်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ရ

လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မီးသတ်သမားများသည် မီးတဟုန်းဟုန်း တောက
လောင်နေသော နံရံများကို ကြည့်ပြီး အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှ ချုံများ၊ သစ်ပင်
များနှင့် အနီးအနားမှ အိမ်များကို ရေဖျန်းပေးကြသည်။ တစ်နာရီ မပြည့်
မှာပင် တစ်အိမ်လုံး ပြာပုံအတို ဖြစ်သွားသည်။ မီးသတ်ပိုက်များ အနေဖြင့်
မီးတရဲရဲ ဖြစ်နေသော ပြာပုံနှင့် ကျောက်မီးသွေး အနည်းငယ်မျှကိုသာ ရေ
ဖျန်းပေးရလေသည်။

ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့သည် ပခုံးချင်းယှဉ်
ရပ်ကာ မီးလောင်နေပုံကို အစအဆုံး ကြည့်ကြသည်။ ဒင်နီနှင့် မစ္စကင်မော်ရေ
တို့ နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ မီးလောင်နေပုံကို လာ၍ ကြည့်နေကြသော မွန်ထရေ
မြို့၏ လူဦးရေ တစ်ဝက်ခန့်နှင့် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ရိုက်
သမျှ လူအားလုံးသည် တပျော်တပါး ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး
ပြာကျပြီး ကောင်းကင်တွင် မည်းနက်သော တိမ်လိပ်တိမ်ခိုးများ ဆိုင်းနေသည့်
အခါကျမှပင် ပီလွန်သည် ရပ်ကြည့်နေရာမှ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု ပက်ဘလိုက နောက်မှနေ၍ အော်
ပြောသည်။

“ငါ တောထဲသွားပြီး အိပ်ရေးဝအောင် ပြန်အိပ်မလို့၊ မင်းတို့လဲ ငါ
လိုက်လာရင် ကောင်းမယ်၊ ငါတို့ကို အခု အခိုက်အတန့် အတွင်းမှာ ဒင်နီ
မတွေ့တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။
ထိုအခါ သူတို့က ခေါင်းညိတ်ကြပြီး ပီလွန်၏နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။
“အခုအဖြစ်ဟာ ငါတို့အတွက်တော့ သင်ခန်းစာတစ်ခုပဲကွ” ဟု ပီလွန်က
ပြောသည်။ “ဒီအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ငါတို့အနေနဲ့ ညပိုင်း အရက်သောက်ရင်
ပိုင်အိုးကို အိမ်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ ဘယ်တော့မှ ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့
မှတ်ကြရမယ်”

“အေးပေါ့လေ” ဟု ပက်ဘလိုက မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။
“နောက်တစ်ခါကျတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ပိုင်အိုးကို အိမ်အပြင်ဘက် သွား
ထားပေါ့၊ အဲဒီကျတော့ မင်း ပိုင်အိုးကို တခြားတစ်ကောင်က တိုသွားမှာပဲ၊
စိတ်သာချ”

၆

ဒုစရိုက်သမား သုံးဦးသည် နောင်တရကာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိသွားကြခြင်း၊
ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများက ရဲဘော်ရဲဘက်ဘဝကို
ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန် သစ္စာဆိုကြခြင်း

နေသည် ထင်းရှူးပင်များ အထက်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ မြေပြင်သည်
ပူနွေးလာသည်။ ညပိုင်းက ရေမွှေးပန်းများပေါ်၌ တွဲလွဲခိုနေခဲ့ကြသော နှင်းသီး
နှင်းပေါက်များသည် ခြောက်သွေ့ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၏။ ဒင်နီသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်၌
ထွက်၍ထိုင်ကာ နေစာလှူရင်း လမ်းပေါ်မှ ဖြစ်ပျက်သမျှကို လှမ်းမျှော်ကြည့်
လျက်ရှိ၏။ သူသည် ရှူးဖိနပ်များကို ချွတ်လိုက်ပြီး ခြေထောက်များကို
ဆင်ဝင်တန်းပေါ်သို့ လှမ်းတင်ထားသည်။ သူသည် ယနေ့နံနက် အစောကြီး
ထကာ သူ့အိမ်၏ မီးလောင်မြေနှင့် မြေပေါ်မှ ကောက်ကွေးနေသော ရေပိုက်
များကို သွား၍ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့် နမော်နမဲနိုင်လွန်းလှသော သူငယ်
ချင်းများအပေါ် ထုံးစံအတိုင်း ဒေါသဖြစ်မိခဲ့ရုံမျှမက ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသော
ပစ္စည်းအတွက် နှမြောတသခြင်း ဖြစ်မိသည်။ တကယ်တော့လည်း ရုပ်ဝတ္ထု
ပစ္စည်းသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကို တန်ဖိုးရှိလာအောင် ပြုလုပ်ပေး
တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။ အိမ်တစ်လုံးငှား၍ စားနေနိုင်သော လူ တစ်
ယောက်၏ ဘဝ ပျက်စီးရသည့် အဖြစ်ကိုကား သူ မတွေ့တော့ဘဲ မနေနိုင်။
ဤလိုအပ်ချက်များသည် စိတ်၏ သာယာမှုကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ သို့သော်လည်း
ယခုအခါ ဤအရာများသည် ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့လေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သူ့စိတ်သည် နဂိုမူလ ရှိရင်းစွဲအတိုင်း ပုံမှန် အနေ
အထားသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ အနည်းဆုံး သူ့အပေါ်၌ ပီလွန်သည်
တာဝန်များထဲမှ အိမ်တစ်လုံးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခြင်းတို့သည် ဟူသော

တာဝန်တစ်ခုကတော့ လျော့သွားပြီဟု တွေးကာ သူ့စိတ်သူ ဖြေနိုင်လာခဲ့လေသည်။

“တကယ်လို့ ဒီအိမ်ရှိနေမယ်ဆိုရင်လဲ ငါ့အနေနဲ့ အိမ်လခကို မက်မောနေဦးမှာပဲ” ဟု တွေးသည်။ “ငါ့ သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးစရာ ရှိနေတာနဲ့ သိပ်ပြီး ကပ်ကြမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အခုကျတော့ ဒီအနှောင်အဖွဲ့ တွေက လွတ်မြောက်သွားပြီး အရင်ကလိုပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်ပြီး နေနိုင်ကြတော့မယ်”

သို့သော်လည်း ဒင်နီသည် ရှေ့လျှောက်ပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရာ၌ သူ့ဘက်က စည်းကမ်းကလနားထား၍ ပေါင်းသင်းသွားမှသာ ဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပေါက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ မလုပ်ပါက သူတို့က သူ့အား လူပျော့လှည့် တစ်ယောက်ဟု ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်၌ ထိုင်၍ သူ့အပေါ်လာ၍ နားရန် အားထုတ်နေကြသော ယင်ကောင်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ယမ်း၍ ခြောက်ရင်း သူ့သူငယ်ချင်းများက သူ၏ခင်မင်မှု အရိပ်အာဝါသကို ပြန်လည်ခိုလှုံခွင့် မပြုမီ ကြိုတင် ပြောထားသင့်သည့် အချက်အလက်များကို စဉ်းစား စိတ်ကူးနေသည်။ သူသည် သူတို့လိုသမျှအတွက် အမြဲတမ်း မှီခိုရမည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သိသွားအောင် ပြုမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကလို လူတိုင်းက ချစ်သော ဒင်နီ၊ ဝိုင်တစ်ဂါလန် သို့မဟုတ် အမဲသားစလေး တစ်စနစ်စ ရှိလာသည့်အခါ မရမက လိုက်ရှာပြီး အတိုက်ခံရ အကျွေးခံရသော ဒင်နီ၏ဘဝကို ပြန်၍ ရလိုသည့်ဆန္ဒကတော့ ပြင်းပြင်းပြပြ တောင့်တနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်နစ်လုံးပိုင်ရှင်တစ်ဦး အနေဖြင့် သူ့ကို လူချမ်းသာတစ်ဦးဟု အများက ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အမြီးကောင်းများ ပါသော ပွဲကြီးပွဲကောင်း အရက်ပိုင်း အမြောက်အမြားကို လက်လွှတ်ခဲ့ရ၏။

ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာတို့သည် ထင်းရှူးတောထဲ၌ ယာရီပေါင်းများစွာ အိပ်နေခဲ့ကြသည်။ မနေ့ညက ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်သည် မကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်ဖြစ်ရာ သုံးဦးစလုံး ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းပြီး အိပ်မောကျသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မွန်းတည့်

မု၏ ပြင်းထန်သော အပူရှိန်သည် သူတို့ မျက်နှာများထက်သို့ ကျလာသည်။ မျက်ဆိတ်များကလည်း သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် တရွရွ လျှောက်သွားနေကြသည်။ အပြာရောင် ဗွတ်ကလုံငှက် နှစ်ကောင်ကလည်း သူတို့ဘေး မြေပြင်ပေါ်၌ နားကာ တကျီကျီ တကျာကျာဖြင့် ဆူညံစွာ အော်မြည်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုအခါ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာကြသည်။ သို့သော်လည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နိုးလာခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ အိပ်မုန်စုံများသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့လူစု လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နိုးလာခြင်းမှာ သူတို့ အိပ်နေသော ဂူတစ်ဖက်၌ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က နေရာယူပြီး နေ့ပယ်စာ ခြင်းကြီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ခြင်းထဲမှ အစားအသောက်များ၏ စနံ့မျိုးစုံ သူတို့ထံရောက်လာ၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နိုးလာလျှင်လာချင်း ထိုင်ကြသည်။ ထိုနောက် သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာကို သတိရလာကြလေသည်။

“မီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စလောင်တာလဲ” ဟု ပီလွန်က စိတ်မကောင်းလှဖြင့် မေးသည်။ မည်သူမျှ အဖြေ မပေးနိုင်ကြချေ။

“ငါတို့သုံးယောက် အခုလောလောဆယ် တခြား မြို့တစ်မြို့ကို သွားပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် နေရင်ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဆိုကြပါစို့၊ ဝတ်ဆန်လဲ၊ လဲမြို့နဲ့ ဆလိုင်းနကစ်မြို့တွေကိုပေါ့၊ အဲဒီမြို့တွေဟာ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတဲ့ မြို့တွေပဲ” ဟု ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

ပီလွန်က အိတ်ကပ်ထဲမှ ဘရာစီယာကို ထုတ်လိုက်ပြီး နူးညံ့သော အပေါ်သားကို လက်ချောင်းများဖြင့် ပွတ်နေပြန်သည်။ ထိုနောက် ဘရာစီယာကို နေရောင်တွင် ထောင်၍ ကြည့်နေသည်။

“အဲသလို လုပ်လိုက်ရင် ပြဿနာကို မရှင်းဘဲ အချိန်ဆွဲနေသလို ဖြစ်သွားမှာကွ” ဟု သူက ပြောသည်။ “ငါတို့အနေနဲ့ သားသမီးတွေက အစာဆီသွားပြီး တောင်းပန်သလို ဒင်နီဆီသွားပြီး ကိုယ့်အမှား ကိုယ်ဝန်ခံလိုက်ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ စိတ်ကို ပိုက်ရုံက လွဲပြီး ဘာမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ တောဒီ ဘရာစီယာကို စဖွက်မော်ရေးအတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးနိုင်တယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းများက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညှိတ်ပြကြသည်။

ပီလွန်၏ မျက်လုံးများသည် ပျော်ပွဲစား ထွက်လာသည့် အဖွဲ့ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အထူးသဖြင့် နေ့လယ်စာ ထည့်ထားသော ခြင်းကြီးဆီမှ မခွာနိုင် ထိုင်ခြင်းထဲမှ လာနေသော ကြက်ဥကြော် အနံ့သည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိနေသည်။ ပီလွန်၏ နှာခေါင်းသည် ယုန်တစ်ကောင်၏ နှာခေါင်းသဖွယ် ရှုံ့ချိုပွဲချို ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြီးသည်။ “ကဲ သူငယ်ချစ်တို့၊ ငါ ဟိုဘက်နား လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ သိပ် မကြာပါဘူး၊ မင်းတို့ ကျောက်ကျင်းနားမှာ ဆုံကြတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ပါရစေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြင်းကိုတော့ မယူခဲ့ပါနဲ့။”

ပီလွန် ထိုင်ရာမှ ထပြီး သစ်ပင်ချုံပင်များ ကြားမှ တိုးဝှေ့သွားနေသည်ကို ပက်ဘလိုက ကြည့်နေသည်။ သူသည် ပျော်ပွဲစား ထွက်လာသည့် အဖွဲ့နှင့် နေ့လယ်စာ ခြင်းကြီးရှိရာနေရာနှင့် အလှမ်းမဝေးလှသော ထောင့်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ အတန်ကြာသောအခါ ခွေးတစ်ကောင် ဟောင်သံ၊ ကြက်ဖတ်တစ်ကောင် တွန်သံ၊ စူးစူးရှရှ ရယ်သံ၊ ကြောင်တစ်ကောင် မာန်ဖီသံနှင့် အလန့်တကြား အော်လိုက်သည့် အသံတစ်သံ စသည်များကို ဆက်တိုက်ကြားရသည်။ ဤအသံများကို ကြားရသောအခါ ပက်ဘလိုက ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့ အဖို့ အဆန်း မဟုတ်သော်လည်း ပျော်ပွဲစား အဖွဲ့အတွက်တော့ အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော အရာများ ဖြစ်နေသည်။ ပျော်ပွဲစား အဖွဲ့မှ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ခြင်းတောင်းကြီးကို ထားခဲ့ပြီး အသံမျိုးစုံ လာနေရာဘက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်သွားကြလေသည်။

ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် ပီလွန်မှာခဲ့သည့် စကားကို ရိုသေလေးစားစွာ လိုက်နာကြသည်။ သူတို့သည် ခြင်းကြီးကို မယူ၊ သို့သော်လည်း ခြင်းထဲမှ ပစ္စည်းများသည် သူတို့ ဦးထုပ်များနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီများ အတွင်းသို့ ရောက်ကုန်ကြသည်။

မွန်းလွဲပိုင်း သုံးနာရီထိုးခန့်တွင် နောင်တရနေကြသော လူသုံးယောက်သည် ဒင်နီ၏ အိမ်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာနေကြသည်။ သူတို့ လက်များထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ကမ်းလှမ်းရန်အတွက် ယူဆောင်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ လက်ဆောင်များမှာ အမည်

လှ၏။ လိမ္မော်သီးများ၊ ပန်းသီးများ၊ ငှက်ပျောသီးများ၊ သစ်သီးရည်ပုလင်းများ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက် ညှပ်ထားသည့် ပေါင်မုန့်များ၊ ကြက်ဥကြော်ညှပ်ပေါင်မုန့်များ၊ ဆိုဒါပုလင်းများ၊ အာလူးကြော်အိတ်များနှင့် စနေအထူးထုတ် ဖိစင်းနှင့်ပို့ သတင်းစာတစ်စောင်။

သူတို့ လာနေကြသည်ကို ဒင်နီက မြင်သည်။ သူသည် မတ်မတ်တောင်တောင်ရပ်ကာ သူ့ပြောဖို့စဉ်းစားထားသည့် စကားများကို ပြန်၍ သတိမထားမိအောင် အားထုတ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် ဒင်နီရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ခေါင်းငိုက်စိုက်မျှ၍ ရပ်နေကြသည်။

သူတို့ကို ဒင်နီက “ခွေးဝဲစားတွေ၊ သူခိုးတွေ” ဟု ဆီးရှဲ ခေါ်သည်။ သူတို့ အမေများကို နွားမကြီးတွေဟု နာမည်ပေးပြီး သူတို့အဖေများကို ဂျိုးနာကြီးတွေဟု နာမည်ပေးသည်။

ပီလွန်က သူကိုင်လာသည့် အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များကို ပြသည်။ ဒင်နီက မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု မရှိတော့။ သူ၏ ယုံကြည်မှုများမှာ အပေါင်းအသင်းများ၏ အနင်းမရခြေ အဖျက်အဆီးကို ခံခဲ့ရပြီဟု ပြောသည်။ ဆက်၍ပြောရန် ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည့် စကားများကို ပြန်တွေးနေခိုက် ပက်ဘလိုက သူ့ရင်ဘတ်အတွင်း၌ ငှက်၍ ယူလာသော ကြက်ဥပြုတ်များကို ပြလိုက်သဖြင့် ဘာတစ်ခုစဉ်းစား၍ မရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒင်နီသည် ချက်ချင်း ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်ကာ ရှေးဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်က အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ၏ စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုနှင့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းပုံကို တစ်သိကြီး လျှောက်ပြောပြန်သည်။

ပီလွန်က သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ပန်းရောင်ဘရာစီယာကို ထုတ်၍ မြှောက်ပြသည်။ ဘရာစီယာသည် သူ့လက်ထဲတွင် တွဲလောင်း။

ထိုအခါ ဒင်နီသည် အားလုံးကိုမေ့သွားပြီး ဆင်ဝင်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့သူငယ်ချင်းများကလည်း သူနှင့် အတူ ရော၍ ထိုင်လိုက်ကြပြီး သူတို့ယူလာသည့် အထုပ်များကို ဖြေကြသည်။ အစားအစာများကို စားစတင်ကြသည်။ မပြောကြ။ အတင်အကျ ရှိနေသည့်ပုံမျိုးဖြင့် စားသောက်နေကြခြင်းဖြစ်၍ သာယာမှု မရှိ။ နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ နေ့ထိုင်မှု

အသားကျလာသည်။ ထိုအခါ ဒင်နီက “မီး ဘယ်လို စလောင်တာလဲ” မေးသည်။

“ငါတို့လည်း မသိဘူး” ဟု ပီလွန်က ဖြေသည်။ “ငါတို့လည်း ပျော်သွားရော မီးထလောင်တာပဲ။ တို့ကို မုန်းနေတဲ့ ရန်သူတွေ ရှိချင်ရှိနေမှာပဲ။”

“ငါကတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘုရားသခင်တောင် ပါချင်ပါလိမ့်မယ် တယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

“ဘုရားသခင် အနေနဲ့ အဲသလို မလုပ်ဘူးလို့ကော ဘယ်သူ ပြောမှာလဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ဝင်ပြောသည်။

ပီလွန်က မစွက်မော်ရေး အတွက် လက်ဆောင်ဟု ပြောကာ သူ့လက်ထဲမှ ဘရာစီယာကို ဒင်နီအား လှမ်းပေးသည်။ ဒင်နီကတော့ မတုန်မလှူနုတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ဘရာစီယာကို မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ “အဲဒီမိန်းမက လက်ဆောင်ပေးရမယ့် မိန်းမ တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးကွ” ဟု ပြောသည်။ “ငါတို့အနေနဲ့ မိန်းမတွေကို ပိုးခြေအိတ်ပေးပြီး ကပ်နေမိကြတာက များတယ်” ဟု ဆိုသည်။ အိမ်ထဲမှ လုံးတည်း ပိုင်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားချိန်မှစ၍ သူ့မစွက်မော်ရေးတို့၏ ဆက်ဆံရေး အေးစက်စက် ဖြစ်သွားရသည်ကို သူ့သူငယ်ချင်းများအား ဖွင့်မပြော။ “ကာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ငါ ဒီဘရာစီယာကို သိမ်းထားမယ်” ဟု ထပ်ပြောသည်။ “တစ်နေ့ကျရင် တခြား မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အသုံးဝင်ချင် ဝင်မှာ”-

ညမိုးချုပ်၍ အမှောင်ရိပ်များ ကျလာသောအခါ သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲဝင်ကြပြီး မီးမွှေးကြသည်။ ဒင်နီက သူ့သူငယ်ချင်းများကို ခွင့်လွှတ်ကြောသက်သေပြသည်အနေဖြင့် စပျစ်ခိုင်နှင့် ဧည့်ခံသည်။

သူတို့သည် ပြန်လည်တည်ဆောက်လိုက်သည့် ဘဝသစ်ထဲတွင် အလွန်တကူနှင့်ပင် အသားကျသွားကြသည်။ “မစွက်မော်ရေးရဲ့ ကြက်မတွေက ကုန်တာကတော့ ဆိုးတယ်နော်” ဟု ပီလွန်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“တနင်္လာနေ့ကျရင် သူ ကြက်မ နှစ်ဒါဇင် ထပ်ဝယ်လိမ့်မယ်” ဒင်နီက ပြောသည်။

ပီလွန်က ပြုံး၍ “မစွက်ဆိုတိုရဲ့ ကြက်မတွေကတော့ မနိပ်ပါဘူး”

ပြောသည်။ “ငါက မစွက်ဆိုတိုကို ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား ကြက်မတွေကို ယောက်သွားခွဲတွေ ကျွေးဖို့ လိုတယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် သူက ငါပြောတာကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး”

သူတို့သည် စပျစ်ခိုင်ကို သောက်ကြသည်။ စပျစ်ခိုင်မှာ သူတို့၏ နောက်ရဲဘက်စိတ်ကို ပြန်လည် ရှင်သန်လာဖို့ အတွက်ကတော့ လုံလောက်သည်။

“သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း ရှိတာကတော့ ကောင်းတယ်ကွ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ “သူငယ်ချင်းအပေါင်းအဖော် တစ်ယောက်မှမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း စပျစ်ခိုင်သောက်နေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ အထီးကျန် နိုင်လိက်မလဲ”

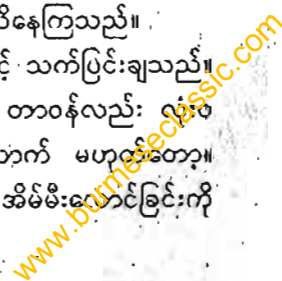
“အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို တစ်ယောက်တည်း စားရရင်လဲ အတူတူ ပါပဲကွာ” ဟု ပီလွန်က ဖြည့်စွက်ပေးသည်။

ပက်ဘလိုကတော့ အိမ်မီးလောင်ခြင်းသည် ကောင်းကင်ဘုံနှင့် အဆက်အစပ် ရှိနေသည်ဟု သံသယဖြစ်ဆဲ။ “ကမ္ဘာလောက အားလုံးမှာ မင်းလို သူငယ်ချင်းမျိုးဟာ နည်းနည်းပဲရှိမယ်၊ ဒီလိုကောင်းတဲ့ လူမျိုးကျတော့ ဘယ်တော့မှ များများစားစား မပေးဘူးကွ” ဟု ပြောသည်။

ဒင်နီသည် သူ့သူငယ်ချင်းများ၏ လေလုံးမိုးလုံးနှင့် လှိုင်းလုံးများ အောက်သို့ နစ်မြုပ်မသွားမီ သတိပေးစကား တစ်ခွန်းကို ပြောသည်။ “မင်းတို့ အားလုံးကို ငါပြောထားမယ်၊ ငါ့အိပ်ရာပေါ်ကိုတော့ တစ်ကောင်မှ တက် မအိပ်ရဘူး၊ အိပ်ရာက ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်မယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲဝေ မပေးနိုင်ဘူး”

မည်သူကမှ ဖွင့်ဟ၍ မပြောကြသော်လည်း လေးဦးစလုံး၏ စိတ်က သူတို့အားလုံး ဒင်နီ၏ အိမ်၌ နေကြရတော့မည်ဟု သိနေကြသည်။

ပီလွန်က အလွန် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။ အိမ်လခအတွက် ပူစရာမလိုတော့၊ အကြွေးဆပ်ရမယ့် တာဝန်လည်း လုံးဝ မရှိတော့။ အခုအချိန်မှစ၍ သူသည် အိမ်ငှားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အိမ်မီးလောင်ခြင်းကို ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိလေသည်။

“ငါတို့အားလုံး အတူတူ နေကြရရင်တော့ သိပ်ကို ပျော်မှာပဲ ဒင်နီရာ ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ညတိုင်း ငါတို့လူစု မီးဖိုဘေးမှာထိုင်၊ တို့မိတ်မေ သူငယ်ချင်းတွေက လာလည်ကြ၊ တစ်ခါတလေ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘော ဝိုင်တွေဘာတွေသောက်၊ ဟုတ်ဘူးလားကွာ”

ထိုအခါ အရူးအမူး ကျေးဇူးတင်နေသော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက အသံ အခြင် ကင်းမဲ့သော ကတိတစ်ခုကို ပေးသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခြင်း သည် စပျစ်ဝိုင်ကြောင့် ဖြစ်၏။ “ဟောဒီ အိမ်ထဲမှာ ဒင်နီအတွက် အစာ အစာ အမြဲတမ်းရှိနေအောင် လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ကို ငါတို့က ယူမှာပေါ့ ဟု သူက စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “ငါတို့က တို့သူငယ်ချင်း ကို ဘယ်တော့မှ မငတ်စေရဘူး” ဟု ကြီးဝါးလိုက်သေးသည်။

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုက အလွန်တကြား မော့ကြည့်သည်။ သို့သော် လည်း ကတိစကားက ပြောပြီးနေပြီ။ အလွန်လှပပြီး အလွန်ရက်ရောသော စကား ဖြစ်ပါ၏။ ဤစကားမျိုးကို မည်သူကမှ ပျက်ဆီးနိုင်မည် မဟုတ် သို့သော်လည်း ထိုစကားကို ပြောအပြီးတွင် ပြောသူ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ကိုယ်တိုင် သူ့စကား၏ အတိုင်းအတာ ပမာဏကို ကောင်းစွာ နားလည် နေသည်။ သူတို့အဖို့ မျှော်လင့်စရာဆို၍ တစ်ခုတည်းသာ ရှိတော့၏။ တဖြည်း မဟုတ်၊ အခု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ပြောလိုက်သည့် စကားကို ဒင်နီ မေ့သွား ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

“ခက်ပြီ” ဟု ပီလွန်က တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ တွေးသည်။ “တကယ်လိုသော ဒီကတိ အတည်ဖြစ်သွားရင် ဒီအလုပ်က အိမ်လဲခထက် အများကြီး ဆိုးမှာ၊ ကျွန်ခဲနေရမယ့် အလုပ်ပါလား။”

“ငါတို့ သစ္စာပြုတယ် ဒင်နီ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

သူတို့သည် မျက်ရည်များ ဝိုင်းကာ မီးဖိုဘေး၌ ထိုင်နေကြသည့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြင်နာသော စိတ်သည် များစွာ ကြီးမား ပြင်းထန်လျက် ရှိလေသည်။

ပက်ဘလိုက သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ပြည့်နေသော မျက်ရည်များကို လက်ဖြင့် ပွတ်၍ သုတ်လိုက်ပြီး ပီလွန်၏ လေသံကိုလိုက်၍ “ငါတို့ အားလုံး အိမ်မှာ အတူတူနေကြရရင် သိပ်ကို ပျော်ကြမှာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

၇

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများသည် ကောင်းမှုပြုသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်လာခြင်း၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသည့် ပင်လယ်ဓားပြကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ကြခြင်း ပင်လယ်ဓားပြကို လူအများက နေ့စဉ် မြင်ကြသည်။ သူ့ကိုမြင်သည့်အခါ တချို့က ရယ်ကြသည်။ တချို့ကတော့ သူ့ကို သနားကြ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်းကို ရေရေရာရာ သိသူတစ်ဦးမှ မရှိ။ သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ပေးမည့်လူလည်း တစ်ဦးမှ မရှိ၊ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ အလွန်ကြီးမားပြီး ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ဧရာမလူကြီး ဖြစ်သည်။ ထူထပ်ပြီး မည်းနက်သော မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး ရှိသည်။ သူသည် ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအပြာ ကို ဝတ်သည်။ ဦးထုပ်တော့ မဆောင်း။ မြို့ထဲလာလျှင် ဂျူးဖိနပ် စီးသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သည့်အခါများတွင် ပင်လယ်ဓားပြ ၏ မျက်လုံးများသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖော်ပြတတ်သည်။ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးဟန်ပြင်နေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ အကြည့်မျိုးနှင့် အလွန်တူ သည်။ ဤအကြည့်ကြောင့် မွန်ထရေးမြို့ရှိ ပိဆာနီးလူမျိုးများက ပင်လယ် ဓားပြ၏ ဦးနှောက်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အခြား အစိတ်အပိုင်းများ ကြီးမား ဖွံ့ဖြိုးနေသလို ကြီးမားဖွံ့ဖြိုးခြင်း မရှိဟု နားလည်ကြသည်။ သူတို့က အလွန် ကြီးမားရှည်လျားသော သူ့မှတ်ဆိတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး “ပင်လယ်ဓားပြ” ဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထင်းခြောက်များ တင်ထားသည့် လက်တွန်းလှည်းကို တွန်း၍ လမ်းတကာတွင် ဝင်ထွက်သွားလာနေသော ပင်လယ်ဓားပြကို လူ အများက နေ့စဉ် မြင်ကြ တွေ့ကြသည်။ သူသည် ထင်းအားလုံး ရောင်း၍ ။ ကုန်မချင်း လက်တွန်းလှည်းကို တွန်း၍ မရပ်မနား သွားနေလေ့ရှိ၏။ သူ သွားလေရာသို့ သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်နေသည့် အုပ်စုမှာ သူ၏ ခွေးငါးကောင် ဖြစ်သည်။

အင်ရီကွေး၏ အမြီးသည် အမွေးထူထူပွပွ ဖြစ်သော်လည်း ပုံပုံ သဏ္ဍာန်က ခွေးသမင်နှင့် တူသည်။ ပါဂျာရီကိုသည် အညိုရောင်ဖြစ်၍ အမွေးများမှာ တွန့်လိပ်လိပ် ဖြစ်၏။ ဤခွေးတွင် ထူးခြားမှုဆို၍ ဤနှစ်ခုသာလျှင် ရှိသည်။ ရူးဒေါ့ကို မြင်ကြသော လမ်းသွားလမ်းလာများက “ဒီခွေးဟာ အမေရိကန် ခွေးပဲ” ဟု ပြောကြသည်။ ဖလတ်မှာ ခွေးဘီလူး အငယ်စားမျိုး ဖြစ်၍ ဆီညောင် အလက်သွန်မဆင်မှာ အေရီဒေးလ် ခွေးမျိုးတစ်ကောင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ ငါးကောင်သည် ပင်လယ်ဓားပြနောက်မှ တပ်စုလေ့တစ်စုသဖွယ် အမြဲတစေ လိုက်လာလေ့ ရှိ၏။ သူတို့သည် သူတို့သခင်ကို အလွန် ရိုသေကြသည်။ သခင်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်၍ နေထိုင်တတ်ကြသည်။ သခင် သူ့လက်တွန်းလှည်းကို ရပ်၍ ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်နားသည့်အခါ သူတို့သည် သခင်၏ ရင်ခွင်ထက်သို့ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် အလှူအယက် တက်ထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ နားရွက်များကို နောက်ခြေနှင့် ကုတ်နေတတ်ကြလေသည်။

အချို့လူများသည် ပင်လယ်ဓားပြကို နံနက် စောစောစီးစီး အယ်လ်ဗာရေးဒိုး လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့တတ်ကြသည်။ တချို့ကတော့ သူ ထင်းခွေနေသည်ကို မြင်တွေ့တတ်ကြ၏။ တချို့ကမူ သူ ထင်းရောင်းသည်ကိုပါ သိကြသည်။ ပီလွန်မှလွဲ၍ အခြား လူအားလုံးသည် ပင်လယ်ဓားပြ အကြောင်းကို သိည့်ထက်ပိုပြီး မသိကြချေ။ သူ ဘာတွေ လုပ်နေသည်ကိုလည်း မသိကြချေ။ သို့သော်လည်း ပီလွန်ကတော့ ကောင်းကောင်းသိ၏။ တကယ်တော့ ပီလွန်သည် လူတိုင်းကို သိ၏။ လူတိုင်း၏ အကြောင်းကိုပါ သိ၏။ အရာရာတိုင်းကိုလည်း သိ၏။

ပင်လယ်ဓားပြသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူမသော အိမ်တစ်လုံး၏ ခြံဝင်းထဲမှ စွန့်ပစ်ထားသော ကြက်ခြံတစ်ခြံတွင် နေသည်။ သူသည် လူမရှိသော အိမ်ထဲ၌ ဝင်၍နေပါက ဧကန်လက်ရဲ နိုင်လှသည်ဟု အထင်ခံရမည်ကို တွေးတောကြီး စိုးရိမ်ဟန် တူ၏။ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် မနေချေ။ သူ့ခွေးများသည် သူ့ပတ်ပတ်လည်နှင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် နေကြသည်။ ပင်လယ်ဓားပြကလည်း သူ့ခွေးကို ကိုကဲ့သို့ နေရခြင်းကို လာတော့ကျသည်။ ခွေးများ သူ့အနီး၌ကပ်၍ အိပ်နေကြသည့် အတွက်

သူ့သော ညများတွင် ခွေးခွေးထွေးထွေး အိပ်ရသည်။ အကယ်၍ သူ့ခြေဖျားက လာပါက သူ့ခွေး ဆီညောင် အလက်သွန်မဆင်၏ ဗိုက်အောက်သို့ ထိုးထွင်းထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ပူနေ့လာနိုင်သည်။ သူ နေထိုင်လျက်ရှိသော ကြက်တဲမှာ အလွန် နိမ့်လှသည်ဖြစ်ရာ အထိသို့ဝင်သည့် အခါတိုင်း လေဖက်ဖောက်၍ ဝင်ရလေသည်။

ပင်လယ်ဓားပြသည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း အိပ်ရာမှ အစောကြီးထကာ ကြက်တဲအပြင်သို့ လေးဖက်တွား၍ ထွက်သည်။ သူ့ခွေးများကလည်း အမွေးများကိုခါ၍ အေးမြသောလေကို အနံ့ခံ၍ သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် သူတို့အုပ်စုသည် မွန်ထရေးမြို့ထဲသို့ သွားပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြား တစ်ခုတွင် ဝင်၍ လုပ်စရာ ရှိသည်များကို လုပ်ကြသည်။ သူတို့ပင်သော နောက်ဖေးလမ်းကြားတွင် စားသောက်ဆိုင် လေးဆိုင် ငါးဆိုင်ခန့် ရှိသည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် ထိုဆိုင် တစ်ဆိုင်စီ၏ နောက်ဖေး တံခါးပေါက်မှ တစ်ဆင့် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သည်။ ထိုအခါ ထမင်းချက်များက အစားအစာ အကျန်အကြွင်း အစအနများကို ထုပ်ထားသည့် စက္ကူအိတ်များ သူ့ကိုဆီး၍ ပေးကြသည်။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ လုပ်မိသည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မပြောတတ်ကြချေ။

ပင်လယ်ဓားပြ အနေဖြင့် နေရာတိုင်းသို့ ရောက်ပြီး သူ့လက်များတွင် အထုပ်များဖြင့် ပြည့်လာသောအခါ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကာ တောင်ကုန်းပေါ် တက်သည်။ မွန်ရိုးလမ်းထဲ ဝင်မိသည့်အခါ မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခွေးများကလည်း သူ့ကို ဝိုင်းအံ့နေကြသည်။ ထိုအခါ သူသည် ရလာသော အထုပ်များကို ဖြေ၍ အထဲမှ အစားအစာများကို ထုတ်ကာ ခွေးများကို ချကျွေးသည်။ သူ့အတွက်ကတော့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်တိုင်း ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် သို့မဟုတ် အသားတစ်တုံး နှစ်တုံး နှိုက်ယူထားလေ့ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အစားအစာများထဲမှ အကောင်းဆုံးကို ရွေးထုတ်၍ ယူခြင်း မပြုပေ။ ထိုအချိန်တွင် ခွေးများသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ သွားရည် တများများနှင့် ချကျွေးမည့်အစာကို စောင့်မျှော်ကြသည်။ သူ့ခွေးများသည် အစာကို မာန်ဖိပြီး တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ကိုက်ခဲခြင်း မပြုကြချေ။ ဤတစ်ချက်သည် ဘေးလူများအတွက် ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်

ဖြစ်နေသည်။ အမှန်တော့ ပင်လယ်စားပြု၏ ခွေးများသည် ဘယ်တော့မှ တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် ကိုက်ခဲခြင်း မပြုကြပေ။ သို့သော်လည်း မွန်ထရို မြို့တွင်းရှိ လမ်းများပေါ်၌ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသော ခြေလေးချော သတ္တဝါ ဟူသမျှကိုကား အတင်းအဓမ္မ လိုက်၍ ကိုက်ခဲလေ့ရှိ၏။ တစ် တစ်ရံ လမ်းပေါ်တွင် ခွေးကြီးငါးကောင်က ခွေးပုကလေး တစ်ကောင်နောက် သို့ သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေပုံမှာ အလွန် ကြည့်ကောင်းသည့် ပွဲကြီးပွဲကောင်း တစ် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

ပင်လယ်စားပြု စားသောက်ပြီးချိန်တွင် နေ၏ အလောင်းရောင်သည် ပီပီပြင်ပြင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ သူသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ မထသေးဘဲ နံနက်ခင်း အလင်းရောင်နှင့် အတူ အပြာရောင်သို့ ပြောင်းလာနေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကို စောင့်ကြည့်ကာ တွေဝေဝေးဝေး နေ၏။ သူ့အောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းရှိ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် သစ်များ တစ် ထားသည့် နှစ်ပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောများကို မြင်နေရ၏။ တရုတ်အင်္ဂု တစ် ဖက်မှ လာနေသော ခေါင်းလောင်းသံများကို ကြားနေရသည်။ ခွေးများသည် သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝပ်ကာ အရိုး ကိုက်နေကြသည်။ ပင်လယ် စားပြုသည် သူ့အောက်ဘက် မျက်စိဖြင့် အရသာခံခြင်း မပြုဘဲ နားအား ဖြင့်သာ အရသာခံနေဟန် ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ သော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှု ရှိခြင်းကိုကား ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ သူ့ ကြီးမားသော လက်များသည် သူ့ခွေးများ၏ အမွေးများကြားတွင် လျှောက် သွားလျက်ရှိသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ သူသည် မြေကွက်လပ် ထောင့်သို့သွားကာ သူ့လက်တွန်းလှည်းပေါ်၌ အုပ်ထားသော အဝတ်ကြီး ကြီးကို ဆွဲဖယ်သည်။ ညနေတိုင်းလာ၍ မြှုပ်ထားခဲ့သော ပုဆိန်ကို ပြုတ် ဖယ် ထု ပြန်ဖော်သည်။ ထိုနောက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ရာလမ်းအတိုင်း လက်တွန်းလှည်းကို တွန်းသွားပြီး သစ်တောထဲသို့ ဝင်သည်။ သစ်တော ထဲ၌ ခြောက်တစ်ပင် တွေ့ကာမှပင် သူ့လှည်းကို ရပ်သည်။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် သူသည် လှည်းတစ်စီးစာ ထင်းခြောက်များ ရပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူသည် လက်တွန်းလှည်းကို တွန်း၍ မြို့ထဲသို့ဝင်သည်။ ခွေးများကလည်း သူ့အနောက် မှ ဇာကောက်ကောက်။ သူကတော့ လက်တွန်းလှည်း တစ်စီးစာ ထင်း

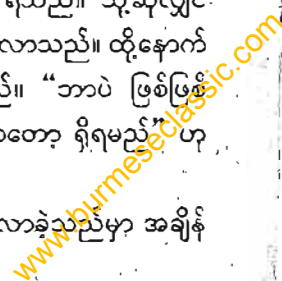
ကို နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်နှင့် မရောင်းရမချင်း တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် လျှောက် နေတတ်လေသည်။

သူ လှုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင် သိနိုင်၏။ သို့သော်လည်း သူ ထင်းရောင်း၍ ရသည့်ပိုက်ဆံ နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်စေ့ကို သူ ဘာလုပ်သနည်း။ ပါကျတော့ မည်သူမှ မပြောနိုင်ပေ။ သူသည် ထင်းရောင်းရ၍ ရသည့် ထို ငွေကို လုံးဝ သုံးစွဲခြင်း မပြု။ ညပိုင်းတွင် သူ့ခွေးများ၏ အစောင့်အရှောက် ဖြင့် တောထဲသို့ ဝင်ကာ တစ်နေ့တွက် ရငွေ နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်စေ့ကို အခြား ရာပေါင်းများစွာသော နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်စေ့များနှင့် ရော၍ မြေမြှုပ်သည်။ အခြား တစ်နေရာတွင်လည်း သူ မြှုပ်၍ ဝှက်ထားသည့် ငွေများ များစွာရှိ နေသေး၏။

အလွန် ပါးနပ်ထက်မြက်သော ပီလွန်သည် ယုတ္တိတန်သော ဖြစ်စဉ် တစ်ခုကို အကျိုးအကြောင်းနှင့် ဆင်ခြင် စဉ်းစားခြင်းအားဖြင့် ပင်လယ် စားပြု၏ ဥစ္စာသိုက်ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနေသည်။ ပီလွန် ဆင်ခြင် သုံးသပ်ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ “ဒီပင်လယ်စားပြုဟာ နေ့တိုင်း နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့် ရတယ်။ တကယ်လို့ ဆယ်ဆင့်စေ့ နှစ်စေ့နဲ့ ငါးဆင့်စေ့ တစ်စေ့ရရင် စတိုးဆိုင် တစ် ဆိုင်ကို ဝင်ပြီး နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်စေ့နဲ့ လဲယူတယ်။ အဲဒီငွေကို သူ လုံးဝ မသုံး တူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူဟာ ဒီငွေကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားတာဖြစ်မယ်”

ပီလွန်သည် ပင်လယ်စားပြု စုဆောင်းရရှိမည့် ငွေအရေအတွက်ကို စန့်မှန်း ထွက်ချက်ကြည့်သည်။ ပင်လယ်စားပြု ဤပုံဤနည်းအတိုင်း နေ လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ တစ်ပတ်တွင် ခြောက်ရက်တိတိ ထင်းရွှေပြီး ရောင်းသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များကျတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွား သည်။ သူ့အဝတ်အစားများကို ဟိုလူပေးသည်လူပေးဖြင့် ရသည်။ သူ့ အစား အစာကိုမှ စားသောက်ဆိုင်များ၏ နောက်ဖေးပေါက်မှ ရသည်။ သို့ဆိုလျှင် ပီလွန်၏ ခေါင်းထဲတွင် ဂဏန်းအရေအတွက် အများကြီးရလာသည်။ ထိုနောက် ဖေတီအကျ ခန့်မှန်း၍ မရသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်သည်။ “ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်စားပြု လက်ထဲမှာ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ တစ်ရာတော့ ရှိရမည်” ဟု သူ့တွေးသည်။

ဤအချက်အလက်များကို သူစဉ်းစားတွေးတော လာခဲ့သည်မှာ အချိန်

ကာလ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ရယူလိုသော စိတ် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ဒင်နီကို မိုက်မဲသော ကတိ ပေးလိုက်ပြီးသည် နောက်ပိုင်းကျခါမှ ပင်လယ်စားပြဥစ္စာသိုက်ကို ရလျှင် ကောင်းလေစွဟူသော တောင့်တစိတ် ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤကိစ္စကို လက်တွေ့အကောင်အထည် မဖော်မီ သူသည် အချိန်များစွာယူ၍ သင့် မသင့် စဉ်းစားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ပင်လယ်စားပြ အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ “သူ့ဘဝက ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း ဘဝပါလား၊ သနားစရာ သတ္တဝါပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ “ဘုရားသခင်ကလည်း သူ့မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ဦးနှောက်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပေးလိုက်ဘူး။ သူ့ဘဝဟာ သူ့ကိုယ်သူတောင် ပြန်ပြီး ညစ်ပတ်ပေရေပြီး နံဟောင်နေတဲ့ ကြက်တဲထဲမှာ နေရတာ၊ စားရပြန်တော့လဲ သူ့ခွေးတွေကိုသာ ကျွေးသင့်တဲ့ အစားအစာကို စားရတာပဲ။ သူ့အဝတ်တွေကလည်း အမြဲတမ်း ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ ဦးနှောက်က မကောင်းရှာတော့ သူ့ငွေတွေကို မသုံးရက် မစားရက်ဘဲ ဝှက်ထားရှာတယ်”

ပင်လယ်စားပြနှင့် ပတ်သက်၍ ပီလွန်သည် ကရုဏာတရားကို အခြေပြုပြီး စဉ်းစားသည်။ ထိုနောက်မှ အဖြေကို ရှာသည်။ “သူ့အတွက် သူ ဘယ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ မလုပ်နိုင်တဲ့ အရာတွေကို လုပ်နိုင်အောင် လုပ်တတ်အောင် သင်ကြား ပြသပေးမယ်၊ လုပ်ကိုင်ပေးမယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြုတာနဲ့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား” ဟု တွေးသည်။ “ဥပမာ သူ့ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်မယ့် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးတာတို့၊ လူတန်တဲ့ အစားအစာတွေ ဝယ်ကျွေးတာတို့ ဘာတို့ဟာ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ငွေတစ်ပြားမှ ရှိဘူး၊ သူ့ကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးချင်တဲ့ စိတ်စေတနာဟာ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကြားမှာ ငြိတွယ်နေပေမယ့် ငွေမရှိတော့ ခက်တာပေါ့။ လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာတရားကို အခြေခံထားတဲ့ ဒီလို ကုသိုလ်ကောင်းမှုမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ထိရောက်အောင် လုပ်နိုင်ပါတော့မလဲ”

ဤသို့ဖြင့် ပီလွန်သည် ခိုင်မာသော ခြေကုပ်တစ်ခုကို ရလာသည်။ သူသည် စာကလေး တစ်ကောင်ကိုဖမ်းရန် နာရီပေါင်း များစွာ အချိန်ကု

ခံ၍ ချောင်းနေသည့် ကြောင်တစ်ကောင်သဖွယ် ခုန်အုပ်လိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ “ငါ့အကြံရပြီ” ဟု သူ့ဦးနှောက်က ပြောသည်။ “အကြံက ဒီလို၊ ပင်လယ်စားပြမှာ ငွေရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီငွေကို သုံးဖို့ ဦးနှောက်မရှိဘူး၊ ငါ့မှာ ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ ငါ့ဦးနှောက်ကို သုံးဖို့ သူ့ကိုပေးမယ်၊ ငါ့စိတ်ကို လွတ်လပ်စွာသုံးဖို့ ခွင့်ပြုမယ်၊ ဒါမှပဲ လူတစ်ပိုင်းသာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒီသနားစရာ သတ္တဝါကို ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားပြီး စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်မှာ”

ပီလွန် တည်ဆောက်ခဲ့ဖူးသမျှသော အတွေးအခေါ် အဆောက်အအုံများထဲတွင် ဤစိတ်ကူးသည်လည်း အကောင်းဆုံးနှင့် အလှပဆုံး တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ သူ့လက်ရာကို ပရိသတ်အား ပြချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည့် ပန်းချီဆရာ၏ စိတ်မျိုးဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ပီလွန်သည် သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ့အကြံကို ထုတ်ဖော် ပြောပြလိုသော စိတ် ဝင်လာသည်။ “ငါ့အကြံ ပက်ဘလိုကို ပြောပြမယ်” ဟု တွေးသည်။ သို့သော်လည်း ပက်ဘလိုအနေဖြင့် ဤအလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်စိတ် ရှိပါမည်လော။ ပက်ဘလိုသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေမလား၊ ပီလွန်သည် သူ့အကြံကို ယခု လောလောဆယ် ပက်ဘလိုအား ဖွင့်ဟ၍ အသိမပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဆိုးရွားယုတ်ညံ့သော အရာတိုင်း၏ အပေါ်ယံ မျက်နှာပြင်သည် နှင်းခဲသဖွယ် ဖြူဖွေးနေတတ်သည်မှာ အလွန် အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလှ၏။ ပြီးတော့ အထက် ကောင်းကင်ဘုံမှ နတ်သားများ၏ ပုံးကွယ်နေသော အစိတ်အပိုင်းများတွင် ကုဋ္ဌနူနာ စွဲကပ် နေတတ်သည်မှာလည်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ တွေးမိသောအခါ ပီလွန်သည် မကောင်းသော အရာတိုင်း၌ ရှိနေတတ်သည့် ကောင်းသောအရာကို မည်ကဲ့သို့ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရမည်ကို နားလည်သွားသည်။ ထိုအခါ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုသည် ပီလွန်၏ ရင်တွင်း၌ ပြည့်လည် ကိန်းအောင်းလာသည်။ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဝန်ခံရမည့် အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိ၏။ သူတော်စင်တစ်ဦး ဖြစ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့် မိမိတွင် မိုက်မဲခြင်းလည်း မရှိ၊ မိမိသာလျှင် မှန်ကန်ပါသည် ဟူသော အယူအဆမျိုးလည်း မရှိ၊ လောဘလည်း မရှိပါဟူ၍ကား ပီလွန် မပြောနိုင်ပေ။

ထိုညတွင် ပီလွန်သည် ပင်လယ်စားပြ သူ့ခွေးများနှင့် အတူ နေထိုင်ရာ ကြက်တဲသို့ အလည်သွားသည်။ မီးဖိုဘေး၌ ထိုင်နေကြသော ဒင်္ဂါပက်ဘလို၊ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာတို့သည် ပီလွန် ထွက်သွားသည်ကို မြင်ကြသော်လည်း မေးခြင်း မြန်းခြင်း မပြုကြပေ။ ချစ်ဇေးချစ်ရာ ကိစ္စ တစ်ခုခုကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဝိုင်ရန်ဒ်မည့် နေရာကိုသိ၍ သော်လည်းကောင်း သွားသည်ဟု တွက်ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအရေးကိစ္စ နှစ်ခုစလုံးသည် ပီလွန်က ဖွင့်မပြောသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့နှင့် မဆိုင်ဟု ယူဆကြလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မှောင်မည်းလျက် ရှိသည်။ ပီလွန်၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ပါလာသည်။ သူ ပင်လယ်စားပြနှင့် စကားပြောသည့်အခါ ဤဖယောင်းတိုင်၏ အကူအညီဖြင့် ပင်လယ်စားပြ၏ မျက်နှာအရိပ်အကဲကို မြင်နိုင်မည်ဟု ယူဆ၍ ယူလာခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း သကြားကိတ်မုန့် တစ်လုံးကို စက္ကူအိတ်တစ်ခုနှင့် ထည့်၍ ယူလာသည်။ မုန့်ဖိုတစ်ဖိုတွင် အလုပ်လုပ်သော ဆူစီဖရန်စစ္စကိုအား ဂျာလီဂတ်စ်မင်းက ချစ်လာစေရန် ဆေးနည်းတစ်ခု သူက ပေးခဲ့သဖြင့် ဆူစီဖရန်စစ္စကိုက ကျေးဇူး တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ပေးလိုက်သော မုန့်ဖြစ်သည်။ ချာလီသည် ကြေးနန်းစာပို့ လုလင်တစ်စီး ဖြစ်၍ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အမြဲစီးနေနိုင်ခဲ့ ဖြစ်သည်။ ချာလီကသာ သူနှင့် အတူ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးဖို့ဖိတ်ခေါ်လျှင် ဆူစီက လိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေသူ ယူလာသောမုန့်ကို ပင်လယ်စားပြက ကြိုက်လိမ့်မည်ဟု ပီလွန်က တွေးသည်။

ညသည် မှောင်နှင့် မည်းမည်း။ ပီလွန်သည် မြေကွက်လပ်များ၊ မြေပင် ပေါင်းပင်များနှင့် ဥယျာဉ်ပျက်များကြားရှိ လမ်းကျဉ်းအတိုင်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

ဂဲလ်ဗက်စ်၏ ခွေးဘီလူးသည် အနံ့ခံကာ ခြံပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ပီလွန်က ဆီး၍ ချောသည်။ “ခွေးလိမ္မာကလေး” ဟု အလွန် နူးညံ့သော လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။ “ခွေးချောခွေးလှကလေး” ဟုလည်း ခေါ်သည်။ အမှန်တော့ ထိုစကားများသည် လိမ်ပြောနေသော စကားများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ခွေးဘီလူးက သဘောကျသည်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်လှည့်၍ ခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပီလွန်သည် ပင်လယ်စားပြနေသော မြေကွက်လပ်ပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ သူတို့၏ သခင်ကို ရန်ပြုဖို့လာသည်ဟု ယူဆသယံဇာတ ပင်လယ်စားပြ၏ ခွေးများသည် ပိုင်း၍ ဟောင်ကြ ဟိန်းကြ ကိုက်ကြ ခဲကြ လုပ်တတ်၏။ ဤအထာကိုသိသော ပီလွန်သည် သတိကြီးစွာ ထား၍ ဝင်သည်။ သို့သော်လည်း ကြက်တဲအတွင်းမှ ခွေးဟိန်းသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။

“ပင်လယ်စားပြရေ” ဟု သူက အသံပေးသည်။ “မင်း သူငယ်ချင်း ပီလွန် လာလည်တာပါကွ၊ မင်းနဲ့ စကား ပြောချင်လို့ပါ” အတွင်းမှ ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ ခွေးဟိန်းသံများကတော့ ရပ်သွားသည်။

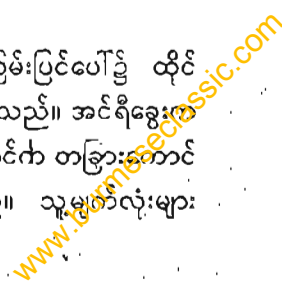
“ဟေ့ ပင်လယ်စားပြ၊ ငါပါကွ ပီလွန်ပါ” အတွင်းမှ ထွက်လာသည့် အသံမှာ ကြည်ကြည်သာသာ မဟုတ်။ “မလာနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ် အိပ်တော့မလို့ ခွေးတွေလည်း အိပ်နေပြီ၊ ညဉ့်နက် ၄ပြီ ပီလွန်ရ၊ အထဲမှာ မှောင်မည်းနေပြီ၊ ခင်ဗျားလည်း ပြန်အိပ်ချေတော့”

“ငါ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ယူလာပါတယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က ပြန်ပြောသည်။ “မင်း အိမ်ထဲမှာ မှောင်နေပေမယ့် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်ရင် လင်းလာမှာပါ။ မင်းအတွက် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးလည်း ယူလာတယ်”

ကြက်တဲအတွင်းမှ လှုပ်ရှား လူးလွန်းသံများ မသဲမကွဲ ကြားရသည်။ “ဒီလိုဆိုလည်း လာခဲ့ဗျာ” ဟု ပင်လယ်စားပြက ပြောသည်။ “ခွေးတွေကို နားလည်အောင် ပြောလိုက်ဦးမယ်”

သူ မြက်ပင်များ ကြားမှဖြတ်၍ ရှေ့သို့ တိုးသွားနေခိုက်တွင် ပင်လယ်စားပြက သူ့ခွေးများအား “ပီလွန်ပါကွ၊ ရန်ပြုမယ်လူ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောသံကြားရသည်။ ပီလွန်သည် ကြက်တဲဝင်ပေါက် အနီးတွင် မီးခြစ်ကို ဖြစ်လိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ညှိသည်။

ပင်လယ်စားပြသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိပြီး သူ့ခွေးများက သူ့အနီးတွင် ဝိုင်းရံလျက် ရှိကြသည်။ အင်ရီခွေးက ပီလွန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဟိန်းသည်။ “ဒီအကောင်က တခြားကောင်တွေလို မပါးနပ်ဘူးဗျ” ဟု ပင်လယ်စားပြက ပြောသည်။ သူ့မှတ်လုံးများ

သည် ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုးကို ဖော်ပြနေသည်။ သူပြုံးလိုက်သည့်အခါ ဖြူဖွေးနေသော သွားများသည် ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်တွင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပီလွန်က လက်ထဲမှ အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ “ရော့ မင်းဖို့ ယူလာက ကိတ်မုန့်”

ပင်လယ်စားပြက အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး အတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ မုန့်ကိုထုတ်သည်။ ခွေးများက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ သွားရည် တများများ ဖြစ်လာကြသည်။ ပင်လယ်စားပြသည် ကိတ်မုန့်ကို ခနစ်ခနစ် အညီအမျှ ဖဲ့သည်။ ပထမဆုံးအပိုင်းကို သူ နေ့ညသည် ပီလွန်အား လှမ်းပေးသည်။ “ကဲရော့ အင်ရီကျေး၊ ဒီဟာက မင်းဖို့ ဟု ပြောသည်။ “ရော့ ဖလက်၊ ဒါက မင်းအတွက်၊ ဆီညော် အလက သွန်မဆင်က ဒါကိုယူ” ခွေးများသည် သူတို့ရသော ဝေစကို ချက်ချင်း ဝါးပစ်လိုက်ကြပြီးနောက် နောက်ထပ် မျှော်ကြပြန်သည်။ ပင်လယ်စားပြသည် သူ့လက်ထဲ၌ ကျန်နေသည့် သူ့ဝေစကို သူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ခွေးများက သူ့လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ခါပြသည်။ “မင်းတို့မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ မရှိတော့ဘူးကွ ဟု ပြောသော်။ ခွေးများသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ပြုခွေကြသည်။

ပီလွန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပင်ထိုင်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို သူ့လက် တည့်တည့် မြေကြီးပေါ်၌ ချထား၍ ထွန်းသည်။ ပင်လယ်စားပြ၏ မျက်နှာများက ဘာကိစ္စ လာတာလဲဟု မေးလျက် ရှိသည်။ ပီလွန်ကတော့ စကား ချက်ချင်းမဖြေ၊ ပင်လယ်စားပြ၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းပေါင်း အမြောက် အမြား ပေါ်လာအောင် ငြိမ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေသည်။ “နောက်ဆုံးကျမှ “ပင် သူငယ်ချင်းတွေအတွက် စိတ်မပူဘူးလား” ဟု မေးသည်။

ပင်လယ်စားပြ၏ မျက်လုံးများသည် အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ “ကျုပ်က ဟုတ်လား၊ ကျုပ် သူငယ်ချင်းတွေ အတွက်တဲ့ အ သူငယ်ချင်းလဲ”

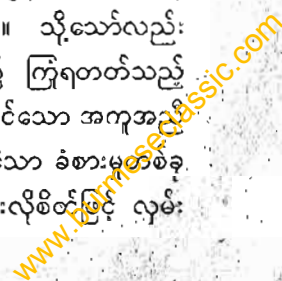
ပီလွန်က လေသံ အေးအေးပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။ “မင်းကို သူ့ ရနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မင်းမှာ အများကြီး ရှိတယ်၊ မင်းကို သူတို့

တွေ ကြတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက မာနကြီးလို့၊ မင်းအခုလို ပတ်တွေ စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်နဲ့ အစားကြွင်း အစားကျန်တွေကို ခွေးတွေနဲ့ ပျူစားပြီး ဒီကြက်တဲထဲမှာ နေရတဲ့ အဖြစ်ကို သူတို့မြင်ရင် မင်း အရက်ရ မှာမှာလည်း သူတို့က စိုးရိမ်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က မင်းအခုလို တာကံလျှောက်ကြီး နေသွားရင်လည်း ဒုက္ခ ရောက်သွားမှာကို တွေးပြီး နေကြတယ်”

ပင်လယ်စားပြသည် ပီလွန်၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း အသက် ခြေငြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မရှူနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သူ ကြားနေရသည့် စကားများမှာ အသစ်အဆန်းများ ဖြစ်၏။ ဤစကား များ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ့ဦးနှောက်က လိုက်၍မမိ၊ မိအောင် ကြိုးစားပါသော် လည်း မရ၊ ပီလွန်၏ စကားများ အပေါ်တွင် သံသယဖြစ်ခြင်းတော့ မရှိ၊ ကျုပ်မှာ အဲသလို သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေသလား” ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ် ပြသည်။ “အဲဒါကို ကျုပ် မသိဘူးဗျ၊ သူတို့က ကျုပ်အတွက် စိတ်ပူနေကြ တယ် ဆိုတာလည်း မသိပေါင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ ကျုပ်သာ သိရင်တော့ သူတို့ ကံမပူအောင် ကျုပ်က ပြောမှာပါ ပီလွန်ရာ” သူသည် တံတေးတစ်ချက် ပြုလိုက်သည်။ “ခင်ဗျား မြင်သားပဲ ပီလွန်ရာ၊ ခွေးတွေကလည်း ဒီနေရာမှာ ရတော့ ကြိုက်ကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူတို့ ကြိုက်တဲ့နေရာကို သဘော ကျတယ်၊ ဒါကြောင့် နေတာပါဗျာ၊ ကျုပ်အခုလိုနေလို့ သူငယ်ချင်းတွေ စိတ် မကောင်း ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်လို့ မတွေးခဲ့မိဘူးဗျ” ပြောနေရင်းမှာပင် ပင်လယ် စားပြ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်။

“အေးပေါလကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် သူတို့ တော့ မင်း နေရထိုင်ရတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတာပေါ့။

ပင်လယ်စားပြသည် မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပီလွန်၏ စကားကို ပြိုင်ပြိုင် နားလည်နိုင်ရန် စဉ်းစား တွေးတောသည်။ သို့သော်လည်း စဉ်းစားစရာ ပြဿနာ ရှိလာ၍ စဉ်းစားသည့်အခါများ၌ ကြံရတတ်သည့် တိုင်း သူ့ဦးနှောက်က ရီဝေနှောက်ကျိလာသည်။ သူလိုချင်သော အကူအညီ မရောက်ထဲက ထွက်မလာ။ အားကိုးရာ မဲ့ခြင်းတည်းဟူသော ခံစားမှုတစ်ခု ကလျှင် ပေါ်လာသည်။ သူသည် သူ့ခွေးများကို အားကိုးလိုစိတ်ဖြင့် လှမ်း

ကြည့်သည်။ ခွေးများမှာ သူတို့နှင့်ဆိုင်သော အလုပ်မဟုတ်သဖြင့် အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။ ထိုအခါ သူသည် ပီလွန်၏ မျက်နှာကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်သည်။ “ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ပြောပြမှပဲ သိမလို့ ပီလွန်၊ ဒါတွေကို ကျုပ် နားမလည်ဘူး”

ပီလွန်အဖို့ကတော့ ဤကိစ္စမှာ အလွန်လွယ်သည်။ အလွန် လွယ်လွယ်သဖြင့် ပီလွန်၏ စိတ်တွင် အနည်းငယ် ရှက်စိတ် ဝင်လိုက်မိသေးသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားကာ နောက်တွန့်လျက် ရှိ၏။ ဤကိစ္စကို မလှတော့ပါဘူးဟုပင် ဆုံးဖြတ်လုနီးနီးဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ ထိုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်မိပါက သူ့ကိုယ်သူ အကြီးအကျယ် ဒေါ့ပွမိလိမ့်မည်ကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ မင်း သူငယ်ချင်းတွေက ဆင်းရဲကြတယ်ကွ” ဟု သူက ပြောသည်။ “သူတို့က မင်းကို သိပ်ပြီး ကူညီချင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ငွေမရှိကြဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ငွေကလေး ဘာကလေးမျှ ရှိရင် ထုတ်ပါလားကွာ၊ မင်းအတွက် အဝတ်အစား ဝယ်ပေါ့၊ အစားအသောက်ကိုလဲ သူများပေးတာတွေ မစားတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ကြိုက် ဝယ်စားပေါ့၊ ဝှက်ထားတဲ့ငွေကို ထုတ်ပေါ့ ပင်လယ်ဓားပြရာ”

ပီလွန်က သူ့စကား ပြောနေခိုက်တွင် ပင်လယ်ဓားပြ၏ မျက်နှာမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် မျက်လွှာများ ချထားသည်။ သံသယရှိနေသည့်သဘော၊ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာသည် မသေမယာ ဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပီလွန်သည် အချက်အချာ နှစ်ချက်ကို အသေအချာ သိလာသည်။ ပထမတစ်ချက်မှာ ပင်လယ်ဓားပြ တွင် ဝှက်ထားသည့် ငွေများ ရှိနေသည်ဟူသော အချက်ဖြစ်၍ ဒုတိယတစ်ချက်မှာ ထိုငွေများကို ရဖို့မှာ ထင်သလောက် ချောင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟူသော အချက် ဖြစ်၏။ သူ့အနေနှင့်ကတော့ ဒုတိယအချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည် လိုက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်သည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် ပီလွန်အလွန် သဘောကျသည့် ကိုင်ရ တွယ်ရခက်သော ပြဿနာမျိုး ဖြစ်နေသော်လည်း မဟုတ်ပါလော။

ပင်လယ်ဓားပြသည် ပီလွန်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အရိပ်အငွေ့များ ရှိနေသည်။ ထိုအရိပ်အငွေ့

များနှင့်အတူ ဖြူစင် ဖြောင့်မတ်သော သဘောထားရှိပုံကိုလည်း ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ “ကျုပ်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ငွေ မရှိပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောသည်။

“သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းနေ့တိုင်း ထင်းထွက်ရောင်းလို့ နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်စေ့ တစ်စေ့ အမြဲရနေတာ ငါ တွေ့နေတာပဲ၊ မင်း အဲဒါတွေကို လုံးဝ မသုံးဘူး ဆိုတာလဲ ငါ သိနေပါတယ်ကွာ”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ပင်လယ်ဓားပြ၏ ဦးနှောက်က သူ့ကို အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်သည်။ “ကျုပ်က သိပ်ပြီး ဓင်းရဲတဲ့ အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်ကို အမြဲပေးပစ်တာ” ဟု လေပျော့ကလေးဖြင့် စကားကို လက်စသတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောနိုင်အောင် တံခါးကို တင်းကျပ်စွာ ပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါ ညာတာပဲ ဖြစ်မယ်” ဟု ပီလွန်က တွေးသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး သူ့ဖယောင်းတိုင်ကို ယူသည်။ “အေးလေ၊ ငါကတော့ မင်း သူငယ်ချင်းတွေက မင်းအတွက် ဘယ်လို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတယ် ဆိုတာ တွေးမိလို့ပါ” ဟု ပြောသည်။ “မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတော့ ငါကလဲ မင်းအတွက် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့လကွာ”

ပင်လယ်ဓားပြ မျက်နှာသည် ပြန်၍ ချိုသာ ပျော့ပျောင်းလာသည်။ “ကျုပ် နေကောင်းပါတယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါဗျာ” ဟု သူက တောင်းပန်သည်။ “ကျုပ်ဆီကို အလည်လာကြဖို့လဲ ကျုပ် သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြပေးပါ။ ကျုပ်က မာနရှိတဲ့လူလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့လာရင် ကျုပ်က ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုပါမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုယ်စား ပြောပြပေးမယ်မဟုတ်လား ပီလွန်”

“ငါ ပြောပေးမယ်လေ” ဟု ပီလွန်က စိတ်မပါတာပဲ လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် သူတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတာကို သက်သာရာရသွားအောင် မင်းက ဘာမှလုပ်မပေးတော့ သူတို့အနေနဲ့ ကျေနပ်ကြုံမှာတော့ မဟုတ်ဘူး” ပီလွန်က ဖယောင်းတိုင်မီးကို မူတ်၍ ငြိမ်းပစ်လိုက်ပြီး အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် သူ့၏ ဥစ္စာ သိုက် ဘယ်နေရာ၌ ဝှက်ထားသည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်

ကြောင်း ပီလွန် နားလည်သည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ယူမှသာ ဤဥစ္စာသို့
ကို တွေ့နိုင်ပေတော့မည်။ အတင်းအခဲမဲ့နည်းဖြင့် ယူမှသာ ဤငွေများကို
ရပေတော့မည်။ အခြားနည်း မရှိတော့။ ဤတစ်နည်းသာလျှင် ရှိတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပီလွန်သည် ပင်လယ်ဓားပြ၏ လှုပ်ရှားမှု ဟူသမျှကို
မျက်ခြည်အပြတ် မခံတော့ဘဲ စောင့်ကြည့်သည်။ ပင်လယ်ဓားပြ နောက်
တကောက်ကောက် လိုက်သည်။ ညပိုင်းကျတော့ ကြက်တဲ၏ အပြင်ဘက်
မှောင်ရိပ်ထဲတွင် စောင့်ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပင်လယ်ဓားပြထံ သွားရှု
အချိန်အကြာကြီး စကားပြောသည်။ သူ့လိုသော အရာ တစ်စွန်းတစ်စု
မသိရ။ ပင်လယ်ဓားပြ၏ ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေ တွေ့ဖို့ ရဖို့ အရေးကာ
ဝေးသည်ထက်သာ ဝေးလျက်ရှိသည်။ ထိုရတနာသိုက်သည် ကြက်တဲ
အတွင်း တစ်နေရာ၌ လည်းကောင်း၊ တောအုပ်အတွင်း တစ်နေရာ၌သော်
လည်းကောင်း ရှိရမည်။ ပင်လယ်ဓားပြ အနေဖြင့် သူဝှက်ထားသည့် နေရာ
သို့ ညပိုင်း ညဉ့်နက်မှသာ သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆရလေသည်။

အချိန်များစွာ အကုန်ခံပြီး စောင့်သော်လည်း အကြောင်းမထူးဘဲ
ဖြစ်နေသည့်အခါ ပီလွန်သည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါ
တစ်ဦးထံမှ အကူအညီနှင့် အကြံဉာဏ် ရယူဖို့လိုပြီဟု သူ သဘောပေါက်
လာသည်။ သူလိုနေသော အရာကို သူ့ရဲဘော်များ ဖြစ်သော ဒင်နီ၊
ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့ထံမှ လှဲ၍ အခြား ဘယ်သူက ပေးနိုင်
ပါမည်နည်း။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရမည့်နေရာတွင် သူတို့လောက်တော်သူ
မည်သူ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ တစ်ဖက်သားကို လှည့်စားသည့် နေရာ၌ သူတို့
လောက် ကျွမ်းကျင်သူ မည်သူ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကရုဏာတရားကို စိတ်အေး
နားအေးဖြင့် အရည်ပျော်သွားအောင် လုပ်ရာ၌ သူတို့လောက် လုပ်ရက်သူ
မည်သူ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

ပီလွန်သည် သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူတို့အား ဖွင့်ပြောပြီး တိုင်ပင်
သည်။ ပထမဦးစွာ သူ၏ ကြံစည်မှုကို ကျွမ်းကျင်သမျှကို သူတို့ နားလည်
လက်ခံသွားအောင် ရှင်းပြသည်။ ပင်လယ်ဓားပြ ဆင်းရဲပုံ၊ သူ အားကိုးရာ
ဖြစ်နေပုံနှင့် ထိုနှစ်ခုအတွက် သူရှာထားသော ပြောပြသည်။ သူ
ရှာထားသည့် ပြဿနာ၏ အဖြေကို ကြားရသောအခါ သူ့သွယ်ချင်းများ

သည် ပင်လယ်ဓားပြကို သနားကရုဏာ ဖြစ်ကာ ကူညီလိုစိတ် အရူးအမူး
ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ သူတို့က ပီလွန်၏ စေတနာကို ဝိုင်း၍ ချီးမွမ်းထောမနာ
ပြုကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများတွင် ကြင်နာမှု အရိပ်အယောင်များ လွှမ်း
လျက်ရှိသည်။ ပက်ဘလိုကတော့ ပင်လယ်ဓားပြ၏ ရတနာသိုက်သည်
ဒေါ်လာငွေ တစ်ရာအထက် ရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးလေသည်။

သူတို့၏ ရွှင်လန်းတက်ကြွမှု အနည်ထိုင်သွားသော အခါ လုပ်ငန်း
စီမံချက်ကို စဉ်းစားကြဆဲကြ၏။

“ငါတို့ သူ့ကို အမြဲ စောင့်ကြည့်ရမယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

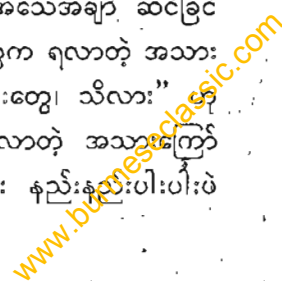
“ငါ စောင့်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ” ဟု ပီလွန်က ဆိုသည်။ “ညပိုင်းဆိုရင် သူ
ထွက်ကြည့်မှာပဲ၊ သူ့နောက်က သိပ်ကပ်ပြီး လိုက်လိုက်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ ရွေးအုပ်က သရဲတွေလို နောက်က ကပ်လိုက်
နေတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စက တယ်ပြီး မချောင်လှဘူးကွ”

“တခြား ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကော မင်းသုံးကြည့် ပြီးပြီလား”
ဟု ဒင်နီက မေးသည်။

“အေး သုံးပြီးပြီ”

နောက်ဆုံးတွင် လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ညှာတာ ထောက်ထားတတ်
သော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာတွေ့သည်။ “အဲ အဲဒီ
ကြက်ခြံထဲ နေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဝက်ခဲနေမှာပဲ” သူက
ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် သူ ဒီမှာလာပြီး ငါတို့နဲ့ အတူတူနေမယ် ဆိုကြပါစို့၊
ငါတို့က သူ့ကို သနားကြင်နာမှု ပြတာနဲ့ပဲ သူ့အလိုလို စိတ်ပြောင်းပြီး ထုတ်
ပြောချင် ပြောလာလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ညရောက်လို့ သူအပြင်ထွက်
ရင် ငါတို့ လိုက်ချောင်းလို့ လွယ်လိမ့်မယ်”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ အကြံကို ကျန်လူစုက အသေအချာ ဆင်ခြင်
ယုံသပ်ကြသည်။ “တစ်ခါတလေ စားသောက်ဆိုင်တွေက ရလာတဲ့ အသား
တွေဟာ အကောင်းတွေကွ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးတွေ၊ သိလား”
ပက်ဘလိုက သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ ပြောသည်။ “သူရလာတဲ့ အသားကြော်
တစ်ခုကို ငါ တစ်ခါတုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အသား နည်းနည်းပါးပါးပဲ
လျှာတယ်”

“ငွေက ဒေါ်လာနှစ်ရာတောင် ရှိချင်ရှိမယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။
ဒင်နီက ကန့်ကွက်ချက် တစ်ချက်တင်ပြသည်။ “ဒါပေမယ့်ကွာ၊
ဟိုခွေးတွေက ခွကျတယ်၊ သူ ဒီမှာလာနေရင် သူ့ခွေးတွေ ပါလာမှာ”

“ခွေးတွေက ခွေးကောင်းတွေကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ခွေး
တွေက သူ့စကားကို သိပ် နားထောင်ကြတာ၊ မင်းက ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ
မျဉ်းတစ်ကြောင်း ဆွဲပြီး မင်း ခွေးတွေကို ဒီစည်းထဲက မထွက်စေနဲ့လို့ ပြော
ထားလိုက်။ သူက သူ့ခွေးတွေကို ပြောထားလိမ့်မယ်၊ ခွေးတွေကလည်း သူ
စကား နားထောင်မှာပဲ”

“တစ်မနက်ခင်းက ငါ ပင်လယ်ဓားပြနဲ့ ဆုံမိခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့လက်ထဲ
မှာ ကိတ်မုန့်တစ်ပိုင်း ပါလာတယ်၊ ကော်ဖီထိလို နည်းနည်းလေးပဲ စိုတယ်
ကွ” ဟု ပက်ဘလိုက ဝင်ပြောပြလေသည်။

ပြဿနာသည် သူ့အလိုလိုပင် ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့
အနေဖြင့် ကော်မတီ တစ်ရပ် ဖွဲ့လိုက်ပြီး ပင်လယ်ဓားပြထံ သွားလည်
ကြသည်။

သူတို့အားလုံး ကြက်တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ပြည့်ကျပ်
သွားသည်။ ပင်လယ်ဓားပြက သူ၏ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုကို မရိပ်မိစေရန်
အသံဩကြီးဖြင့် ဆေး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ရာသီဥတုက ဆိုးတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “ခင်ဗျားတို့ကတော့
ယုံချင်မှ ယုံမယ်၊ ကျုပ် ရူးဒေါ့ရုံ လည်ပင်းက မွှားတစ်ကောင် တွေ့တာ
နိဥလောက်ကို ကြီးတယ်ဗျ” သူ့အိမ်အကြောင်း ပြောသည့် အခါတွင်လည်း
သူသည် အိမ်ရှင်တစ်ယောက် ပြောသင့်သည့် စကားမျိုးကို ပြောသည်။
“အိမ်က သိပ်ကျဉ်းတယ်ဗျာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ လာလည်ဖို့ သင့်တဲ့အိမ်မျိုး
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့
ရှိပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ခွေးတွေအတွက်ကတော့ အလွန် အဆင်ပြေတဲ့
နေရာပဲ”

ထို့နောက် ပီလွန်က စကား စပြောသည်။ ပင်လယ်ဓားပြ အတွက်
သောက “ရောက်လွန်းသဖြင့် သူငယ်ချင်းအားလုံး အသက်ပင် ဆုံးရှုံးရတော့
မလောက် ဖြစ်နေကြကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ပင်လယ်ဓားပြကသာ သူတို့နှင့်

အတူ နေမည်ဆိုပါမူ သူတို့အားလုံး အိပ်ပျော်စားဝင် ဖြစ်ပြီး စိတ်လည်း
မျမ်းသာကြရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ဤစကားများသည် ပင်လယ်ဓားပြ အဖို့ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်
မရောက်ချားစရာ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် သူ့လက်များကို စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့ခွေးများကို လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် ခွေးများက သူ့ကို
မကြည့်နိုင်ကြပေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်လွန်း၍ စို
နေသော သူ့မျက်လုံးများထဲမှ မျက်ရည်စများကို လက်ခံနှင့် သုတ်သည်။
မျက်ရည်စများ ပေးသွားသော သူ့လက်ခံကို သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကြီးနှင့် ပွတ်၍
သုတ်ပစ်သည်။

“ခွေးတွေကိုရောလား” ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။ “ခင်ဗျားတို့က
ခွေးတွေကိုပါ လာပြီး နေစေချင်တာလား၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ခွေးတွေနဲ့
လည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲလား”

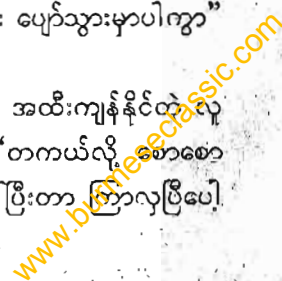
ပီလွန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ‘အေးပေါ့၊ ခွေးတွေလဲ ပါရမှာပေါ့၊
ခွေးတွေအတွက် တစ်နေရာ သီးသန့် လုပ်ပေးမယ်လေ’

ပင်လယ်ဓားပြသည် များစွာ ဂုဏ်ယူလျက် ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ
မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိသည်။ ‘အခု
ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြတော့ဗျာ’ ဟု တောင်းပန်သံဖြင့် ပြောသည်။ ‘အခု ခင်ဗျား
တို့ အိမ်ပြန်ကြပါ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်’

ပင်လယ်ဓားပြ မည်ကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်ကို သူတို့ အားလုံး
နားလည် ကြသည်။ သူတို့သည် ကြက်တဲတံခါးမှ လေးဖက်တွား၍
ပြန်ထွက်ကြပြီး ပင်လယ်ဓားပြကို တစ်ယောက်တည်းထားကာ
ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ငါတို့နဲ့သာ အတူနေလိုကတော့ ဒီကောင်ကြီး ပျော်သွားမှာပါကွာ”
ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက မှတ်ချက်ချသည်။

“အလွန် သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို အထီးကျန်နိုင်တဲ့လူ
တစ်ယောက်ပါကွာ” ဟု ဒင်နီက ထောက်ခံသည်။ “တကယ်လို့ စောစော
ကတည်းကသာ ငါသိရင် သူ့မှာ ငွေရှိရှိ မရှိရှိ ငါခေါ်ပြီးတာ ကြာလှပြီပေါ့
ကွာ”

သူတို့အားလုံး ပျော်မြူးနေကြလေသည်။

အသစ်ပေါ်ပေါက်လာသော ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးသည် ချက်ချင်းပင် အဆင်ပြေသွားသည်။ ဒင်နီက စဉ်ခန်း၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် အပြာရောင် မြေဖြူခဲ တစ်ခဲဖြင့် စက်ဝိုင်းခြမ်းတစ်ခြမ်း ရေးဆွဲပြီး အိမ်ထဲ၌ ရိုနေချိန်တွင် ခွေးများနေရမည့်နေရာ သူ သတ်မှတ်ပေးသည်။ ပင်လယ်စားပြုကိုလည်း ထို သတ်မှတ် နယ်မြေအတွင်း၌ ခွေးများနှင့်အတူ အိပ်ရမည်ဟု နေရာချထား ပေးသည်။

လူငါးယောက်နှင့် ခွေးငါးကောင်ရှိနေသော အိမ်သည် အနည်းငယ် ကျဉ်းလာသည်။ သို့သော်လည်း ပထမ အတူနေစတွင် သူတို့အမြင်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ ပင်လယ်စားပြုကို အခုလို ဖိတ်ခေါ်၍ အိမ်၌ အတူတူ နေထိုင်ခြင်းသည် သူတို့ကို မကောင်းမှုပြုခြင်းမှ အကာအကွယ် ပေးနေသည် ကောင်းကင်တမန် နတ်သား၏ လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဒင်နီနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများက ယူဆကြလေသည်။

ပင်လယ်စားပြုသည် နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းများ မနိုးမိ အစောကြီးထ၍ သူ၏ နောက်တော်ပါ ခွေးများနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်များ နှင့် သင်္ဘောဆိပ် ဗောတံတားများဆီသို့ လှည့်လည်သွားလာသည်။ လူတိုင်း လိုလိုက သူ့ကို သနားကြသည်ဖြစ်ရာ ပေးစရာ ရှိသမျှကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကြသည်။ သူရသော အထုပ်များသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ များ လာသည်။ သူသည် ရလာသော ပစ္စည်းများကို သူ့အဖော် ပီဆာနီများအား ခွဲဝေပေးသည်။ ပီဆာနီများကလည်း လက်ခံရယူသည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ငါးများ၊ မုန့်အကြွင်းအကျန်များ၊ မလတ်ဆတ်တော့သည့် ပေါင်မုန့်များ၊ အမဲသား အစအနများ အားလုံး ရသမျှကို စားကြသောက်ကြသည်။ သူတို့ အားလုံး မကြောင့်မကြာနေရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။

သူပေးသမျှကို သူတို့ လူစုက လက်ခံစားသုံးခြင်းသည် ပင်လယ်စားပြု၏ စိတ်နှလုံးကို အထိခိုက်ဆုံးသော အရာဖြစ်သည်။ စိတ်ကြည်နူးစရာ အကောင်းဆုံး လည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့က သူ့အတွက် ဘာတွေပဲ လုပ်ပေးလုပ်ပေး ထို လုပ် သမျှ အရာအားလုံးသည် ထိုအပြုအမူလောက် သူ့နှလုံးကို ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်။ ယုံကြောင့်လည်း သူယုံလာသော အစားအစာများကို စားသောက်နေကြသည်။

သူတို့လူစုအား ကြည့်သော ပင်လယ်စားပြု၏ မျက်လုံးများသည် အလွန် လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ဖော်ပြနေတတ်လေသည်။

ညပိုင်းတွင် သူတို့အားလုံး မီးဖိုအနီး၌ ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြသည်။ မိုက်ပြည့် မျှန်း၍ ငြီးငွေ့နေသော နတ်ဘုရားများ လေသံဖြင့် တော်တိလာဖလက် ပုံကွက်အတွင်းမှ ဖြစ်သမျှ အရေးအခင်းများကို အတင်းအဖျင်းအဖြစ် ပြောတတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ပင်လယ်စားပြု၏ မျက်လုံးများသည် သူ့သူငယ်ချင်းများ၏ ပါးစပ်ပေါက် တစ်ခုချင်းဆီသို့ ရွေ့လျား သွားလာ တတ်၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့မိတ်ဆွေများ ပြောသွားသည့် စကားများကို သူ့နှုတ်မှ တီးတိုးလိုက်၍ ရှုတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ နေပုံထိုင်ပုံများကို ကြည့်ကာ သူ့ခွေးများက သူ့သခင်အပေါ် မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြစ်သည့် အမူအရာကိုပင် ဖော်ပြလာကြ သည်။

တစ်အိမ်လုံးမည်းမှောင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေချိန် ခွေးများနှင့်အတူ ထွေးလုံး လှုပ်ပတ် အိပ်နေချိန်သို့ ရောက်သောအခါ 'သူတို့ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ' ဟု ပင်လယ်စားပြု၏ ယောက်တည်း ကျိတ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေတတ်သည်။ ဤလူစုသည် သူ့ကို အလွန်ချစ်ကြသဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းကို မမြင်ရက် ကြည့်ရက်နိုင်အောင်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရာသည်။ တကယ်တော့ ဤ ပြစ်သည် ပင်လယ်စားပြုအတွက် အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းသည့် အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ အခုဆိုလျှင် သူ၏ လက်တွန်းလှည်းသည် ဒင်နီ၏ ခြံဝင်းအတွင်း ရောက်နေပြီ။ နေ့စဉ် ဤအိမ်မှနေ၍ ထွက်ကာ သူ့လုပ်နေကျအတိုင်း မီးခွေပြီး ရောင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ညပိုင်း သူ့ သူငယ်ချင်း များ၏ စကားဝိုင်းကို လက်လွတ်သွားမည် စိုးသဖြင့် မြေမြှုပ်ထားသည့် သူ့ ရာသိုက်ဆီကိုပင် မသွားနိုင်ဖြစ်နေသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့အဖော်များကလည်း နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့် ဖေများကို မြေမြှုပ်ရသည်မှာလည်း အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူ့သူငယ်ချင်းများသည် သူ့အပေါ်၌ ကြင်နာကြရုံမက လိုလေသေး အောင် ပြုစုကြပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် အာင့်ကြည့်

နေခြင်းကတော့ သူ့အတွက် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေသည်။ သူ လှည်းကိုတွန်းပြီး သစ်တောထဲသို့ ထင်းခွေဝင်သည့်အခါ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ဦးက သူ့ကို လိုက်လာသည်။ သူ ထင်းခွေနေသည့်အခါ အနီးအနားမှ သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။ ညနေပိုင်းအချိန် သူ၏ နောက်ဆုံးအလုပ်ကို လုပ်ရအတွက် ချောက်ထဲသို့ ဆင်းသည့်အခါတွင်လည်း ဒင်နီ သို့မဟုတ် ပက်ဘလ် သို့မဟုတ် ပီလွန် သို့မဟုတ် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် သူနှင့် အဖော် လိုက်လာတတ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်၍ အပြင်ထွက်ချင်သည့်အခါ သူ့နောက်မှ အရိပ်တစ်ခု ပါမလာအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ရမလို့ ဖြစ်လျက်ရှိရာ သူ့မှာ မလွတ်မလပ် ဖြစ်နေရလေသည်။

ဒင်နီတို့လူစုသည် ပင်လယ်ဓားပြကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လာသည်မှာ တစ်ပတ်တိတ်ပင် ရှိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ပျက်လာကြသည်ကို ကိုရိုက်နည်းကို အသုံးပြုမှသာ ဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပေါက်လာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ညနေခင်းတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အနေဖြင့် သူ့ပစ္စည်းများကို မြေမြှုပ်ရန် သင့်မသင့်ဟူသော ပြဿနာသည် ဆေးခွေးစရာ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဆေးခွေးခြင်းကို ပီလွန်က စသည်။ 'ငါ့မှာ ကော်တရာ ကပ်စေးဦးလေး တစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူက သူ့ရွှေတွေကို သစ်တောထဲမှာ မြှုပ်ထားတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ဝက်ထားတဲ့ ရွှေတွေကို သွားကြည့်တယ်။ မကျတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့လို့ ယူသွားတာပေါ့။ ဦးလေးလဲ အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ သူစောစောထားသမျှ အကုန်ပါသွားတာဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကြီးဆွဲချ သေသွားတယ်' ဘေးမှ နားထောင်နေသော ပင်လယ်ဓားပြ၏ မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သောကရိပ်များ ယှက်သန်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပီလွန်သည် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျေနပ်သွားသည်။

ဒင်နီကလည်း ထိုအရိပ်အကဲကို မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကပါ ဝင်ပြောသည်။ 'ဒီအိမ်ကိုပိုင်တဲ့ ငါ့အဘိုးလဲ အဲသလိုပဲကွာ၊ သူ့ငွေတွေကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားတယ်။ ဘယ်ရွှေ... ဆိုတာတော့ ငါမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အများက သူ့ကို လူချမ်းသာတစ်ယောက်လို့ ကြားကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဒေါ်လာငွေ သုံးလေးရာလောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်။ အဘိုးက ကျင်းတူးပြီး

ငွေမြှုပ်တာကွာ၊ ပြီးတော့မှ ကျင်းကို အကျအနာပြန်ဖုံးပြီး ထင်ရှား ဆူးတွေ အပေါ်က စိုက်ထားတယ်။ သူကတော့ သူ့နေရာကို ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ရက် သူ့သွားကြည့်တော့ ကျင်းတူးထားတာ တွေ့ရတယ်။ အထဲက ငွေတွေကတော့ ပါသွားပြီ'

ပင်လယ်ဓားပြ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တလုပ်လုပ်။ သူတို့ ပြောနေသည့် စကားများကို သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်နေသည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုသည် သူ့မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် ဆီညော်အလက်သွန်မဆင်၏ လည်ပင်းမွှေးများကို ထိုးဆွလျက် ရှိ၏။ ကျန်လူစုသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ထိုအကြောင်းကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်ကြသည်။

ညပိုင်း အိပ်ရာဝင်ကြသောအခါ ပင်လယ်ဓားပြသည် အိမ်ထဲမှ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားသည်။ သူ့ခွေးများကလည်း ကုပ်ကုတ်ရပ်ရပ် လိုက်သွားကြသည်။ ပီလွန်ကလည်း သူတို့နောက်မှ အသာလိုက်သွားသည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် သစ်တောထဲသို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်သည်။ မှောင်ထဲတွင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သွားနေကျဖြစ်သဖြင့် ချုံဖတ်များကို အလွယ်တကူပင် ကျော်လွှား ဖြတ်သန်းသွားလျက် ရှိသည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်နေသော ပီလွန်ကတော့ အလဲလဲအကွဲကွဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်မိုင်ခန့် သွားမိသောအခါ ပီလွန်သည် မျက်စိလည်ကာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသည်။ ချုံပင် နွယ်ပင်များနှင့် ထိုးမိခြစ်မိသဖြင့် အဝတ်များ စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲကုန်သည်။ သူသည် ခဏမျှရပ်၍ အမောဖြေသည်။ သူ့ရှေ့မှ လာနေသော အသံများသည် ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် ရပ်၍ နားစွင့်သည်။ သို့သော်လည်း ပင်လယ်ဓားပြကို လုံးဝမမြင်ရတော့ပေ။

နှစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ပီလွန်သည် လာလမ်းအတိုင်းပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ပြန်လာသည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် သူ့ခွေးများ၏ အလယ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက် ရှိလေပြီ။ အိမ်ထဲဝင်လာသော ပီလွန်ကို ခွေးများက ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြသည်။ ပီလွန်၏ စိတ်ထဲတွင် ခွေးများက သူ့ကိုကြည့်ပြီး လှောင်ပြုံး ပြုံးနေကြသည်ဟုထင်ကာ မခရို မခသာဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

၉၈ မောင်ထွန်းသူ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူတို့သည် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ရပ် ပြုလုပ်ကြပြန်သည်။

‘သူ့နောက်ကလိုက်ရတာ မလွယ်ဘူးကွ’ ဟု ပီလွန်ကဆိုသည်။ ‘သူက ပျောက်သွားတာပဲ။ သူက မှောင်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းမြင်တယ်။ ဘယ်နားမှာ ဘာပင်ရှိတယ် ဆိုတာလဲ သူသိတယ်။ ငါတို့ တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုတွေ ရှာဦးမှဖြစ်မယ်’

‘တစ်ယောက်တည်း လိုက်လိုကတော့ မလုံလောက်ဘူးထင်တယ်’ ဟု ပက်ဘလိုက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ ‘တကယ်လို့ ငါတို့အားလုံး သူ့နောက်က လိုက်ကြမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို ခြေရာခံမိမှာပဲ’

‘ကဲလေ ငါတို့ ကနေ့ည ထပ်ပြီး တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့’ ဟု ကျဆပ်စ်မေရီယာက ဝင်ပြောသည်။ “ငါ့အသိ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ငါ့ကို ဝိုင် နည်းနည်း ပေးလိမ့်မယ်” ဟု သူက ဆိုသည်။ “ပင်လယ်ဓားပြမိုက်စာ ဝိုင် နည်းနည်းဝင်သွားရင် အလွယ်တကူနဲ့ ကိုယ်ယောင် ပျောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၏ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးက ဝိုင်တစ်ဂါလန် ပေးလိုက်သည်။ ထိုညက သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူတူထိုင်၍ သူတို့စကားများကို မှာထောင်ရင်း ဝိုင်သောက်နေရသော ပင်လယ်ဓားပြသည် အတိုင်း အဆမသန် နိုင်လောက်အောင် ပျော်မြူးလျက်ရှိသည်။ သူ့ဘဝတွင် ဤပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို ရခဲပါဘိကြင်း၊ သူ့ သူငယ်ချင်းများကို တအားကုန် ပွေဖက်ပြီး သူတို့ကို သူ့အလွန်ချစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ချင်သောစိတ် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအလုပ်မျိုးကို သူ လုပ်၍မဖြစ်။ လုပ်လိုက်လျှင် သူတို့အားလုံးက သူ့ကို အရက်မူးနေပြီဟု ထင်ကြလိမ့်မည်။ သူ့ အလွန်ချစ်ခင်ကြောင်း ပြသသည့်အနေဖြင့် အလွန်ထူးခြားသော အရာတစ်ခုကို လုပ်ပြုချင်သည့်ဆန္ဒသည် သူ့ရင်တွင်း၌ ကိန်းအောင်းလျက် ရှိလေသည်။

“မနေ့ညက ငါတို့ ငွေတွေကို မြေကြီးထဲမြှုပ်တဲ့အကြောင်း ပြောကြတယ်နော်” ဟု ပီလွန်က စသည်။ “ကနေ့ည ငါ တစ်ခု သတိရပြန်ပါ။ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ပေါ့။ သူက လူလည်တစ်ယောက်ကွ၊ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့မယ့်နေရာမှာ ဝှက်ထောင်

နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ သူပဲ။ အဲဒါ သူက သူ့ငွေကိုယူသွားပြီး ဝှက်ထောင်တယ်။ မင်းတို့ သူ့ကို တွေ့ဖူးချင် တွေ့ဖူးကြမှာပါ။ သူက ဗောတံတားတွေ ဘက်လည်ပြီး ငါးခေါင်းတွေ တောင်းတတ်တယ်။ ဟင်းချိုချက်သောက်ဖို့လို ပြောပြီး တောင်းတာ။ အဲဒါ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် သူမြုပ်ထား ခဲ့တဲ့ငွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖော်ယူသွားတာ ခံရတယ်”

ပင်လယ်ဓားပြ၏ မျက်နှာတွင် သောကငွေများ ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။ ပုံပြင်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောကြသည်။ ပုံပြင်တိုင်းတွင် ငွေမြုပ်နံ့ သူ့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြသည်ဟူသော နိဂုံးဖြင့် အဆုံးသတ်သည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ငွေကို သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲကွ။ မကြာမကြာလည်း လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ သုံးရမယ်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေအတွက်လည်း အကုန်အကျခံရမယ်” ဟု ဒင်နီက စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

သူတို့သည် ပင်လယ်ဓားပြကို အကဲခတ်ကြသည်။ သူတို့ ပြောနေကြသည့် အခိုက်မှာပင် ပင်လယ်ဓားပြ၏ မျက်နှာပေါ်၌ စောစောက ထင်ဟပ်နေသည့် သောကရိပ်များ ပျောက်သွားပြီး ထိုနေရာတွင် အပြုံးဝင်လာသည်။ အခု ကျတော့လည်း သူသည် ဝိုင်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေသည်။ လူ့မျက်လုံးများမှာလည်း ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ဝင်းလက်နေကြသည်။

သူ့ သူငယ်ချင်းများကတော့ စိတ်ပျက်နေကြပြီ။ သူတို့ ကြံစည်သမျှ မအောင်မြင်သဖြင့် အကြံရ ကျပ်နေကြသည်။ သူတို့ ကောင်းခဲ့သမျှ သူတို့ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားခဲ့သမျှ အလဲဟာသာ ဖြစ်ရပြီ။ သူတို့သည် သောက်လက်စပိုင်ကို လက်စသတ်ပြီး မရွှင်သောစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ည လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ဖြစ်ပျက်သမျှ အရာရာတို့ကို ပီလွန် မသိဟူ၍ မရှိ။ သိသည်က များ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အခြား အစိတ်အပိုင်းများ အိပ်ပျော်နေကြသော်လည်း သူ့နားကတော့ အမြဲတစေ နိုးကြားနေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ ယခုလည်း ပင်လယ်ဓားပြနှင့် သူ့ဇွေးများ အိမ်ထဲမှ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားကြသည်ကို ပီလွန်၏နားများက ကြားလိုက်သည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ ကပျာကသီ လူးလဲထကာ သူငယ်ချင်းများကို နှိုးသည်။ နောက် တစ်ခဏအတွင်းတွင် သူတို့လေးယောက်သည် သစ်တော

ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေသော ပင်လယ်စားပြု၏ နောက်မှ လိုက်နေကြလေသည်။ သူတို့လူစု ထင်းရှူးတောထဲသို့ ဝင်မိကြချိန်တွင် အလွန်မှောင်မိုက်နေလေပြီ။ လူလေးယောက်သည် သစ်ပင်များနှင့်ဝင်၍ တိုက်မိသည့်အခါ တိုက်မိသည်။ နွယ်ပင်ချုံပင်များနှင့် ငြိပြီး ခလုတ်တိုက်၍ လဲသူကလဲသည်။ သူတို့ရှေ့မှ သွားနေသည့် ပင်လယ်စားပြုတို့၏ အသံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရဆဲ။ သူတို့သည် ယမန်နေ့ညက ပီလွန် ရောက်ခဲ့သည့်နေရာအထိ အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာအရောက်တွင် ချက်ချင်းပင် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းသွားနေသည့် လေသံမှ တစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။ သူတို့သည် ထိုနေရာ၏ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်များ၊ ချုံပင်များကြားတွင် ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာကြသည်။ သို့သော်လည်း ပင်လယ်စားပြုသည် ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် အေးမြခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းခြင်းများကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ သူတို့ အိမ်ပြန်မရောက်မီ အရုဏ်တက်လေသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ရှေ့ပြင်ထက်တွင် နေရောင်တောက်လျက်ရှိပြီး မွန်ကရေးမြို့ကွင်းမှ မီးခိုးဖျားသည် တလိပ်လိပ်တက်လျက်ရှိ၏။

ပင်လယ်စားပြုသည် ဆင်ဝင်သို့ ထွက်လာပြီး သူတို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည့်လင်ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။ သူတို့သည် မသာယာသော မျက်နှာများဖြင့် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ တန်းစီ၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ်တွင်မူ ရွက်ဖျင်အိတ်တစ်လုံး၊

ပင်လယ်စားပြုသည် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ “ကျုပ် ရင်ဗျားကို လိမ်ပြောခဲ့တာ ပီလွန်ရ” ဟု သူက ပြောသည်။ “ကျုပ်မှာ ငွေမရှိဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောက်လို့ဗျ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမှ မသိသေးဘဲကိုဗျ၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ဝှက်ထားတဲ့ငွေတွေကို ခဏခဏ လူခိုးခံရတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေကြားရတော့ ကျုပ်ကြောက်လာပြန်ရော၊ ဒီငွေကို လိုအောင် သိမ်းထားနိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို ကျုပ် မနေ့ညကမှသိရတာ၊ ကျုပ်ငွေတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထားမှ လုံခြုံမှာဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း

“တွဲက ကျုပ်အတွက် ဒီငွေကို စောင့်ရှောက်ပေးထားမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်မှ မနီနိုင် တော့ဘူးပေါ့”

လူလေးယောက်သည် ပင်လယ်စားပြုကို အလွန်တကြား ကြည့်နေကြသည်။ “မင်းငွေကို ပြန်ယူသွားပြီး တောထဲမှာ ဝှက်ထားကြာ” ဟု ဒင်နီက ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။ “ငါတို့ မင်းငွေကို သိမ်းမပေးနိုင်ဘူး”။

“မမြစ်ဘူး” ဟု ပင်လယ်စားပြုက ပြောသည်။ “ဟိုတောထဲမှာထားရင် ကျုပ် စိတ်မချတော့ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ကျုပ်ငွေတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးထားတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပျော်မယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ပြောတာ ယုံချင်မှယုံမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ညက ကျုပ်တောထဲသွားတိုင်း လူ တစ်ယောက် လိုက်လိုက်လာတယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်ငွေတွေကို ခိုးမလို့ဗျ”

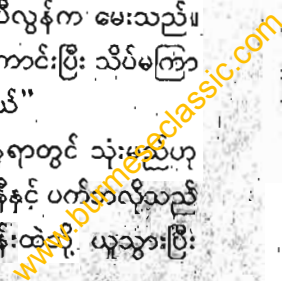
ထိုစကားသည် လူလည်ပီလွန်အတွက် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသော ထိုးနှက်ချက်တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပါးနပ်သော ပီလွန်သည် ထိုလက်သီးချက်မှ လွတ်မြောက်ရန် အားထုတ်သည်။ “ဒီငွေအားလုံးကို ငါတို့လက်ထဲအပ်ခင် မင်းသုံးဖို့ နည်းနည်းပါးပါး ထုတ်ချင်ဦးမှာပေါ့” ဟု ရေလာမြောင်းပေးစကားကို ချိုသာစွာဖြင့် ပြောသည်။

ပင်လယ်စားပြုက ခေါင်းခါသည်။ “ဟင့်အင်းဗျာ၊ ငွေတော့ ကျုပ်မထုတ်ဘူး၊ ဒီငွေက ကတိပြုပြီး စုထားတဲ့ငွေဗျ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်စေ့ပေါင်းတစ်ထောင်ပြည့်ရင် ရွှေဖယောင်းတိုင် စင်တစ်ခုဝယ်ပြီး စိန်ဖရန်စစ် / အရင်ဖြတ်ကို လှူမလို့၊ အဖြစ်က ဒီလိုဗျာ၊ ဟိုတစ်ချိန်က ကျုပ်မှာ ခွေးလိမ္မာတစ်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒီခွေး နေမကောင်းဖြစ်တော့ ကျုပ်က ခွေး နေကောင်းသွားရင် ရွှေဖယောင်းတိုင် စင်တစ်ခု လှူမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့မိတယ်၊ အဲဒီခွေးက နေကောင်းသွားတယ်ဗျ”

“အဲဒီအကောင် ဒီခွေးတွေထဲမှာ ပါသလား” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“မပါဘူး” ဟု ပင်လယ်စားပြုက ဖြေသည်။ “နေကောင်းပြီး သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာပဲ ထရပ်ကားတစ်စီး ကြိုတင်လို့ သေသွားတယ်”

သူတို့အဖို့ လမ်းပိတ်သွားလေပြီ။ ငွေကို တခြားနေရာတွင် သုံးနှုန်းဟု မျှော်လင့်ထားသဖြင့် ခဲလေသံမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရလေပြီ။ ဒင်နီနှင့် ပက်ဘလီသည် အောက်သို့သို့ မျက်နှာထားဖြင့် ငွေအိတ်ကိုမ၊၍ အိမ်ခန်းထဲသို့ ယူသွားပြီး

ဒင်နီ၏ ခေါင်းအုံးအောက်၌ ထားလိုက်သည်။ တစ်ချိန်က ရှိခဲ့သည့် စိတ်ကူးအတိုင်းဆိုပါက ဤငွေအိတ် ခေါင်းအုံးအောက်၌ ရှိနေသည်ဟူသော အသိဖြင့် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ကြရမည် ဖြစ်၏။ အခုတော့လည်း သူတို့၏ အဖြစ်မှာ ရင်နာစရာ ကောင်းလှချေသည်။ ဤငွေကိုသုံးရဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။ သူတို့အတွက် အခါအခွင့်ကတော့ ပေါ်လာပါ၏။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်ဓားပြသည် သူတို့ရှေ့၌ ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ဝမ်းသာလွန်း၍ စို့လာသော မျက်ရည်များ။ သူ့အနေနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများအပေါ် အလွန်ချစ်ကြောင်း သက်သေထူနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကြက်တဲထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေဟာ မနည်းဘူး” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက ပြောသည်။ “အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျုပ်ဟာ သာယာပျော်ရွှင်မှုဆိုတာကို လုံးဝ မသိခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အို ဗျာ အခုဆိုရင် ကျုပ်လေ သိပ်ကိုပျော်တာပဲ”

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများ စိန်အင်ဒရူးပွဲတော် အကြံဇာတင် လျှို့ဝှက်သော ရတနာကို ရှာဖွေခြင်း၊ ပီလွန် ရတနာကို တွေ့ရှိခြင်းနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် သက္ကလတ် ဘောင်းဘီတစ်စုံသည် နှစ်ကြိမ်တိတိ ပိုင်ရှင်ပြောင်းခြင်း

အကယ်၍သာ ကောင်းကြီးဂျိုးသည် အာဇာနည် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါက အလွန် စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းသော အချိန်များကို စစ်တပ်ထဲ၌သာ ကုန်လွှာစေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ထိုကဲ့သို့သော လူစား မဟုတ်သဖြင့် မွန်ထရေးမြို့၏ ထောင်အတွင်း၌ ထိုက်သင့်သော လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုများကို ရယူခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံချစ်စိတ်ရှိသူများ ကြုံတွေ့တတ်သည့် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ထိုမျှသာမကသေး၊ သူ ရိုသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူ၏ နေ့များကဲ့ တစ်ဝက်အိပ်ပြီး တစ်ဝက် နိုးနေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရသောဘဝ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အ

ဖြင့် သူ၏နှစ်များကို တစ်ဝက်ထောင်ထဲ၌နေပြီး တစ်ဝက်ကို ထောင်အပြင်၌နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကာလကို မှန်ကန်စွာ အသုံးချ၍ ကုန်လွန်စေရမည်ဟူသော အသိအမြင်ကိုပါ အခိုင်အမာ ရရှိခဲ့လေသည်။ တကယ်တော့လည်း ကောင်ကြီးဂျိုးသည် စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့်ကာလအတွင်း အပြင်မှာနေရသော အချိန်ထက် ထောင်၌နေရသောအချိန်က ပို၍များ၏။

အရပ်သားများ၏ဘဝတွင် လူတစ်ယောက်သည် အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ငြားအံ့၊ ထိုသူသည် သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်များအတွက် ထိုက်သင့်သော ပြစ်ဒဏ်ကိုခံရသည်။ သို့သော်လည်း စစ်တပ်၏ဥပဒေများတွင် သဘောတရားသစ်တစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ လူတစ်ယောက်ကို သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက်သာမက သူမကျူးလွန်သော အရာများအတွက်လည်း အပြစ်ဒဏ်ပေးကြ၏။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ဤသဘောတရား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝ စဉ်းစား၍မရပေ။ သူသည် သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တိုက်ချွတ်ခြင်းမပြု။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးများကို ဝယ်တော့မှမရိတ်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ခွင့်ယူသွားပြီး တပ်ကို ပြန်မလာ။ သူ့တွင် ဤချွတ်ယွင်းချက်များနှင့်အတူ သူ့ကို အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းလိုက်သည့်အခါထိုင် ဆင်ခြေဆင်လက် ပေးနေတတ်သည့် ဝါသနာရှိခြင်းတည်းဟူသော ချွတ်ယွင်းချက်လည်း ရှိ၏။

သာမန်အားဖြင့် သူသည် သူ၏ စစ်တပ် သက်တမ်း တစ်ဝက်ကို ထောင်တွင်း၌ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ စစ်တပ်တွင် နှစ်နှစ်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ရာ ထောင်ထဲတွင် ဆယ်ရှစ်လမျှ နေခဲ့ရ၏။ သူ့အနေဖြင့် စစ်တပ်ထဲကွင် နေခဲ့ရသည့်ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်သာယာမှု မရှိခဲ့ချေ။ မွန်ထရေး ထောင်ထဲတွင်မူ သူသည် အစစအရာရာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိခဲ့သည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်လည်း ဆုံမိခဲ့သည်။ တပ်ထဲတွင်မူကား သူ့ကိုတင်သည့် စွဲချက်မှာ များလွန်းလှသဖြင့် ခေါင်းအလွန်ရှုပ်ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တပ်အပေါ်၌ စိတ်ကုန်သောအစွဲသည် သူ့စိတ်ထွင် ရာသက်ပန် အစွဲတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

စစ်ကြီးပြီးသွား၍ စစ်တပ်အားလုံးကို ဖျက်လိုက်သည့်အခါ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ထောင်မှ မလွတ်သေး။ ခြောက်လတိတိ အပြစ်ဒဏ် ခံနေရသေးသည်။ စွဲချက်မှာ တာဝန်ကျနေစဉ် အရက်မူခြင်း၊ တပ်ကြပ်ကို ရေနံဆီဖြင့် ရိုက်ခြင်း၊ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်ကို ပြောရန် ငြင်းဆိုခြင်း (သူ့မမှတ်မိ၍

မပြောခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဘာကိုမှ သတိမရသဖြင့်- မေးသမျှ မေးခွန်းတိုင်းကို ဖြေရန် ငြင်းခဲ့သည်။) ပဲပြိတ် နှစ်ဂါလန်ခိုးခြင်းနှင့် ဗိုလ်မှူး၏ မြင်းကိုစီးခြင်း စသည်ဖြင့် အများကြီးဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ထိုအချိန်က စစ်ပြေငြိမ်းရေးစာချုပ်သာ လက်မှတ် မထိုးရသေးလျှင် ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရဖွယ်ရာရှိ၏။ သူသည် အခြားသော စစ်မှုထမ်းဟောင်းများ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသ ပြန်ရောက်ကာ စစ်အောင်ပွဲ၏ အရသာဟုသမျှကို စားသောက်ဝါးမျှ၍ ကုန်ခါမှ သူ့နေရပ် မွန်ထရေးမြို့သို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကောင်ကြီးဂျိုး မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ သူ့ကိုယ်တွင် စစ်သုံး အနွေးထည်ကြီး၊ ကျူးနစ်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ နှစ်ထည် ထပ်၍ဝတ်ထားသည်။

မြို့ထဲတွင် ဥပဒေဖြင့် ဟိုဟာမလုပ်ရ၊ ဒီဟာမလုပ်ရဟူသော တားဆီးပိတ်ပင်မှုမှတစ်ပါး အခြားပြောင်းလဲမှု ဘာတစ်ခုမှမရှိ၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းတားမြစ် ပိတ်ပင်မှုများသည် တော်ရလီး၏ ဆိုင်ကို အသွင်ပြောင်းအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဂျိုးသည် သူ၏ အနွေးထည်အင်္ကျီကြီးကို ဝိုင် နှစ်ဂါလန်နှင့် အလဲအလှယ် လုပ်ပြီးသော် သူ၏ သူငယ်ချင်းစစ် သူငယ်ချင်းကောင်းများကို လိုက်ရှာသည်။

ထိုညတွင် သူ သူငယ်ချင်းများကိုတော့ မတွေ့၊ သို့သော်လည်း မွန်ထရေးမြို့ထဲတွင် လူများကို ထောက်ချောက်ထဲကျအောင် လုပ်ပေးမည့် လူဆိုလူလည်များ၊ မိန်းမရွှင်များနှင့် ဖာခေါင်းများသည် ကတွတ်ဝံက ဗျိုင်းစော့သည်နယ် လာသမျှကို အမဲပျက်ရန် စောင့်နေကြသည်ကိုကား ထုံးစံအတိုင်း တွေ့ရသည်။ ဂျိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းရေးကို များစွာ အရေးထားသူမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်ထဲသို့ အကျခံရန် ဝန်မလေး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အခုလို ထောင်ချောက်မျိုးကို ကြိုက်သူဖြစ်သည်။

မကြာမီမှာပင် အင်္ကျီနှင့် လဲလာသော ဝိုင်တစ်ဂါလန် ပြောင်းသွားသည် လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့။ ထိုအခါ သူ့ကို ဝိုင်း၍ အမဲဖျက်နေကြသော လူလည်လူလိမ်များက သူ့ကို ထောင်ချောက်ထဲမှ ပြန်ထုတ်

အားထုတ်ကြသည်။ သူကလည်း ထောင်ချောက်ထဲမှ မထွက်၊ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူ ထောင်ချောက်ထဲ၌ နေရသည်မှာ သူ့အဖို့ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလော။

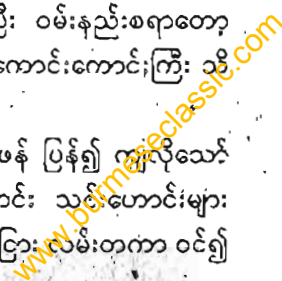
ဤသို့ဖြင့် သူတို့လူစုက သူ့ကို အကြမ်းနည်းသုံး၍ ဆွဲထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးကလည်း ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အပြင်းအထန် ခုခံသည်။ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းအားလုံးကို ထုရိုက် ကိုင်ပေါက် ဖျက်ဆီးသည်၊ ပြတင်းပေါက်တံခါးများကို ခွဲပစ်သည်၊ အဝတ်အစား မလုံတလုံဖြစ်နေသော မိန်းမများကို ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး ညအမှောင်ထဲသို့ ထွက်ပြေးကုန်အောင် ရမ်းသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထင်သလို လုပ်၍ အားရကာမှ ပေါ်လာသည့် စိတ်ကူးအရ အိမ်ကိုမီးရှို့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပုလိပ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့ကို ဆွဲသည်၊ ကောင်ကြီးဂျိုးက ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာဖြင့် သက်ပြင်းချသည်၊ သူ့အိမ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ရဦးတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ကို ချက်ချင်းရုံးတင်သည်။ အမှုစစ်သည်မှာ မကြာလိုက်၊ ဂျူးရီတစ်ယောက်မှမပါသော စစ်ဆေးကြားနာမှု ဖြစ်၏။ သူ့ကို ထောင်ဒဏ်ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ချသည်။ ဂျိုးသည် သူ့အတွက်ပေးထားသော သားရေခေါက်ခုတင် ပေါ့လှဲကာ ထောင်ဒဏ်ကာလ၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို ကုလားသေကုလားမော အိပ်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် မွန်ထရေးထောင်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ လူပေါင်းစုံကို တွေ့ရသည့်နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ကြာကြာ နေရမည်ဆိုပါက ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသော သူ့ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆုံမိတတ်သည်။ အချိန်သည် ကုန်လွယ်လှပါဘိခြင်း၊ သူ ထောင်ထဲမှ ထွက်ရသောအခါ ဝမ်းနည်းမိသည်၊ သို့သော်လည်း သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာတော့ မလို၊ ထောင်ထဲပြန်လာဖို့ အလွန်လွယ်ကူသည်ကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိထားသည်။

သူသည် ထောင်ချောက်ထဲသို့ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်၍ ကျွဲလိုသော်လည်း လက်ထဲတွင် ငွေမရှိ၊ ဝိုင်မရှိ၊ သူပေါင်းဟောင်း သွင်ဟောင်းများ ဖြစ်သော ပီလွန်၊ ဒင်နီနှင့် ပက်ဘလိုတို့ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လမ်းတကာ ဝင်၍

ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာပါသော်လည်း မတွေ့၊ ပုလိပ်ဆာဂျင်ကတော့ သူတို့သုံးဦးကို သူ မဖမ်းရသည်မှာ ကြာပြီဟုပြောသည်။

“သူတို့ သေကုန်ပြီနဲ့တူတယ်” ဟု ဂျိုးက ပြောသည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် တော်ရဲလီး၏ ဆိုင် သွားသည်။ သို့သော်လည်း တော်ရဲလီးသည် ငွေမရှိသူ၊ ပစ္စည်းချင်း အလဲအလှယ်လုပ်ရန် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း မရှိသူများကို တရင်းတနီးပေါင်းသူမဟုတ်၊ သူသည် ကောင်ကြီးဂျိုးကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှသာ ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ သို့သော်လည်း တော်ရဲလီးက ဒင်နီသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်းရှိ အိမ်တစ်လုံးကို အမွေရလိုက်သဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းပေးသည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သူ့သူငယ်ချင်းများကို တွေ့လိုသောဆန္ဒ အလွန်ပြင်းပြလာသည်။ ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် သူသည် ဒင်နီနှင့် ပီလွန်ကို ရှာရန် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ တောင်ကုန်း အတက်လမ်းမပေါ်သို့ သူ ရောက်သွားချိန်တွင် မှောင်စပျိုးလာလေပြီ။ လမ်းခုလတ်မှာပင် တစ်ဖက်မှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လျှောက်လာနေသော ပီလွန်နှင့် ဆုံမိသည်။

“ဟေ့ ပီလွန်၊ ငါ မင်းတို့ဆီ လာတာကွ”

“ဘယ်လို ဂျိုး” ဟု ပီလွန်က ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ “မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“စစ်တပ်ထဲ ရောက်နေတယ်” ဟု ဂျိုးက ပြောသည်။

ပီလွန်သည် ဂျိုးနှင့်ဆုံမိသည့်အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားပုံမရ၊ “ငါ သွားစရာ ရှိသေးတယ်ကွ”

“ငါ မင်းနဲ့ လိုက်မယ်လေ” ဟု ဂျိုးပြန်ပြောသည်။

ပီလွန်က ရပ်ပြီး ဂျိုးကို အကဲခတ်သည်။ “ကနေ့ည ဘာညဆိုတာ မင်း မသိတော့ဘူးလား” သူမေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဘာညလဲ”

“စိန်အင်ဒရူးပွဲ အကြိုနေ့ညကွ”

ပီလွန်ပြောမှပင် သူသတိရသည်။ ယနေ့ညသည် ထောင်ထဲ အချုပ်ထံ ရောက်မနေသည့် ပီနာနီး ယောက်ျားမှန်သမျှ သစ်တောများအတွင်း၌ လျှောက်သွားပြီး ဥစ္စာသိုက်များ ရှာဖွေကြမည့်ညဖြစ်၏။ ယခုလို စိန်အင်ဒရူး ပွဲတော်

အကြိုနေ့ညများတွင် မြေကြီးထဲ၌ မြှုပ်နှံခြင်း ခံထားရသည့် ရွှေငွေရတနာ ပစ္စည်းများသည် မြေကိုဖောက်ထွင်း၍ အလင်းရောင်ပေးတတ်သည်ဟု သူတို့ ယုံကြည်ကြသည် သစ်တောများအတွင်းတွင် ဥစ္စာသိုက် အမြောက်အမြား ရှိသည်ဟုလည်း သူတို့ ယုံကြည်ထားကြ၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာအတွင်း မွန်ထရေမြို့သည် ရန်သူများ၏ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်မှုကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာခံခဲ့ရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခြင်း ခံရသည့်အခါတိုင်း မွန်ထရေမြို့တွင်မှ လူအများသည် သူတို့ပိုင် အဖိုးတန် ရွှေငွေရတနာ ပစ္စည်းများကို သစ်တောများအတွင်းသို့ မြေမြှုပ်ထားလေ့ရှိသည်ဟု သူတို့ယုံကြည်ထားကြ၏။

ညသည် ကြည်လင်သာယာလျက် ရှိ၏။ ယနေ့ညအဖို့တော့ ပီလွန်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဝါဒီသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ယနေ့ညအဖို့ သူသည် အယူသမားမလုပ်၊ အပေးသမား၊ လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ယနေ့ညအဖို့ ကရုဏာတရား ဝေငှဖြန့်ဖြူးခြင်း ဟူသော တာဝန်ကို သူ ယူမည်။

“မင်း လိုက်ချင်လဲလိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့အနေနဲ့ ဥစ္စာသိုက်တွေ့ရင် တွေ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ ငါ ဆုံးဖြတ်တာကို မင်းမနာခံဘူးဆိုရင်တော့ အခုကတည်းက ကိုယ့်လမ်းကိုယ့်သွား၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ရှာတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် အားထုတ်မှုကို အသုံးချရာ၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသူတစ်ဦးမဟုတ်၊ “ငါ မင်းနဲ့ပဲလိုက်မယ် ပီလွန်” ဟု ပြောသည်။ “ဥစ္စာသိုက်ကို ငါ အရေးမထားပါဘူးကွ”

သူတို့နှစ်ယောက် သစ်တောထဲ ဝင်သွားခိုက်မှာပင် ညအမှောင်သည် ကျရောက်လာသည်။ သူတို့ ခြေထောက်များသည် ထင်းရှူးဆူးများကို နင်းမိကြသည်။ မြူနင်းများသည် ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရစ်ဆိုင်းလျက် ရှိကြသည်။ မြူနင်းများနောက်တွင် လမင်းသည် ပုန်းကွယ်လျက် ရှိသည်။ သစ်တောပေါ်သို့ ဖြာကျလျက်ရှိသော ဇာပဝါ ပါးပါးနောက်မှ ထိုးဖောက်လာနေသည့် အလင်းရောင်နှင့် တူလျက်ရှိသည်။ သစ်ပင် ပင်စည်များသည် မှန်မှားနွားလှောင်အောက်တွင် အကောင်အထည်မရှိသော အရိပ်များနှင့် တူနေသည်။ ဂျိုးပုတ်များသည် ပီပီပြင်ပြင် မရှိ၊ အခုလို ညမျိုးတွင် သရဲတစ္ဆေများသည်

လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်၏။ ညသည် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှချေသည်။

ပီလွန်နှင့် ကောင်ကြီးဂျိုးတို့သည် သူတို့လို သစ်တောအတွင်း၌ လှည့်လည် သွားလာနေကြသော လူများနှင့် မကြာမကြာ ဆုံမိကြသည်။ ထိုလူများ၏ ဦးခေါင်းများသည် ငုံ့ထားကြသည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပီလွန်တို့ကို တွေ့သော်လည်း နှုတ်ဆက်စကား မပြော။ သူတို့နှင့် ဆုံမိသမျှ လူအားလုံးကို လူသားစစ်စစ်တွေချည်း ဖြစ်သည်ဟု မည်သူက အာမခံ၍ ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ လူယောင်ဆောင်ထားသည့် နာနာဘာဝတွေ ပါချင်လည်း ပါနိုင်စရာရှိ၏။ အချို့လူများသည် ပစ္စည်းများ မြှုပ်နှံထားကြသည့် အဘိုးအိုများဖြစ်သည်ကို ပီလွန်ရော ဂျိုးပါ သိကြသည်။ ဤအဘိုးအိုများကတော့ ပစ္စည်းရှာရန် လာကြခြင်းမဟုတ်။ သူတို့ မြှုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းများကို အခြားလူများ တွေ့သွားမည်စိုး၍ လာရောက်ကြည့်ရှုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပီလွန်သည် သူတော်စင်ပုံပါသော လက်ဖွဲ့တစ်ခုကို လည်ပင်းဆွဲထားသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ တစ်လမ်းလုံး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ပြီး လိုက်လာသည်။ သူတို့သည် တရားသရဲ အခြောက်ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ကို သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်များက အကာအကွယ် ပေးနေသဖြင့် လုံခြုံမှုတော့ အပြည့်အစုံ ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

လေသည် ထန်လာသည်။ မြူနင်းများသည် လမင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းကာ တစ်ရိပ်ရိပ် ပြေးသွားလျက်ရှိကြ၏။ လေအရှိန်ဖြင့် သစ်ပင်ချုံပင်များသည် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများဆီမှ အော်မြည်ညည်းတွားသံများ ကြားလာရသည်။ အခုလိုညမျိုးတွင် သစ်ပင်များ၏အသံကို နားထောင်ရသည်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု ပီလွန်ကထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် သစ်ပင်များ၏အသံကို နားမထောင်မိစေရန် သူ့နားများကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ အခြားအသံဗလံများအပေါ် စူးစိုက်စွာ အားထုတ်လျက် ရှိလေသည်။

ပီလွန်သည် သစ်တောအတွင်းရှိ ကွေ့ကောက်နေသော လူသွားလမ်းများအတိုင်း ကွေ့ကောက်ကာ သွားလျက် ရှိသည်။ ဂျိုးကတော့ အလွန် နိုးကြားကြား ဖြစ်နေသော ခွေးတစ်ကောင်သဖွယ် သူ့ဘေးမှကပ်၍လိုက်သည်။

ပီလွန် နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော လူများသည် သူတို့ဘေးမှ မကြာမကြာ ဖြတ်လျှောက်သွားနေကြသည်။

လမ်းတစ်ဖက်ရှိ အငူပေါ်မှ မြူနင်းများ ထူထပ်သိမ်းသည်းစွာ ကျလာကာ မဟာမည်ဟု သတိပေးနေသော ဥဩသံသည် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက သောင်ခုံ ကျောက်တန်းအောက်ဘက်၌ နစ်မြုပ်သွားခဲ့ကြသော သင်္ဘောများနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့ကြသော လူများအတွက် ငိုကြွေးပြည်တမ်းနေသည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

ညသည် နွေးနွေးထွေးထွေးတော့ ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း ပီလွန်သည် မကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ တုန်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အလွန်ရှယ်ကင်း ဂါထာတစ်ခုကို ခပ်တိုးတိုးရွတ်သည်။ ခေါင်းကြီးကို ငုံ့၍ လျှောက်လာနေသော ပွဲခြောက်ခြောက် အရောင်အဆင်းရှိသည့် လူတစ်ယောက်သည် သူတို့ဘေးမှ ရိပ်ခဲနဲ ဖြတ်သွားသည်။ ပီလွန်နှင့် ဂျိုးတို့သည် နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် ဆက်၍ လျှောက်နေကြပြန်သည်။

ရုတ်တရက် ပီလွန်က ရပ်လိုက်ပြီး ဂျိုး၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဟေ့ ဂျိုး၊ မင်းမြင်လား” ဟု မေးသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

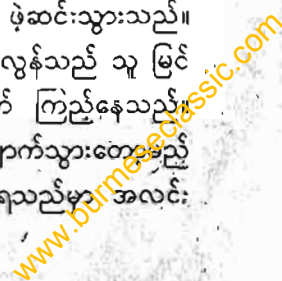
“ရှေ့တည့်တည့်မှာကွ”

“အာ အင်း၊ ငါ မြင်မိသလိုပဲ”

ပီလွန်က သူ့ရှေ့တည့်တည့် ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာရှိ မြေကြီးပေါ်တွင် အပြာရောင် အလင်းတန်းတစ်ခုကို ဝိုးတိုးဝါးတာ မြင်မိသည်ဟု ထင်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဂျိုး” ဟု ပီလွန်က တိုးတိုးခေါ်သည်။ “အရည် သုံးပေလောက်ရှိတဲ့ တုတ်နှစ်ချောင်း ရှာချေကွာ၊ ငါ ဒီနေရာက ဘယ်မှသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟို အလင်းရောင် ပျောက်သွားမှာ စိုးရတယ်”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် တုတ်ရှာရန် လမ်းတစ်ဖက်သို့ ဖွဲဆင်းသွားသည်။ ထင်ရှားကိုင်းခြောက်များ ချိုးဖဲ့နေသံကို ကြားရသည်။ ပီလွန်သည် သူ မြင်နေရသော မီးနိုးတန်းလိုလို အရောင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ အလင်းရောင်သည် မှေးမှိန်လွန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်သွားတော့မည်ဟု ထင်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူ မြင်နေရသည်မှာ အလင်း

ရောင်မှ ဟုတ်ပါလေစဟူသော သံသယဝင်လာသည်။ ဂျိုးက သူ့လက်ထဲ
တုတ်များ ထိုးထည့်ပေးချိန်အထိ သူ့မျက်စိများသည် သူ့ မြင်နေရသည့်အရာ
ပေါ်မှ မခွာ၊ ပီလွန်သည် ထင်းရှူးသား တုတ်နှစ်ချောင်းကို တစ်ခုပေါ်တစ်
ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံ ပြုလုပ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
လျှောက်သွားသည်။ သူ ကပ်သွားသည့်အခါ အလင်းရောင် ဘယ်နေရာက
လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထင်းရှူးဆူးများ ကျနေသည့် ချိုင့်ခွက်ကလေး
ထဲမှ လာနေခြင်း ဖြစ်၍ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
ပီလွန်က သူ့ကိုင်လာသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ချိုင့်ခွက်ကလေး ပေါ်
ချလိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။ “ဒီနေရာမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာမှန်သမျှကို ငါ
တွေ့တာ၊ အားလုံး ငါပိုင်တယ်၊ မကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ဖယ်ကြ ရှားကြ၊
ဝေးရာကို သွားကြ၊ ဒီ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို မြှုပ်နှံခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ
ဒီအနားမလာကြနဲ့၊ သွားကြ၊ ဖယ်ကြ၊ ရှားကြ” ထိုနောက် သူသည်
သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ် ဖင်ချထိုင်သည်။

“ငါတို့တွေ့ပြီ သူငယ်ချင်း ဂျိုးရေ” ဟု သူက ပြောသည်။ “နှစ်ပေါင်
များစွာ ငါရှာနေတဲ့ ပစ္စည်းကို ငါ အခုတွေ့ပြီ”

“တူးကြရအောင်လေကွာ” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက ပြောသည်။

ပီလွန်က ခေါင်းခါသည်။ “ဝိညာဉ်တွေ ဒီအနီးအနားက ထွက်သွားမှ
ပျားရမှာကွ၊ အခု ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေတာတောင် အန္တရာယ်က
အများသားရယ်၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က အချားပဲ ကောင်ကြီးဂျိုး၊ ငါတို့ ဒီနေရာ
မှာ မိုးစင်စင် လင်းတဲ့အထိ ထိုင်နေရမှာ၊ ပြီးတော့မှ ဒီနေရာကို အမှတ်
အသားတစ်ခု လုပ်ခဲ့ရမယ်၊ မနက်ဖြန်ညကျမှ တူးရမှာ၊ အခုဆို ဒီနေရာက
အလင်းရောင်ကို တခြားလူတွေ မမြင်အောင် လက်ဝါးကပ်တိုင်နဲ့ အုပ်ထား
လိုက်ပြီးပြီ၊ မနက်ဖြန်ညဆိုရင် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ဘူး”

ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ ချောက်ချားစဖွယ် ကောင်းလှ၏။
သို့သော်လည်း လက်ဝါးကပ်တိုင်က သူတို့ကို လုံခြုံမှုပေးလျက် ရှိသည်။
သူတို့အဖို့တော့ လက်ဝါးကပ်တိုင်သည် အနွေးဓာတ်ပေးနေသည့် မီးပုံကြီး
တစ်ပုံနှင့် တူနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မီးပုံကြီးနှင့်တူသော လက်ဝါးကပ်

တိုင်သည် သူတို့၏လုံခြုံမှုကို ရှေ့မှသာ ပေးနေခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့ နောက်ကျော
ဘက်ကို တစ္ဆေသရဲများက ရန်ရှာနိုင်စရာ ရှိနေသည်။

ပီလွန်သည် ထိုင်နေရာမှထကာ ထိုနေရာ၏ဘေး ပတ်ပတ်လည်တွင်
စည်းဝိုင်းကြီးတစ်ခု ဆွဲလိုက်သည်။ “တန်ခိုးအကြီးဆုံးသော ဘုရားသခင်၏
အမိန့်၊ တစ္ဆေသရဲနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်များ ဤစည်းဝိုင်းအတွင်းသို့
မဝင်ရ” ဟု ရွတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။
ပီလွန်ရောဂျိုးပါ နှစ်ဦးလုံး စိတ်အေးသွားကြသည်။ သူတို့၏ နားများသည်
မကောင်းဆိုးဝါး/ တစ္ဆေသရဲများ၏ ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ သူတို့၏
မျက်စိများသည် သူတို့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသော
ထိုမကောင်းဆိုးဝါးများ၏ မှုန်ဝါးဝါး အရိပ်များကို မြင်နေရသည်။ သို့သော်လည်း
သူတို့ တားထားသည့် စည်းဝိုင်းသည် ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ရန် ဝက်ခဲသည်။
ဤကမ္ဘာလောကမှ မည်သည့်မကောင်းဆိုးဝါးမှ မဝင်နိုင်လောက်အောင် ခိုင်မာ
သည့် စည်းဝိုင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ငွေတွေရရင် ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ” ဟု ကောင်ကြီး
ဂျိုးက မေးသည်။

ပီလွန်က ဂျိုးကို အော့နလုံးနာသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။
“မင်း ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ခက်ပါတယ်၊ မင်း ဥစ္စာသိုက် မတူးဖူးဘူးလား ဂျိုး၊
မတူးဖူးဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ မတူးဖူးတော့လည်း ဘယ်လို တူးရမယ်ဆိုတာ မင်း
တယ်သိမလဲ၊ အခုရမယ့် ပစ္စည်းတွေကို ငါ ယူထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တကယ်လို့
ငါပဲ ယူထားမယ်လို့ စိတ်က ရည်ရွယ်လိုက်ရင် ဒီပစ္စည်းတွေဟာ သူ့ဘာသာ
သူ အလိုအလျောက် မြေကြီးထဲ နက်သည်ထက် နက်ဝင်သွားမှာ၊ ငါ ဘယ်လို
ပုံရာရာ တွေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မင်းထင်သလို
လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ အခု ငါ ရည်ရွယ်ထားတာက ဒီပစ္စည်းရရင် ဒင်နီကို ပေး
မှာကွ”

ထိုအခါကျမှပင် ပီလွန်၏ စိတ်ကူးယဉ်ထားမှုသည် ရုပ်လုံးပေါ်လာ
သည်။ သူသည် ဒင်နီက သူ့အပေါ်၌ မည်မျှအထိ ကောင်းရှားသည်တို့ ဂျိုး
အား အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

“တို့အနေကတော့ အခုထိ သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးရသေးဘူး”

ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “အိမ်လခလည်း တစ်ပြားမှ မပေးရသေးဘူး၊ တစ်ခါတလေ ငါတို့က အရက်မူးပြီး သူ့အိမ်က စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေကို ဖျက်ဆီးကြသေးတယ်၊ တစ်ခါတလေများ သူ့နဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး ငါတို့က ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ဆဲကြဆိုကြ လုပ်သေးတယ်၊ အိုကွာ၊ ငါတို့လူစုဟာ အလွန်ဆိုးတဲ့ ကောင်တွေပါ ကောင်ကြီးဂျိုးရာ သိလား၊ ငါတို့ အားလုံးပါပဲ၊ ဟိုကောင် ပက်ဘလိုရယ်၊ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာရယ်၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်ဓားပြဆိုတဲ့ ကောင် ကြီးက အဆစ်ပါသေးတယ်၊ ကနေ့ညတော့ ငါ စိစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်းပဲ ငါတို့ အားလုံး ဒီသစ်တောထဲဝင်ပြီး သိုက်တူးမလို့ လိုက်ရှာနေကြတာ၊ အဲဒီတော့ ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဒင်နီအတွက်လို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ ဒင်နီက သိပ်ကောင်း ရှာတယ် ဂျိုး၊ သူက သဘောလည်းကောင်း၊ သနားလည်း သနားတတ်တယ်၊ သူကောင်းသလောက် ငါတို့ကဆိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလို ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ ရလို့ သူ့ကို ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့သိပ်ဝမ်းသာမှာကွ၊ သိလား၊ တကယ်တော့ကွာ ငါ့နဲ့လုံးသားက ဖြူစင်ပြီး အတ္တစိတ်နည်းလို့သာ ဟောဒီဥစ္စာသိုက်ကို တွေ့ တာကွ”

“မင်းအတွက် နည်းနည်းပါးပါးလောက် ယူမထားတော့ဘူးလား” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက မေးသည်။ “ဝိုင် တစ်ဂါလန်ဖိုးလောက်တောင် ယူထားဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား”

ယနေ့ညအဖို့တော့ ဒုစရိုက်ကောင် ပီလွန်တွင် သူတော်ကောင်းစိတ် ဝင်နေသည်။ “ရွှေတွေ့ရင် ရွှေးစလေး တစ်စတောင် မယူဘူး၊ ငွေဆိုရင်လည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ယူထားဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊ ရသမျှအားလုံး ဒင်နီကိုပဲ ပေး မယ်”

ကောင်ကြီးဂျိုး စိတ်ပျက်သွားသည်။ “ငါ မင်းနောက်က တကောက် ကောက်လိုက်နေရပြီး ဝိုင်လေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားမှ မသောက်ရတော့ဘူး လားကွာ” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

“ဒင်နီမှာ ငွေရှိရင်ကတော့ မနေပါဘူးကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “သူ့အနေနဲ့ ဝိုင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဝယ်မှာပါ၊ တစ်ခုတော့ မင်းကို ပြောထားမယ်၊ ငါကတော့ ဝိုင်ဝယ်ဖို့ သူ့ကို တိုက်တွန်းလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့် နဲ့၊ သူဝိုင်တဲ့ငွေ သူ့ဆဘောနဲ့ သူ့စယ်တာပဲ ကောင်းတယ်၊ အေး သူဝယ်ရ

မင်းကလည်း သူနဲ့အဆင်ပြေရင် တစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ သောက်ရမှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

ဒင်နီအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေသော ကောင်ကြီးဂျိုးသည် စိတ် သက်သာရာရသွားသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ ငွေသာရှိပါစေ ဒင်နီသည် ဝိုင်အများ ကြီး ဝယ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ညသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည်။ လသည် အနောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းသွားလေပြီ။ သစ်တောအုပ်သည် အမှောင်ထုအောက်သို့ ရောက် သွားသည်။ မြူနှင်းများအတွက် သတိပေးဥသြသံသည် အဆက်မပြတ် အော် မြည်နေဆဲ။ ပီလွန်သည် ကောင်ကြီးဂျိုးကို စိတ်ကောင်းထားရန် တရားဟော လျက် ရှိလေသည်။

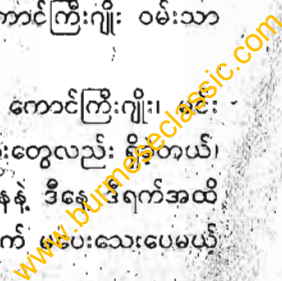
“ကရုဏာတရား ထားတာရယ်၊ ရက်ရောတာရယ်၊ အဲဒီနှစ်မျိုးစလုံး ဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတယ်ကွ သိလား” ဟု သူကဆိုသည်။ “အဲဒီစိတ်မျိုးကို လက် တွေ့အကောင်အထည်ဖော်သွားမယ်ဆိုရင် မင်း နတ်ပြည်ရောက်မှာ သေချာ တယ်၊ လောလောဆယ်ပဲ မင်းကို အကျိုးပေးမှာပဲ၊ မင်းကို ဘုရားသခင်ကြည့် မနေဘူး၊ ဗိုက်ဝအောင် အစာကျွေးမယ်၊ ကုလားအုတ်မွေးလို့နူးညံ့တဲ့ အဝတ် တွေ ပေးမယ်၊ ငါဟာ အမြဲတမ်း လူကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ဂျိုးရာ၊ ဒါကို အခု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံတယ်”

ပီလွန်အကြောင်းကို ကောင်ကြီးဂျိုးက ကောင်းကောင်းသိသည်။

“ငါဟာ ဆိုးခဲ့ပါတယ်ကွာ” ဟု ပီလွန်က သူ့ကိုယ်သူ့ အလွန်ကျေနပ် သောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ သူသည် ဤစကားမျိုးပြောနေရခြင်းတွင် မရသာတွေ့နေဟန်တူ၏။ “ငါဟာ လိမ်ခဲ့ညာခဲ့တယ်၊ ခိုးခဲ့တယ်၊ တဏှာ ဖျက်လဲ ကြီးခဲ့တယ်၊ သူများမယားလဲ ကြာခိုခဲ့တယ်”

“အေးကွ၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ မင်းလိုပဲ” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုး ဝမ်းသာ နားရထောက်ခံသည်။

“အဲဒီတော့ ရလာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကဘာလဲ ကောင်ကြီးဂျိုး၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ငါ့မှာ အင်မတန်ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ထားတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်၊ ငါဟာ ငရဲသွားရမယ့်ကောင်ပါ၊ ငါသိပါတယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ ဒီနေ့ဒီရက်အထိ ကုန်တော်ကြီးဆိုမှာ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့အမှားတွေကို ဝန်ခံချက် မပေးသေးပေမယ့်

အခုလို စိတ်ပြောင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ဘုရားသခင်က ကျေနပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်။ အဲဒီတော့ကွာ ငါပြောမယ်။ မင်းလဲပဲ မင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ မင်းရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေကို ပြောင်းပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဆိုကြပါစို့ကွာ- တကယ်လို့ မင်းအနေနဲ့ အရက်မှူးတာတွေ၊ ရန်ဖြစ်တာတွေ၊ ဒီရာပီလုံရဲ့ ဂေဟာက ကောင်မတွေနဲ့ ပျော်ပါးတာတွေကိုသာ စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းစိတ်ထဲမှာလည်း ငါအခု ခံစားနေရသလို ခံစားရမှာပဲကွာ”

သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ပီလွန်၏ တရားဒေသနာကို မကြားတော့ပေ။ သူသည် အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်၏။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမနေရလျှင် သူ့မျက်လုံးများကို ဘယ်တော့မှ ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားနိုင်သူမဟုတ်။

ပီလွန်ကတော့ သူ့နေရာ၌ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ သူ့တွေ့ထားသည့်နေရာကို မမှိတ်သောမျက်စိများဖြင့် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ကောင်ကင်သည် ညိုမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာသည်။ မြူနှင်းများနောက်ကွယ်မှ အရုဏ်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စပြုပြီး မထင်မရှားဖြစ်နေသော ထင်းရှူးပင်များသည် ပီပီပြင်ပြင် ရပ်လုံးပေါ်လာကြသည်။ လေသည်လည်း ငြိမ်သွားခဲ့လေပြီ။ ချုံကြိုချုံကြားမှယုန်များသည် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ကာ ထွက်လာကြသည်။ အိပ်ချင်လွန်းအားကြီးသဖြင့် မျက်ခွဲများလေးလျက်ရှိသော ပီလွန်သည် စိတ်ကတော့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွလျက်ပင် ရှိလေသည်။

အလင်းရောင်ဝင်လာသောအခါ သူသည် ကောင်ကြီးဂျိုးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်၍ ရှိုးပြီး “ဟေ့ ဂျိုး၊ ထတော့၊ ဒင်နီဆီသွားဖို့ အချိန်ကျပြီ၊ လင်းနေပြီဟ” ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ဥစ္စာသိုက်ဟု သတ်မှတ်ထားသောနေရာမှ ချထားသည့် ထင်းရှူးသား လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ဆက်၍သုံးရန် မလိုတော့သဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ညက ဆွဲထားသည့် စည်းဝိုင်းကို ပြန်ဖျက်သည်။ “ကဲ ပြီးသွားပြီ၊ အခုအချိန်မှာ အမှတ်အသားတွေ ထားခဲ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အနီးအနားက သစ်ပင်တွေနဲ့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကိုကြည့်ပြီး ဒီနေရာကို မှတ်မိနေအောင်တော့ လုပ်ထားဦးမ”

“ငါတို့ အခုချက်ချင်း ဘာပြုလို့ မတူးသေးတာလဲကွာ” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက မေးသည်။

“ဩ... မင်းက တော်တီလာဖလက်ရပ်ကွက်ထဲက ရှိသမျှလူ အကုန်ထွက်ပြီး ငါတို့ကို ကူညီစေချင်လို့လား” ဟု ပီလွန်က ငေါ့တော့တော့ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်လေ့လာကြသည်။

“ညာဘက်မှာ သစ်ပင်သုံးပင် အစုလိုက်ရှိတယ်၊ ဘယ်ဘက်မှာ နှစ်ပင်၊ ဟိုဘက်မှာ ချုံဖုတ်တစ်ခုနဲ့ ဒီဘက်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး” သူ ရေရွတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ထိုနေရာမှထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ လျှောက်လာနေကြရင်းမှလည်း လမ်းကို သတိထား၍ မှတ်လာကြသည်။

ဒင်နီ၏အိမ်တွင် ပင်ပန်းမောဟိုက်နေကြသော သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြသည်။ “မင်း တွေ့ခဲ့လား” ဟု သူငယ်ချင်းများက အားတက်သရော ဆီး၍မေးကြသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ဘူး” ဟု ပီလွန်က ဂျိုးမပြောမီ သူက လက်ဦးအောင် ကပျာကယာဖြေသည်။

“ပက်ဘလိုက သူ့အလင်းရောင်ကို မြင်တယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဲဒီနေရာမရောက်ခင် ပြန်ပျောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်စားပြကလည်း အဘွားအိုသရဲမကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်ခဲ့တယ်၊ သေသွားတဲ့ သူ့ခွေးက ဘဲဒီ အဘွားကြီးသရဲမဆီမှာ ရောက်နေသတဲ့”

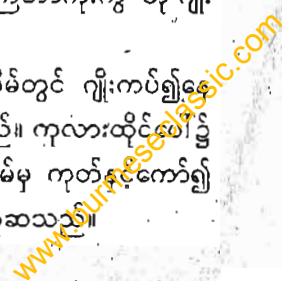
ပင်လယ်စားပြက ပြုံးသည်။ “သရဲမအဘွားကြီးက ကျုပ်ကို လှမ်းပြောတယ်၊ ကျုပ်ခွေးက သူ့ဆီမှာ ပျော်နေသတဲ့”

“ဟောဒီမှာ ကောင်ကြီးဂျိုး၊ စစ်တပ်က ပြန်လာတာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

“ဟယ်လို ဂျိုး”

“မင်းတို့က နေရာကောင်းလေးတစ်ခုကို ရထားကြတာကိုးကွာ” ဟု ဂျိုးက ရေရွတ်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်း ငါ့အိပ်ရာပေါ်တော့ လာမအိပ်နဲ့” သူ့အိမ်တွင် ဂျိုးကပ်၍နေတာမည်ဟု နားလည်လိုက်သောဒင်နီက လှမ်းပြောသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဂျိုးထိုင်နေပုံမှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နိုင်လွန်းလှသဖြင့် ဤအိမ်မှ ကုတ်နေပုံကော်၍ သူသည်တိုင်အောင် ခွာတော့မည်မဟုတ်ဟူ့ ဒင်နီက ယူဆသည်။

ပင်လယ်စားပြည်သည် သူ့လက်တွန်းလှည်းကိုထုတ်၍ ထင်းခွေရန်ထွက်သွားသည်။ ကျန်လူငါးဦးကတော့ မြူနှင်းများကိုထိုးဖောက်၍ ကျလာသော နေ့ရောင်အောက်တွင် လဲလျောင်းကာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်ကြလေ၏။

ညနေစောင်းကာမှပင် သူတို့အားလုံး နိုးကြသည်။ သို့သော်လည်း လှနေရာမှ ချက်ချင်းမထ။ ခြေများ လက်များ ဆန့်တန်းကာ အပျင်းထုတ်နေကြသေးသည်။ ထို့နောက် ထထိုင်ပြီး အောက်ဘက်ပင်လယ်ကွေ့ဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ အညိုရောင် ရေနံတင်သင်္ဘောတစ်စင်းသည် ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းသွားလျက်ရှိလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပင်လယ်စားပြုထားခဲ့သည့် စက္ကူအိတ်များ၊ အိတ်များထဲတွင် သူရလာသည့် အစားအစာများရှိသည်။ သူတို့သည် အိတ်များထဲမှ အစားအစာကို ထုတ်ယူပြီး ခွဲဝေစားကြသည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် အိမ်ဝင်းထဲမှထွက်သွားသည်။ “ငါ အခုပဲ ပြန်လာမယ်” ဟု ပီလွန်ကို လှမ်းပြောသည်။

ပီလွန်က စိတ်မချသောမျက်လုံးများဖြင့် ဂျိုးထွက်သွားရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဂျိုးသည် ထင်းရှူးတောဘက်သို့ သွားနေခြင်းမဟုတ်။ မွန်ထရေမြို့တွင်းသို့ ဦးတည်၍ သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်ထဲ၌ကျန်နေခဲ့သော သူငယ်ချင်း လေးယောက်သည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာဖြင့် ညပိုင်းအရောက်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။

နေဝင်ပျိုးဖျူအချိန်တွင် ကောင်ကြီးဂျိုး ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့် ပီလွန်သည် အခြားလူများမကြားနိုင်အောင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ဆင်း၍ တိုင်ပင်စရာရှိသည်များကို တိုင်ပင်ကြသည်။

“ငါတို့ မစွက်မော်ရေးဆီက ပစ္စည်းတွေ ခဏသွားငှားမယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “သူ့ကြက်ခြံဘေးမှာ ထောင်ထားတဲ့ ဂေါ်ပြားတစ်လက်နဲ့ ပေါက်ချွန်းတစ်လက်ဆိုရင် အလုပ်ဖြစ်တယ်”

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်၍ အမှောင်ထုဖုံးလာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထွက်သည်။ “ဂျိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတွေနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပီလွန်က ဒင်နီတို့ကို အသိပေးခဲ့သည်။ သူတို့သည် စမ္မက်မော်ရေးအိမ်သို့ တိတ်တိတ်ဝင်ပြီး ပစ္စည်းများငှားသည်။ ထို့နောက် ကောင်ကြီးဂျိုးသည် လမ်း

ဘေးတစ်နေရာရှိ ပေါင်းမြက်များကိုဖြို၍ အထဲမှ ဝိုင်တစ်ဂါလံပုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရတနာတွေကို မင်းက အရက်နဲ့ လဲလာခဲ့ပြီပေါ့လေ” ဟု ပီလွန်က ဒေါသတကြီး အော်မေးသည်။ “မင်းဟာ သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်၊ ခွေးတစ်ကောင်က မွေးတဲ့ခွေး”

ကောင်ကြီးဂျိုးက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပီလွန်ကိုချော့သည်။ “ရတနာတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါလုံးဝမပြောခဲ့ပါဘူး ပီလွန်ရာ၊ ငါပြောခဲ့တာက ငါတို့ရတနာသိုက်တစ်ခု တွေ့ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီသိုက်က ဒင်နီအတွက်ထားတာ၊ ဒင်နီလက်ထဲ ရတနာတွေရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ငါက သူ့ဆီက ငွေတစ်ဒေါ်လာချေးပြီး ဝိုင်ဖိုးပေးမယ်၊ အခု ဝိုင်တစ်ဂါလံ အကြွေးရောင်းလိုက်လို့ ပြောခဲ့တာပါ”

“အဲသလောက်ပြောရုံကလေးနဲ့ သူတို့က မင်းစကားကို ယုံကြည်ပြီး ဝိုင်အကြွေး ပေးမတဲ့လားကွဟင်” ဟု ပီလွန်က ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးပြန်သည်။

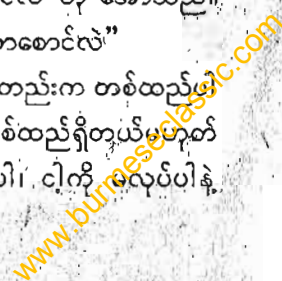
“အေး... အဲ အဲ” ကောင်ကြီးဂျိုးသည် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ “ငါ တစ်ဒေါ်လာ ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်အောင် ပစ္စည်းတစ်ခု ထားခဲ့တယ်ကွ”

ပီလွန်သည် ပို၍ဒေါသကြီးလာပြီး ဂျိုး၏လည်ပင်းကို ခုန်၍ဆွဲပြီး ညှစ်ယားသည်။ “မင်း ဘာပစ္စည်း ထားပစ်ခဲ့သလဲ”

“စောင်လေးတစ်ထည်ပဲ ပေးခဲ့တာပါပီလွန်ရာ” ဟု ဂျိုးက ငိုသံပါဖြင့် ပြောသည်။ “တစ်ထည်ဆိုမှ တစ်ထည်တည်းပါကွာ”

ပီလွန်က ဂျိုးကို အားကုန်ထုတ်၍ လှုပ်ယမ်းသည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုး၏ကိုယ်လုံးမှာ အလွန်ကြီးမားလေလှသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူခါယမ်းသလိုသာ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ “ဘာစောင်လဲကွဟေ၊ ဘာစောင်လဲ” ဟု အော်သည်။ “ဟေ့ကောင် ပြောလေကွာ၊ မင်းခိုးလာတဲ့စောင်က ဘာစောင်လဲ”

ကောင်ကြီးဂျိုးက ငိုသည်။ “ဒင်နီ စောင်နှစ်ထည်တည်းက တစ်ထည်ပဲကွာ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ တစ်ထည်တည်းပါ၊ သူ့မှာ နှစ်ထည်ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ငါက အသေးဆုံးတစ်ထည်ကို ယူခဲ့တာပါ၊ ငါ့ကို မလုပ်ပါနဲ့”

ကွာ၊ ဟိုမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ထည်က အကြီးပါ၊ ငါတို့ရတနာတွေကို တွေ့တဲ့ အခါ သူ့စောင်ကို ပြန်ရွေးပေးမှာပါ”

ပီလွန်က သူ့ကို တအားတွန်း၍လှည့်လိုက်ပြီး ခြေထောက်နှင့်ဆောင်၍ ဆောင်၍ ကန်သည်။ “ဝက်ကောင်”ဟုခေါ်သည်။ “ခွေးသူခိုး၊ မင်းစောဇော်ကို ပြန်ပြီး တောင်းပေးရင် ပေး၊ မပေးရင် မင်းကို အသေသတ်မယ်”

ကောင်ကြီးဂျိုးက ချောဖို့အားထုတ်သည်။ “ငါတို့နှစ်ယောက် ဒင်နီ ကောင်းစားဖို့အတွက် ဘယ်လောက်အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်နေရတယ်ဆိုတာကို ငါတွေ့မိလိုပါကွာ”ဟု သူက ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ဒင်နီအနေနဲ့ စောင် အသစ် တစ်ရာတောင် ဝယ်နိုင်မှာဆိုတော့ သူဝမ်းသာမှာပဲလို့လဲ ငါတွေ့မိပါ သေးတယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “မင်း ဟို စောင်ပဲ” ရအောင်ပြန်ယူပေးရမယ်၊ မယူပေးရင် မင်းကို ကျောက်ခဲနဲ့ စိမိ ညက်ညက် ကြောအောင်ထုမယ်” သူသည် ဝိုင်ပုံးဖော့ဆိုကိုဖွင့်ကာ သူ့ဒေါသကို ပြေစေရန် တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်မျှ မော့သည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ပုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက် သည်။ ဂျိုးက သူ့ကိုပါ တိုက်ရန် ပြောသော်လည်း တစ်စက်ကလေးမျှပင် မပေးချေ။ “ဒီစောင်ခိုးတဲ့အတွက် ရတနာသိုက်တူးရင် မင်းတစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံပြီး တူးရမယ်သိလား၊ ဂေါ်ပြားနဲ့ ပေါက်ချွန်ကိုယူ၊ လာ လိုက်ခွဲ”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ခွေးလိမ္မာလေးတစ်ကောင်သဖွယ် တစ်ချက်မျှ ညည်းလိုက်ပြီး ပီလွန်ခိုင်းသည့်အတိုင်း နှာခံသည်။ သူသည် အမှန်ဘက်က ရပ်တည်နေသော ပီလွန်ကို မဆန့်ကျင်ရဲ။

ယမန်နေ့ညက သူတို့တွေ့ခဲ့သော နေရာကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ သဖြင့် နှစ်ယောက်သား အချိန်အတော်ကြာမျှ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည်။ ပီလွန်က တန်းစီ၍ပေါက်နေသော သစ်ပင်သုံးပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ဟော ဟိုမှာ- တွေ့ပြီ”ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ အချိန်အတော်ကြီး နောက်ကျလျက် ရှိလေပြီ။

သူတို့သည် ညက တွေ့ခဲ့သည့် ချိုင့်ခွက်ကလေးကို မတွေ့တွေ့ဘော ရှာကြသည်။ ကောင်းကင်တွင် မြူနှင်းများကင်းစင်နေသောညဖြစ်၍ လရောင် သည် သူတို့အား ကူညီပံ့ပိုးပေးလျက်ရှိလေသည်။

တူးဖော်ရမည့်တာပန်ကို သူမယူဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သော ပီလွန်က တနာသိုက်တူးဖော်ရေးအတွက် ညွှန်ကြားချက်အသစ်တစ်ခု ထုတ်ပြန်သည်။ “ငွေမြှုပ်တဲ့လူတွေဟာ တစ်ခါတလေ အိတ်ကြီးတွေနဲ့ထည့်ပြီး မြှုပ်တတ်ကြ တယ်ကွ”ဟု ပြောသည်။ “အဝတ်အိတ်ဆိုတာမျိုးက မြေကြီးထဲမှာ ကြာကြာ မြှုပ်ထားရင် ဆွေးမြည့်ပြီး စုတ်ပြဲကုန်တတ်တယ်၊ တကယ်လို့ ဒီနေရာတင် ကွက်ပြီး တည့်တည့်တူးသွားရင် အကုန်လုံးရချင်မှရမယ်”ဟု သူက ပြောပြော နှိမ့်ချိုင့်ခွက်ကလေးပတ်လည်မှ စက်ဝိုင်းတစ်ခုဆွဲလိုက်သည်။ “ကဲ၊ တွေ့ လား၊ ဒီမျဉ်းကြောင်းအတိုင်း ပတ်ပတ်လည်သာ တူးပေတော့၊ ဒါဆိုရင် အိတ် စုတ်လို့ ဘေးမှာထွက်ကျနေတဲ့ ငွေတွေကိုပါ ရနိုင်တယ်”

“မင်းကတော့ မတူးဘူးလား”ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက မေးသည်။ ပီလွန် ဒေါသကြီးလာပြန်သည်။ “မင်းက ငါ့ကို စောင်သူခိုးလို့ ထင် နေသလားဟင်”ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မေးသည်။ “မင်းက ငါ့ကို နေစရာ၊ ပိတ်စရာပေးထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ရာပေါ်က ပစ္စည်းကို ချွတ် သူခိုးတစ်ကောင်လို့များ ထင်နေသလား”

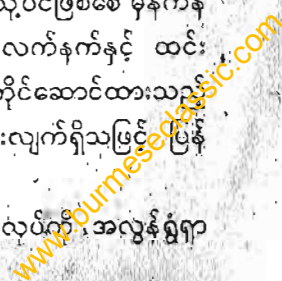
“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ မတူးနိုင်ဘူး” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက ပြန်ပြောသည်။

ပီလွန်သည် မနေ့ညက သူ့လက်ဝါးကပ်တိုင်လုပ်ပြီး လွှင့်ပစ်ခဲ့သော ဝိုင်ဂျူးသားတစ်ချောင်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး ကောင်ကြီးဂျိုးဆီ ကပ်သွားသည်။

“သူခိုး၊ သစ္စာမရှိတဲ့လူရဲ့ ဝက်၊ အခုချက်ချင်း ဂေါ်ပြားကိုယူခဲစမ်း” ကောင်ကြီးဂျိုး၏သတ္တိသည် အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူသည် မြေကြီးပေါ်၌ချထားသောဂေါ်ပြားကို ကောက်လိုက်၏။ အကယ်၍သာ ကောင် ကြီးဂျိုး၏စိတ်သည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခဲ့ပါမူ ပီလွန်ခိုင်းသောအလုပ်ကို မလုပ် နိုင်ဟု အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မှန်ကန် သော အကြောင်းတရားဘက်မှ ရပ်တည်ခြင်းဟူသော လက်နက်နှင့် ထင်း

ကျောက်များထုတ် တည်းတူသော ရုပ်ဝတ္ထုလက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပီလွန်ကို ကြောက်ရွံ့သောစိတ်က အဆမတန် ကြီးမားလျက်ရှိသဖြင့် ပြန် မြှုပ်၍ မငြင်းတော့ဘဲ လက်မြောက်အရှုံးပေးသည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် မြေတူး မြေကော်ရသည့်အလုပ်ကို အလွန်ရွံရှာ

စက်ဆုပ်သူဖြစ်သည်။ ဂေါ်ပြားကိုင်ရသည့်အလုပ်မှာ သူ့အတွက် လုံးဝဆွဲဆောင်မှုမရှိသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုအလုပ်၏ရည်မှန်းချက်မှာ တစ်နေရာမှ မြေကြီးကိုယူ၍ နောက်တစ်နေရာသို့ ပုံပေးခြင်းဖြစ်ရာ အလွန်မိုက်မဲဖြူအကျိုးမရှိသောအလုပ်တစ်ခုဟု သူယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂေါ်ပြားတစ်ချောင်းနှင့် ကော်ရံရ ပုံရသည့်အလုပ်သည် လက်တွေ့အားဖြင့် ဘာမှမရသည့်အလုပ်ဟု သူထင်သည်။ ဤအလုပ်ကို သူမကြိုက်ခြင်းမှာ အခုမှမဟုတ်။ ပထမတုန်းကတည်းကဖြစ်သည်။ သူ စစ်ထဲဝင်ခဲ့ခြင်းသည် စစ်တိုက်လို၍ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဂေါ်ပြားတစ်လက်နှင့် တူးရ ဆွဲရသည့်အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားဘာအလုပ်ကိုမှ မလုပ်ခဲ့ရ။

ပီလွန်သည် သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ နေမကောင်း၍ ဆာ၍ အနည်း၍ဟု အကြောင်းပြနိုင်စရာလမ်းမရှိ။ ပြီးတော့ ပီလွန်သည် တောင်းပန်၍ အသနားခံ၍ရမည့်လူစားမဟုတ်။ ဒင်နီ၏စောင့်ကို ခိုထားသည့်အမှုက သူ့အပေါ် ပတ်နေခြင်းသည် ပို၍ဆိုးသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် တူးရခွင့်ရရင်းမှ ညည်းသည်။ တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်၍ မကျေနပ်ခြင်းကို ဖော်ပြသည်။ သူ့လက်ဖဝါးတွေ ပေါက်ကုန်ပြီဟုပြောကာ လက်ဖဝါးများကို ပြသည်။ ပီလွန်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မလျှော့။ ဆက်တူးဖို့သာ ခိုဝှက်သည်။

သန်းခေါင်ချိန် ရောက်လာသည်။ တွင်းသည် သုံးပေအထိ နက်သွားပြီ။ မွန်ထရေးမြို့ဘက်မှ ကြက်တွန်သံများကို ကြားလာရ၏။ လသည် သက်ပင်များ၏နောက်သို့ ရောက်သည်အထိ လျှောဆင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ကောင်ကြီးဂျိုးမှာ မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိပြီ။ သို့သော်လည်း ပီလွန်က အရပ်မခိုင်းဘဲ နေ၏အလင်းရောင် ဝင်မလာမီကလေးမှာပင် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ လက်ထဲမှ ဂေါ်ပြားသည် မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ထိမိသည်။

“ဟေး တွေ့ပြီကွ ပီလွန်” ဟု ဂျိုးက အော်သည်။

ဂေါ်ပြားနှင့်ထိမိသော အရာဝတ္ထုသည် ခပ်ကြီးကြီး လေးထောင့်စပ်စပ် သူတို့သည် အရူးအမူး ဆက်တူးကြည့်ကြည့်။ မှောင်မိုက်နေဆဲဖြစ်၍ ပစ္စည်းကောက်ောင်းစွာမမြင်ရသေး။

“သတိထားတူးကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ပစ္စည်းကို မခိုက်မိစေနဲ့”

ပီလွန်က လက်ဖြင့်နှိုက်ကာ စမ်းကြည့်သည်။ သူ့လက်နှင့်ထိတွေ့မိသော အရာဝတ္ထုသည် သတ္တုပြားလိုလို ဘာလိုလို။ သူသည် တွင်းထဲသို့ဝင်ကြည့်သည်။ မြင်ရသည်မှာ ဝိုးတိုးဝါးတား။ အင်္ဂတေကိုင်ထားသော လေးထောင့်စပ်စပ် ကျောက်ပြားတစ်ချပ်။ အပေါ်အက်တွင် အညိုရောင်သတ္တုအဝိုင်းတစ်မျှပ်။ သတ္တုပြားပေါ်၌ ရေးထိုးထားသည့်စာလုံးများကို ပီလွန်က တစ်လုံးချင်း ပေါင်းဖတ်သည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မြေတိုင်းဌာန၊ ၁၉၁၅၊ အမြင့်ပေ ၆၀၀”

ပီလွန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ရတနာသိုက် မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက စိတ်ထိခိုက်နေသံဖြင့် မေးသည်။

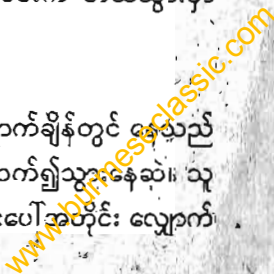
ပီလွန်က အဖြေမပေး။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် အင်္ဂတေကျောက်တိုင်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်ခုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည့်နှယ်တွန့်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေသော ပီလွန်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ “ငါတို့ ဒီသတ္တုပြားကို ခွာရောင်းရင်တော့ ပိုက်ဆံရမှာပါ”

စိတ်ထိခိုက်နေသောပီလွန်က တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ “ဂျော်နီပွမ်ပွမ်ဆိုတဲ့ကောင် ဒါမျိုးတစ်ခု တွေ့ဖူးတယ်” ဟု သူက အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဂျော်နီပွမ်ပွမ်က သတ္တုပြားကိုခွာပြီး သွားရောင်းတယ်၊ အဲဒါ ကျောက်တိုင်တူးမှုနဲ့ဖမ်းပြီး တရားစွဲတာ ထောင်တစ်နှစ်ကျသွားတယ်၊ ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်နဲ့ ဒဏ်ငွေဒေါ်လာ နှစ်ထောင်ချတာ” စိတ်ထိခိုက်နေသောပီလွန်သည် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည့် ထိုနေရာမှ ဝေးရာသို့ ထွက်သွားချင်သည်။ သူသည် ဝိုင်းအိုးကို မြက်ပင်များနှင့်ပတ်၍ ထုပ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးက နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ “မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ငါမပြောတတ်ဘူး” ဟု ပီလွန်က ဖြေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပင်လယ် သဲသောင်ပြင်ပေါ်ရောက်ချိန်တွင် နေသည်သာလျက်ရှိလေပြီ။ သို့သော်လည်း ပီလွန်သည် ရှေ့ကိုဆက်၍သွားနေဆဲ။ သူသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှေ့စပ်တစ်လျှောက် သူ မာမာများပေါ်အတိုင်း လျှောက်

သွားနေသည်။ မွန်ထရေးမြို့သည် သူတို့နောက်ဘက်တွင် အဝေးကြီးကျန်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ သဲသောင်များနှင့် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသော လှိုင်းလုံးများသည် ပီလွန်၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသောအဖြစ်ကို ဆီး၍ကြည့်နေသည့် နယ် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ခြောက်သွေ့သော သဲသောင် တစ်နေရာ၌ ထိုင်သည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးက သူ့ဘေးမှ ဝင်ထိုင်သည်။ ငြိမ်ဆိတ်နေသော ပီလွန်ကို ကြည့်ကာ ဤမျှလောက် စိတ်ထိခိုက်သွားရခြင်းသည် သူ့တာဝန်မကင်းဟုပင် စိတ်ထဲက ခံစားနေရသည်။

ပီလွန်သည် မြက်များနှင့်ပတ်ထားသည့် ဝိုင်အိုးကိုထုတ်၍ မော့သည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းသည် ကရုဏာတရား၏ မိခင်ဖြစ်သည်ဟူသော စကားနှင့်အညီ ထင်တိုင်းမပေါက်သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေသောပီလွန်သည် လူဆိုးလူသွမ်း တစ်ဦးဖြစ်သော ကောင်ကြီးဂျိုးအပေါ် သနားစိတ်ဝင်လာသည်။ သူသည် လက်ထဲမှဝိုင်ကို ဂျိုးလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ငါတို့ ဘယ်လောက်အထိ တည်ဆောက်ထားခဲ့ရသလဲကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ရွှေအိတ်တွေကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သယ်သွားလိုက်မယ်၊ ဒင်နီလက်ထဲကို ဘယ်လိုထည့်ပေးလိုက်မယ်လို့ ငါတွေ့လာခဲ့သမျှဟာ အလဟဿဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ရွှေအိတ်တွေကိုသာ ပေးလိုက်ရင် သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ၊ ဒီကောင် တအား အံ့ဩသွားမှာကွာ၊ ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူးကွာ၊ သိလား” သူသည် ဝိုင်အိုးကို ပြန်ယူပြီး မရပ်မနားမော့ပြန်သည်။ “အားလုံး သွားတာပါ၊ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘူး”

နေသည် သဲသောင်ပြင်ကို ပူနွေးသွားအောင် အရောင်လွတ်ပေးလျက်ရှိသည်။ စိတ်ထိခိုက်လွန်းအားကြီးနေသော ပီလွန်၏ခေါင်းထဲတွင် သစ္စာမဲ့သော စိတ်ကူးများ ဝင်လာနေသည်။ သူသည် အဆိုးထဲမှ အကောင်းရှာရန် ကြံစည်လျက်ရှိ၏။

စကားနည်းသော ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ ဝိုင်ကိုသာ အဆက်မပြတ် မော့နေသည်ဖြစ်ရာ သူ့သောက်သင့်သောက်ထိုက်သည့် သူ့ဝေစုထက်ပင် ကျော်သွားခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါကျမှပင် ပီလွန်သည် ဂျိုး၏လက်ထဲမှ ဝိုင်အိုးကို ဒေါသတကြီး ဆွဲယူလိုက်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထပ်တလဲလဲ မော့သည်။

“ဒါပေမယ့်ကွာ- တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်” ဟု ပီလွန်က အဘိဓမ္မာဆရာ

လေသံဖြင့်ပြောသည်။ “ငါတို့က ရွှေတွေတွေ့လို့ သူ့ကိုပေးပေမယ့် ဒင်နီအတွက်က ကောင်းချင်မှကောင်းမှာပေါ့၊ သူဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲလာခဲ့တဲ့ကောင်ကွာ၊ ချမ်းသာလာရင် ဒီကောင် ရူးချင်ရူးသွားမှာ”

ကောင်ကြီးဂျိုးက အလွန်တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ အိုးထဲရှိဝိုင်ကတော့ လျော့သည်ထက် လျော့သွားနေသည်။

“စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းထက်ကောင်း၏ ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်ကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “တကယ်တော့ ငါတို့အနေနဲ့ ဒင်နီကို စိတ်ပျော်အောင် စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို ငွေပေးတာထက် ပိုကောင်းမှာ”

ကောင်ကြီးဂျိုးက နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းထပ်ပြီး ညိတ်ပြပြီး သူ့ဖိနပ်များကိုချွတ်သည်။ “အေးပေါ့၊ သူ့ကို ပျော်အောင်လုပ်ပေးပေါ့၊ အဲဒါ အဓိကပဲ”

ပီလွန်က ကောင်ကြီးဂျိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ “မင်းကတော့ ဝက်တစ်ကောင်ပါပဲ၊ လူနဲ့သူနဲ့နေလို့ မသင့်တော်တဲ့ကောင်စားပါ” ဟု ပြောသည်။ “ဒင်နီရဲ့စောင်ကို ခိုးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဝက်စားကျင်းထဲမှာထားပြီး အာလူးခွဲလောက်ပဲ ကျွေးဖို့တော်တဲ့ကောင်စားပဲ”

နေပူရှိန်တက်လာလေ အိပ်ချင်လေဖြစ်လာသည်။ ညင်သာသောလှိုင်းပုတ်သံများသည် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာ ပေါ်လာလျက်ရှိ၏။ ပီလွန်သည် သူ့ဂျူးဖိနပ်များကို ချွတ်သည်။

သူတို့သည် ဝိုင်အိုးထဲ၌ ဝိုင်တစ်စက်မျှမကျန်အောင် သောက်ကြသည်။ ကမ်းစပ်တွင် လှိုင်းများက တလှုပ်လှုပ်။ “အမှန်တော့ မင်းဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ” ဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားလှမ်းပြောလိုက်သည့်အချိန်တွင် ကောင်ကြီးဂျိုးမှာ အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်ရာ သူ့စကားကို မကြားနိုင်တော့ပေ။ ပီလွန်သည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ သူ့မျက်နှာပေါ်ကပ်လိုက်သည်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ သူပါ အိပ်ပျော်လွှားသည်။

နေသည် ကောင်းကင်ထက်တွင် တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိသည်။ ဒီနေ့သည် ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြန်၍တက်လာသည်။ ထိုနောက် ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ မျိုးထူးပြေးလွှားနေကြသော ပင်လယ်သတ္တဝါများသည် အိပ်ပျော်နေသော လူ

နှစ်ယောက်အပေါ် လျှောက်သွားနေကြသည်။ ခွေးလေတစ်ကောင်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်အနီးသို့ ကပ်ကာ အနံ့ခံသည်။ ခရုခွံများကို လိုက်ကောက်နေကြ သော အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမနှစ်ယောက်သည် အသေကောင်များသဖွယ် ဖြစ်နေကြသောလူနှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာပြီး သူတို့အား ဗလက္ကာရပြုမည်စိုးသဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ကျော်ဖြတ်သွားကြ သည်။ ယခုလို မူးရူးပြီး အိပ်ပျော်နေကြသော လူလေလူလွင့်များကို နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ခြင်းသည် ပုလိပ်များ၏အပြစ်ဟု သူတို့က ယူဆကြသည်။ “နှစ် ကောင်စလုံး မူးနေတာ”ဟု တစ်ဦးက ပြောလေသည်။

ကျန်တစ်ဦးက အိပ်ပျော်နေသူများဆီသို့ နောက်ပြန်တစ်ချက် လှည့် ကြည့်ပြီး “မူးရူးနေတဲ့ သတ္တဝါတွေ”ဟု ရေရွတ်သည်။

နေသည် မွန်ထရေးမြို့၏နောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်း၏နောက်ဘက် တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအချိန်ရောက်ကာမှပင် ပီလွန် အိပ် နေရာမှနိုးသည်။ သူ့ပါးစပ်သည် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။ သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး မှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးထံမှ ဟောက်သံကတော့ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာနေဆဲ။

“ဂျိုး”

ပီလွန်က အော်ခေါ်သည်။ သို့သော်လည်း ဂျိုးသည် ခေါ်သံ၊ အော်သံ များ အလှမ်းမမီနိုင်တော့သည့်နေရာ၌ ရောက်နေပြီ။ ပီလွန်သည် သံပြင်ကို တံတောင်ဖြင့်ထောက်၍ ထထိုင်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ “ဝိုင် နည်းနည်းလောက်သာ ထပ်သောက်လိုက်ရရင် အာခြောက်ပြေသွားမှာ”ဟု တွေးသည်။ သူသည် ဝိုင်အိုးကိုယူ၍ ဖင်ကပ်ကလေးတစ်စက်နှစ်စက်မျှ ရလို ရငြား မော့သည်။ ထို့နောက် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်များကို အတွင်းအပြင် လှန် ကြည့်သည်။ သူ့အိပ်မောကျနေခိုက် တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦးက သူ့အိတ်ကပ်များ ထဲသို့ အမိုးတန်ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခု ထည့်သွားလေမလားဟုသော မျှော်လင့် ချက်ဖြင့် ထိုကဲ့သို့ လုပ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အိတ်ကပ်များထဲ တွင် ဘာမှမရှိ။ ကျိုးပဲ့နေသော အိတ်ဆောင်မောင်းချဇားတစ်လက်တော့တွေ သည်။ ဤဇားကို ဝိုင်တစ်ခွက်နှင့် လဲသောက်ရန် အားထုတ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ် နှစ်ဆယ်ထက်မနည်း ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း မည်သူကမှ မလဲ။ ပြီးတော့ ငါ

များရိုက်တစ်ခု၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကြိုးတစ်စ၊ ခွေးသွားတစ်ချောင်းနှင့် ပူသိသမျှသော သော့ပေါက်များထဲမှ ဘယ်သော့ပေါက်နှင့်မျှ မတော်သည် သော့အများအပြားကို တွေ့သည်။ အိတ်ကပ်များထဲမှ သူ့နှိုက်၍ ရသမျှပစ္စည်း များထဲတွင် တော်ရဲလီးဆိုင်မှ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု သတ်မှတ်မည့်ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိ။

ပီလွန်သည် ကောင်ကြီးဂျိုးကိုကြည့်၍ စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ “သနား မှာတော့ ကောင်းတဲ့အကောင်ပဲ”ဟု တွေးသည်။ “သူနိုးလာရင်လဲ ငါ့လိုပဲ ဘာဖြစ်မှာ၊ သူနိုးလာရင် တိုက်ဖို့ ငါ့မှာ ဝိုင်ရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်း ကိုက်မလဲ” သူသည် ကောင်ကြီးဂျိုးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တအားလှုပ်၍ လှုပ်ရှားသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ မနိုး။ ပါးစပ်မှ မပီမသသောစကား များ ရေရွတ်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဟောက်သံများ ထွက်လာပြန်သည်။ ပီလွန်သည် ကောင်ကြီးဂျိုး၏အိတ်ကပ်များကို နှိုက်ကြည့်သည်။ ဘောင်းဘီ ကြိုးကြယ်သီးများ၊ ‘ဒပ်ချမင်းစားသောက်ဆိုင်တွင် ကောင်းကောင်းစားပါ’ ဟုသော စာတန်းထိုးထားသည့် သတ္တုပြား တစ်ချပ်၊ ခေါင်းမပါတော့သည့် မြစ်ဆံ လေးငါးချောင်းနှင့် ဆေးရွက်ကြီးအနည်းငယ်ကိုသာ တွေ့သည်။

ပီလွန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ သံပြင်ပေါ်ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက် သည်။ ဝိုင်သောက်ချင်လွန်း၍ သူ့လည်ချောင်းတစ်ခုလုံးမှာ ခြောက်သွေ့ပူ ကျက်လျက်ရှိ၏။ ယခုအတိုင်းသာဆိုပါက သူသည် ဤသံသောင်ပြင်ပေါ်၌ ဝိုင်နေရင်း လုံးပါးပါးကာ အသက်ထွက်ရတော့မည်ထင်၏။

ကောင်ကြီးဂျိုးဝတ်ထားသော သက္ကလတ်ဘောင်းဘီများကို ပီလွန်သတိ မပါသည်။ သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ဘောင်းဘီအသာကို အသာကိုင်ကြည့် “ဟယ်ကောင်းတဲ့အစပါလား”ဟု တွေးသည်။ “သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဘောင်းဘီဝတ်နေရတဲ့အချိန်မှာ သူ့လို ပေပေရေရေကောင်က ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ သက္ကလတ်ဘောင်းဘီကို ဘာပြုလို့ ဝတ်ရမှာလဲ”။ ထို့နောက် ကောင်ကြီးဂျိုးနှင့် ကြည့်မကောင်းဖြစ်လောက်အောင် မတော်သည့်ဘောင်းဘီ တစ်ပြစ်ကို သတိပြုမိပြန်သည်။ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးနှစ်လုံး မတပ်ဘဲဇား ကြိုးမှပင် ခဲဘောင်းဘီသည် အလွန်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ ဘောင်းဘီအောက် များသည် ဂျူးဖိနပ်ထိပ်များနှင့် အများကြီးကွာလျက်ရှိသည်။ ဒီဘောင်းဘီ

တွေကို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် လူတစ်ယောက်သာဝတ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်များကြည့်ကောင်းလိုက်မလဲ”

ဒင်နီ၏အပေါ်၌ ဂျိုးက လုပ်ထားသည့် ပြစ်မှုကို ပီလွန် သတိရလာသည်။ သူသည် ဒင်နီ၏ကိုယ်စား လက်စားချေသည့် နတ်သားတစ်ပါးအဖြစ်သိချက် ချင်းရောက်သွားသည်။ ဒီလိုမည်းမည်းကြုတ်ကြုတ်ကောင်က ဒင်နီပစ္စည်းခိုးတယ်ဆိုတာဟာ သက်သက်စော်ကားတာပဲ၊ ဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ်ရမှာလဲဟာ တွေးသည်။ ဒီကောင်နီးလာရင် ငါထပ်စော်ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ပြစ်မှုက ခိုးတာပဲ၊ ပစ္စည်းခိုးတဲ့အတွက် ငါ့ သူ့ကို ထပ်ရိုက်ရင် သူ့ကိုလိမ္မာလာအောင် ဆုံးမရာရောက်ပါမလား၊ အပြစ်ဒဏ်ပေးတယ်ဆိုတာက အပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့လူမှာ သင်ခန်းစာရသွားမှ ကောင်းတာ၊ ယင်းကဲ့သို့တွေးမိသောအခါ ပီလွန်၏ အဖြေအနေသည် အပေါ်စီးရလာသည်။ အကယ်၍သာ သူ့လုပ်တတ်ပါက ဂျိုးကို ဒင်နီ၏ကိုယ်စား လက်စားချေရာလည်းရောက်မည်၊ ကောင်ကြီးဂျိုးကို စည်းကမ်းရှိသွားအောင် ပြုပြင်ပေးရာလည်းရောက်မည်၊ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ထိန်းရမည့် တာဝန်ကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်သွားအောင် အသိပညာပေးရာလည်း ရောက်မည်၊ သူ့စိတ်ကူးရသည့်အတိုင်းသာ အပြစ်ပေးလိုက်မည်ဆိုပါက ဝိုင်နည်းနည်းရစရာလည်း ရှိသည်။

သူသည် ကောင်ကြီးဂျိုးကို တစ်ဘက်သို့စောင်းသွားအောင် အားကုန်ထုတ်၍ တွန်းလိုက်သည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သူ့တွန်းလိုက်သည့်အတိုင်း တစ်ဘက်သို့ စောင်းသွားပြီးကာမှ အခြောက်ခံလိုက်ရသည့် ယင်တစ်ကောင် ပြန်၍နားသည်နယ် သူ့ဘက်သို့ပြန်လိမ့်လာပြီး သူ့ကိုယ်တွင် ကပ်နေသည်။ ပီလွန်သည် ဂျိုး၏ခါးမှ ဘောင်းဘီများကို ကျပ်လည်စွာချွတ်ယူပြီး ကျကျနန လိပ်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆိုင်တွင် တော်ရဲလီးမရှိပေ။ သူ့မိန်းမ မစ္စကတော်ရဲလီးက ဆီး၍တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ပီလွန်၏ ဟန်အမူအရာသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးကျတော့ ဘောင်းဘီများကို ထုတ်ပြသည်။

မစ္စကတော်ရဲလီးက ခေါင်းခါသည်။

“သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးဗျာ”ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ခင်ဗျာက ပေရေနေတာနဲ့ အစွန်းတွေ၊ အကွက်တွေလောက်ကဲ့သို့ မကြည့်နေတာ

ကိုး၊ ဒီအစကို သေသေချာချာ ကိုင်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လျှော်ဖွပ်ပြီး မီးပူသာ ဟိုက်လိုက်လို့ကတော့ ကောင်းမှကောင်းဆိုတဲ့ ဘောင်းဘီတွေ ဖြစ်သွားမှာဗျာ၊ မင်ဗျာ၊ ယောက်ျား တော်ရဲလီး ပြန်လာတယ်ဆိုပါတော့၊ သူ့အပြင်က စိတ်ဆိုးစရာ တစ်ခုနဲ့ကြုံလာလို့ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုပါတော့၊ မျက်နှာကြီးက မှန်တေတေ အောက်သိုးသိုးဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲ... အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက ဟောဒီဘောင်းဘီတွေကို ထုတ်ပြလိုက်ရင် သူ ဘာဖြစ်လွှားမယ်ထင်သလဲ၊ ဟား- သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဝင်းလက်လာမယ်၊ သိပ်ကို ပျော်လာမယ်၊ သူက ခင်ဗျားကိုပွေ့ပြီး ရင်ခွင်မှာတင်ထားမှာ သေချာတယ်၊ အောင်မယ် ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေမှာ၊ ဝိုင်လေး တစ်ဂါလံ ပေးလိုက်လို့ ခင်ဗျားတို့လင်မယားမှာ အတိုင်းအဆမသိနိုင်တဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရမှာပါဗျာ”

“နင့်ဘောင်းဘီတွေက ဖင်ထိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ ပါးနေပြီ”ဟု မစ္စကတော်ရဲလီးက ပြောသည်။

ပီလွန်က ဘောင်းဘီများကို အလင်းရောင်အောက်တွင် ထောင်ပြသည်။ “ဘယ်လောက်များ ပါးသေးလို့လဲဗျာ၊ ခင်ဗျားမလဲ ကြည့်ပဲကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟိုဘက်ကို တိုးလျှိုပေါက် မြှင်ရလို့လား၊ မမြင်ရပါဘူးဗျာ၊ ထူလိုက်တာမှ အလွန်ပဲ၊ ပထမတန်းစားအခြေအနေမှာပဲ ရှိနေပါသေးကယ်”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ”ဟု မစ္စကတော်ရဲလီးက ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားအပေါ် တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမကြီးပါလား၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ခင်ဗျားက လုပ်မှမလုပ်ချင်ဘဲကိုး၊ အင်းပေါ့လေ၊ ဒါကြောင့်လဲ နှလုံးသားရှိတဲ့ တခြားမိန်းမတွေဆီ သူ့သွားသွားရစ်နေတာ ကျုပ်မြင်ရတာကိုး၊ ဒါပေါ့လေ မဆန်းပါဘူး၊ ကံဗျာ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လဲ တစ်စိတ်ပဲပေးဗျာ”

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စကတော်ရဲလီးက အညံ့ခံကာ ပီလွန်တောင်းသည့် အတိုင်း ဝိုင်တစ်စိတ်ပေးသည်။ ပီလွန်ကလည်း ရလျှင်ရချင်း သောက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ သာယာပျော်ရွှင်မှုရဲ့တန်ဖိုးကို ဈေးနှိမ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့မိန်းမကြီးပဲ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဘောင်းဘီတွေအတွက် ဝိုင်ဂါလံဝက်တော့ ရသင့်တယ်ဗျာ”

မစ္စက်တော်ရဲလီး၏ နှလုံးသားသည် ကျောက်ခဲတမျှမာကျောလှ၏။ နောက်ထပ် ဝိုင်တစ်စက်မျှပင် မပေးချေ။ ပီလွန်သည် မီးဖိုခန်းထဲ၌ထိုင်ကာ မှိုင်တွေချလျက်ရှိသည်။ “ဂျူးမကြီး၊ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဂျူးမကြီးပဲ၊ ကောင်ကြီး ဂျူးရဲ့ ဘောင်းဘီတွေ ကောင်းရဲ့သားနဲ့ လိမ်ယူတယ်”

ပီလွန်သည် သဲသောင်ပေါ်၌ကျန်ခဲ့သော သူ့သူငယ်ချင်းဂျူးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဂျူးအတွက် သူ ဘာများလုပ်ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ အကယ်၍ သူ့မြို့ထဲသို့ လာခဲ့ပါမူ အဖမ်းခံချင်ခံရလိမ့်မည်။ သူ့ဘောင်းဘီများကိုတော့ ဤဂုဏ္ဍာမကြီးက တန်ရာတန်ကြေးမပေးဘဲ ယူလိုက်ပြီ။ ဘောင်းဘီ အကောင်းစားများကို ဝိုင်တစ်စိတ်ပေး၍ ယူလိုက်ခြင်းသည် မတရားကျလွန်းလှ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တွေးလိုက်မိသောအခါ ပီလွန်သည် မစ္စက် တော်ရဲလီးအပေါ် အကြီးအကျယ် ဒေါပွလာသည်။

“ခဏနေရင် ကျုပ်သွားတော့မှာပါ” ဟု သူက မစ္စက်တော်ရဲလီးကို လှမ်းပြောသည်။ မစ္စက်တော်ရဲလီးသည် ဘောင်းဘီများကို မီးဖိုတစ်ဖက်၌ အခန်းကလေးထဲမှ ကြိုးတန်းပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“အေး သွားတော့၊ ဝတ်ဘိုင်” ဟု မစ္စက်တော်ရဲလီးက နှုတ်ဆက်ပြီး ညစာချက်ဖို့အတွက် စတုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ပီလွန်သည် ကြိုးတန်းပေါ်မှ ဘောင်းဘီများကိုသာမက ဒင်နီ၏စောင်ကိုပါ လှမ်းယူပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ပီလွန်သည် ကောင်ကြီးဂျူးကို ထားခဲ့သည့် သောင်ပြင်ဘက်သို့ ပြန်လာသည်။ သဲပြင်ပေါ်တွင် တထိန်ထိန် တညီးညီးဖြစ်နေသော မီးပုံကြီးကို အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်နေရ၏။ မီးပုံကြီးရှေ့တွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော အရိပ်မည်းမည်းများ။ အမှောင်ရိပ်များသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျရောက်လျက်လေပြီ။ သူသည် မီးပုံမှမီးရောင်ကိုအားပြု၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အနီးသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ကျမှပင် မိန်းကလေး ကင်းထောက်အဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် သတိထား၍ လျှောက်ကာ သူ့သူငယ်ချင်းကို မျက်စိရှာသည်။

ပထမတော့ သူသည် ကောင်ကြီးဂျူးကို မမြင်။ အတန်ကြာရှာမိသောအခါမှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သဲများဖြင့်ဖုံး၍ သောင်ပြင်ပေါ်၌ လှဲအိပ်နေသော

ကောင်ကြီးဂျူးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကောင်ကြီးဂျူးမှာ အအေးဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံနေရသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသည်။ ပီလွန်က ဂျူးထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘောင်းဘီများကို မြှောက်ပြသည်။

“ရောဟေ့ ဂျူး၊ မင်းဘောင်းဘီတွေကို ပြန်ရဟာ ဝမ်းသာပေတော့” ဂျူးသည် သွားချင်းတဆတ်ဆတ်ရိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လျက်ရှိသည်။ “ငါဘောင်းဘီတွေကို ဘယ်အကောင် ခိုးသွားတာလဲ ပီလွန်၊ ဘောင်းဘီမပါဘဲ ငါ အခုလိုကြီးလှဲနေရတာ နာရိပေါင်းကို မနည်းတော့ဘူး၊ ဟိုကောင်မလေးတွေရှိနေလို့ ဘယ်ကိုမှလဲ မသွားရဲဘူး”

ပီလွန်သည် မီးပုံကြီးကိုပတ်၍ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေကြသည့် ကောင်မလေးများနှင့် ကောင်ကြီးဂျူးကြားမှရပ်ကာ အကာအကွယ်ပေးနေရသည်။ ကောင်ကြီးဂျူးသည် သူ့ကိုယ်၊ ပေါင်နှင့် ခြေထောက်များ၌ ကပ်နေသော သဲများကို ခါချပြီး ဘောင်းဘီများကို ကုသောကမျော ဝတ်သည်။ ဟိုနောက် နှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ သဲသောင်ပြင်ပေါ်အတိုင်း မှန်ထရေမြို့တက်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားကြသည်။ သောင်ပြင်၏နောက်အက်ရှိ သဲသောင်ကြီးများသည် ခုန်၍အုပ်ဖမ်းရန် အသင့်စောင့်ဆိုင်း မချာဝါမြှောင်နေကြသည့် အမဲလိုက်ခွေးကြီးများနှင့် တူလှ၏။ လှိုင်းဂယက်များသည် အသာအယာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ညသည် အေးလှ၏။ အပူငွေ့များသည် တဖြည်းဖြည်း ဖျင်း ဆုတ်ခွာသွားနေကြလေပြီ။

ပီလွန်သည် ယခုအချိန်အထိ ငေးငိုင်တွေဝေနေဆဲ။ ကောင်ကြီးဂျူးသည် ပီလွန်စိတ်ညစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပီလွန်က ကောင်ကြီးဂျူးကို လှည့်ကြည့်ပြီး “ငါတို့အနေနဲ့ အခုကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းဟာ မိုက်မဲမှုကြီးတစ်ခုပဲလို့ သင်မိန်းမာယူရမယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“ငါ့ဘောင်းဘီတွေ ခိုးသွားတာ မိန်းမလား” ဟု ကောင်ကြီးဂျူးက မေးသည်။ “ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ၊ ဒီကောင်မကို မဆာရီကန်ပုလဲလို့ ခေါ်မယ်”

ပီလွန် ခေါင်းယမ်းသည်။ “သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးပြီးပစ်ပစ် သူ့အပြစ်

နဲ့သူ ခံသွားရတဲ့သဘောပဲ၊ အဲဒါဟာ အကောင်းဆုံးသောအပြစ်ပေးနည်းပဲကွ
သူက မင်းဘောင်းဘီတွေကို ရသွားတယ်၊ လောဘတက်ပြီး ဝယ်တာ၊ ဟော
အခုတော့ အဲဒီဘောင်းဘီတွေ သူ့လက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး”

ဤစကားများမှာ ကောင်ကြီးဂျိုး နားလည်သဘောပေါက်ရန် အလွန်
အလှမ်းဝေးသည့်စကားများဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကောင်ကြီးဂျိုးက စပ်စပ်
စုစုလုပ်၍ မေးမြန်းခြင်းမပြု။ ပီလွန်ကလည်း ဤအဖြစ်ကို လျှို့ဝှက်သည့်
ဇာတ်လမ်းအဖြစ်သာ ထားချင်သည်။ “အေးကွာ၊ ငါ့ဘောင်းဘီဟေ့ကို ပြန်ယူလာ
တဲ့အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ် ပီလွန်”ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက ပြော
သည်။ သို့သော်လည်း ပီလွန်သည် ဒဿနိကအမြင်တစ်ရပ်ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်
စားပြီး အလေးအနက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေရသဖြင့် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ကျေးဇူး
တင်စကားကို မကြားနိုင်။

“တကယ်တော့ကွာ၊ ဒီကိစ္စဟာ အလကားပါ”ဟု ပီလွန်က ရေရှည်
သည်။ “ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီး ငါတို့ယူထားလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာက
တန်ဖိုးသိပ်ရှိတာကွ”

သူတို့သည် သောင်ပြင်ထက်မှနေ၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာကြ
ပြီး ဓာတ်ငွေ့စက်ရုံ မျှော်စင်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ပီလွန်နှင့် ပေါင်းရသင်းရသည့်အတွက် များစွာ
ပျော်ရွှင်လျက်ရှိ၏။ “သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ်မှာ အလွန်စောင့်
ရှောက်တဲ့ကောင် တစ်ယောက်ပါလား၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အိပ်ပျော်နေချိန်မှာ
အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးရှာတယ်”ဟု တွေးသည်။
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပီလွန် ကောင်းကျိုးဖြစ်အောင် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်
မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

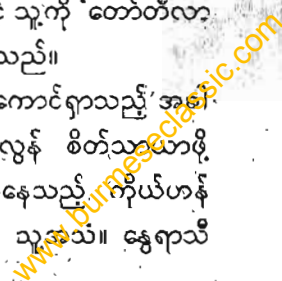

ဝင်နိုင်သည် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ ထောင်အဖမ်းကိုခံရခြင်းနှင့်
ဒင်နီ၏သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို ဝိုင်း၍ ကယ်တင်ကြခြင်း

နီလိုရက်စ် အင်ဂရာစီယာ ရာမီးရက်စ်သည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်၏
အဖွဲ့အမြင့်ပိုင်းကျကျ နေရာတွင် အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးနှင့် နေထိုင်သည်။
သူသည် မွန်ထရေးမြို့ထဲမှ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးကြီးတချို့၏ အိမ်များသို့
သွားရောက်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်ပေးကိုင်ပေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသည်။
သူသည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက်မဟုတ်။ ပိန်ကြိုသော မျက်နှာသည်
ပီဆာနီးမတစ်ယောက် စစ်မှန်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ထဲတွင် ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်
နိုင်သည့် လှုပ်ရှားမှုများရှိသည်။ တချို့ယောက်ျားများကတော့ လိုက်သံပေါက်
နေသည့် သူ့အသံကို စွဲကြသည်။ ပြင်းပြသော ရာဂဆန္ဒကို ဖော်ပြနေသည့်
သူ့မျက်လုံးများသည် သွေးသားတောင့်တမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ အဓိကထားကြ
သော ဖိုသတ္တဝါများအတွက် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိလေသည်။

သူသည် အပြောအဆို တိုတောင်းပြီး အပြုအမူကြမ်းတမ်းသည်။ သူ၏
အပြောအဆိုနှင့် အပြုအမူများကို ကြည့်ပါက နည်းနည်းကလေးမှ နှစ်လိုဖွယ်
ရာမရှိ။ သို့သော်လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းလျက်ရှိသော အခြား
မျှစ်ခင် မက်မောဖွယ်ရာ အရည်အသွေးများက ရှိနေသဖြင့် သူ့ကို ‘တော်တီလာ
ဖလက်မှ ချစ်စရာ ရာမီးရက်စ်’ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရာမီးရက်စ်တစ်ယောက် သားကောင်ရှာသည့် အခါ
များတွင် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်ရသည်မှာ အလွန် စိတ်သွားစရာ
ကောင်းသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့ ဝင်းခြံတံခါးကို ဖို၍ ရပ်နေသည့် ကိုယ်ဟန်
အမူအရာ၊ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ပြောနေသည့် သူ့အသံ။ နွေရာသီ

လှိုင်းလုံးများ လှုပ်ရှားနေကြသည့်နယ် ဘယ်ပြောင်းညားနဲ့ အိအိစက်စက် လှုပ်ရှားနေကြသော တင်ပါးကြီးများ၊ ဤအရာအားလုံးသည် မြင်သူတကာ တို့၏ စိတ်နှလုံးကို ဆွဲကိုင် ခါယမ်းလျက် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤကမ္ဘာ လောကတွင် ဤမျှလောက် လေးနက်ပြီး ဤမျှလောက် အဓိပ္ပာယ်ပါသော လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို သူ့လောက် မည်သူမှ ဖန်တီးနိုင်မည် မဟုတ်ဟုပင် ထင်ရ လောက်၏။

သာမန်အချိန်များတွင်မူ သူ့အသံသည် 'စွာတာတာနှင့် စူးစူးရှရှ နှိုင်း လွန်းသည်။ မျက်နှာထားကလည်း ခက်ထန်မာကျောလှ၏။ သွားလာလှုပ်ရှား ပုံများကလည်း လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းလှ၏။ သူ့ စိတ်နေစိတ်ထားမှာလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းသော အတ္တက လွမ်းမိုးလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသော အတ္တစိတ် ဝင်လာလေ့ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုစိတ်သည် ညနေစောင့် အချိန်များတွင် အများဆုံး ဝင်လာတတ်လေသည်။

ဒင်နီ အမွေစားအမွေခံ တစ်ဦးဖြစ်လာသည် ဟူသော သတင်းကို ချစ်စရာ ကြားသည့်အခါ သူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သည်။ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ အခြားသောမိန်းမများ ပြုလုပ်သကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ ဒင်နီ၏ ဇနီးမယားအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်သည်။ ညနေတိုင်း ချစ်စရာသည် သူ့အိမ်ရှေ့ ဝင်းတံခါးတိုင်ကို တင်ပါးတစ်ဖက်နှင့် မှေးမှိ၍ရပ်ကာ သူ့အိမ်ရှေ့မှ ဒင်နီ ဖြတ်အလာကို မျှော်သည်။ သူ့ ထောင်ချောက်ထဲသို့ ဒင်နီ ကျအလာကို စောင့်စားသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်တွေသာ အများကြီး ကုန်သွားသည်။ ငါးစာပစ်ထားသော သူ့ထောင်ချောက်တွင်းသို့ ဒင်နီ ကျမလာ၊ ထောင်ချောက် ထဲသို့ ကျလာနေသူများမှာ အိမ်ခြေရာမဲ့ ရက်အင်းဒီးယန်း လူမျိုးများနှင့် ပီဆာနီး လူမျိုးများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ လူစုမှာ အိမ်ခြေရာခြေရှိဖို့ မစိတ်ထားနှင့် အဝတ်အစားပင် ကောင်းကောင်း မဝတ်နိုင်သည့် လူများဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် သူတို့လူစုမှာ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပေပေရှေ့မှန်နှင့် တောပုန်းလိုလို ဝရမ်းပြေးလိုလို လူစားများသာ ဖြစ်လေသည်။

ချစ်စရာအနေဖြင့် အဘယ်မှာလျှင် ကျေးဇူးခံနိုင်ပါမည်နည်း။ ဒင်နီ၏ အိမ်မှကြည့်လျှင် ချစ်စရာ၏ အိမ်သည် တောင်ကုန်း အမြင့်ပိုင်း၌ တည်ရှိသည်။

ဖြစ်ရာ ဒင်နီ မကြာခဏလာတတ်သည့်လမ်း မဟုတ်။ သူမလာလျှင် ကိုယ်က သွားရမည်ဟူသော သဘောဖြင့် ဒင်နီကို အရှာထွက်ဖို့မှာလည်း ချစ်စရာ မလုပ်နိုင်သည်ကိစ္စ၊ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေ သည် မဟုတ်ပါလား။ အကယ်၍ ဒင်နီက သူ့အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာမည်။ သူနှင့်ဆုံမိပြီး စကားပြောကြမည်။ ထိုအခါ အိမ်ထဲ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဝိုင်တစ်ခွက် ကပ်ဖလား တိုက်မည်။ ထို့နောက် ဖိုသဘာဝက အင်အားကြီးပြီး မဆိုသော သတ္တဝါ၏ အားနည်းမှုများကြောင့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ထိုအပ်ရသည် မှာက တစ်မျိုး၊ သို့သော်လည်း သူ့ အိမ်ဝင်း တံခါးမှ ခွာထွက်ပြီး သူ့ထံသွားဖို့ ဆိုသည်ကတော့ တွေးပင်မတွေးဝံ့။

ဤသို့ဖြင့် ချစ်စရာသည် ဒင်နီ ရောက်အလာကို ညနေတိုင်း မျှော် လင့် စောင့်စားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာ သဖြင့် ကံကြမ္မာက ပေးသည့်လက်ဆောင်များ ဖြစ်သော ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ် လှူတန်းစားများကိုသာ လက်ခံရယူခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လာခဲ့ရသည်မှာ လပေါင်း များစွာ ကြာလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း ၌ သွားစရာလမ်းမှာ များများစားစား ရှိသည် မဟုတ်ပေ။ မည်သည့်နည်းနှင့် မဆို တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဒင်နီသည် ဒိုလိုရက်စ် အင်ဂရာဖီယာ ရာမီး ရက်စ် ၏ အိမ်ဝင်းတံခါးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာမိမည်သာ ဖြစ်၏။ ထင် သည့်အတိုင်းပင် တစ်ရက်တွင် ဒင်နီသည် ချစ်စရာ၏ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက် လာသည်။

အမှန်တော့ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိကျွမ်းလာ စုံကြသည်မှာ ကြာပြီ။ ချစ်စရာအနေဖြင့် ဒင်နီအလာကို ယခုလောက်အထိ အကြီးအကျယ် မျှော်လင့် စောင့်စားရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် လုံးဝ ကြုံခဲ့ဖူးခြင်း မရှိ။ ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့မနက်က ဒင်နီသည် ဗဟိုထောက်ပံ့ရေး ကုမ္ပဏီမှ ပိုင်ဆိုင်သော ကြေးနီပြားပတ် စည်ပိုင်းတစ် လုံးကို တွေ့သည်။ သူတွေ့သော စည်ပိုင်း၏ အနီးအနားတွင် ကုမ္ပဏီမဏ္ဍ ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသဖြင့် စည်ပိုင်းသည် အသုံးမလိုတော့၍ ဖွန်ပစ်လိုက်သည့် ပုံသကဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဟု သူ့သဘောနှင့် သူ သူ့လိုရာဆွဲ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ အပိုင်စီးလိုက်၏။ ထို့နောက် စည်ပိုင်းမှ ကြေးပြားအားလုံး

ကို ခွာ၍ ဆာလာအိတ် တစ်လုံးတွင် ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်စားပြု
၏ လက်တွန်းလှည်းကို ခဏငှားပြီး ပင်လယ်စားပြုကိုပင် တွန်းပို့ခိုင်းသည်။
သူသည် ထိုပစ္စည်းကို အနောက်ပိုင်းဒေသ ထောက်ပံ့ရေး ကုမ္ပဏီသို့
ယူသွားပြီး သုံးဒေါ်လာနှင့် ရောင်းသည်။ စည်ပိုင်းကိုမူ ပင်လယ်စားပြုလက်
သို့ ဝကွက်အပ်လိုက်သည်။

“မင်း ထည့်ချင်တာ ထည့်ရတာပေါ့ကွာ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။
စည်ပိုင်းလွတ်ကို ရသည့်အတွက် ပင်လယ်စားပြုမှာ အလွန်အမင်း ပျော်မြူး
လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် တိကျပြတ်သားသော အစီအစဉ်ဖြင့် တော်ရဲလီးဆိုင်သို့
တန်း၍သွားရန် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ငွေသုံးဒေါ်လာသည် သူ
အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသည်။

ဒင်နီ လျှောက်လာနေခိုက်တွင် ဒိုလိုရက်ဇ်၏ ချိုအေးသာယာသော
သီချင်းဆိုသံကို ကြားရသည်။ ထိုအခါ ဒင်နီသည် ရှေ့ဆက်၍ မလျှောက်
နိုင်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ သူ၏ မူလ အစီအစဉ်များထဲတွင် တော်လှန်မှု
တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ “နေကောင်းရဲ့လား ချစ်စရာ” ဟု သူကလှမ်း၍
နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မ နေကောင်းတယ် ဆိုတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့
မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မကို ဆေးဖော်ကြောဖက်တောင် လုပ်ကြ
တော့တာမှ မဟုတ်တာ” ဟု ကန့်ကလျလေသံဖြင့် ခနဲ့တုံ့တဲ့ ပြောသည်။ သူ
တင်ပါးများကိုလည်း နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့် ဖြစ်သွားအောင်
ခါလိုက် ယမ်းလိုက် လှုပ်လိုက်သည်။

“နင့်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟ” ဟု ဒင်နီက မေးသည်။
“ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေ ဒင်နီတောင်မှ ကျွန်မဆီ အလည်
လာလို့လား”

“အခု ငါ နင့်ဆီ အလည်လာတာလေ”
ချစ်စရာက ဝင်းတံခါးကို အနည်းငယ် ဟလိုက်သည်။ “ကိုယ့်
မိတ်ဆွေချင်း ခင်မင်ကြောင်း ပြတဲ့အနေနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဝိုင်လေးတစ်ခွက်
တစ်ဖလားမှ မသောက်တော့ဘူးလား ရှင်ရယ်” ဒင်နီက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်

သွားသည်။ “ရှင်က ဒီဘက်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု ဒိုလိုရက်ဇ်က
ချို့မကလေး ကူသံမျိုးဖြင့် ထပ်မေးပြန်သည်။

ထိုအခါ ဒင်နီသည် အမှားတစ်ခုကို ပြုမိသည်။ သူ ဤဘက်ပိုင်းသို့
လာရသည့် အကြောင်းကိစ္စကို အခြောက်တိုက် မကြားသင့်ဘဲ ကြားမိသည်။
သူရလာသည့် ငွေ သုံးဒေါ်လာ အကြောင်းကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောမိသည်။

“ကျွန်မမှာ ဝိုင်က အလုံအလောက် မရှိတော့ဘူးရှင်၊ အပ်ထောက်
အရွယ်လောက် ရှိတဲ့ ခွက်ကလေး နှစ်ခွက်စာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်” ဟု
ဒိုလိုရက်ဇ်က ပြောသည်။

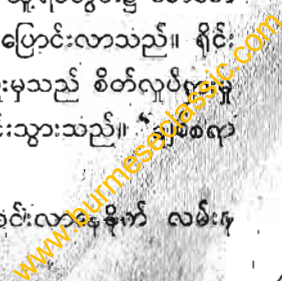
သူတို့သည် ချစ်စရာ၏ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ ဝိုင်တစ်ယောက်
တစ်ခွက် သောက်ကြသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဒင်နီသည်
ချစ်စရာကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်သည်။ သူ သိထား
သမျှဆိုလျှင် ချစ်စရာသည် ဤအပြုအမူမျိုးကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်ခံတတ်သူ
မဟုတ်။ အခုအခဲ ရှိတတ်သည်။ ယခုတော့ အထင်နှင့်အမြင် များစွာ ကွာ
နေသဖြင့် အံ့ဩနေမိ၏။ ချစ်စရာသည် သူပြုသမျှ နုတော့မည့် အနေအထားကို
ဖော်ပြနေသည်။ ထိုအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် ပြင်းပြသော အလိုရမ္မက် ပေါက်
ဖွားလာသည်။

“ရှင် ကနေည ကျွန်မနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ် မဟုတ်လား ဒင်နီ”
ဟု ချစ်စရာက မြူဆွယ်သံဖြင့် မေးသည်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း အဓိပ္ပာယ်
ပါသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ဖိတ်ခေါ်လျက် ရှိ၏။

ဒင်နီကလည်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။ “အေး၊ ငါတစ်ခေါက်
ပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

ဒင်နီသည် မူလက စိတ်ကူး စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း တော်ရဲလီးဆိုင်
သို့ သွားရန် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ စောစော
က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ရမ္မက်ဆန္ဒသည် အသွင်တစ်မျိုး ပြောင်းလာသည်။ ရိုင်း
ပိုင်းပြီး မာန်ဖိနေသော ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ စိတ်မျိုးမှသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု
ကားကြီးသော ဝက်ဝံတစ်ကောင်စိတ်မျိုးသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ “ချစ်စရာ
အတွက် ငါ ဝိုင်ဝယ်သွားမယ်” ဟု တွေးသည်။

တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှော လမ်းအတိုင်း ဆင်းလာနေခိုက် လမ်းမှ

လတ်တွင် ပက်ဘလိုနှင့် ဆုံမိသည်။ “မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု ပက်ဘလိုက မေးသည်။

“သူငယ်ချင်းချင်း ရပ်ပြီး စကားပြောနေဖို့ အချိန် မရှိဘူးကွ” ဟု ဒင်နီက ပြန်ပြောသည်။ “ငါ အခု အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အတွက် ဝိုင်သွားဝယ်မလို့၊ မင်း လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့၊ ဝိုင် တစ်ခွက်တော့ သောက်ရမယ်၊ အမျိုးသမီးတွေ အတွက် ဝိုင်ဝယ်ရတဲ့ အလုပ်ကလဲ စိတ်ကုန်စရာပါပဲကွာ၊ သူတို့အတွက် ဆိုပြီး သွားဝယ်ရော၊ ဟိုရောက်တော့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ဝိုင်သောက်ကြတာနဲ့ပဲ ဝိုင်အားလုံး ကုန်ရော”

ပက်ဘလိုက ဒင်နီစကားကို ထောက်ခံသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည်မှာ သည်းမခံနိုင်စရာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒင်နီ၏ ဝိုင်ကို လိုက်၍ မသောက်ချင်။ သို့သော်လည်း သူက ခေါ်နေသဖြင့် အဖော်အဖြစ် လိုက်သွားပြီး အားနာပါးနာဖြင့် တစ်ခွက်လောက်သာ သောက်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

သူတို့သည် တော်ရဲလီး၏ ဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဒင်နီ ဝယ်လိုက်သော ဝိုင်တစ်ဂါလန်ထဲမှ တစ်ယောက်တစ်ခွက် သောက်ကြသည်။ သူနှင့် အလွန် ရင်းနှီးခင်မင်သော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ဝိုင်တစ်ခွက် တည်း တိုက်ခြင်းသည် မျက်နှာ မထောက်ရာကျသည်။ မလေးမစားပြုရာ ရောက်သည်ဟု ဒင်နီက ဝန်ခံစကား ပြောသည်။ ထိုအခါ ပက်ဘလိုကလည်း နောက်ထပ်တိုက်ရန် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် နောက်ထပ်တစ်ယောက် တစ်ခွက် မော့ကြပြန်သည်။ “အမျိုးသမီး တွေဟာ ဝိုင်ကို အများကြီးသောက်လို့ မကောင်းပါဘူး” ဟု ဒင်နီက တွေးသည်။ “သိပ်သောက်ရင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘယ်ထိန်းနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်က နီးကြား တက်ကြွနေစေချင်တဲ့ အာရုံဟာ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းကုန်မှာပေါ့” သူတို့သည် နောက်ထပ် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ကြပြန်သည်။ ဝိုင်တစ်ဂါလန်သည် နောက်ထပ် ဒင်နီဝယ်မည့် လက်ဆောင်နှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် အလွန်များသော လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဝိုင်ဂါလန်ဝက်ကုန်သည်အထိ တိုင်းထွာ သတ်မှတ်၍ သောက်ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် ဝိုင်အကျန် ဂါလန်ဝက်ကို

ဒင်နီက မြောင်းတစ်ခုထဲရှိ မြက်ပင် ချုံပင်များ ကြားသို့ ထိုးထည့်ပြီး ဝက်သည်။

“ငါ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ပစ္စည်းတစ်ခု သွားဝယ်မလို့ကွ၊ မင်း ငါနဲ့ လိုက်စေချင်တယ်” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

ဒင်နီက ခေါ်နေသည့် အကြောင်းရင်းကို ပက်ဘလို နားလည်သည်။ သူ ခေါ်နေသည့် အကြောင်းရင်း တစ်ဝက်မှာ သူနှင့် အဖော်ရစေလို၍ ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဝက်မှာ ပက်ဘလိုကို သူ့မျက်ကွယ်၌ လွှတ်ထားခဲ့ပါက သူ ဝက်ထားသည် ဝိုင်ဂါလန်ဝက်ကို ခိုးသွားမည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပက်ဘလိုက မငြင်း။ သူတို့နှစ်ယောက်သား မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ ရင်ကော့၍ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆီမွန် ရွှေငွေ ကျောက်မျက်ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ငွေချေးလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီဝိုင်ရှင် မစ္စတာ ဆီမွန်က သူတို့ကို ခရီးဦးကြို ပြုပြီး သူတို့ဆိုင်အတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းသွားသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဆက်ကဆီဖုန်းများ၊ ရေဒီယိုများ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ ဓားများ၊ ငါးမျှားတံများနှင့် ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ။ အားလုံး တစ်ကြိမ်သုံးပြီး ပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိဟန် တူပါရဲ့” ဟု မစ္စတာ ဆီမွန်က မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဒင်နီက ဖြေသည်။

ဆိုင်ရှင်က သူ့ဆိုင်ရှိ ပစ္စည်းစာရင်းကို တစ်ခုချင်းစီ ဖတ်ပြသည်။ ဒင်နီက နေရင်းမှ ဒန်သတ္တု အမှိုက်ရှင်းစက် တစ်လုံးအပေါ် စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် ဒင်နီကို သတိထားလိုက်မိသဖြင့် ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ ပစ်လိုက်သည်။ အမှိုက်ရှင်းစက်၏ အမှုန်ထိန်းအိတ်သည် အပြာရောင်၊ ယာကြိုးမှာ အနက်ရောင်၊ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကဲ့သို့ပင် ပြောင်လက်နေဆဲ၊ မစ္စတာ ဆီမွန်က စက်ရှိရာသို့ သွားပြီး သူ့လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျား ဒီစက်ကို စိတ်ဝင်စားနေသလား” ဟု မေးသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”
“ဆယ့်လေး ဒေါ်လာ”

မစ္စတာ ဆီမွန် နှုတ်မှ ထွက်လာသောဈေးမှာ “ဆိုဈေး” မျှဝေ ဖြစ်၏။ ဒင်နီလက်ထဲတွင် ငွေမည်မျှ ရှိနေသည်ကို သိရှိရန် အားထုတ်လှုံ့ ပြောလိုက်သော ဈေးမဟုတ်။ ဒင်နီကတော့ အမှိုက်ရှင်းစက်ကို လိုချင်သည် စက်က အရွယ်အစား ကြီးသည်။ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် ရှိသည် စက်သစ်နှင့် ဘာမျှမခြား။ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဘာ အမျိုးသမီးမှ ဤစက်မျိုးကို မပိုင်၊ လိုချင်စိတ် တစ်ခုတည်းကိုသာ အစိုက်နေသော ဒင်နီသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ လျှပ်စစ်မီး မရှိသည့်အဖြစ်ကို လုံးဝ သတိမရ။ ဒင်နီက သူပေးနိုင်သော ငွေနှစ်ဒေါ်လ် ကို ကောင်တာပေါ် တင်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှအဖြေကို စောင့်သည်။ မစ္စတာ ဆီမွန်ကလည်း လက်ခံသည်။ ထို့နောက် စက်တစ်ခုလုံးကို ဖုန်ခါခြင်း ပွတ်တိုက်ခြင်း စသည့် အလုပ်များ ဆက်တိုက် ဖြစ်လာသည်။ အားလုံး ပြီးသွားသောအခါ ဒင်နီသည် အမှိုက်ရှင်းစက်ကို မ၍ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက် လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်တိုင်း ချစ်စရာသည် အမှိုက်ရှင်းစက် အိမ်ပြင်သို့ ထုတ်ယူကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် မှီ၍ တောင်ထား ခဲ့ရသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ကြည့်ရှု ဆိုလျှင် သူသည် အမှိုက်ရှင်းစက်ကို ရှေ့ထိုးနောက်ငင် ဆွဲပြသည်။ ပါးပျံ လည်း မော်တာမြည်သံနှင့် တူသော အသံကို မြည်သည်။

“ငါ့ သူငယ်ချင်း အမျိုးသားက လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ဟဲ့” ဟု ပြောသည်။ “မကြာခင် အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီး သွယ်ပေးမှာ၊ အဲဒီကျရင် ဟော စက်က ဟောဒီလို ဟောဒီလို အလုပ်လုပ်မှာ၊ တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်း မှာပဲ”

သူ့အပေါင်းအသင်းများကမူ သူ့စက်၏ ဂုဏ်ကို သေးငယ်နပ်ဖွဲ့ သူ့ အောင် ပြောကြသည်။ “နင့်စက်ကို လည်အောင် မလုပ်နိုင်တာကတော့ ပါတယ်ဟယ်၊ တို့ကတော့ တံမြက်ကုန်း တစ်ချောင်းနဲ့ အမှိုက်သိမ်း ဂေါ် နီကိုပဲ အမြဲတမ်းသုံးတာ၊ တစ်အိမ်လုံး ပြောင်စင်နေတာပါပဲတော်”

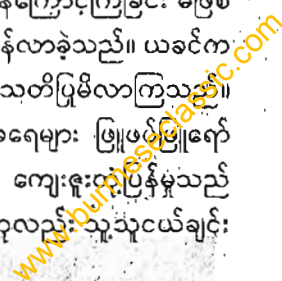
မနာလို့ ဝန်တိုသူများက မည်မျှပင် သေးဖွဲ့အောင် ပြောနေသော်လည်း စက်၏ ဂုဏ်မှာ ကျသွားခြင်း မရှိ။ ဤစက်မျိုး တစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်

သည့်အတွက် ချစ်စရာသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်၌ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့နာမည်ကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိသူများက “အမှိုက်ရှင်းစက်နဲ့ မိန်းမဟာလေ” ဟု ပြော စမှတ် ပြုကြသည်။ သူ၏ ပြိုင်ဘက် ရန်သူတော်များ သူ့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ် လျှောက်သွားသည့်အခါများတွင်လည်း အမှိုက်ရှင်းစက် တွန်းသော ချစ်စရာ ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာနေသည့် စက် မြည်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။

သူ့ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်ပေါင်း အမြောက်အမြားတွင် မနာလို ဝန်တိုမှုများ ပေါ်နေကြသည်။ သူ့အမူအရာကလည်း ခေါင်းတမော်မော် လည်ကြော တထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။ စကားပြောကြပြီ ဆိုပါကလည်း “ဒီကနေ့မနက် ကျွန်မ အမှိုက်ရှင်းစက် တွန်းနေတုန်း ရာမန် ဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်” စသော အပြောမျိုး ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ ဘာတွေပဲ ပြောပြော အမှိုက်ရှင်းစက် မပါလျှင် မပြီးသလောက် ဖြစ်လာသည်။

အမှိုက်ရှင်းစက်ကြောင့် အခြေအနေ မြင့်လာသော ချစ်စရာသည် စက် လက်ဆောင်ပေးသူ ဒင်နီကို ပစ်ပယ်ခြင်း မပြုပေ။ ဒင်နီကို လိုလေသေးမရှိ အောင် ပြုစုသည်။ ဒင်နီ ရှိနေလျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် လေထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသည့် ထင်းရှူးပင် တစ်ပင်နှင့် သူသည်။ ဒင်နီကလည်း ညစဉ်ညတိုင်း ချစ်စရာအိမ်မှ ဘယ်ကိုမှ မသွား။

ပထမတွင် ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများသည် သူတို့ သူငယ်ချင်း တစ် ယောက် အိမ်မှ ပျောက်နေခြင်းကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သည်မှာ ယောက်ျားတိုင်း၏ အကျင့်ဖြစ်၍ ယောက်ျား တိုင်း၏ အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အဖို့ ထူးဆန်းသော အရာ တစ်ခု မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒင်နီအတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ် ကြပေ။ ဤသို့ဖြင့် သီတင်းအပတ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ ယခင်က နှင့် မတူသော ဒင်နီ၏ ပြောင်းလဲမှုများကိုလည်း သတိပြုမိလာကြသည်။ ဒင်နီသည် တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်လာသည်။ အသားအရေများ ဖြူဖိုဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ အမှိုက်ရှင်းစက်အတွက် ချစ်စရာ၏ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုသည် ဒင်နီ၏ ဣယကျွန်းမာမှုကို များစွာ ထိခိုက်စေသည်ဟုလည်း သူ့သူငယ်ချင်း

များက နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူတို့ သူငယ်ချင်း၏ အာရုံကို သူတစ်ဦးတည်း အပေါ်၌သာ စူးစိုက်နေအောင် လုပ်ထားသည် ချစ်စရာ အပေါ်၌လည်း မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်လာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာတို့သည် ဒင်နီ၏ မေတ္တာ ကျက်စား နားနေရာ အသိုက်ကို သူ မရှိခိုက် ချင်းနင်း ဝင်ရောက်ကြပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ကြိုးစား အားထုတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဂုဏ်နှင့် သူ့သိက္ခာကို တက်အောင်၊ သူ့အခြေအနေကို မြင့်မားအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ကျေးဇူးကို အလေးအနက် ပြုနေဆဲ ဖြစ်သော ချစ်စရာသည် ဒင်နီအပေါ်၌ သစ္စာစောင့်သိနေသဖြင့် ကြံ့ရ ကျပ်နေသည်။ ချစ်စရာအနေဖြင့် သူတို့အားလုံးကို လုံးဝ လက်မခံခြင်းကား မဟုတ်။ ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ ကံသောက်မ ပြောနိုင်သည် မဟုတ်။ နောက်အနာဂတ်ကာလတွင် သူတို့ လူစုထဲမှ တစ်ဦးဦးနှင့် တွဲနေဖို့ လိုအပ်ချင် လိုအပ်လာလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့် မိတ်ဆွေ အပျက်မခံ။ လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် လှည့်စားပြီး ကြီးရှည်ရှည်နှင့် လဲထားသည်။ သို့သော်လည်း ယခု လောလောဆယ် ဒင်နီကွယ်ရာတွင် ဒင်နီ သူငယ်ချင်းများအား မျှတခွဲဝေပေးဖို့ ဆိုသည်ကတော့ မဖြစ်နိုင်သေး။

ထို့ကြောင့် ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြသည့် ကြားမှ ချစ်စရာကို ပျက်စီးခြင်း ငါးပါးတိုင်အောင် လုပ်ရန် ကြံစည် စိတ်ကူးကြသည်။

ဒင်နီသည် ချစ်စရာအပေါ်တွင် စိတ်ကုန်ချင် ကုန်နေလောက်ပြီ။ အကယ်၍ ယင်းစိတ်မျိုး ဒင်နီ၌ ရှိနေခဲ့ပါမူ သူသည် အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော် ဝန်ခံခြင်းတော့ ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့က အလိုက်သိစွာဖြင့် ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းပေးဖို့ လိုမည်ဟု ထင်သည်။

တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်း သုံးနာရီထိုးခန့်တွင် ပီလွန်၊ ပက်ဘလို၊ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ နှင့် ကောင်ကြီးဂျိုးတို့သည် တိုက်ပွဲတစ်ခုမှ အောင်မြင်စွာ ပြန်လာကြသည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ပီလွန်၏ စိတ်ကူးကို ပက်ဘလိုနှင့် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာတို့၏ အားထုတ်မှုနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် အနိုင်ရ

ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ကူညီလှုပ်ရှားမှု လုံးဝ ပါဝင်ခဲ့ပေ။

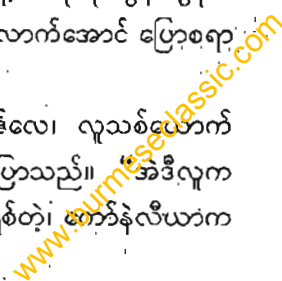
သူငယ်ချင်း လေးယောက်သည် တိုက်ပွဲမှ အပြေးအလွှား ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ခက်ခဲစွာဖြင့် အနိုင်ရလိုက်သောပွဲ ဖြစ်၍ လေးယောက်စလုံး ပျော်မြူးနေကြသည်။ သူတို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသော အချိန်တွင် မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ အိတလီ အမျိုးသားတစ်ယောက်မှာမူ လူလိမ်ခံရသဖြင့် စိတ်နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိလေသည်။

ပီလွန်သည် အိုင်ဗီခေါ် နံရံကပ် ပန်းအနွယ်များဖြင့် ထုပ်ထားသော ဝိုင်တစ်ဂါလန်အိုးကို သယ်လာသည်။ လေးယောက်သား ဒင်နီ၏အိမ်ထဲသို့ တပျော်တပါး ဝင်ရောက်သွားကြပြီး ပီလွန်က သူ့လက်ထဲမှ ဝိုင်တစ်ဂါလန်အိုးကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကျမှပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသော ဒင်နီ အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်၍ ဝမ်းချက်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်မှ ထလာသည်။ ခွက်များ သွားယူပြီး ဝိုင်ထည့်ပေးသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်လာကြသော သူ့သူငယ်ချင်း လေးယောက်သည် ကုလားထိုင်များတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကြသည်။

သူတို့သည် ဝိုင်ကို အေးအေးဆေးဆေး အရသာခံ၍ သောက်ကြသည်။ ဤအချိန်သည် အနားယူချိန် ဖြစ်၏။ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူတိုင်းလိုလိုပင် နားကြသော အချိန် ဖြစ်၏။ မနက်ပိုင်းက လုပ်ခဲ့ပြီးသမျှ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှများကို ပြန်၍ စားမြို့ပြန်ကြသည်။ အတင်းအပျင်း သတင်းအဖြစ် ပြောကြ ဆိုကြ ဝေဖန်ကြသည်။ ညပိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်များကို ဆွေးနွေး မှန်းဆကြသည်။ သူတို့အဖို့ အခုလို မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်တွင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ပြောစရာတွေက များသည်။

“ဟေ့ ဒီမယ်၊ ဟိုကောင်မ ကော်နဲလီယာရစ်လေ၊ လူသစ်ယောက်ကနေမနက်ဘဲ ရသွားတယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “အဲဒီလူက ထိပ်ပြောင်ကွ သီလား၊ သူ့နာမည်က ကစ်လ်ပက်ထရစ်တဲ့၊ ကော်နဲလီယာက

ပြောတယ်၊ သူ စောစောက တွဲနေတဲ့ ကောင် ပြန်မလာတာ သုံးရက် ရှိသွားပြီတဲ့၊ အဲသလို လုပ်တာကို သူ မကြိုက်ဘူးတဲ့”

“ဟာကွာ ကော်နီလီယာဆိုတဲ့ ကောင်မက သိပ်ပြီး စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်ကွ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ သူသည် အမှိုက်ရှင်းစက် ဟူသော ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသည့် သူ့ချစ်ရိပ်မြေကလေး၏ အခြေခိုင်မှုကို တွေးကာ စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သာယာလျက် ရှိလေသည်။

“ကော်နီလီယာရဲ့ အဖေကြီးက ပိုဆိုးတယ်ကွ သိလား” ဟု ပက်ဘလိုက ဝင်ပြောသည်။ “သူကတော့ ဘယ်တော့မှ အမှန် မပြောဘူး၊ တစ်ခါတုန်းက သူ ငါ့ဆီက ငွေတစ်ဒေါ်လာ ချေးသွားဖူးတယ်၊ ငါက သူ့ငွေသွားချေးတာကို ကော်နီလီယာကို ပြောပြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ပြန်မဆပ်ဘူး”

“တစ်သွေးတည်းက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲကွာ၊ မျိုးရိုး သိရင် ခွေးအကြောင်း သိတာပဲ မဟုတ်လား” ပီလွန်က ပြောသည်။

ဒင်နီက ခွက်များအတွင်းသို့ ဝိုင် ထပ်ဖြည့်ပြန်သည်။ ဝိုင်တစ်ဂါလန်မှာ အတော် လျော့သွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် လျော့နေသည့် ဝိုင်အိုးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

ငြိမ်နေသော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက စကား ဝင်ပြောသည်။ “ငါ ဆူစီဖရန်စစ္စကိုနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဆေးနည်းက အတော်ကို အစွမ်းထက်သတဲ့၊ သူ ချာလီဂတ်စ်မင်းရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်လိုက်သွားတာ သုံးခါတောင် ရှိပြီတဲ့၊ ပထမနှစ်ခေါက် လိုက်ရတုန်းက အဲဒီ ပီယဆေးကျွေးလိုက်တယ်တဲ့၊ ဆေးလည်း စားပြီးရော ချာလီဂတ်စ်လည်း နေမကောင်းဖြစ်တာပဲတဲ့၊ ဆူစီကတော့ အဲသလိုဖြစ်တာ မကောင်းဘူးလို့ ထင်နေတယ်”

“အဲဒီ ဆေးနည်းထဲမှာ ဘာပါသတဲ့လဲ” ဟု ပက်ဘလိုက မေးသည်။

ပီလွန်က ဆေးနည်းကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောချင်။ “ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ အသေးစိတ်တော့ မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ ထင်တာကတော့ အဲဒီအထဲမှာပါတဲ့ ဝက်သစ်ချသားပြာကြောင့် ချာလီဂတ်စ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ် ထင်တာပဲ”

ဝိုင် တစ်ဂါလန်မှာ အကုန် မြန်လွန်းလှချေသည်။ အပေါင်းအသင်း

မြောက်ဦးစလုံးသည် ရေငတ်မပြေကြသေး။ နောက်ထပ် ဝိုင်သောက်ချင်သောသူသည် ပြင်းပြနေကြဆဲ။ ပီလွန်က သူ့အဖော်များ၏ မျက်လုံးများကို သေချာချာ လိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့ကလည်း ပီလွန်ကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။ အကြံအစည်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ။ ပီလွန်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်သည်။ မင်း အခုတလော ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဒင်နီ၊ တစ်မြို့လုံးက မင်းကို ဝိုင်းပြီး သရော်နေကြပြီ”

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ပီလွန်”

“လူတွေက ပြောနေကြတယ်လေကွာ၊ မင်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို မှိုက်ရှင်းစက် တစ်လုံး ဝယ်ပေးတယ်တဲ့၊ အဲဒီစက်က အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီးရိက္ခာနဲ့ အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ မီးသွယ်မပေးနိုင်ဘဲ စက်ဝယ်ပေးတော့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ လျှပ်စစ်မီး သွယ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ငွေမနည်း ကုန်မှာ၊ အဲဒီတော့ မင်း လက်ဆောင်ပေးပုံပေးနည်းက တချို့လူတွေအဖို့ ရယ်စရာကစရာ ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဒင်နီ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာသည်။ “ဒါကတော့ကွာ အဲဒီ အမျိုးအမိတ်က အမှိုက်ရှင်းစက်ကို သဘောကျနေတာကိုးကွ”

“အေးလေ၊ ဒါက ထားလိုက်ပါတော့၊ အခု သူက လျှောက်ပြောနေတယ်၊ မင်းက သူ့အိမ်မှာ လျှပ်စစ်မီး သွယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီတဲ့၊ မကြာခင် အဲဒီစက်ကို ခိုင်းလို့ရတော့မယ်တဲ့”

ဒင်နီ၏ စိတ်သည် ပို၍ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ “သူက ဘာလို့ပဲ ပြောသတဲ့လား”

“ပြောနေတယ်လို့ ငါ့ကို ပြောကြတာပဲ”

“ငါက လုပ်မပေးပါဘူးကွ”

“တကယ်လို့ ဒီကိစ္စဟာ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလို့ ငါ့စိတ်က ထင်ရင် ကာလည်း ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောပြီး ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို သရော်နေကြတာဟာ ငါ စိတ်ဆိုးသင့်တဲ့ကိစ္စပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ အခု ကာ-”

“တကယ်လို့ သူက မီးသွယ်ပေးပါလို့ ပူဆာရင်ကော မင်း ဘယ်လုပ်မလဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ကြားဖြတ်မေးသည်။

“မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောမှာပေါ့ကွ” ဟု ဒင်နီက ဖြေသည်။

ပီလွန်က ရယ်သည်။ “ငါ မင်းအနားမှာ ရှိချင်သကွာ၊ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ကလေး ပြောလို့ရမယ် သလား။”

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့သူငယ်ချင်း အားလုံးက သူ့ကို ဆန့်ကျင်နေကြပြီဟု ဒင်နီ စိတ်ထဲက သိလာသည်။ “ဒီလိုဆို ငါဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟု မေးသည်။

ပီလွန်က ပြဿနာကို အလွန် အလေးအနက်ထားပြီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်။ လက်တွေ့ လုပ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာသည်။ “တကယ်တမ်း မင်း အမျိုးသမီးမှာ အမှိုက်ရှင်းစက် မရှိတော့ရင် သူ့အိမ်မှာ လျှပ်စက်သွယ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးကွ” ဟု ပြောသည်။

ကျန်လူစုက တညီတညွတ်တည်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထောက်ခံခဲ့သည်။

“ဒါကြောင့်” ဟု ပီလွန်က စကားဆက်သည်။ “လုပ်ရမှာက အမှိုက်ရှင်းစက်ကို သူ့အိမ်က ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်”

“ဟာ အဲဒါတော့ မလွယ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ သူ့အနေနဲ့ ငါ့ကို စက်ပြန်ယူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးဘူး” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

“ဒီလိုဆို ငါတို့က ကူညီမှာပေါ့ကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

“စက်ကို ငါသွားယူမယ်၊ မင်းက စက်အစား ဝိုင်တစ်ဂါလန် ဝယ်ပြီး လက်ဆောင် ပြန်ပေးလိုက်၊ ဒါဆိုရင် မင်းစက် ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ရောက်သူ မှန်းတောင် သူ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့ စက်ဝင်ယူရင် အိမ်နီးနားချင်းတွေ မြင်သွားမှာပေါ့ကွ”

“မူပါနဲ့” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “မင်းက ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့ ဒင်နီ၊ စက်ကို ငါ့ဘာသာငါ သွားယူမယ်”

သူပြဿနာကို အူသူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။

ဝင်နီမှာ များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူသည် အခုမှပင် သက်ပြင်းပျက်စီးလေတော့သည်။

ပီလွန်သည် တော်တိလားဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို ယုံ့ယုံ့ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးများက မြင်မြင်သမျှနှင့် သူ့နားများက ကြားကြားသမျှကို သူ့စိတ်က မှတ်သားထားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် မွန်းလွဲပိုင်းအချိန် လေးနာရီခွဲတိတိတွင် ချစ်စရာသည် စတိုးဆိုင်သို့ သွားလေ့ရှိကြောင်း သူ မှတ်သားထားဖူးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာ၌ ဤအချက်ကို ထိရောက်စွာ အသုံးပြုဖို့လိုသည်ဟု သူ ချက်ချင်း နားလည်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်ကိုင်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းဘာမှ မသိလေကောင်းလေပဲ” ဟု ပီလွန်က ဒင်နီကို ပြောသည်။

ခြံထဲ၌ ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံး အသင့်ရှိနေသည်။ ပီလွန်သည် သူ့ ဓားဖြင့် နှင်းဆီကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်းကို ခုတ်၍ အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။

ချစ်စရာအိမ်တွင် သူ တွက်ထားသည့်အတိုင်း ချစ်စရာ မရှိ၊ အိမ်ထဲသို့ ပင်၍ အမှိုက်ရှင်းစက်ကို ဂုန်နီအိတ်ထဲ ထည့်ကာ အပေါ်မှ နှင်းဆီကိုင်းကြီးဖြင့် ကျကျနန ဖုံးရသည့် အလုပ်မှာ ပီလွန်အဖို့ ငှက်ပျောသီး အခွံနွားစား ရသည်ထက်ပင် လွယ်သေးသည်။

သူ အိမ်ဝင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ ချစ်စရာနှင့် ဆုံမိသည်။ ပီလွန်က ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ “တစ်နေ့နေ့ကျမှ လာလည်ဦးမယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“အခု ဝင်ပါဦးလား ပီလွန်”

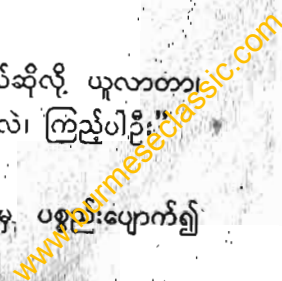
“အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မွန်ထရေးမြို့ထဲမှာ လုပ်စရာ အလုပ်တစ်ခု ရှိနေလို့ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“ဒီနှင်းဆီကိုင်းကြီးက ဘယ်သွားပို့မှာလဲ”

“မွန်ထရေးမြို့ထဲက လူတစ်ယောက်က ဝယ်မယ်ဆိုလို့ ယူလာတာပဲ၊ မျိုးကောင်းတဲ့ နှင်းဆီအပင် ဘယ်လောက်သန်သလဲ၊ ကြည့်ပါဦး”

“အလည်လာခဲ့ဦးနော် ပီလွန်”

သူ လမ်းမပေါ် လျှောက်လာခိုက်တွင် အိမ်ထဲမှ ပစ္စည်းပျောက်၍

အော်သံဟစ်သံ မကြားရ၊ “ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို လောလောဆယ်ကတော့ သိမဟုတ်သေးဘူး” ဟု တွေးသည်။

ပြဿနာ တစ်ဝက်ကတော့ ပြေလည်သွားပြီ။ သို့သော်လည်း ထပ်မံဖြေရှင်းဖို့ တစ်ဝက် ကျန်နေသေး၏။ “ဒီစက်ပြန်ရရင် ဒင်နီက တကယ်လူလက်ထဲ ပြန်ပေးလိုက်ရင် ချစ်စရာက ဒီစက်ကို ဒင်နီ ပြန်ယူသွားတာပဲ။ သို့သွားမှာပဲ။ ငါ ဒီစက်ကို လွှင့်ပစ်ရမလား၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စက်က တန်ဖိုးရှိနေသေးတာပဲ။ လုပ်ရမှာက ဒီစက်ကို လက်ထဲမှာ မထားဖို့ဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ တန်ဖိုးကိုတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သုံးနိုင်နေသေးတာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ပြဿနာ တစ်ခုလုံးသည် ဖြေရှင်းပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ပီလွန်၏ ခြေထောက်များသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းကာ တော်ရဲလီးဆိုင်ဦးတည်လျက် ရှိလေသည်။

အမှိုက်ရှင်းစက်သည် စက်ကြီးဖြစ်၍ အရောင်ကလည်း ယခုအခါ အထိ တောက်ပြောင်သစ်လွင်ဆဲ။ ဘယ်နည်းနှင့် မဆို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ သုံးလာကတော့ ရနိုင်သေးသည်။ ပီလွန် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည့်အခါ သူ့လက် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝိုင်တစ်ဂါလန်ဝင်အိုး တစ်လုံးစီ ပါလာသည်။

ဒင်နီ၏ အိမ်ထဲသို့ ပီလွန် ဝင်သွားသည့်အခါ သူငယ်ချင်းများက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ဆီးကြိုကြလေသည်။ ပီလွန်သည် လက်ထဲမှ အိုးများကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။ “မင်း အမျိုးသမီးကို ပေးဖို့ ငါ မင်းအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ယူလာတယ်” ဟု ဒင်နီကို လှမ်းပြောသည်။ “ဟောဒါကတော့ ငါတို့အတွက်”

သူတို့သည် တပျော်တပါး ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်ကြသည်။ အားလုံး ရေငတ်လွန်းလှသည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကုန်ပြီ။ ဝိုင်တစ်ဂါလန်သည် တစ်ခဏအတွက် ပြောင်သွားသည်။ ပထမ တစ်ဂါလန် ကုန်အသွားတွင် ပီလွန်သည် သူ့လက်ထဲ ဖန်ခွက်ကို ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်တွင် ထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ “အခုကတော့ ဖြစ်လာသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေက အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာသမျှ အရာရာတိုင်းမှာ ပါလာတဲ့ သင်္ကေတကသာ အရေးကြီးတာ၊ အခုကိစ္စမှာ ကြည့်၊ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးတာ

ယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းရွေးတာမှန်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သိလား၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပေးမယ့်လက်ဆောင်ဟာ နောက်ထပ် နောက်ဆက်တွဲ လက်ဆောင်တစ်ခု ထပ်ဆောင်းပေးရမယ့် ပစ္စည်းမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။ အဲဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဒင်နီရဲ့ အဖြစ်က ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာပဲ။ ပြီးတော့ ငါတို့ထပ်ယူရမယ့် သင်ခန်းစာက လက်ဆောင် ပေးတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်ဆောင်အဖြစ် ဘယ်တော့မှ မပေးသင့်ဘူး။ အဲသလိုပဲ။ ပဲတာဟာ ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုကို ပြုရာ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ကာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းကြောင့် ရလာတဲ့ လူမှာ လောဘဝင်လာရင် ဒါဟာ ငရဲကြီးမှာပဲ မဟုတ်လား”

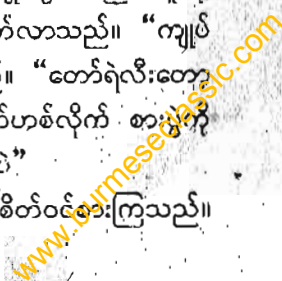
ဝိုင်တစ်ဂါလန်ကတော့ ကုန်သွားပြီ။ သူငယ်ချင်းများက ဒင်နီ၏ စရိပ်အခြေည်ကို အက်ခတ်ကြသည်။ ဒင်နီကတော့ မလှုပ်မချောက်။ သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်းများက သူ့ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရလိုသော သဘောဖြင့် မျှော်လင့် စောင့်စားနေကြမှန်း သူ ရိပ်မိနေသည်။

“အမျိုးသမီးက အတော့်ကို တက်တက်ကြွကြွရှိတယ်ကွ” ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြင်ကြင်နာနာလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်- ဟာကွာသောက်သုံးမကျပါဘူး၊ ဒါတွေဟာ အလကားပါ။ ဒီကိစ္စကို ငါ စိတ်ကုန်ပြီ” ဟု သူသည် ဝိုင်ဒုတိယအိုးကို ဆွဲယူပြီး အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်သောထောင့် ခွေးများ၏ အလယ်၌ ထိုင်နေသော ပင်လယ်ကမ်းခြေသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ဖြိုးသည်။ အံ့ဩ ချီးမွမ်းသော စကားများကို ကြားတိုး ရေရွတ်သည်။ “ဒါတွေဟာ အလကားပါ။ ဒီကိစ္စကို ငါ စိတ်ကုန်ပြီ” ပင်လယ်ကမ်းခြေသည် ထိုစကားများကို အလွန် သဘောကျသည်။ “သိပ်ကို ကောင်းတဲ့စကား” ဟု တွေးသည်။

ဒုတိယ ဝိုင်အိုးသည် မကြာခင်မှာပင် တစ်ဝက်ကျိုးသွားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် သိချင်းနှစ်ပုဒ် ဆိုပြီးစတွင် ဂျော်နီပွမ်းပွမ်း ရောက်လာသည်။ “ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ရဲလီးဆိုင်က လာတာ” ဟု ဂျော်နီက ပြောသည်။ “တော်ရဲလီးတော့ အမျိုးကြီးလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါသတွေ ကြီးပြီး အော်လိုက်ဟစ်လိုက် စားဖွဲ့ကို လက်သီးနဲ့ ထုလိုက်တာ ဟာဗျာ- ခြောင်းဆန်နေတာပဲ”

အားလုံးက ကြားရသည့် သတင်းအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားကြသည်။

“တစ်ခုခုဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့၊ တော်ရဲလီးအနေနဲ့ ခံသင့်ခံထိုက်လို့ ဖြစ်လာတာပဲ နေမှာပါ”

“ဟာ ဒီကောင်က သူ့ဖောက်သည်တွေကို ဝိုင်တစ်ခွက် တစ်ဖလားတောင် အလကား ပေးသောက်ချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“တော်ရဲလီး ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ဂျော်နီ” ဟု ပက်ဘာလိုက မေးသည်။ ဂျော်နီပွမ်းပွမ်းက သူ့ကိုတည်သော ဝိုင်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ “တော်ရဲလီး ပြောနေတာကတော့ သူ ပီလွန်ဆီက အမှိုက်ရှင်းစက်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ သူ့ဆိုင်က ပလပ်ပေါက်မှာ ထိုးပြီးတွန်းတာ လုံးမသွားဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ စက်ဖုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ မိုတာ မပါဘူးတဲ့ သူကတော့ အော်ပြောနေတာပဲ၊ ပီလွန်ကို ငါသတ်မယ်တဲ့”

ပီလွန် တုန်လှုပ်သွားသည်။ “ဟာ စက်ထဲမှာ မိုတာမပါတာ ငါမသိရအမှန်ပါကွာ၊ တကယ်ပါ” ဟု ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် တော်ရဲလီး ခံသင့်ခံထိုက်လို့ ရလာတဲ့ အပြစ်ဒဏ် တစ်ခုပဲကွ၊ အဲဒီစက်ဟာ ဝိုင်သုံးဂါလလေးဂါလန်တော့ တန်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ကော်တရာ ကပ်စေးနဲ့ကော့တော်ရဲလီးက ငါ့ကို နှစ်ဂါလန်ထက် ပိုမပေးဘူး”

ဒင်နီကတော့ ပီလွန်ကို စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကျေးဇူးတင်နေဆဲ သူသည် ဝိုင်ခွက်ထဲမှ ဝိုင်ကို နှုတ်ခမ်းများဖြင့် စုပ်ယူလိုက်သည်။ “တော်ရဲလီးရဲ့ ဝိုင်ကလည်း တစ်နေ့တခြား ညံ့သထက်ညံ့ပြီး အညံ့ဆုံး ဖြစ်လာပြီ” ဟု ပြောသည်။ “ဒီပုံအတိုင်းသာဆိုရင် ဝက်တွေတောင် သောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

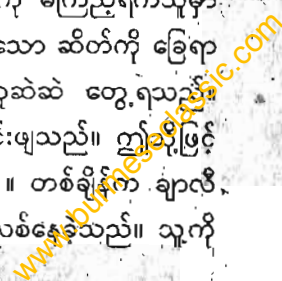
မမျှော်လင့်ဘဲ တော်ရဲလီးကို လက်စားချေသလို ဖြစ်သွားရသည့် အတွက် သူတို့၏ စိတ်တွင် ကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်နေမိကြ၏။ “တကယ်လို့ တော်ရဲလီးက မကြည်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ “ငါတို့ သောက်ချင်တဲ့အခါ တခြားဆိုင်က ဝယ်တာပေါ့”။

၁၀

သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် တပ်ကြပ်တစ်ယောက်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ကြခြင်း။
ယင်းကဲ့သို့ ကူညီ စောင့်ရှောက်ရာမှ ဖခင်တစ်ဦး၌ ရှိအပ်သည့်
တာဝန်ဝတ္တရား တစ်ခုကို သိနားလည်လိုက်ခြင်း။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ကော်ကိုရန်သည် ကရုဏာတရားကို လက်ကိုင်ထားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရလျှင် ထိုဝေဒနာမှ သက်သာရာရအောင် ကူညီတတ်သည်။ ပူဆွေးသောက ရောက်နေလျှင် ပူဆွေးသောက ရောက်နေခြင်းမှ လျော့ပါး ပျောက်ပျက်သွားအောင် ဖျောင်းဖျာတတ်သည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေလျှင် သူပါရော၍ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေတတ်သည်။ သူ့နှလုံး သားသည် နူးညံ့သည်၊ ပျော့ပျောင်းသည်၊ သိမ်မွေ့သည်။

ဂျိုးဆပ်စ် ခြေထောက် ကျိုးသွားစဉ်က ဂျိုးဆပ်စ်ကို ထမ်း၍ လေးမိုင်ခရီးကို မရပ်မနား သယ်ဆောင်လာခဲ့သူမှာ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာပင် ဖြစ်သည်။ မစွက်ပါလိုချီကိုတစ်ယောက် သူ အလွန်ချစ်သည့် ဆိတ်တစ်ကောင် ပျောက်ခဲ့ဖူးသည်။ နို့ကောင်းကောင်းထွက်သော ဆိတ်မဖြစ်၍ မစွက် ပါလိုချီကိုမှာ နှမြောလည်း နှမြောသည်။ အလွန်ချစ်သော ဆိတ်ဖြစ်သဖြင့် များစွာ ပူဆွေးသောက ရောက်ရသည်။ မစွက် ပါလိုချီကို၏ အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်သူမှာ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပျောက်သွားသော ဆိတ်ကို ခြေရာမရှုလိုက်ရာ ကောင်ကြီးဂျိုး၏ လက်ထဲတွင် သတ်လုဆဲဆဲ တွေ့ရသည်။ သူက မသတ်ရန် တားမြစ်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရန် ဖျောင်းဖျာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယိတ်သည် ပိုင်ရှင်၏ လက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားခဲ့၏။ တစ်ချိန်က ချာလီ ပတ်ရှ်သည် မြောင်းတစ်ခုတည်းသို့ လိမ့်ကျပြီး သတိလစ်နေခဲ့သည်။ သူ့ကို

မြောင်းထဲမှ ဆွဲတင်ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူမှာလည်း ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာပင် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းသော အမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးချင်တတ်သော ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာသည် အမြဲတမ်းလိုလို ကောင်းသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေး ရမည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်၏။

စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသည့် ဤအကျင့်စရိုက်များကြောင့် တစ်ချိန်သောအခါ “တကယ်လို့သာ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မှာ တာဝန်ပေးထားမယ်ဆိုရင် ငါတို့ မွန်ထရေးတစ်မြို့လုံး သူတော်စင် တစ်ပါး ရထားသလိုနေမှာပဲ” ဟု ပီလွန်က မှတ်ချက်ချဖူးလေသည်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် နေ့စဉ်မှန်မှန် ဆက်သွယ်ရေးရုံးဘက်သို့ သွား လေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သွားခြင်းမှာ အကြောင်းနှစ်ခုရှိသည်။ ပထမအကြောင်းမှာ သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဆုံမိတတ်၍ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြောင်း မှာ လေကောင်းလေသန့်ရသည့် ဆက်သွယ်ရေးရုံးထောင့်တွင် စုနေတတ်သော မိန်းကလေးများ၏ ခြေထောက်များကို အရသာခံ၍ ကြည့်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ အောက်တန်းကျသည်၊ ယုတ်နိမ့်သည်ဟု တွက်၍ မဖြစ်ပေ။ ပန်းချီပြခန်းများ နှင့် ကပွဲများသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ့ရှိသော လူများကဲ့သို့ပင် ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာကလည်း မိန်းကလေးများ၏ ခြေထောက်အလှကို အနုပညာမျက်စိဖြင့် ကြည့်လို၍သာ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် ဆယ်သွယ်ရေး ရုံးထောင့်နံရံကို မှီ၍ ရပ်နေ သည်။ နှစ်နာရီတိတိမျှ ကြာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူ စိတ်တိုင်းကျအလှကို မမြင်ရ။ ထိုအခိုက်တွင် သနားစရာကောင်းသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုနှင့် ကြုံရသည်။ ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်က ဆွဲ၍ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်လာသည်။ လူငယ်၏ လက်ထဲတွင် အရောင်ညိုမွဲမွဲ စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ထုပ်ထားသော နို့စို့ကလေး တစ်ယောက် ပွေ့လာသည်။

ပုလိပ်က “ငါဖြင့် မင်း လုပ်ငန်းကို နားမလည်ဘူး၊ ရေမြောင်းထဲမှာ တစ်နေကုန် ထိုင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ ငါတို့ မင်းအကြောင်းတော့ စုံစမ်း ရလိမ့်ဦးမယ်”

လူငယ်မှာ စပိန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၍ အသံဝပ်မှာ ထူးခြားသည်။ “ဒါပေ မယ်ဗျာ ကျုပ် မကောင်းတာ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အခုလို ခေါ်လာရတာလဲ” ဟု လူငယ်က ပြန်ပြောသည်။

ပုလိပ်က ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို မြင်သည်။ “ဟေး ပီဆာနိုး” ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ “ဒီကောင် ဘာပြောနေတာလဲ၊ ငါ နားမလည်လို့”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက လူငယ်ကို လှမ်းမေးသည်။ “ငါ မင်းကို ကူညီ နိုင်မလား”

လူငယ်သည် အတော်ကြီး အားတက်သွားပုံ ရသည်။ “ကျုပ် အလုပ် လုပ်ဖို့ လာခဲ့တာပါ၊ မက္ကဆီကန်လူမျိုး တချို့က ဒီမြို့မှာ အလုပ်ပေါတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဒီရောက်တော့လည်း ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး၊ ကျုပ် မောလို့ ထိုင်နားနေတုန်း ဒီလူ ရောက်လာပြီး ဆွဲခေါ်လာတာပဲ”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပြီး ပုလိပ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ “သူ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခု ကျူးလွန်လို့လား”

“မကျူးလွန်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် အယ်ဗားရေးဒိုး လမ်းဘေးက ရေမြောင်းထဲမှာ ထိုင်နေတာ သုံးနာရီလောက် ကြာတယ်”

“သူ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပါ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ က ပြောသည်။ “ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါ်သွားပါ့မယ်”

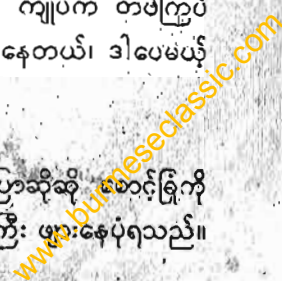
“အေးလေ ခေါ်သွားပေါ့၊ နောက်ထပ် ရေမြောင်းထဲ မထိုင်စေနဲ့ တော့”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာနှင့် သူ့မိတ်ဆွေသစ်တို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြသည်။ “ငါ မင်းကို ငါနေတဲ့အိမ် ခေါ်သွားမယ်၊ ဟိုရောက် မှင် တစ်ခုခုတော့ စားရမှာပေါ့၊ ကလေးက ဘယ်သူကလေးလဲ”

“ကျုပ်ကလေးပါ” ဟု လူငယ်က ပြောသည်။ “ကျုပ်က တစ်ကြိမ် တစ်ယောက်ပါ၊ ကလေးက ကျုပ်ကလေးပါ၊ အခု ဖျားနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြီးလာရင် ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်မှာ”

“ဘယ်လို အဖျားမျိုးလဲ တပ်ကြပ်”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ဖျားနေတာပဲ” ပြောပြောဆိုဆို စောင့်မြို့ကို လှစ်၍ ကလေးမျက်နှာကိုပြသည်။ ကလေးမှာ အတော်ကြီး ဖျားနေပုံရသည်။

ဂျိုး နေဝဲမေရီယာ၏ ကရုဏာစိတ်သည် ကြီးမားလာသည်။ “ငါနေတဲ့ အိပ်ရင်က... သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒင်နီတို့၊ လူကောင် တစ်ယောက်ပဲ တပ်ကြပ်ပဲ လူတစ်ယောက်ပဲ... ဒုက္ခရောက်နေရင် အကူအညီ တောင်းရမှာပဲ၊ ငါတို့ အဲဒီအိမ်က... ဒင်နီက လက်ခံမှာပါ၊ ငါမိတ်ဆွေ မစွက်ပါလိုချင်မှ ဆိတ်တတ်တာကို ရှိတယ်၊ ကလေးအတွက် သူ့ဆီက ဆိတ်နို့ နည်းနည်း ပါးပါး... တိုက်မယ်”

မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည် ကြည်လင်လာပြီး... စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။ “မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရှိတာဟာ... တယ်ဗျ” ဟု ပြောသည်။ “ကျုပ် ဒုက္ခရောက်ရင် တော်ပဲ ပြီးတော့... ကျွေးရ ကျွေးရ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာကျွေးမယ့် မိတ်ဆွေတွေဟာ တိုရီယွန်နဲ့... အများကြီး ရှိပါတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလဲ ရှိပါတယ်... သူတို့ကျတော့ ကျုပ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို မသိကြပါဘူးဗျာ”

နေဝဲမေရီယာသည် ဒင်နီ၏ ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး သူ့မိတ်ဆွေနှင့် အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဒင်နီ၊ ပက်ဘလိုနှင့် ကောင်ကြီးတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ သူ့အလိုလို တန်ခိုးကွဲခွဲပါးနပ် နှင့် ရှေးရိုးစွဲ အစားအစာကို စောင့်နေကြသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက နောက်ထပ်... လူငယ်၏ ကျောကို တွန်း၍ အခန်းထဲသို့ သွင်းသည်။ “သူ့မှာ လူငယ်စစ်သား တစ်ယောက်၊ တပ်ကြပ်ကွ” ဟု လှမ်းပြောသည်။ “သူ့မှာ ကလေးပေါက်စနလေး ပါလာတယ်၊ ကလေးက ဖျားနေ... ကိုတော့”

မိတ်ဆွေများသည် ကသောကမျော ထကာ တပ်ကြပ်အနီးသို့ ကပ်သွားကြပြီး တပ်ကြပ်က စောင်ခြံကို ဖွင့်၍ ကလေးမျက်နှာကို ပြသည်။ “အမှတ်တယ်၊ ကလေးကတော့ ဖျားနေတာ အမှန်ပဲ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ “ဒါတို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပင်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဒင်နီသည် တပ်ကြပ်က ခေါင်းယမ်းသည်။ “ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေ ပင်မ... ကျုပ်ကလည်း ဆရာဝန်တွေကို သိပ် မပြချင်ဘူး၊ ကလေးက... သိပ်မစားနိုင်ပါဘူး၊ နားနားနေနေ နေရရင် နေကောင်... မှာမှာ”

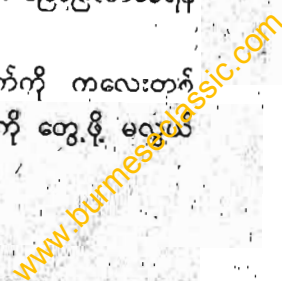
ဤအခိုက်တွင် ပီလွန်သည် အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး ကလေးကို ရေစေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ “ဟာ ကလေးက ဖျားနေတာပဲကွ” ဟု ပြောသည်။

ပီလွန်သည် ချက်ချင်းပင် အခြေအနေကို ထိန်းသည်။ သူက ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို ဆိတ်နို့ နည်းနည်းယူရန် မစွက် ပါလိုချင်ကိုယ် လွတ်သည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးနှင့် ပက်ဘလိုတို့က ပန်းသီးထည့်သည့် ကတ်ထုဘူးခွဲ တစ်လုံး ယူသွားရန်နှင့် ဘူးထဲတွင် မြက်ခြောက်ခဲပြီး သိုးရေတစ်ချပ်ရှာ၍ ခင်းခဲရန် ဖိုင်းသည်။ ဒင်နီက ကလေးကို သူ့အိပ်ရာပေါ် သိပ်ရန် ပြောသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရပ်နေသော တပ်ကြပ်သည် သဘောကောင်းသည့် ဤလူစုကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကလေးကို ပန်းသီးဘူးလွတ်ထဲ ထည့်သိပ်သည်။ ကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ တွေတွေငေးငေး နိုင်လွန်းလှ၏။ ဆိတ်နို့တိုက်ကြည့်သည်။ လက်မခံ။

ပင်လယ်စားပြသည် ငါးကွမ်းရှပ်များ ထည့်လာသော အိတ်တစ်လုံးနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူရလာသော ငါးကို တစ်ယောက်တစ်လက် စုတ်ထစ်ပြီး ချက်ကာ ညစာ စားကြသည်။ ကလေးကို ငါးဖတ်နည်းနည်း ကျွေးကြည့်သေးသည်။ မစား။ သူတို့သည် ညစာကို ဖြောင့်ဖြောင့် မစားနိုင်။ မကြာခဏ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ထကာ ကလေးကို သွားကြည့်သည်။ ညစာစားပြီးသောအခါ သူတို့သည် မီးဖိုဘေး၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

တပ်ကြပ်သည် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ သူ့အကြောင်းကိုပင် မပြော။ သူ့အကြောင်းကို... ပြောမပြုသည့်အတွက် ကျန်လူစုသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်တန်လျှင် ပြောလာမည်ဟု သူတို့ နားလည်ထားကြသည်။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတကို ရွှေတွင်းလောက် တန်ဖိုးထားလျက်ရှိသော ပီလွန်သည် တပ်ကြပ်ကို သူ့အကြောင်း ပြောပြလာစေရန် ရေလာမြောင်းပေး စကားများ ပြောလျက် ရှိလေသည်။

“ဒီလောက် အသက်ငယ်တဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ကို ကလေးတစ်ယောက် အဖေအပြန်နဲ့ တွေ့ရတာ အ... စရာပဲ၊ ဒါမျိုးကို တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး” ဟု ပီလွန်က လေးအေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။ တပ်ကြပ်က ပြုံးသည်။

ပက်ဘလိုက ဝင်ပြောသည်။ “ဒီကလေးက အာဒမ့်နဲ့ ဒေဝတို့ရဲ့ အချစ်
ဥယျာဉ်ထဲက ကောက်ရလာတဲ့ ကလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ အဲဒီကလေးမျိုး
တွေဟာ အကောင်းဆုံး အမျိုးအစားတွေ ချည်းပဲ။ သူတို့မှာ အကောင်းတွေ
ချည်း ပါလာတတ်တယ်”

“ငါတို့လည်း စစ်သားဟောင်းတွေပဲ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။
“ငါတို့ သေတဲ့အခါ အမြောက်တင်တဲ့ ရထားပေါ်မှာ တင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်
ကြရမှာပဲ။ ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ သေနတ်တွေ ဖောက်ပြီးမှ မြေမြှုပ်မှာက
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကား ပိုင်းပြောကြခြင်းဖြင့် တပ်ကြပ်ထဲ
သူ့အကြောင်း ပြောလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက် ထားကြသည်။ တပ်ကြပ်
သည် သူတို့ကို တလေးတစား ကြည့်နေသည်။ “ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်
အပေါ်မှာ ကောင်းကြပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ထိုရီယွန်မြို့က ကျုပ်
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘာမှ မခြားပါဘူး။ ဒီကလေးက ကျုပ်ကလေးပါ။ ကျုပ်
မိန်းမက မွေးလိုက်တဲ့ ကလေးပါ”

“ဒါဆိုရင် မင်းမိန်းမက အခု ဘယ်မှာလဲ” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။
တပ်ကြပ် မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်သည် ဖျပ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။
“သူ အခု မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှာ” ဟု ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြန်ရှု
ကြည့်လင် ရွှင်လန်းလာပြန်သည်။ “ကျုပ် လူတစ်ယောက် တွေ့ဖူးတယ်။
သူက ကျုပ်ကို အထူးအဆန်း တစ်ခု ပြောသွားတယ်။ သူ ပြောတာက ကျုပ်
တို့ ကလေးတွေကို ကျုပ်တို့ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာအောင် လုပ်လိုရတယ်တဲ့။
သူက မင်းအနေနဲ့ ကလေးကို မင်း ဖြစ်စေချင်တာ မကြာမကြာ ပြောပေးပါ။
သူကြီးလာတဲ့အခါ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။
ကျုပ်ကတော့ ဒီကလေးကို မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်လို့ ခဏခဏ ပြော
ပေးနေတာပဲ။ သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလားဟင်”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ “ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပီလွန်
က ပြောသည်။ “ငါ အဲဒီနည်းကို မကြားဖူးဘူးကွ”

“ကျုပ် ဒီစကားကို တစ်နေ့ တစ်နေ့ အကြိမ် နှစ်ဆယ်ပြောတယ်။
မင်နုရယ်လ်၊ မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်။ မင်း ပန်းပွားကြီးတွေနဲ့ စလွယ်
ကြီးတွေ တပ်ရမယ်။ မင်းဓားဟာ ရွှေဓားကြီး ဖြစ်ရမယ်။ စစ်မြင်းကြီးကို

ရမယ်လို့ ပြောတာ။ ဟိုလူကတော့ ကျုပ်ကသာ ဒီစကားကို မှန်မှန်
ပြောပေးသွားရင် ကျုပ်သာ ဟာ မချ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတာပဲ”
ဒင်နီက ထိုင်ရာမှ ထကာ ပန်းသီဘူးဆီသို့ သွားသည်။ “မင်း
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်” ဟု ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ “မင်း
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အကြီးဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်”

ကျန်လူစုကပါ ထလိုက်သွားကြပြီး “မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်”
ဟုသော စကားကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောပေးကြသည်။

ပင်လယ်ဓားပြကမူ “မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်” ဟု တိုးတိုး
ကလေး ရွတ်သည်။ ဤစကားကို သူ့ခွေးတစ်ကောင်အား ပြော၍ ပြောသည်
စတိုင် ဖြစ်လာမည်ဆိုပါက မည်မျှ ကောင်းပါမည်နည်းဟု တွေးသည်။
“ကလေးကတော့ သိပ်ကို ဖျားနေတာပဲ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

“သူ့ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်အောင် ထားမှပဲ”
အားလုံး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် ပြန်ထိုင်ကြသည်။
“အင်း၊ မင်းမိန်းမကတော့ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံမှာ နေခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဟု ပီလွန်က စကားစသည်။

တပ်ကြပ်သည် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။
ထိုနောက် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ “ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြပါမယ်။
လူစိပ်တွေကို ပြောပြဖို့ မသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့်
ခင်ဗျားတို့ကတော့ ကျုပ် မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ။ ကျုပ်ဟာ ချီဟူရာ
ဟူရာမြို့က စစ်သား တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်က စည်းကမ်း လိုက်နာတယ်။
သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေတတ်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့သေနတ်ကိုလည်း အမြဲတမ်း တိုက်
တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို တပ်ကြပ်ရာထူး တိုးပေးတယ်။ အဲဒီနောက်
တော အလွန်ချောအလွန်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။
သူ ကျုပ်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ ကျုပ်လက်မောင်းက အရစ်တွေကြောင့်လို့တော့
မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အသက်လည်း ငယ်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေ
က ကြည့်လင် ဝင်းလဲ့နေတယ်။ သွားတွေကလည်း ဖြူဖွေးညီညာပြီး ပုလဲသွယ်
ကလေး သလိုပဲ။ သူ့ဆံပင်တွေဟာ ရှည်လျားပြီး တောက်ပြောင်နေတာပဲ။ သူ့က
ပိတ်လှလွန်းတော့ ကျုပ်သူနဲ့ရပြီး မကြာခင်မှပဲ ဒီကလေးကို မွေးတာပဲ”

“ဒါဟာ ကောင်းတာပေါ့ကွ” ဒင်နီကပြောသည်။ ‘မင်းနေရာမှာ ဖြစ် လိုက်ချင်ပါဘိတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ရတာလောက် ကောင်းတ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

“မှန်ပါတယ်” ဟု တပ်ကြပ်က ပြောသည်။ “ကျုပ်ကလဲ သိပ်ဝမ်းသာ ခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကလေးကို ရေဖြန်းမင်္ဂလာ လုပ်တဲ့နေ့မှာ ကျုပ်ဟာ စလွယ်တွေဘာတွေ တပ်သွားမိပါသေးတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက ကျုပ်တို့ ပြန်ထွက်လာတော့ ပန်းပွားတွေ စလွယ်တွေနဲ့ ငွေဓားကြီး ခါးမှာချိတ် ထားတဲ့ ကက်ပတိန်တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိတယ်၊ သူက ကျုပ်မိန်းမကို မြင်သွား တယ်၊ မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမဟာ အဲဒီစစ်ဗိုလ်နဲ့ လိုက်ပြေးတ ဝါပဲ၊ နောက်တော့ ကျုပ်က အဲဒီစစ်ဗိုလ်ဆီသွားပြီး ကျုပ်မိန်းမကို ပြန်မေ့ ပါလို့ ပြောတယ်။ သူက မင်းအထက်အရာရှိကို ဒီစကားမျိုးပြောတာဟာ မင်းအဆင့်ကို တန်ဖိုးမထားလို့ပဲလို့ ပြောတယ်” တပ်ကြပ်သည် သူ့လက်မ ဖက်ကို ဖြန့်ကာ ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“အဲမယ် ခွေးသူခိုးက” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ရေရွတ်သည်။

“မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်သွားပြီး အဲဒီကောင်ကို သတ်ကွာ ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

“ဘာမှ လုပ်လို့ မရပါဘူး၊ ပထမညမှာ ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး သေနတ်နဲ့ ချောင်းပစ်တယ်၊ ဒုတိယညမှာ သေနတ် ကျည်ဆန် မတော်တဆ ထွက်သွားတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ဆီကို ကျည်ဆန် ရောက် လာတယ်၊ ကံကြီးပေလို့ပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ် အဲဒီဒေသက အပြီးအပိုင် ထွက် လာခဲ့တာ၊ ကလေးကိုလည်း ကျုပ် တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့တယ်”

အားလုံး၏ မျက်နှာများတွင် ဒေါသရောင် လွှမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ ခက်ထန် တင်းမာလျက်ရှိသော မျက်လုံးများသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလှ သည်။ အခန်းထောင့် သူ့နေရာတွင် ထိုင်နေသော ပင်လယ်စားပြု၏ နှုတ်မု ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးသံ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ခွေးများ၏ မာန်ပီပီ နှင့် ဟိန်းသံများ။

“ငါတို့လူစု အဲဒီမှာ ရှိလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲကွာ ဟု ပီလွန်က ကြိတ်မခိုင် ခဲမရ အသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ “ငါတို့ ရှိလို

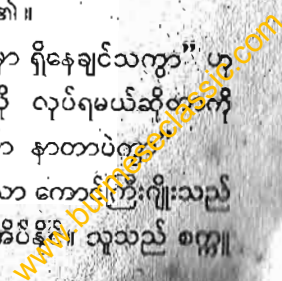
တော့ အဲဒီကောင် လူ့ပြည်မှာ လူလာဖြစ်ရတာ မှားလေခြင်းလို့ ဖြစ်သွားစေ ရမယ်၊ ငါ့အဘိုးဟာ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရဖူး တယ်၊ အဲဒါ သူ့ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊ အဲဒီဘုန်းကြီးကို ကိုယ်တုံးလုံး ဈွတ်ပြီး နွားခြံထဲက တိုင်တစ်တိုင်မှာ ကြီးနဲ့တုပ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ နွား ပေါက်စ တစ်ကောင်ကို သူ့ဆီလွှတ်ထားတယ်၊ အိုကွာ ခဲလိုက်ရတာမှ ဘာ ပြောကောင်းမလဲ၊ အဲဒီလို ကောင်မျိုးကို လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းတွေအများကြီး ရှိပါတယ်ကွာ”

“ကျုပ်က သာမာန်တပ်ကြပ်တစ်ယောက် မဟုတ်လားဗျာ” ဟု လူ ငယ်က ပြောသည်။ “ထွက်ပြေးရုံကလွဲပြီး ဘာပြန်လုပ်နိုင်မှာလဲ”။ ရက် စိတ်ကြောင့် ထွက်လာသော မျက်ရည်များသည် မျက်လုံးများတွင် အပြည့်။ “သူ့အထက်အရာရှိ ကက်ပတိန်အဆင့်ရှိတဲ့လူက မုန်းပြီဆိုရင် တပ်ကြပ် တစ်ယောက်အဖို့ အကူအညီ မရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ထွက်ပြေး လာရတာ၊ ဖရက်စိန်မြို့ရောက်တော့ ကျုပ်စောစောကပြောခဲ့တဲ့ လူနဲ့ တွေ့ တယ်၊ သူက ကျုပ်သား မင်နရယ်ကို ကျုပ်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကျုပ်လဲ မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်စေရမယ်၊ မင်း ပန်းပွားတွေ စလွယ်တွေတပ်ပြီး ရွှေဓားကြီးတပ်ရမယ်လို့ နေ့တိုင်း အကြိမ် နှစ်ဆယ် ပြောခဲ့တယ်”

ဤအဖြစ်မျိုးသည် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ၏ ဝိုင်းဝန်း ကူညီမှု ကို ရဖို့ အလွန်လိုအပ်၏။ သို့သော်လည်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော နေရာမှာ ဝေးကွာ လွန်းလှသည် ဖြစ်ရာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါထပြီး ကူညီဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူတို့သည် ဟုံည ချီးမွမ်းသည် မျက်နှာထားများဖြင့် တပ်ကြပ်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူသည် ဤမျှလောက် ကြီးမားသော စွန့်စားခန်းမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်သင့်သည့် အရွယ်မဟုတ်ပေ။ သူ့အသက်မှာ ငယ်လွန်းလှသေး၏။

“ငါတို့လူစု အခုလောလောဆယ် တိုရီယွန်မြို့မှာ ရှိနေချင်သကွာ” ဟု ဒင်နီက ရေရွတ်သည်။ “အဲဒီမှာသာဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ပီလွန်က စီစဉ်ပေးမှာပဲ၊ ငါတို့ အဲဒီကို မသွားနိုင်တာ နာတာပဲကွာ”

သူများ စကားပြောလျှင် အိပ်ပျော် သွားတတ်သော ကောင်ကြီးဂျိုးသည် တပ်ကြပ်၏ ဇာတ်လမ်းတွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် မအိပ်နိုင်၊ သူသည် စကား

ဘူး ရှိရာသို့ ထသွားပြီးငုံကြည့်သည်။ ‘မင်းဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်မယ့်
‘ကလေးပဲ’ ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် အလန်တကြား အော်ပြောသည်။ ‘ဟေ့
လာကြည့်ကြစမ်း၊ ကလေးလှုပ်နေပုံက ရယ်စရာကြီး’

အားလုံး အပြေးအလွှား ထသွားပြီး ကလေးကိုကြည့်ကြသည်။ ကလေး
ခမျာ တက်စပြုနေပြီ။ ခြေထောက်ကလေးများသည် တစိုးစိုး တဆတ်ဆတ်
နှင့် အကြောဆွဲနေသည်။ လက်ကလေးများကလည်း ဟိုကုတ်သည်ခြစ် ခြစ်
နေသည်။

“ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်” ဟု ဒင်နီက အော်သည်။ “ငါတို့ ဆရာဝန်
ခေါ်မှ ဖြစ်မယ်” သို့သော်လည်း ဆရာဝန်ခေါ်၍ အကျိုးမရှိနိုင်တော့သည့်
အခြေ အနေကို သူတို့အားလုံး ရိပ်မိနေကြသည်။ နီးကပ်လာသော သေခြင်းတရား
ကို မြင်နေကြရသည်။ သူတို့ ဝိုင်းအုံပြီး ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ကလေးသည်
တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကလေး၏ ပါးစပ်သည်
ပွင့်လာသည်။ ကလေးတွင် အသက်မရှိတော့။ ကလေး၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး
သနားနေသော ဒင်နီသည် သူ့စောင်ကိုယူ၍ ဘူးခွံပေါ်မှာ ဖုံးပေးသည်။
တပ်ကြပ်သည် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်
နေသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုက ပြင်းထန်သဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက တပ်ကြပ်၏ လက်မောင်းကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာ
ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ခိုင်းသည်။ “မင်းအသက် အများကြီး ငယ်ပါ
သေးတယ်ကွာ” ဟု ပြောသည်။ “မင်းအနေနဲ့ ကလေးတွေ အများကြီး ရန်
ပါသေးတယ်”

“သူ သေသွားပြီ၊ သူ ဘယ်တော့မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”
အားလုံး၏ မျက်လုံးများထဲတွင် များရည်များဖြင့် ပြည့်နေသည့်
ထောင့်ထဲ၌ စုပြုံ၍ ဝပ်နေကြသော ခွေးများသည် တအင်အင် ညည်းညူလျက်
ရှိကြသည်။ ပင်လယ်စားပြသည် သူ့ခေါင်းကို သူ့ခွေး ဆီညော် အလှူ
သွန်မဆင်၏ အမွှေးများကြားတွင် ထိုးမြှုပ်ထားသည်။

ပီလွန်က အလွန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “အခု
ဟိုစစ်ဗိုလ်ကို မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ သတ်ရတော့မှာပေါ့၊ သူ့ကို လက်စား
စီစဉ်ထားတဲ့အတွက် မင်းကို ငါတို့က ဂုဏ်ပြုပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့်

အစီအစဉ်က ပျက်သွားပြီဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ လက်တုံ့ပြန်ရတော့မှာ
ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ ငါတို့ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြပါမယ်”

တပ်ကြပ်က နားမလည်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။
“လက်စားချေတယ်၊ ဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။ “ကက်ပတိန်ကို သတ်ရမယ်
ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မင်းအစီအစဉ်က ရှင်းရှင်းကလေးပါ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဒီ
ကလေးက ကြီးလာမယ်၊ မင်းဆန္ဒအတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာမယ်၊
ဟိုစစ်ဗိုလ်ကို တွေ့မယ်၊ အဲဒီတော့ သူက တဖြည်းဖြည်းချင်း ညှဉ်းသတ်မယ်၊
သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ကွာ ရေရှည်စီမံကိန်းပဲ၊ စောင့်ရတာတော့ ကြာမယ်၊
အချိန်တန်တော့ ထချလိုက်၊ ဟုတ်လား၊ ငါတို့က မင်းစိတ်ကို ချီးကျူးပါ
တယ်ကွာ’

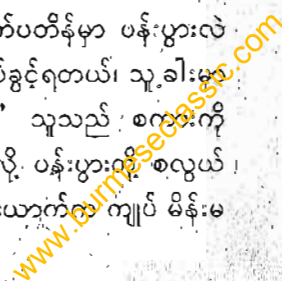
တပ်ကြပ်သည် နဝေတီမိတောင့် ဖြစ်နေဆဲပင်။ “ဘာလဲ” ဟု
ထပ်မေးသည်။ “ဒီစစ်ဗိုလ်နဲ့ ထပ်ပြီး ပုတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး
သူက ကက်ပတိန်ပဲ”

“ဒီလိုဆိုလဲ မင်းက မင်းရဲ့ကလေးကို ဘာကြောင့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ ဘယ်လို သဘောကြောင့်လဲ”

တပ်ကြပ်သည် စိတ်ကသိ ကအောက်ဖြစ်သွားသည်။ “ဖခင်တစ်ယောက်
အနေနဲ့ သူ့သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင်တယ် ဆိုတာက တာဝန်တစ်ခု
ပါ၊ ကျုပ်က ကျုပ်သား မင်နရယ်လ်ကို ကျုပ်ထက် အဆင့်မြင့်စေချင်တယ်”

“မင်း ရည်မှန်ချက်က ဒါ တစ်ခု တည်းပဲလား” ဟု ဒင်နီက တအံ့
ကြည့် မေးသည်။

“ဒီလိုလေ” ဟု တပ်ကြပ်က ပြောသည်။ “ကျုပ်မိန်းမက သိပ်လှတယ်၊
လှပေမယ့် အကျင့် မဆိုးပါဘူး၊ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့်
မဟို ကက်ပတိန်က သူ့ကို လုယူသွားတယ်၊ ဒီကက်ပတိန်မှာ ပန်းပွားလဲ
နည်းနည်းပဲ တပ်ရတယ်၊ စလွယ်လဲ နည်းနည်းပဲ တပ်ခွင့်ရတယ်၊ သူ့ခါးမှာ
ပျက်တဲ့ ဓားကျတော့ ငွေဓားပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့” သူသည် စကားကို
ပြတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ “တကယ်လို့ ပန်းပွားကို စလွယ်
ကို နည်းနည်းပဲ တပ်ခွင့်ရတဲ့ သူလို ကက်ပတိန် တစ်ယောက်က ကျုပ် မိန်းမ

ကို လှယူခွင့်ရှိရင် ခင်ဗျားတို့ တွေးကြည့်စမ်း၊ စလွယ်အကြီးကြီး သိုင်းခွင့် ရပြီး ရွှေစားကြီး ချိတ်ခွင့်ရတဲ့ မိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်သာဆိုရင် သူယူချင်တာ အကုန်ယူနိုင်မယ် မဟုတ်လား။”

အားလုံး မီးကို ရေနင့်ဖြန်းလိုက်သည့်နှယ် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒင်နီ ပီလွန်၊ ပက်ဘလို၊ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၊ ပင်လယ်စားပြုနှင့် ကောင်ကြီးဂျိုးတို့သည် တပ်ကြပ်၏ မူဝါဒကို အချိန်များစွာယူ၍ စဉ်းစားနေကြသည်။ စဉ်းစားပြီး၍ ဘဝင်ကျသွားကြသည့်အခါ အားလုံးက ဒင်နီပြောမည့် စကားကို စောင့်မျှော်ကြသည်။

“သနားစရာပဲကွာ” ဟု နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီက ရေရွတ်သည်။ “လောကမှာ သူတို့သားသမီးတွေ ကောင်းစားရေးကို စိတ်နှလုံး ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ဆန္ဒရှိကြတဲ့ မိဘအရေအတွက်က နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်။ အခု သူ့စကား ကြားရတော့မှ ကလေးသေတုန်းကထက် ပိုပြီး ဝမ်းနည်းစရာကောင်းနေပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုလို စိတ်ထားရှိတဲ့ ဖအေမျိုးနဲ့သာ နေရရင် သူ့အဖို့ ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ၊ အခုတော့ သူ့ခမျာပျော်စရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုနဲ့ လွဲရရှာတာပေါ့။”

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများက တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာများဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေကြသည်။

“ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘာဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ” ဟု တပ်ကြပ်ကို စတွေ့ခဲ့သူ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက မေးသည်။

“ကျုပ် မက္ကဆီကို နိုင်ငံကို ပြန်မှာပေါ့” ဟု တပ်ကြပ်က ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ စစ်သားဘဝကို နှစ်နှစ်ကာ ကြိုက်တဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အရင်ကလိုပဲ ဂရုတစိုက် တိုက်သွားရင် တစ်နေ့ကျ ကျုပ်လဲပဲ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာပါ။ ဘယ်သူက မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလဲ”

သူငယ်ချင်း ခြောက်ဦးသည် တပ်ကြပ်ကို ချီးမွမ်းသည့် မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်သည်။ သူ့လိုလူစားမျိုး တစ်ယောက်နှင့် သိခွင့်ရလိုက်သည့် အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးအောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

၁၁၁

ဝိရောဓိဖြစ်နေသည့် အခြေအနေများ ကြားမှနေ၍ ကောင်ကြီးဂျိုးထံသို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုက်ရောက်လာခြင်း

ကောင်ကြီးဂျိုး အဖို့တော့ အချစ်ဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် အချစ်ဆိုသော အရာ၏ သဘောသဘာဝကို သည်ထက်ပို၍ မသိ။ နားလည်း မလည်။ ခံလည်း မခံစားတတ်။ သူ့ကြုံခဲ့ရသည့် ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စများတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထိုနေ့က မွန်ထရေးမြို့တွင် မိုးရွာလျက်ရှိသည်။ ထင်းရှူးပင်များဆီမှ မိုးစက်များသည် တစ်နေ့လုံး အဆက်မပြတ် ကျရောက်လျက် ရှိသည်။ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်းမှ ပီဆာနီးများသည် အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် မထွက်ကြ။ သို့သော်လည်း ရှိရှိသမျှ မီးဖိုခေါင်းတိုင်များမှ အပြာရောင် မီးခိုးများသည် တာလူလူ လွင့်တက်လျက် ရှိကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လေထုတွင် ထင်းရှူးသားများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တသင်းသင်း ပျံ့လျက်ရှိသည်။

မွန်လွဲပိုင်း ငါးနာရီထိုးခန့်တွင် မိုးသည် တစ်ခဏမျှ တိတ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တစ်နေ့ကုန်နီးပါးမျှ ပင်လယ်ကမ်းစပ် သောင်ပြင်ပေါ်ရှိ လှေတစ်စင်းအောက်၌ ဝင်၍ အိပ်ပျော်နေသော ကောင်ကြီးဂျိုးသည် အပြင်သို့ မထွက်လာပြီး ဒင်နီ၏ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ အငမ်းမရ ဆာလောင်လျက် ရှိလေသည်။

သူသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အစွန်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ဖြန်းခနဲ ရွာချပြန်သည်။ ကောင်ကြီးဂျိုး တစ်ကိုယ်လုံး ရုစရာမရှိ

အောင် ရွဲရွဲစိုကုန်သည်။ သူသည် မိုးလွတ်ရန် အနီးဆုံး အိမ်တစ်လုံး
အပြေးအလွှား ဝင်ကပ်သည်။ ထိုအိမ်တွင် နေသူမှာ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ
ဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးသည် အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီ။ မုဆိုးမဘဝ
အချိန် ကုန်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ငွေကြေးလည်း အထိုက်အလျောက်
ရှိသည်။ သူသည် စကားနည်းသူဖြစ်၍ စရိုက်လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်
တော်တိလားဖလက် ရပ်ကွက်မှ လူများက အဆင့်အတန်း နိမ့်သည်ဟု
ထားသော ရက်အင်ဒီးယန်းသွေး ပါသူဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်သို့ ကောင်ကြီးဂျိုး ပြေးဝင်သွားသော အချိန်တွင် သူ့
ဝိုင်တစ်ဂါလံအိုးကို ဖွင့်၍ တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ရန် ဟန်ပြင်နေ
ဖြစ်သည်။ လူသံကြား၍ ဝိုင်အိုးကို ကုလားထိုင်အောက် သွင်း၍ ဝှက်
အားထုတ်လိုက်သေးသော်လည်း မရတော့ပေ။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် အိမ်
တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မိုးရေများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်
တစက်စက် ကျလျက်ရှိလေသည်။

“အထဲဝင်လေ” ဟု တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက ခေါ်သည်။ ယုန်
ကောင်ကို လိုက်ရန် ချောင်းနေသည့် ခွေးတစ်ကောင်သဖွယ် ကောင်ကြီး
၏ မျက်လုံးများသည် ဝိုင်အိုးကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ကာ အိမ်ထဲသို့
သည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် အိမ်ခေါင်မိုးထက်သို့ အရှိန်ပြင်း
ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာသည် သူ့မီးဖိုထဲမှ မီးများ
သမီးကောက်ဖြင့် ထိုးဆွပေးနေသည်။

“ဝိုင်တစ်ခွက် သောက်မလား”

“သောက်တာပေါ့” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက ပြန်ပြောသည်။ သော
လက်စ ဝိုင်တစ်ခွက် မကုန်သေးမီ ကောင်ကြီးဂျိုး၏ မျက်လုံးများသည်
အိုးပေါ်သို့ စူးစိုက်လျက် ရှိပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့နှုတ်မှ စကားတစ်
မှ ထပ်မံပြောခင် ဝိုင်သုံးခွက် ခိုက်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ထိုအချိန်ကျမှပင်
သည် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကာ သူ့မျက်လုံးများအတွင်း ရှိနေသော ဝံပု
တစ် ကောင်၏ လောဘရမ္မက်တက်နေသည့် အကြည့်သည် ကွယ်ပျောက်
သွားသည်။

တိယာအစ်ဂ်နေစီယာကတော့ သူ့ဝိုင်အိုးကို လမ်းဆုံးပြီဟု သဘော
ထားလိုက်သည်။ သူသည် ကောင်ကြီးဂျိုးနှင့် အတူထိုင်ကာ ဝိုင်ကို ဖြည်းဖြည်း
ပုန် သောက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲသို့ လေးခွက်မြောက် ဝိုင်ခွက်
ပျက်သွားသောအခါ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် စိတ်လက် ကြည်လင်လာသည်။

“တော်ရဲလီးဆိုင်က ဝိုင် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်” ဟု သူက စကား
သည်။

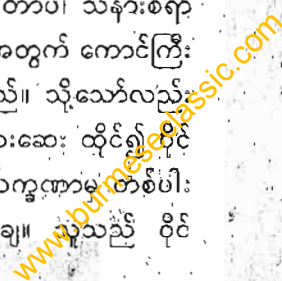
“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း အိတ်လီအမျိုးသမီး တစ်ယောက်
ကရတာ” သူ့ခွက်ထဲ ဝိုင်ထည့်ရင်းမှ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက အဖြေပေး
သည်။

မိုးချုပ်သွားပြီ။ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက ရေနံဆီ မီးအိမ်ကို ထွန်းကာ
ဖိုထဲသို့ ထင်းများ ထပ်ထည့်သည်။ ဝိုင်သောက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး
ရှိမှ ဖြစ်မည်ဟု သူ့တွေးသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့်
ကြီးမား ထွားကျိုင်းလွန်းသော ကောင်ကြီးဂျိုးပေါ်မှ မခွာနိုင်။ စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်၍ အကဲခတ်လျက် ရှိသည်။ အကဲခတ် နေဆဲမှာပင် သူ့ရင်ထဲတွင်
စနဲ၊ နွေးခနဲ ဖြစ်လာလျက် ရှိလေသည်။

“ရှင် မိုးရွာကြီးထဲမှာ အလုပ်လုပ် နေရတာကိုး၊ သနားစရာပဲ” ဟု
သူက ပြောသည်။ “ရှင် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ပြီး လှန်းထားလိုက်ပါလား”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် လိမ်ညှာပြီး ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ တစ်ဖက်
ကားကို လိမ်ဖို့အတွက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် စဉ်းစားစိတ်ကူး တတ်သူလည်း
မဟုတ်ပေ။ အခုလည်း တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ၏ မေးခွန်းကို အမှန်အတိုင်း
ပြောသည်။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပင်လယ်ကမ်းစပ်က လှေတစ်စင်းအောက်
က တစ်နေ့လုံး ဝင်အိပ်နေတာပါ”

“ဒါပေမယ့် ရှင် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေနဲ့ ရွဲနေတာပဲ၊ သနားစရာ
ပါလား” ဟု ပြောသည်။ သူ ဖော်ပြလိုက်သည့် ကြင်နာမှုအတွက် ကောင်ကြီး
မျက်လုံးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုသော တုံ့ပြန်မှု ရှိ မရှိ စူးစမ်းနေသည်။ သို့သော်လည်း
ကောင်ကြီးဂျိုး၏ မျက်နှာသည် သူ့ မိုးစိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ ဝိုင်
သောက်နေရသဖြင့် ကျေနပ်သာယာမှု ရှိနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာမတစ်ပါး
မျှ မည်သည့် ထူးခြားချက်ကိုမှ ဖော်ပြခြင်း မရှိချေ။ သူသည် ဝိုင်

ထပ်ထည့်ပေးရန် ဖန်ခွက်ကို ထိုးပေးသည်။ တစ်နေ့လုံး ဘာမှ မစားရသကဲ့သို့ အာနှင့်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေရာ သူ သောက်သမျှဝိုင်သည် အပြုလျက် ရှိလေပြီ။

တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက စောစောက ပြဿနာကို ပြန်ကောက်သောအခါ “ကုတ်အင်္ကျီ အစိုကြီးနဲ့ အခုလို ထိုင်နေတာ မကောင်းဘူး၊ အအေးဖျားလိမ့်မယ်၊ ကဲ လာ၊ ကုတ်အင်္ကျီကို ကျွန်မပါ ကျပြီး ချွတ်ပေးမယ်”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သူ့ဖင်ကို ကုလားထိုင်တွင် သမိုနှင့် စွဲထားသည့် နယ် ကျောက်ချ၍ ထိုင်နေသည်။ “ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ပြောကာ ထိုင်ရာမှ မထ။

တိယာအစ်ဂ်နေစီယာသည် သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်နောက်ထပ် ထပ်ထည့်သည်။ မီးဖိုမှ မီးတောက်များသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ကျနေသည့် မိုးပေါ်သံများနှင့် စည်းချက်ကျကျ ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုသော အမူအရာ လုံးဝမပြု။ ကျေးသိမ်မွေ့သည့် လက္ခဏာကိုလည်း မပြ။ သူ့အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်လုံး သူ့အနီး၌ ရှိနေသည်ဟူ၍လည်း အသိအမှတ် ပြုပုံမရ။ ဝိုင်ကိုသာ အငမ်းသောက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မီးဖိုကို ငေးကြည့်ပြီး ပြီးသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အကျအနထိုင်ကာ ခူးတနုနုနုနုလုပ်လျက် ရှိ၏။

ဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်းများသည် တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ၏ ရင်ထဲတွင် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ “ဒီအကောင် စကားဟု တွေးသည်။ “အလွန် ညစ်ပတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်ပါလား၊ မိုးရွာလျှောက်သွားနေတဲ့ နွားမတစ်ကောင်ကို အိမ်ထဲ သွင်းထားတာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်၊ တခြား လူတစ်ယောက်သာဆိုရင် ပျူပျူငှာငှာနဲ့ စကားပြောတာလေး ပြောမှာ”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သူ့ဖန်ခွက်ကို တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ ဘက်ထိုးပေးပြန်သည်။

တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက နောက်တစ်ကြိမ် အရဲစွန့်၍ ကြီးစားကြပြန်သည်။ “အခုလို လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတဲ့ အိမ်မျိုးမှာ အမီးတွေ သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေတုန်း နေရရင် ပျော်စရာကို ရနိုင်တယ်”

ပြောသည်။ “မီးကလဲ ရွာ၊ မီးဖိုကလဲ အခုလို တထိန်ထိန် တညီးညီး လောင်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ ကောင်းတယ်၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တဲ့စိတ် ပေါ်မလာဘူးလားဟင်”

“ပေါ်တာပေါ့” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက ဖြေသည်။

“မီးရောင်က ရှင့် မျက်လုံးတွေကို သိပ် ထိုးနေတယ် ထင်ပါရဲ့နော်” ဟု တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက ကြာမူပါပြီဖြင့် ပြောသည်။ “ကျွန်မ မှန်အိမ်မီးကို ဖြုတ်လိုက်ရမလား.. ဟင်”

“ဟာ ရပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက ပြန်ဖြေပြောသည်။ “တကယ်လို့ ရေနံဆီကုန်မှာ ကြောက်လို့ ငြိမ်းထားချင်ရင်တော့ မှုတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ခင်ဗျားသဘောပဲ”

တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက မှန်အိမ်ပြောင်း ထိပ်ဝမှ ငုံ့ကာ မီးကို မှုတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် အမှောင်ထက် လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ထိုနောက် သူသည် သူ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ယောက်ျားပိသော လှုပ်ရှားမှုကို မျှော်လင့်စောင့်စားသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးဆီမှ ကုလားထိုင်လှုပ်သံကိုတော့ ကြားနေရ၏။ မီးဖိုထဲမှ သေးငယ်သောမီးရောင်သည် တလှုပ်လှုပ်။ ကောင်ကြီးဂျိုးဆီမှ ကုလားထိုင် လှုပ်သံကို မကြားရတော့။ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာသည် ကောင်ကြီးဂျိုး သူ့ထံ ပြေးဝင်အလာကို အားတင်း၍ မော့စားနေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာ။

“ရှင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း” ဟု တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက ပြောသည်။ “ရှင်အနေနဲ့ မီးတွေ လေတွေထဲမှာ အကာအရံမရှိတဲ့ တဲတစ်လုံးထဲ ရောက်နေရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ စောစောက ရှင်ပြောသလို လှေတစ်စင်းအောက်က ဝှန်အေးတဲ့ သဲပြင်ပေါ် အိပ်နေတယ်ဆိုပါတော့ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ အခု ကြည့်စမ်း၊ ရှင် အဲသလိုနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာ အကျအန ဖိန်နဲ့ထိုင်ပြီးနေရတာ၊ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အပေါ်လှုပ်ပြီး ဝိုင်သောက်နေရတာ”

ကောင်ကြီးဂျိုးထံမှ အဖြေမရ၊ သူ့အသံကိုလည်း မကြားရ၊ သူ့မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ရ၊ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာသည် သူ့ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို ဖော်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ကော်နဲလီယားရစ်က ပြောဖူးတယ်၊ သူမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဟာ မိုးမိလို့ သူ့ဆီ ဝင်ခိုဖူးတယ်တဲ့၊ သူက ဂရုတစိုက် ပြုစုလိုက်ရင် အလှူရင်းနှီးတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲတဲ့”

ကောင်ကြီးဂျိုးဘက်မှ အာဝတ္ထုတစ်ခု လွတ်ကျသံ ထွက်လာသည် ဖန်ခွက် လွတ်ကျသွားပြီဟု သူ သိလိုက်၏။ လွတ်ကျသံ ကြားရသော်လည်း လူ၏ လှုပ်ရှားမှု လူးလွန်သံကိုတော့ မကြားရ။ “နေမကောင်းလို့ များလာတာဟု သူ တွေးသည်။ “သတိလစ်ချင် လစ်နေမှာ” သူသည် ထိုင်နေရာမှ ခုတ်ထလိုက်ပြီး မီးခြစ်ကို ကဗျာကယာ ခြစ်ကာ မှန်အိမ်ကို ထွန်းသည်။ နောက် သူဇဉ်သည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် အသေကောင် တစ်ကောင်သဖွယ် အိပ်မောကလျက် ရှိ၏။ သူ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို သူ့ရှေ့ တည့်တည့်တွင် စန့်စန့်ကြီး ချထားသည်။ သူ့ခေါင်းသည် နောက်သို့ လန်လျက် ပါးစပ်ကတော့ ဖောင်းလောင်း၊ သူ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် အလွန်ကျယ်လောင် စူးရှသော ဟောက်သံသည် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာနေသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် မအိပ်ဘဲ နေနိုင်သူ မဟုတ်။

တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ၏ ရက်အင်ဒီးယန်းသွေးသည် ဆူပွက် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဒေါသပြင်းစွာ ထွက်နေသော်လည်း အော်ဟစ်ခြင်း မပြု။ သူသည် သူ့ ထင်းပုံရိရာသို့ သွားသည်။ ထင်းစည်းထဲမှ တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဆ၊ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ထင်းချောင်းကို ပြန်ချပြီး နောက်တစ်ချောင်း ထပ်ယူသည်။ ဆ၊ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်ကြီးဂျိုးထံသို့ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်သွားပြီး တအားလွှဲရိုက်သည်။ ပထမတစ်ချက်သည် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ပခုံးကို ရိုက်မိသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လွင့်စဉ် ကျသွားသည်။

“ဝက်ကြီး” ဟု တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ “လူယုတ်မာကောင်၊ နင့်ဘာသာနှင့် ရွံ့ထဲ ရေထဲမှာပဲ ပြန်နေ”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ပတ်လည်သွားသွားမှ ဒုတိယရိုက်ချက်သည် ဖင်ကို ရိုက်မိသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးမှာ ထိုအခါမှာပင် နိုးသည်။

“ဟ- ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်သည်။ “ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ နင့်ကိုပြမယ်” ဟု တိယာအစ်ဂ်နေစီယာက အော်သည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပြီး ကောင်ကြီးဂျိုးထံ ပြန်ပြေးလာကာ ထင်းချောင်းဖြင့် မရပ်မနား ရိုက်သည်။ ထင်းချောင်းသည် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ကျောပြင်၊ ပခုံးနှင့် ခေါင်းကို ထိသည်။ သူသည် သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသည်။

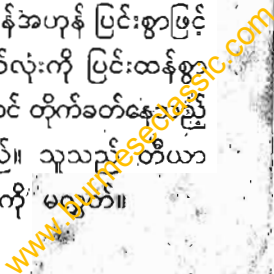
“မလုပ်ပါနဲ့ ဗျ၊ မလုပ်ပါနဲ့” ဟုလည်း အော်သည်။ “ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ပဆုပ်ပနီကောင် လိုက်၍တုတ်ခြင်း ခံရသူ တစ်ယောက်သဖွယ် ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးသည်။ ရွံ့ဗွက်များဖြင့် ပြည့်နေသော လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ၏ ဒေါသမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။ သူသည် လမ်းမပေါ်ထိ ပြေးလိုက်ဆဲ၊ လက်ထဲမှ ထင်းချောင်းဖြင့် ရိုက်နေဆဲ။

“ဟေး ဟေး တော်တော့လေဗျာ၊ မလုပ်နဲ့တော့လေ” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက အော်ကာ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ တိယာအစ်ဂ်နေစီယာသည် ကောင်ကြီးဂျိုး လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် ပြင်းထန်စွာ ရုန်းသည်။

“ဟဲ့ ဝက်.... ဟဲ့ နွား”

လွတ်ပေးလိုက်လျှင် ဆက်၍ အရိုက်ခံရဦးမည်ကို သိနေသော ကောင်ကြီးဂျိုးသည် တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ထိုကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုချုပ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည့် တဒဂ်အတွင်းမှာပင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ကောင်ကြီးဂျိုးထံ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သူ ဦးခေါင်းထဲတွင် မြည်ဟည်းလျက်ရှိသည်။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ဖီးဆင်းလာသော ရေစီးကြောင်းကြီးသဖွယ် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပြင်းထန်စွာ ဝင်တိုက်သည်။ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းဆန်သွားအောင် တိုက်ခတ်နေသည့် လေမုန်တိုင်းသဖွယ် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်ခါပစ်သည်။ သူသည် တိယာအစ်ဂ်နေစီယာ ဒေါသပြေသွားသည်အထိ လက်နှစ်ဖက်ကို မလှုပ်။

၁၂

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများက ပင်လယ်ဓားပြအား သူ့အိမ်ရှာန်ကို
စောင့်ထိန်းနိုင်ရန် ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြခြင်း၊ ပင်လယ်ဓားပြ၏ ခွေးများသည်
ကောင်းမြတ်သော အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုကို မြင်ကြခြင်း

နေ့စဉ် မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ပင်လယ်ဓားပြသည် သူ့လက်တွန်းလှည်း အလွတ်
ကို တွန်း၍ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ကာ ဒင်နီ၏ခြံတွင်းသို့ ဝင်သည်။ လက်
တွန်းလှည်းကို ခြံဝင်းတိုင်၌ မှီ၍ထောင်ကာ ဂုန်နီအိတ်ဟောင်းနှင့် အုပ်သည်။
ထို့နောက် သူ့ရဲတင်းကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်သည်။ ပုဆိန်ကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်
ထားလျှင် ရဲတင်းသွားများကို ပို၍ထက်စေသည်ဟု လူအများက ပြောကြ၍
ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး သူ့လည်ပင်း၌ ကြိုးနှင့်
ဆွဲထားသော ရှုံ့ကြိုးနှင့်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ ထင်းရောင်း၍ရသော ငွေ နှစ်ဆယ့်
ငါးဆင့်ပြားကို ထုတ်၍ ဒင်နီလက်သို့ ပေးအပ်သည်။ ထိုအခါ ဒင်နီက
ပင်လယ်ဓားပြနှင့် သူ့ သူငယ်ချင်းများကိုခေါ်၍ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သည်။ သူ
ခေါင်းအုံးအောက်မှ ငွေအိတ်ကို ဖွင့်၍ နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်ပြားကို ထည့်သည်။
ဤလုပ်ငန်းစဉ်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နိစ္စရူဝ လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ဤ
လုပ်ငန်းကို မှန်မှန် လုပ်လာခဲ့သည့် အချိန်ကာလသည် ကြာမြင့်လာခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလ ကြာလာသည်နှင့် အမျှ ငွေအိတ်သည် အချင်းချင်း
ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ဖော်ပြသည့် အထိမ်းအမှတ် လက္ခဏာ တစ်ခုရပ်သဖွယ်
ဖြစ်လာသည်။ အချင်းချင်း ယုံကြည်မှု စိတ်ချမှန်၏ သင်္ကေတတစ်ခု ဖြစ်လာ
သည်။ သူတို့အားလုံး ထိုငွေကို အကြောင်းပြု၍ ဂုဏ်ယူကြသည်။ သူတို့အဖေ
ဖြင့် ထိုငွေအပေါ်တွင် လောဘစိတ် မထား၊ စွဲတံကို သန့်ရှင်းစွာထားနိုင်

ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ် လက္ခဏာအတွက်
သူတို့ကိုယ် သူတို့ လေးစားခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ချ
ရသည်ဟူသော လက္ခဏာသည် အလွန်ကောင်းမြတ်သော အရည်အသွေး
တစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ ယူဆကြသည်။ ဤငွေနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့
စိတ်ထဲတွင် ရကောင်းစေဟူသော စိတ်မျိုး မထားသည့်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဤ
ငွေကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်မှာလည်း ကြာသွားပြီ။ တစ်ချိန်
သောအခါကမူ ဤငွေနှင့် ဝယ်လျှင် ပိုင်မည်မျှရမည်ကို ချင့်တွက်ခန့်မှန်းပြီး
ရယူလိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ထိုငွေကို မသုံးသင့်
မသုံးထိုက်ဟူသော အခြေခံ သဘောတရားကို နားလည်သည့် အချိန်မှစ၍
ထိုငွေအပေါ်တွင် တွယ်တာခြင်း မရှိခဲ့တော့ပေ။ တကယ်တော့ ဤငွေထုပ်သည်
ရွှေပယောင်းတိုင် စင်တစ်ခု ဝယ်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုရွှေပယောင်းတိုင် စင်ကို
ပိုင်ဆိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူတော်စင် စိန့်ဖရန်စစ် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဤ
ငွေထုပ်အပေါ်၌ ပြစ်မှား၍ မဖြစ်ဟု သူတို့အားလုံးက ခံယူကြလေသည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် သတင်းတစ်ခု ရောက်လာသည်။ ပင်လယ်ကမ်း
ခြေ တစ်နေရာ၌ ချထားသော ကမ်းစောင့်တပ်ဖွဲ့ သင်္ဘောကလေးသည်
ကာမဲလ်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားပြီဟူသော သတင်းဖြစ်၏။ ထိုသတင်းရချိန်
တွင် ကောင်ကြီးဂျိုးမှာ သူ့ကိစ္စနှင့်သူ အဝေးသို့ ရောက်နေခိုက် ဖြစ်သည်။
ဒင်နီ၊ ပက်ဘလို၊ ပီလွန်၊ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၊ ပင်လယ်ဓားပြနှင့် သူ့ခွေး
များသည် ကမ်းစောင့်တပ်ဖွဲ့ စခန်းချသွားခဲ့သည့် နေရာသို့ တပျော်တပါး
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကမ်းစောင့်တပ်ဖွဲ့ နေရာ ပြောင်းသွားသည့်အခါ
နေရာဟောင်းတွင် သူတို့အတွက် အသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းအဟောင်း အတို
အထွားများ ကျန်နေခဲ့တတ်၏။ ယင်းပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ ကောက်ယူရသည့်
အလုပ်မှာ သူတို့အဖို့ အလွန် ပျော်စရာကောင်းသည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။
သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ဟိုဘက်ပြေးလိုက် သည်ဘက်
ပြေးလိုက်နှင့် တစ်ညလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ လူသုံးပစ္စည်း အတိုအထွား
တောက်တိုမယ်ရများ၊ ငါးပေါင်ဝင် ထောပတ်တစ်ဘူး၊ အသားနှင့် သူ့သား
စည်သွတ်ဘူးများ၊ ဂျက်ကက်အင်္ကျီဟောင်း နှစ်ထည်၊ ရေစည်ပိုင်း တစ်လုံးနှင့်
မက်ရင်းဂန်း သေနတ်အပျက်ကြီး တစ်လက် စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း

၁၇၀ မောင်ထွန်းသူ

အမြောက်အမြားကို အစုလိုက် အပုံလိုက် ရကြသည်။ နံနက်လင်းသောအခါ သူတို့ ကောက်ယူရရှိသည့်ပစ္စည်းပုံမှာ အတော်ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

သူတို့လူစု ပစ္စည်းအတိုအထွာများ ရှာဖွေကောက်ယူနေသမျှကို ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော လူတစ်စုတည်းမှ တစ်ဦးက သူတို့ပစ္စည်းအားလုံးကို ငါ ဒေါ်လာ ပေးသဖြင့် ချက်ချင်း ရောင်းပစ်လိုက်ကြသည်။ ဤပစ္စည်းများကို ခြောက်မိုင်မျှကွာဝေးသော တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်သို့ တောင်ကုန်းလမ်း အတိုင်း သယ်ယူသွားရမည် အလုပ်မှာ သူတို့အဖို့ မလွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူတို့နှင့် အတူ လိုက်လာပြီး ပစ္စည်း ကောက်နေရသဖြင့် ပင်လယ် ဓားပြသည် ထင်းခွေ ထင်းရောင်းပျက်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒင်နီက ပင်လယ် ဓားပြကို သူရနေကျ နှစ်ဆယ်ငါးဆင့်တစ်ပြား လုပ်ခအဖြစ် ပေးသည်။ ပင်လယ်ဓားပြက သူလည်ပင်း၌ ဆွဲထားသည့် ရှုံ့ကြိုးအိတ်လေးထဲသို့ ထည့်၍ သိမ်းဆည်းသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မောမောပန်းပန်း ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိကြသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း စိတ်ကတော့ ပျော်ရွှင် မြူးထူးနေကြသည်။ သူတို့သည် မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ စီတန်း၍ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ မွန်းလွဲနေလေပြီ။ ပင်လယ်ဓားပြက သူ လုပ်နေကျအတိုင်း လည်ပင်းမှ အိတ်၏ ရှုံ့ကြိုးကိုဖြေ၍ အထဲမှ နှစ်ဆယ် ငါးဆင့်စေ့ကို ထုတ်ကာ ဒင်နီ၏လက်သို့ အပ်သည်။ အားလုံး အိပ်မက် ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဒင်နီက သူ့လက်ကို သူ့ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးနှံ ကို သည်။ သူ့လက်သည် ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ဘာမှ ပါမလာ။ သူသည် ခေါင်းအုံးကို ဆွဲဖယ်ပစ်သည်။ မွေ့ရာကို လှန်ပစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့သူငယ်ချင်းများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျားနာတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများသဖွယ် ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ သူ့လက် တစ်ယောက်စီကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ လူတိုင်း၏ မျက်လုံး တွင် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်း ဖြစ် သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ” ဟု ဒင်နီက စကားစသည်။ ပင်လယ်ဓား

ကော ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုချလိုက်သည်။ ဒင်နီက ပင်လယ်ဓားပြ၏ ပန်းကို ဖက်ထားသည်။ “မငိုပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု ပြောသည်။ “မင်းငွေကို ပြန်ရမှာပါကွာ”

အားလုံး အခန်းထဲမှ ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ဒင်နီသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်းသွားပြီး အရှည် သုံးပေခန့်ရှိသော ထင်းရှူးသားကြီး တစ် ချောင်းကို ကောက်ကာ လွှဲလွှဲပြီး ရိုက်ကြည့်သည်။ ပက်ဘလိုက မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ သံစည်ကြီးများ ဖွင့်သည့် ဓားကောက် ကြီး ကိုင်လာသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် အိမ်အောက်မှ ပေါက်ချွန်းကြီး ကို ဆွဲထုတ်လာသည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် သူတို့ လုပ်ကိုင်နေပုံများကို နားမလည်သဖြင့် အလွန် စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့် နေသည်။ သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ကာ ပြန်ထိုင်ကြသည်။

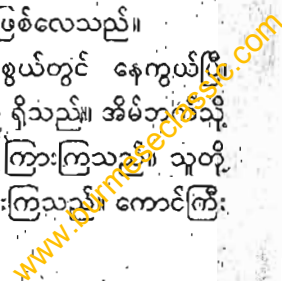
ပင်လယ်ဓားပြက တောင်ကုန်းအောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “သူလား” ဟု မေးသည်။

ဒင်နီက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အကြည့်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော သူ ကပ်ကိုယ်လုံးသည် တလှုပ်လှုပ်၊ ပေါက်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် မြွေတစ် ကောင်နှင့် တူသည်။

ပင်လယ်ဓားပြသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်းကာ သူ့ရံတင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး ယူလာသည်။

သူတို့သည် နာရီပေါင်းများစွာကြာမျှ ထိုင်နေကြသည်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှ မပြော၊ သွေးအေးအေးဖြင့် ထွက်နေသော ဒေါသရှိန်သည် တက်နေဆဲ။ အိမ်ထဲ၌ ရှိနေသည့် အခြေအနေသည် မီးစွဲနေသော စနက်တံ ကုန်၍ ဒိုင်းနမိုက် ထပေါက်လျှင် ကွဲအက် လွင့်စဉ်သွားရန် အသင့်ပြင်ထား သည့် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး၏ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းသည် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ တောင်စွယ်တွင် နေကွယ်ပြီး တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ အိမ်ဘေး၌ သို့ လျှောက်လာနေသည့် သူ့ခြေသံများကို သူတို့အားလုံး ကြားကြသည်။ သူတို့ လက်များသည် လက်နက်များကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ကောင်ကြီး

ဂျိုးသည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ဝိုင်
တစ်ဂါလန်ပုံးတစ်ပုံး ဆွဲလျက်။ သူ့မျက်လုံးများသည် သူငယ်ချင်း အားလုံး၏
မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများကတော့ သူ့ကို မြဲ
မကြည့်။ သူတို့နေရာတွင် မလုပ်မယုက် ထိုင်နေသည်။

“ဟယ်လို” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟယ်လို” ဟု ဒင်နီက တုံ့ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ထရပ်သည်။ သူသည်
ကောင်ကြီးဂျိုး၏ မျက်နှာကို မကြည့်။ အနီးသို့လည်း မလာ။ သူ့အား
ဖြတ်လျှောက်သွားမည့် ဟန်မျိုးဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ဘေးချင်း ယှဉ်မိသော
အခါ သူသည် လက်ထဲမှ ထင်းရှူးသားတုတ်ဖြင့် လွဲ၍ ရိုက်သည်။ ရိုက်
ချက်သည် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ နောက်စေ့ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ကောင်ကြီး
ဂျိုးသည် မိုင်းခနဲ လဲကျကာ သတိလစ်သွားလေသည်။

ဒင်နီက သူ့အိတ်ထဲမှ ကြိုးတစ်ချောင်းကိုယူကာ ကောင်ကြီးဂျိုး၏
လက်နှစ်ဖက်ကို ပူး၍ ချည်သည်။ “ရေပေးကွာ” ဟု သူ့လူများဘက် လှည့်၍
ပြောသည်။

ပက်ဘလိုက ရေတစ်ပုံး ဆွဲယူလာပြီး ကောင်ကြီးဂျိုး၏ မျက်နှာကို
တအားကုန် ဆောင့်၍ပက်လိုက်သည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ခေါင်းကိုမော့
ကာ ကြက်ဖတစ်ကောင် လည်တံဆန့်သလို သူ့လည်ပင်းကို ဆန့်လိုက်သည်။
သူသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ သူငယ်ချင်းများကို ငေးတိငေးကြော
ကြည့်နေသည်။ အားလုံးကတော့ သူ့ကို စကားမပြော။ ဒင်နီသည် လက်ထဲမှ
တုတ်ကို ဂေါက်ရိုက်သမားတစ်ဦး ဂေါက်တံဖြင့် ဂေါက်သီးရိုက်ရန် ဆွဲ
ဆွဲ ချိန်နေသည့်နယ် ဆွဲ ဆွဲ ချိန်နေသည်။ သူတုတ်သည် ကောင်ကြီး
ဂျိုး၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ထိုနောက် ကျန်လူစုက သွေးအေးအေးဖြူ
စနစ်တကျ ထုကြထောင်းကြ ရိုက်ကြနက်ကြသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ
ခြေထောက်များကို တာဝန်ဟူ၍ ဒင်နီက ပခုံးနှင့် ရင်ဘတ်ကို တာဝန်ဟူသည့်
ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဟိုလူးသည်လိမ့် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။
သူတို့သည် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို နဲ့နဲ့ စပ်စပ်ဖြစ်အောင် အကျွတ်
ချ၍ ရိုက်သည်။ ပင်လယ်ယှဉ်စားပြသည် သူ့ရဲတင်းကိုင်ကာ ဘာမှဝင်မလုပ်နိုင်
အသားပင် ရပ်ကြည့်နေရလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ခန္ဓာကိုယ် ရှေ့ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးကို
ဘာ ရအောင် ရိုက်နှက်ပြီးသော် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ပက်ဘလိုက ကောင်ကြီး
ဂျိုး၏ ဘေးတွင် ခူးထောက်၍ထိုင်ကာ လက်ထဲမှစားကောက်ကြီးဖြင့် ကောင်
ကြီး ဂျိုး၏ ဦးခေါင်းကို ကြိတ်၍ လှီးလိုက်တော့မည့် ပုံစံဖြင့် ချိန်ထားသည်။
ပီလွန်က ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး ထပ်၍ရိုက်ရန် တုတ်
ကို ကောက်ကိုင်သည်။

ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ကြောက်လန့်တကြား အော်သည်။ “အိမ်ရှေ့
တံခါးဘေးမှာ မြှုပ်ထားတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ငါ့ကို သနားကြပါကွာ၊
ပထမကြပါနဲ့။”

ဒင်နီနှင့် ပီလွန်တို့သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ မိနစ်အနည်း
ငယ်မျှ အတွင်း ငွေအိတ်ကို ဆွဲ၍ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ “ဒီအထဲက မင်း
ဘယ်လောက် ယူသုံးထားသလဲ” ဟု ဒင်နီက မေးသည်။ သူ့အသံတွင် ဒေါသ
ပပြေသေးသည့် အရိပ်အငွေ့ ပါနေဆဲ။

“လေးဒေါ်လာတည်းပါ၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့၊ လေးဒေါ်လာတည်း ယူ
သုံးရပါသေးတယ်၊ ငါ အလုပ်လုပ်ပြီး အဲဒီ လေးဒေါ်လာ ပြန်ထည့်ပါမယ်။”

ဒင်နီက ကောင်ကြီးဂျိုးကို လက်မောင်းမှ ဆွဲကိုင်ကာ အလျားမှောက်
ဖြစ်သွားအောင် လိုမ့်၍ တွန်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် အားလုံးက ကောင်ကြီး
ဂျိုး၏ ကျောပြင်ကို တစ်ယောက်တစ်ချက် ထိုးကြ ရိုက်ကြပြန်သည်။
အော်သံများသည် ပထမတွင် ကျယ်လောင် စူးရှသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း
တိမ်ဝင်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်သွားသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ဒုတိယ
အကြိမ် သတိလစ် သွားပြန်လေပြီ။ ထိုအခါကျမှပင် သူတို့သည် အရိုက်
ရပ်ကြသည်။ ထိုနောက် ပီလွန်က ကောင်ကြီးဂျိုး၏ အပြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီ
နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားအောင် ဆွဲဆုတ်လိုက်သည်။ ထုရိုက်ထားသဖြင့် ပျော့အိအိ
ဖြစ်နေသော ကျောပြင်သည် ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့လက်ထဲမှ စား
ကောက်အချွန်ဖြင့် ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသားတစ်ခု ခြစ်လိုက်သည်။
အရာတစ်လျှောက်မှ သွေးများ စိမ့်ထွက်လာသည်။ ပက်ဘလိုက အားလက်
တစ်ဆုပ် သွားယူပြီး ဓားနှင့် ခြစ်ထားသည့် အရာပေါ် လျှောက်၍သိပ်ပေး

သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီက သတိလစ်နေသော ကောင်ကြီးဂျိုး ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ့စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ခြုံပေးလိုက်လေသည်။

“အခုဆိုရင်တော့ ဒီကောင် မှတ်လောက်ပါပြီ၊ နောက်ဆိုရင် ရိုးသားဖြောင့်မှတ် သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

“ငါတို့ ငွေတွေကို ရေကြည့်ရင် ကောင်းမယ်” ဟု ပီလွန်က အကြံပေးသည်။ “ဒီငွေတွေ ရေတွက် မကြည့်တာလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား သူတို့သည် ကောင်ကြီးဂျိုးနှင့် ပါလာသည့် ဝိုင်အဖုံ့ကို ဖွင့်ကာ ပုလင်းပေါ်ပြောင်းထည့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့် သောက်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်း ခွမ်းနမ်းနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့နောက် သူတို့သည် နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်စေ့များကို ဆယ်စေ့စီပျံ့ ရေတွက်ကြသည်။ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ ရေပြန်သည်။ “ဟေ့ကောင် ပင်လယ်ဓားပြ” ဟု ဒင်နီက အလန့်တကြား ထအော်သည်။ “မင်းငွေက တစ်ထောင်ကျော်နေပြီဟ၊ ခုနစ်ဒေါ်လာတော့ ပိုနေသေးတယ်၊ မင်း သူတော်စင် စိန့်ဖရန်စစ် အတွက် ရွှေဖယောင်းတိုဝယ်လို့ ဖြစ်ပြီကွ”

ပင်လယ်ဓားပြသည် သူ့ခွေးများနှင့်အတူ သူ့နေရာသို့ သွားထိုင်သည်။ သူ့ခေါင်းကို သူ့ခွေးဖလက်၏ ကိုယ်ပေါ်တင်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးသည်။ သခင်ငိုသောအခါ သူ့ခွေးများသည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာကြသည်။ တချို့က သူ့နားရွက်များကို လျှာနှင့် ဝိုင်းလျက်ကြသည်။ တချို့က သူ့ခေါင်းကို နှာခေါင်းများဖြင့် ထိုးကြသည်။ ဖလက်ကတော့ သူ့သခင် ခေါ်ဝင်တင်ထားသဖြင့် ငြိမ်နေသည်။

ဒင်နီက ငွေအားလုံးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး ငွေအိတ်ကို သူ့ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ပြန်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သတိ ပြန်လည်လာလေပြီ။ သူ့ထည့်သည့်သံများ အဆက်မပြတ် ထွက်လာနေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုတော့ သူ့ကျောပြင်မှ ဒဏ်ရာများတွင် သိပ်ထားသည့် ဆားများက အစွမ်းပြုနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ သူ့လူတစ်ဖက်သားကို ကရုဏာမကင်း ဖြစ်တတ်

သော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ထသွားပြီး ကြီးပြေးပေးသည်။ ဝိုင်တစ်ခွက်ကိုပါ ပဲ့၍ပေးသည်။ “ငါတို့ ဘုရားသခင်တောင်မှ သူ့ရန်သူတွေအပေါ်မှာ သနားတဲ့ စိတ် ထားတယ်” ဟု ပြောကာ သူ့စိတ်သူ ဖြေသည်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ ထိုအပြုအမူကြောင့် ကျန်လူစုပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြသည်။ အားလုံး ကောင်ကြီးဂျိုး အနီး၌ ဝိုင်းထိုင်ကာ သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံကြသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးကို ဖွေချိပြီး ဒင်နီ၏ အိပ်ရာပေါ်တင်၍ ကျောပြင်မှ ဆားသိပ်ထားသော ဒဏ်ရာကို ရေဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးကြသည်။ ရေဝတ်ဖြင့် ခေါင်းကို အုပ်ပေးကြသည်။ ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်ပြည့်လျှင်အောင် ထည့်ပေးကြသည်။ သူတို့က သူ့ကို ထိလိုက်တိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားသဖြင့် ကောင်ကြီးဂျိုးထံမှ ညည်းသံ ထွက်လာတတ်သည်။ အခုလို ကြင်နာမှု ပြုကြပြန်တော့လည်း ကောင်ကြီးဂျိုးသည် နောင်တ ရချင်မှရပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်အချင်းချင်း၏ ပစ္စည်းကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ခိုးတော့မည်မဟုတ် ဟူ၍ကား ပြောနိုင်စရာ ရှိ၏။

ပင်လယ်ဓားပြ၏ စိတ်ချောက်ချားမှုသည် ပြေသွားပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ဝိုင်ကို အရသာခံ၍ သောက်နေရာမှ သူ့အတွက် အစီအစဉ် ချပေးနေသော ဒင်နီ၏ စကားများကို နားထောင်လျက် ရှိလေသည်။

“တကယ်လို့ ဒီငွေတွေကို မြို့ထဲယူသွားပြီး ဘဏ်မှာ အပ်မယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းရောင်းစက်ထဲက ငါတို့ ခိုးလာတဲ့ငွေလို့ ထင်ချင် ထင်ကြမှာ၊ အဲဒီတော့ ဒီငွေတွေကို ဘုန်းကြီး ရာမန်ဆီမှာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အပ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ဆီမှာ အပ်ထားလိုက်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ရွှေဖယောင်းတိုင် စင်ကို ဝယ်ပေးမှာပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မရစက်ချပေးမှာပေါ့၊ အဲဒီ အချိန်ကျတော့ ပင်လယ်ဓားပြက ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားတာပေါ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့မှာ လုပ်ဖြစ်အောင် ဘုန်းကြီး ရာမန်က စီစဉ် ပေးချင်ပေးမှာပါ”

ပီလွန်က အလွန် စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပင်လယ်ဓားပြ၏ ညည်းပတ်ပေရေ စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်များကို ကြည့်သည်။ “မင်းစုထားတဲ့ ငွေထဲက ပိုနေတဲ့ အစွန်းထွက် ခုနစ်ဒေါ်လာကို ယူပြီး မနက်ဖြန်ကျ အဝတ်

အစားအသစ်တော့ ဝယ်မှဖြစ်မယ်။ သာမန်အချိန်မှာ မင်းကိုယ်ပေါ်က အဝတ်
တွေနဲ့ သွားလို့လာလို့ရပေမယ့် အခုလိုပွဲကျတော့ သွားလို့မသင့်ဘူး။ ဒီလို
အခါမျိုးမှာ မြောင်းပုပ်ထဲက ကြွက်စုတ်လိုသွားရင် မင်းရောတို့ပါ သိက္ခာကျ
မယ်ကွ”

“ကျုပ် မနက်ဖြန်ကျတော့ သွားဝယ်ပါမယ်” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက
ကတိပေးသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပင်လယ်ဓားပြသည် သူပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း
မွန်ထရေမြို့ထဲသို့ သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှ ကောင်းခိုးရာရာများကို သတိနှင့်
ကြည့်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ဈေးဆစ်ပြီးမှဝယ်သည်။ သူ ပြန်လာသည့်အခါ အစိမ်း
နှင့်အပြာ ရောထားသည့် လည်စည်း ဝိုင်းလက်ကိုင်ပေါ် တစ်ထည်နှင့် မှန်စများကို
ရောင်စုံကျောက်တုများလုပ်၍ စီခြယ်ထားသော ခါးပတ်ကြီး တစ်ခုပါလာသည်။
ဝယ်လာသော ပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီး သူ သူငယ်ချင်းများက တအံ့တဩ
ချီးမွမ်းကြသည်။

“ဒါတွေ ဝယ်လာတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဝတ်အစားကျတော့
မင်းက ဘာဝတ်မှာလဲ” ဟု ဒင်နီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် မေးသည်။ “မယ်
ခြေထောက်က ရောင်နေတဲ့အနာ သက်သာအောင်ဆိုပြီး ဖောက်ထားတဲ့ ဖိနပ်
အပေါက်က ခြေချောင်းပွေ့ ထွက်နေပြီ၊ ဖိနပ်ကလဲ မဟန်တော့ဘူး၊ အပေါ်
ဝတ် အင်္ကျီကလဲ စုတ်ပြတ်နေတာပဲ၊ ဦးထုပ်လဲမရှိဘူး၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ထူးပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ အဝတ်အစားတွေ ငှားလိုက်တာပေါ့” ဟု ဂျီ
ဆပ်စ်မေရီယာကဝင်ပြောသည်။ “ငါ့ဆီက ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ စွပ်ကျယ်
တစ်ထည်ရမယ်။ ပီလွန်ဆီမှာ သူ့ အဖေက ပေးခဲ့တဲ့ ဦးထုပ်ကောင်းကောင်း
တစ်လုံးရှိတယ်။ ဒီမှာ ဒင်နီ၊ မင်းမှာ ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊
ဟိုအကောင် ကောင်ကြီးဂျိုးဆီမှာ အပြာရောင် ဘောင်းဘီတွေ ရှိနေတာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါတို့အဝတ်တွေ သူ့ကို ငှားလိုက်ရင် ငါတို့မှာ ဝတ်စရာ မကျန်တော့ဘူး
ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိုက်နိုင်တော့မှာလဲ” ဟု ပီလွန်က ညည်းညည်းပြော
ပြောသည်။

“ရွှေဖယောင်းတိုင်စင် လှူမှာက ငါတို့မှ မဟုတ်ဘဲကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်

မေရီယာက ပြောသည်။ “ဘုန်းကြီး ရာမွန်ကလည်း ငါတို့ ဘယ်လိုပဲ ဝတ်
လာလာ ဘာမှပြောမယ် မထင်ပါဘူး”

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့သည် ပင်လယ်ဓားပြ၏ ငွေထုပ်ကို
ဝန်းရံ စောင့်ရှောက်ကာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အိမ်သို့ သွားပို့ကြသည်။ ဘုန်းတော်
ကြီးက ပင်လယ်ဓားပြ ပြောပြသည့် နေမကောင်း ဖြစ်ခဲ့သော ခွေးအကြောင်း
ကို နားထောင်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကြင်နာမှုကို ဖော်ပြလျက်
ရှိသည်။ “... အဲဒီနောက်မှာကော့ ခွေးရဲ့ နှာခေါင်းဟာ ခြောက်လာတယ်၊
သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ပင်လယ်ရေထဲက ဆယ်လိုရတဲ့ ပုလင်းအရောင်လို
ဖြစ်လာတယ်။ ညည်းတလည်း အဆက်မပြတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်ထဲက နာနေလို့
အဲသလို ဖြစ်တာ” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ပဲ တပည့်တော်က
သူတော်စင် စိန့်ဖရန်စစ်ဆီမှာ ဒီခွေး နေကောင်းသွားရင် ရွှေဖယောင်းတိုင်
စင်တစ်ခု လှူပါမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ အရှင် စိန့်ဖရန်
စစ်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ တပည့်တော် ဆုတောင်းပြီး မကြာခင်
မှာပဲ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ပြတော့တာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တပည့်တော်
ခွေးက အမြီးကို သုံးကြိမ်တိတိ နှန်ပြတယ်။ အဲသလိုလည်း ပြုပြီးရော တစ်ခါ
တည်း နေကောင်းသွားတာပဲ၊ ဒါဟာ သူတော်စင်စိန့်ဖရန်စစ်ကပြတဲ့ တန်ခိုး
ဣဒ္ဓိပါဒ်ပါပဲ၊ တပည့်တော် ထင်တာမှန်တယ် မဟုတ်လား”

ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “မှန်ပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြော
သည်။ “အဲဒါဟာ သူတော်စင် အရှင်စိန့်ဖရန်စစ်က ပြတဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ်ပါ
ပဲ၊ ငါ မင်းအတွက် ရွှေဖယောင်းတိုင်စင် ဝယ်ပေးပါမယ်” ပင်လယ်ဓားပြက
ဘုန်းတော်ကြီးစကားကို ကြားရသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာသည်။ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရုံဖြင့် သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထံမှ အဖြေ ရဖို့ဆိုသည်
မှာ အလွန်မလွယ်သည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဤသတင်းကို တစ်ဆင့်စကား
တစ်ဆင့်ကြား၍ လူများမှာသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါမူ သူသည် တော်တီလာဖလက်
ရပ်ကွက်တွင် အမြင်ဆုံးသော နေရာသို့ ရောက်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ အခုပဲကြည့်
သူမိတ်ဆွေများက သူ့ကိုကြည့်ပုံမှာ စောစောကထက် တလေးတစား ရှိလာသည်။
ယခင်တုန်းကတော့ သူ့ကို သူတို့လောက် ဉာဏ်မကောင်းဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။
သို့သော်လည်း အခုကျတော့ သူတွင်ရှိနေသည့် နည်းပါးသော ဉာဏ်ရည်

ဉာဏ်သွေးတွင် ကောင်းကင်ဘုံမှ သူတော် စင်များ၏ တန်ခိုး လာရောက် ပေါင်းစပ်လျက်ရှိကြောင်းကို သူတို့ ဒိဋ္ဌဓမ္မ မြင်တွေ့ သွားကြရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် ဒင်နီ၏အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ခွေးအုပ်သည် သူတို့ နောက်မှ တကောက်ကောက်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် တစ်လမ်းလုံး သူ့အမြဲ သူ ကျေနပ်ကာ ပီတိဖြစ်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်၏ ချမ်းသာ တည်းဟူသော ပီတိလှိုင်းသည် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လျက် ရှိ၏။ ပီဆာနိုး တစ်စုမှာလည်း ပင်လယ်ဓားပြ၏ ငွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိကြသည်။ သူတို့ပြုခဲ့သည့် ဤကောင်းမှုအတွက် ကုသိုလ်စိတ် ပွားကြသည်။ ပီလွန်သည် ဤငွေကို ခိုးယူဖို့ ပထမဆုံး ကြံစည် ခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မခိုးဖြစ်ခဲ့ပေ။ အခုကျတော့လည်း ယင်းကဲ့သို့ မခိုးဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် သူ့စိတ်မှာ များစွာသက်သာရာရခဲ့၏။

ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ကောက်ယူခဲ့သော တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းအဟောင်း အမြင်းများ ရောင်းခဲ့သည့် ငွေငါးဒေါ်လာသည် ဒင်နီ၏ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ရှိနေသေးသည်။ အခုလိုအချိန်တွင် ထိုငွေကို ဘယ်လိုသုံးလျှင် သင့်မည်ကို ဒင်နီ ကောင်းစွာသိသည်။ သူသည် ပီလွန်ကို ခေါ်၍ ဈေးသိုသွားကာ အသားဟင်း ခုနှစ်ပေါင်၊ ကြက်သွန်နီ တစ်အိတ်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် သကြားမုန့်များ ဝယ်သည်။ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့ တော်ရဲလီးဆိုင်သို့ သွားကာ ဝိုင်နှစ်ဂါလံ ဝယ်သည်။ ဟိုတုန်းကလို အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ဝိုင်ကို သောက် လာခြင်း မပြု။

ထိုညတွင် မီးဖိုမီးကို တထိန်ထိန် တညီးညီး တောက်လောင်စွာ အောင် ဖိုထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင် ထွန်းထားသည်။ သူငယ်ချင်း တစ်စုသည် အစားအစာကို အလှုပ်ပယ် စားကြသည်။ ပင်လယ် ဓားပြကို ဂုဏ်ပြုသည့် ပါတီပွဲ တစ်ခုပေတည်း။ ပင်လယ်ဓားပြသည် ဤ ပါတီပွဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်သိက္ခာတက်အောင် ပြုမူနေထိုင်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဣစ္စ ရာရနေနိုင်ရန် ကြိုးစား၍ မရ ဖြစ်နေသည်။ ပြုံးစရာ အကြောင်းထူး မရှိပါ။ လျက် တဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည်။

အစားအစာများကို အဝအပြဲ စားပြီးသောအခါ သူတို့အားလုံး ဝိုင်ထိုင်ကာ ဝိုင်အရသာ ခံကြသည်။ သူတို့က ပင်လယ်ဓားပြကို 'တို့များရဲ့ သူငယ်ချင်း' ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်သည်။ “အဲဒါ ဖြစ်တုန်းက မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရသလဲ၊ ဟိုဟာကွာ၊ မင်းက ရှေ့ဖယောင်းတိုင် လှူမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တော့ မင်းခွေး နေကောင်းလာတယ်လေ၊ အဲဒီ ဟုန်းက မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိခဲ့သလဲ၊ အတိတ်နိမိတ် ပြတာကိုကော မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့သေးလား။”

ပင်လယ်ဓားပြက ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို သတိပြန်ရလာအောင် အားထုတ်သည်။ “ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူး၊ ဘာမှလည်း မမြင်ခဲ့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ အတိတ်နိမိတ်တော့ နည်းနည်းပါးပါး မြင်ခဲ့ရသလား၊ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ် သူတော်စင် စိန့်ဖရန့်စစ်ကို လေထဲမှာ မြင်ခဲ့မိတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ သူ့တကိုယ်လုံး နေမင်းကြီးလို လင်းလက်နေတယ်”

“မင်းကလဲကွာ၊ သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူးလား” ဟု ပီလွန်က ဝင် ထောက်သည်။

“မှတ်မိသလိုလိုတော့ ရှိပါတယ်၊ ဆန်ဖရန့်စစ်က ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ပြုံးပြတယ်၊ အဲဒါပဲ၊ နောက်တော့ ဘာမှမပြတော့ဘူး၊ သူပြောသွားတာက အို အလွန်ညစ်ပတ် ပေရေနေသောလူသား ခွေးတွေကို သနားပါတဲ့”

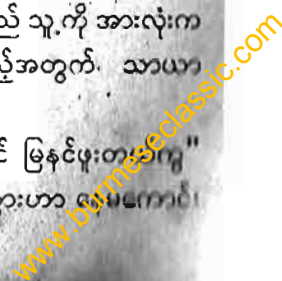
“သူက မင်းကို အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ရသလားကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲသလိုပဲ ပြောသွားတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ အဲသလို မပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လိမ်ပြောရင် သူတော်စင် ဘယ်ဟုတ်တော့မှာလဲဗျာ”

“အကုန်လုံးကို မင်း မှတ်မိမယ် မထင်ပါဘူးကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

“အင်းပေါ့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပဲ” ပင်လယ်ဓားပြသည် သူ့ကို အားလုံးက ဝိုင်၍ မျက်နှာသာပေးပြီး အရေးတယူ ပြုနေကြသည့်အတွက် သာယာ ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ယစ်မူးလျက် ရှိလေသည်။

“ငါ့အဘွားကတော့ မယ်တော် မာရီယာကိုတောင် မြန်မူးတီးခါကျ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “အဲဒီတုန်းက အဘွားဟာ ငါ့အဖေကောင်၊

ဖြစ်နေတယ်၊ သေခါနီးဆဲဆဲပေါ့။ အဘွားအော်ပြောနေတဲ့ စကားတွေ ငါ့ကိုယ်တိုင် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရတာ၊ အို ငါ မယ်တော်မာရီယာ မြင်နေရတယ်။ အို မယ်တော် မေရီလို ပြောနေတာကွ”

“ဒါတွေက တချို့ လူတွေသာ မြင်ရတာကွ” ဟု ဒင်နီက ပြောသလို “ငါ့အဖေဟာ သိပ်ပြီ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သူတော်စင်တွေကို တစ်ခါတစ်ရံ မြင်ရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျတော်မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မြင်နေရတယ်၊ ဒါမျိုးက အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မြင်ဖို့ အချိန်မှာ သူ့စိတ်ဟာ ကောင်းသလား ဆိုးသလားဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ တွဲနေတယ်၊ မင်း တခြား အတိတ်နိမိတ်တွေကော မြင်ဖူးသေးသလား ပင်လယ်ဓားပြ”

“ဟင့်အင်း” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက ဖြေသည်။ “နောက်ထပ် ပြီးတွေ့ရမှာလည်း ကျုပ် ကြောက်ပါတယ်ဗျာ”

သူတို့ပါတီပွဲကလေးသည် သိမ်မွေ့ညင်သာစွာဖြင့် စခန်းသွားလေ့ရှိသည်။ ထိုညအဖို့ အိမ်ထဲတွင် သူတို့သာလျှင် ရှိကြသည် မဟုတ်။ နံရံများ၊ ပြတင်းပေါက်များနှင့် ခေါင်မိုးထက်မှ သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်များ မျက်လုံးများသည် သူတို့ကို ကြည့်နေကြသည်ဟု စိတ်ထဲက ခံစားနေရသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် မင်းရဲ့ ရွှေဖယောင်းတိုင်စင်ဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ရောက်နေတော့မယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “မင်းတို့ကို တို့အဝတ်စားလှိုက်ရမှာဆိုတော့ ငါတို့ လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကတော့ မင်းနာမည်ကို ထုတ်ပြီး ပြောချင်မှ ပြောမှာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလူဖယောင်းတိုင်စင် အကြောင်းကိုတော့ မပြောဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတွေပြောတယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်လာခဲ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ကို ပြန်ပြောမဟုတ်ဘူးလား”

ထို့နောက် ပီလွန်၏ မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်သွားသည်။ “သူ့ချင်းကလေးရေ၊ ကနေတော့ ဘုန်းကြီးရာမ္မန်ရဲ့ အိမ်ထဲမှာ မင်းရွှေဖယောင်းပြည့်သွားတာပဲ၊ ကနေတစ်နေ့ အဖို့တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ သွားရင်တော့ မင်းရွှေတွေ ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ပေဘူး ထင်တာပဲ”

“ကျွန်းကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်တာကတော့ မသင့်လျော်ဘူးကွ၊ ရွှေတွေကို မိမိမှာပဲ ထားခဲ့ပါကွာ”

ပင်လယ်ဓားပြသည် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရသည်။ “ကျုပ်ရွှေတွေကလဲ မိမိကိုင်ချင်ကြမှာပဲ၊ ကျုပ်သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထားခဲ့ရမှာလဲ၊ ဘယ်မှာ ထားခဲ့ရမှာလဲ”

“ဒါမျိုးကျတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိန်းမှပေါ့၊ ပင်လယ်ဓားပြရယ်၊ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကောင်းမှု ပြီးဆုံးခါနီးမှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အထွတ်အမြတ်နေရာကို မင်း ပြစ်မှားချင်သလား”

“မပြစ်မှားချင်ဘူး” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက ပြောသည်။

“အေးလေ၊ အဲသလို ဆိုရင်တော့ ရွှေတွေကို အိမ်မှာပဲထားခဲ့ပေါ့၊ ငါတို့က မင်းရွှေတွေကို ဘာမှမဖြစ်အောင် ကြည့်ထားပါမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ခေါ်သွားရင်တော့ ပြစ်မှားသလို ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်ကွ”

ထိုညက သူတို့ အရက်သောက်ပုံမှာ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည် ဖြစ်ငြိမ် ရှိလှ၏။ ညဉ့်နက်ပိုင်း လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ညစ်ပတ် စုတ်ပြတ်သော သံချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံကုန်ဟစ်၍ ဆိုမိကြသည်။ သူတို့စိတ်များသည် မကောင်းသော မိန်းမများဆီသို့ တရစ်ဝဲဝဲ ရောက်သွားကြသေးသည်။ ထို့နောက် အရက်သောက်တိုင်း လုပ်နေကျဖြစ်သည့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်ဖြစ်ဖို့ ဆော်ဖို့ နက်ဖို့ ကြီးစားကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း အားလုံး ခေါင်းမထူနိုင်လောက်အောင် မူးနေကြသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆော်ရန် တာစူ၍ မရကြချေ။ သူတို့ တစ်သက်တာတွင် မကောင်းသော အရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားသည့် အရက်ပိုင်းမှာ ဤတစ်ကြိမ်သာလျှင် ရှိသေးသည်ဟု မပြောစမှတ် ပြုနိုင်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်သည် သူတို့ အလုပ်အရှုပ်ဆုံးနေ့ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ဓားပြကို ရေချိုးပေးကြသည်။ နားရွက်ပေါက်များနှင့် နားခေါင်းပေါက်များတွင် ချေးညှော် စင် မစင် ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ကြသည်။ စောင်ကြီးပတ်ထားသော ကောင်ကြီးဂျိုးသည် သူ၏ အပြာရောင် ဘောင်းဘီ ဂျပ်များကို ဝတ်နေသည့် ပင်လယ်ဓားပြအား ထိုင်ကြည့်နေသည်။ မှန်များကို ရတနာအတုလုပ်၍ စီခြယ်ထားသော ခါးပတ်ကြီးကို ကုတ်အင်္ကျီ အပြင်

ဘက်မှ ထုတ်၍ မပတ်ရန် ပင်လယ်ဓားပြအား ဝိုင်း၍ နားချကြသည်။ ခါးပတ်ကို အထဲတွင် ပတ်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို ဟထားလိုက်လျှင် အရောင်များ သည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲဖြစ်ကာ ပို၍ ကြည့်ကောင်းလိမ့်မည်ဟု နှားဝင်အောင် ရှင်းပြသည်။ သူတို့လူစုကို ဒုက္ခအပေးဆုံး အရာမှာ ဖိနပ်ဖြစ်သည်။ ပင်လယ် ဓားပြ၏ ခြေထောက်နှင့် တော်သောဖိနပ်မှာ ကောင်ကြီးဂျိုး ဖိနပ်သာရှိ၏။ ထိုတစ်ရန်တည်းသော ဖိနပ်မှာ ပင်လယ်ဓားပြ၏ ဖိနပ်ထက်ပင် စုတ်ချာနေ၏။ ထိုဖိနပ်ကို စီးပေးရာ၌ အခက်ခဲဆုံး အပိုင်းမှာ ရောင်နေသော ခြေထောက်များကို လေသလပ်အောင် ဖောက်ထားသည့် အပေါက်ကို လူမမြင်အောင် ကာကွယ်ပေး ဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းထားလျှင် အပေါက် မှ ထွက်နေသော ခြေချောင်းများကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ ဤပြဿနာကို ပီလွန်က သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ဖြေရှင်းသည်။ မီးဖိုမှ ကျပ်ခိုးများဖြင့် ပင်လယ်ဓားပြ၏ ခြေချောင်းများကို မည်းနက်သွားအောင် သုတ်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဖိနပ်အရောင်နှင့် ခွဲခြား၍ မရနိုင်တော့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ပင်လယ်ဓားပြ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် ပြီးဆုံး သွားသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် ပီလွန်ဖခင်၏ ဦးထုပ်၊ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒင်နီ၏ ရုပ်အင်္ကျီ၊ ခါးတွင် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ ဘောင်းဘီ၊ လည်တိုင်းတွင် သူ့ကိုယ် တိုင် ဝယ်လာသည့် လက်ကိုင်ပဝါကြီး စည်းလျက်၊ ခါးတွင် ပတ်ထားသည့် ခါးပတ်မှ အရောင်သည် တဖျပ်ဖျပ်။ သူသည် သူငယ်ချင်းများ ရှေ့မှောက် တွင် လမ်းလျှောက်ပြသည်။

“ခြေထောက်ကို မြောက်ပြီး လျှောက်ကွ”
 “ဖိနပ်ကို ရုပ်မတိုက်နဲ့”

“လက်ကိုင်ပဝါကြီးကို ခဏခဏ မကိုင်နဲ့လေကွာ”

“လူတွေက မင်းကို အဝတ်အစားသစ် မဝတ်ဖူးဘူးလို့ ထင်ကုန်လိမ့် မယ်ကွ”

ပင်လယ်ဓားပြက သူ့ မိတ်ဆွေများကို လှည့်ကြည့်သည်။ “ခွေးတွေကို ခေါ်သွားရင်လဲ ဖြစ်မှာပါဗျာ၊ ကျုပ်က သူတို့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ မဝင်နဲ့လို့ ပြောရင် နားထောင်မှာပါ” ဟု ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ပီဆာနိုးများက အလျော့မပေး။ “မခေါ်နဲ့ကွာ”

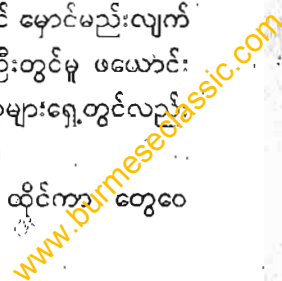
ဒင်နီက ကန့်ကွက်သည်။ “ဒီကောင်တွေ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အထဲဝင်မှာပဲ၊ သူတို့ကို အိမ်မှာပဲထားခဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်အောင် ငါတို့ ကြည့်ထားပေးမယ်”

“အဲသလို ထားခဲ့ရင် သူတို့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ပင်လယ်ဓားပြ က ပြောသည်။ “သူတို့ ပျင်းနေမှာ စိုးရတယ်” သူသည် အခန်းထောင့် ထဲတွင် ခွေနေကြသော ခွေးများကို လှည့်ကြည့်သည်။ “မင်းတို့ ဒီမှာနေခဲ့ကြ” ဟု လှမ်းပြောသည်။ “ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မင်းတို့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ပြန်လာတဲ့အထိ ငါ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မင်းတို့ နေခဲ့ကြ” ။ ထို့နောက် ပင်လယ် ဓားပြသည် အိမ်ထဲမှထွက်ကာ တံခါးကို အသာပြန်ပိတ်သည်။ ရုတ်တရက် မျက်ချင်း ခွေးဟောင်းသံများနှင့်အတူ အူသံများသည် အိမ်ထဲတွင် သောသော ညသွားသည်။ သူမိတ်ဆွေများအပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ကျမှု အပြည့်အဝရှိ မပြုဖြစ်သော ပင်လယ်ဓားပြသည် နောက်ရင်းသို့ ပြန်လှည့် မလာတော့ချေ။

လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်လာနေသော ပင်လယ်ဓားပြ၏ စိတ်သည် သူ့ခွေးများ ပါမလာသဖြင့် မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အကာ အကွယ် မဲ့နေသလိုလို၊ ကိုယ်လုံးတီးကြီး လျှောက်နေရသလို ခံစားနေရသည်။ သူသည် တစ်ယောက်တည်း သွားရ လာရမည်ကို ကြောက်သည်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင် တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ရန်ပြုလိမ့်မည်ဟု စင်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် စိတ်ကိုတင်းကာ ရဲရဲဝံ့ပင် လျှောက် မှားသည်။ မြို့ထဲမှဖြတ်၍ မြို့ပြင်သို့ထွက်ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ တည်လျက်။

သူသည် ဘုရားဝတ်မပြုမီ ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်စီရေခွက်ထဲမှ ဘုရားသခင်တော်၏ ရေစင်တော်တွင် လက်ဖြင့် နှစ်၍ နဖူးနှင့်ပခုံး နှစ်ဖက် ကို တို့ကာ ကြက်ခြေခတ် လုပ်လိုက်ပြီးနောက် မယ်တော် မာရီယာ၏ ရုပ်တု ရှေ့တွင် ခဏမျှ ခူးထောက်ကာ အရိုအသေပြုသည်။ ထို့နောက်တွင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲတွင် မှောင်မည်းလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း စင်မြင့်ထက်ရှိ လက်ဝဲ ကပ်တိုင်ကြီးတွင်မူ ဖယောင်း မြင့်များ ထွန်းထားသည်။ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်ရှိ ရုပ်တုများရှေ့တွင်လည်း ဖယောင်းတိုင်များသည် တလက်လက် လင်းနေကြသည်။

ပင်လယ်ဓားပြသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီးရှေ့၌ ထိုင်ကာ တွေ့ဝေ

ငေးမောနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မြင့်မြတ်သောဤအရာသည် သူနှင့် အလွန်
လှမ်းဝေးလှသည်ဟု ထင်နေမိ၏။ သူ့လို ဆင်းရဲသား ပါမ္မားတစ်ယောက်
အနေဖြင့် ဘုရားသခင်နှင့် နီးစပ်ရန် မလွယ်ကူဟု တွေးနေမိသည်။ သူ
မျက်လုံးများသည် သူ့ရင်ကို နွေးထွေးသွားစေမည့် အရာ၊ သူ့ကို ကြောက်
လန့်သောစိတ် မဝင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်မည့် အရာကို စူးစမ်း ရှာဖွေလျက်
ရှိသည်။ စိန်ဖရန်စစ် ရုပ်တုရှေ့တွင် ရွှေဖယောင်းတိုင်စင် တစ်ခု၊ ထိုစင်
ပေါ်၌ တင်ထွန်းထားသည့် ဖယောင်းတိုင်ကြီးသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက်

ပင်လယ်စားပြု၏ စိတ်သည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ လူအများသည်
ဝင်ကြ ထွက်ကြနှင့် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တံခါးသည်
ပိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်နှင့် ရုပ်နားနေရသည် မရှိ။ ဘုရားဝတ်ပြုပွဲ စပြီး
ပင်လယ်စားပြုသည် ပတ်ပြုပွဲအပေါ် အာရုံစူးစိုက်၍ မရ။ သူ့မျက်လုံးများ
သည် သူ့တော်စင် စိန်ဖရန်စစ်၏ ရုပ်တုနှင့် ရုပ်တုရှေ့ရှိ ဖယောင်းတိုင်စင်
ပေါ်၌သာ စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။ ကြည့်နေရသည်မှာ ကျက်သရေ ရှိလှပါ
ဘိ၏။ သပ္ပာယ်လှဘိ၏။ ဖယောင်းတိုင်စင်ကို လှူခဲ့သူမှာ သူမ ဟုတ်ပါ
လေစ။ ပင်လယ်စားပြုသည် သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်
လျက်ရှိ၏။ သူ့လှူထားသော ဖယောင်းတိုင်စင်ကို သူ့တော်စင် စိန်ဖရန်
စစ်က နှစ်သက်ပါမည်လား။ သူသည် သံသာသမကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့်
ရုပ်တု၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။ ရုပ်တု၏ မျက်နှာသည်
မကြာခဏ ပြုံးပြုံးနေသည်ဟု ထင်၏။ အပြုံးမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ သာယာမှုကို
ဖော်ပြသောအပြုံး။

နောက်ဆုံးတွင် ဘုရားဝတ်ပြုပွဲ ပြီးသွားသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက
ဩဝါဒစကား ပြောကြားသည်။ “ကနေ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲမှာ အင်မတန်
သစ်လွင်တဲ့ အလှတစ်ပါး ပေါက်ဖွားနေတယ်” ဟု ဘုန်းတော်ကြီး ရာမ္မန်က
မိန့်ကြားသည်။ “ဒီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ သားသမီးတွေထဲက သားတစ်
ယောက်ဟာ သူ့တော်စင် အရှင်သူမြတ် စိန်ဖရန်စစ်ရဲ့ ဂုဏ်တော်ကို ပူဇော်
တဲ့အနေနဲ့ ရွှေဖယောင်းတိုင် စင်တစ်စင်ကို လှူခဲ့တယ်” ဘုန်းတော်ကြီးက
ပင်လယ်စားပြုပြောခဲ့သည့် နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့သော ခွေးအကြောင်းကို ပြော
သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တရားနာပရိသတ်၏ အရိပ်အခြည်ကို

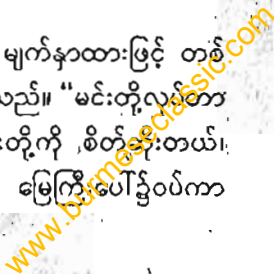
စတ်လျက်ရှိ၏။ အချို့က ပြုံးနေကြသည်ကို သူမြင်သွားသည်။ “ဒီအဖြစ်အပျက်
ဟာလေးဟာ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ တွက်လို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု ပြောသည်။
“စိန်ဖရန်စစ်ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေအပေါ်မှာ မေတ္တာထားရှာတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့
လည်း သူတို့ကို တရားဟောတော်မူတယ် မဟုတ်လား” ထိုနောက် ဘုန်းတော်ကြီး
ရာမ္မန်က ဂတ်ဘီယို၏ ဝံပုလွေယုတ် ဇာတ်ကြောင်း၊ ချိုးလည်ပြောက်များနှင့်
မိုးဆွေငှက်များ ဇာတ်ကြောင်းကို ဟောပြောသည်။ ပင်လယ်စားပြုသည် အံ့အား
ကြီးသင့်ကာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။

ရုတ်တရက် တံခါးဆီမှ ပေါ်လာသော တိုးသံ၊ ဝေ့သံများ။ ခွေးဟောင်
သံများနှင့် တံခါးကို ကုတ်ခြစ်သံများ။ တံခါးသည် ဖြန်းခနဲပွင့်သွားပြီး
ဖလက်၊ ရူးဒေါ၊ အင်ရီကျေး၊ ပါဂျာရီတို့နှင့် ဆီညော်အလက်သွန်မဆင်တို့သည်
ဝရန်းသုန်းကား ကဆုန်ပေါက်၍ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် နှုတ်သီးများကို
အပေါ်သို့မော့၍ အနံ့ခံပြီး ပင်လယ်စားပြု ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ
တစ်ကိုယ်လုံး နမ်းကြ၊ ရှုပ်ကြ၊ လျှာများနှင့် လျှက်ကြ၊ ပါးစပ်များမှလည်း
တအင်အင် အော်ကြ။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စကား ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်သွားသည်။
တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ပင်လယ်စားပြုတို့ကို ကြည့်နေသည်။ ပင်လယ်
စားပြုခမျာ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာကို ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ မြင့်မြတ်သော နေရာတွင် သူ့ခွေးများ
ကြောင့် ယုတ်ညံ့မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွား
ခဲ့ရလေပြီ။

ထိုနောက် ဘုန်းတော်ကြီး ရာမ္မန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်
သဖြင့် တရားနာ ပရိသတ်ကပါ လိုက်၍ ရယ်ကြသည်။ “မင်းခွေးတွေကို
အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်သွား” ဟု သူက လှမ်းပြောသည်။ “ငါတို့ တရားပွဲပြီးချိန်
အထိ သူတို့ကို အပြင်က စောင့်ခိုင်းထား”

ပင်လယ်စားပြုသည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် မျက်နှာထားဖြင့် တစ်
ချက်မျှ မေ့ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ခွေးများကို ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ “မင်းတို့လှုပ်တော
မှာတယ်” ဟု သူ့ခွေးများကို ပြောသည်။ “ငါမင်းတို့ကို စိတ်ဆိုးတယ်၊
မင်းတို့ကြောင့် ငါ အရှက်ကွဲရတယ်” ခွေးများသည် မြေကြီးပေါ်၌ဝပ်ကာ

တအင်အင် ညည်းနေကြသည်။ “မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သိတယ်” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက ထပ်ပြောသည်။ “မင်းတို့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေကို ကိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းလာတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိုလာဓားမင်းတို့ဟာ ယုတ်မာတဲ့ ခွေးတွေပါလား၊ ကဲ အခု ဒီနေရာက ဘယ်မှမသွားဘဲ ဒီနေရာကနေ စောင့်ကြ”

သူသည် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ ယခုအချိန်အထိ အရယ်မရပ်နိုင်ကြသေးသော တရားနာပရိသတ်များကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူကာ သူ့ခနဲရာပြန်ထိုင်သည်။

“မရှက်ပါနဲ့” ဟု ဘုန်းတော်ကြီး ရာမွန်က လှမ်းပြောသည်။ “မင်းတို့တွေက မင်းကိုချစ်တာ၊ မင်းက မင်းခွေးတွေကို ချစ်တာဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး၊ စိန့်ဖရန်စစ်ကလည်း တိရစ္ဆာန်တွေကို ချစ်တာပဲမဟုတ်လား၊ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးက သူတော်စင်နှင့် တိရစ္ဆာန်များ၏ ဇာတ်ကြောများကို ထပ်မံပြောပြနေသည်။

ပင်လယ်ဓားပြသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ “ဒီစကားတွေက ခွေးတွေသာ ကြားရင် ဝမ်းသာကြမှာပဲ” ဟု တွေးသည်။ တရားပွဲ ပြီးသွားချိန်အထိ ဘုန်းတော်ကြီး ဟောပြောလိုက်သော ဇာတ်လမ်းများသည် သူ့နားထဲမှ မထွက်သေး။ အခမ်းအနား ပြီးသွားသည်အခါ သူသည် ရှေ့မှ ဦးအောင် အပြင်သို့ထွက်သည်။ သူ့ခွေးများက သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကဲ လာကြ” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက ခေါ်သည်။ “ငါ မင်းတို့ပြောစရာ ရှိတယ်” သူသည် ထင်းရှူးတောဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားသွားခွေးများက သူ့နောက်မှ အပြေအလွှာလိုက်ကြသည်။ ထင်းရှူးပင်များကြားမှ လမ်းသွယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောနေရာသို့ ရောက်မှ အပြေးရပ်သည်။

“မင်းတို့တစ်တွေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးဟောတရားကိုသာ နာရရင် ကောင်းမှာ” ဟု ပြောသည်။ သူသည် အနီးအနားကျောက်တုံးများကို ကောက်ကာ တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံး ဆင့်၍ တင်လာကာ “ဟောဒီမှာတွေ့လား၊ ဒါက သူတော်စင်ရုပ်တုကွ” ဟု သူ့ခွေးများကို

ပြောသည်။ သူသည် တုတ်တစ်ချောင်း ကောက်၍ မြေကြီးပေါ်၌ စိုက်လိုက်သည်။ “ဒီဟာကတော့ ဖယောင်းတိုင်စင်ကွ၊ စင်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားတယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဟုတ်လား”

သူတို့ ထိုင်နေသော နေရာသည် သစ်ရိပ်များကြောင့် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသည်။ လေသည် ထင်းရှူးနဲ့ သင်းလျက်ရှိသည်။ ဖြည်းဖြည်းသာသာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေအရှိန်ဖြင့် သစ်ပင်များသည် ယိမ်းနဲ့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ပင်လယ်ဓားပြသည် သူ့ခွေးများဘက် လှည့်၍ အမိန့်ပေးသည်။ “ကဲ လာ အင်ရီကွေးက ဒီနေရာမှာ ထိုင်၊ ရူးဒေါ့ကလဲ ဒီနေရာမှာပဲထိုင်၊ ဖလက်က အငယ်ဆုံးအကောင်ဆိုတော့ သူ့ကို ဒီနေရာ ပေးမှ၊ ပါဂျရီတိုကတော့ ဒီဘက်မှာထိုင်၊ ဟေ့ကောင် ဆီညော်အလက်သွန်မဆင်၊ မင်းက လှဲမနေနဲ့ဦး”

ပင်လယ်ဓားပြသည် ခွေးများကို နှစ်တန်းခွဲ၍ နေရာချပေးသည်။ နှစ်ကောင်က ရှေ့တန်း၊ သုံးကောင်က နောက်တန်း။

“ငါ မင်းတို့ကို ပြောပြမယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “မင်းတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ဝင်တာကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီး ရာမွန်က အခုတစ်ကြိမ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲကို မင်းတို့ဝင်တာဟာ ယုတ်ညံ့အောင် ပြုတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မင်းတို့ကို ထပ်ပြီးပြောစရာ ရှိသေးတယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်ကြ”

ခွေးများသည် သူတို့နေရာတွင် သူတို့ထိုင်ကာ သူတို့သခင် ပြောသမျှကို နားစွင့်နေကြသည်။ ဆီညော်အလက်သွန်မဆင်က အမြီး တနန့်နန့်လှုပ်သည်။ “ဒီနေရာဟာ အမြီးနန့်ဖို့နေရာ မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု ပင်လယ်ဓားပြက လှမ်းပြောသည်။ “စိန့်ဖရန်စစ်ကတော့ ခွင့်လွှတ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ငါစကားပြောနေတာကို နားထောင်ရင် အမြီးနန့်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ကဲ အားလုံး နားထောင်ကြ၊ ငါ မင်းတို့ကို စိန့်ဖရန်စစ်အကြောင်း ပြောပြမယ်”

ထိုနေ့အဖို့ ပင်လယ်ဓားပြ၏ မှတ်ဉာဏ်များသည် များစွာ ကောင်းလျက်ရှိသည်။ ခွေးများသည် သူပေးထားသော နေရာမှ မရွေ့။ ခွေးများ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးဟောပြောလိုက်သည့် ဇာတ်ဝတ္ထုများကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြနေသည်။

သူပြောလိုသမျှ ပြောပြီးသောအခါ သူသည် ခွေးများ၏ အရိပ်အခြေ
တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် အကဲခတ်သည်။ “သူတော်
စိန့်ဖရန်စစ်ဟာ အဲဒီအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။ သစ်ပင်
သည် အော်မည် ညည်းညူလျက် ရှိကြ၏။ ထင်းရှူးတော တစ်ဝှော
ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

ရက်တရက် ပင်လယ်စားပြု၏ နောက်မှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။
အသံမှာ ခပ်သေးသေး။ ခွေးများက အသံလာရာဆီသို့ ပျတ်ခနဲ မော့ကြ
လိုက်ကြသည်။ ပင်လယ်စားပြုကတော့ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ရဲ ကြော
စိတ်ဖြင့် အသာကလေး ငြိမ်နေသည်။ အချိန်အတော်ကြာမျှ ကုန်လွန်သ
သည်။

ထို့နောက် ခွေးများသည် မော့ကြည့်ရာမှ သူတို့ခေါင်းများကို အော
သို့ ပျတ်ခနဲ ပြန်လိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်ထိပ်များဆီမှ သစ်ရွက်လေတို
များနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွားနေသော နေရောင်အကွက်များ။

ပင်လယ်စားပြုသည် အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင် မြူးကြွလျက်ရှိသ
“မင်းတို့ သူ့ကို မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား” ဟု အော်မေးသည်။ “
သူတော်စင် စိန့်ဖရန်စစ်ပေါ့၊ သူတော်စင် ကိုယ်ရောင်ပြတာကို မြင်ရင်
တို့ဟာ တကယ့်ခွေးကောင်းတွေပဲကွ”

ခွေးများသည် သူတို့ထိုင်နေကြသည့် နေရာများမှ ခုန်ထလာကြသ
သူတို့ပါးစပ်များသည် ဟလျက်။ သူတို့ အမြီးများသည် နုန့်လျက်။

၁၃

ဒင်နီ၏ အပေါင်းအသင်းများသည် ဒုက္ခရောက်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် အကြောင်းဖန်လာခြင်း

ယိုနိုရာ တီရီဆီနာ ကော်တက်ဇ်သည် သားသမီးရှစ်ယောက်၊ သူ့ မိခင်ကြီးနှင့်
အတူ တော်တီလာဖလက်ရပ်ကွက် တောင်ဘက်ဖျား ချောက်ကမ်းပါး တစ်ခု
၏ထိပ်ရှိ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော ကော့တီတ်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးတွင်
နေသည်။ တီရီဆီနာမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင်တောင်လှလှနှင့် တည်ငြိမ်
ရှင်ကျက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အ သက်မှာ သုံးဆယ်နီးပါး။
သူ့အမေမှာ အလွန်ရှေးဆန်၍ ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့် သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိ
တော့သည့် အသက်ငါးဆယ်နီးပါးအရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရှေးဟောင်းခေတ် မျိုးဆက်တစ်ခု၏ အမွေအနှစ်ကို
မြင်ရသကဲ့သို့ရှိသည်။ အင်ဂျီလီကာဟုခေါ်သော သူ့နာမည်ကို မှတ်မိသူပင်
ရပ်ကွက်ထဲ၌ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ဟု ယူဆရ၏။

အဘွားကြီးသည် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်လုံးလုံး အလုပ်နှင့် လက်နှင့်
ပြတ်သည်ဟု မရှိပေ။ သူ့တာဝန်မှာ သူ့မြေး ရှစ်ယောက်ထဲမှ ခုနစ်ယောက်ကို
ကျွေးမွေး သုတ်သင်ရန်၊ ထိန်းကျောင်းရန်၊ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပေးရန်
နှင့် သိပ်ရန် ဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူ ဘီရီဆီနာကတော့ ရှစ်ယောက်မြောက်
ကလေး၏ ဝေယျာဝစ္စများနှင့် ကိုးယောက်မြောက် မွေးလာမည့် ကလေး
အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် မအားမလပ် ဖြစ်နေသည်က များလေ
သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်မှာတော့ဖြင့် အဘွားကြီးသည်
အလွန်ရှေးကျပြီး ခေတ်မမီတော့သည့် အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို

ဝတ်၍ ကောက်ရိုး ဦးထုပ်အနက်ကို ဆောင်း၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မှန်မှန် သွားကာ ဝတ်ပြုသည်။ တစ်လလျှင်တစ်ရက် မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးထံ သွား၍ သူပြုမိခဲ့သော အမှားများကို ဝန်ခံခြင်း ပြုသည်။ ဘာသာတရား၏ ထုံးစံအရ သူပြုမိခဲ့သော အမှားများကို ဝန်ခံခြင်း ဖြစ် သည်။ သူ့အနေဖြင့် မည်သည့်အမှားများကို ကျူးလွန်ခဲ့မိလေသနည်း။ ဘေးလူများအဖို့တော့ သူ့တွင် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ပြုစရာ အချိန်လည်းမရှိ။ မကောင်းမှုပြုစရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မရှိ။ သူ နေထိုင်လျက်ရှိလှည့် သမီး တီရီဆီနာ၏ အိမ်တွင် ကလေးများမှတစ်ပါး အခြားဘယ်သူမှ ရှိသည်မဟုတ်။ ဤကလေးများအတွက် မနားမနေ အလုပ်လုပ်နေရသော သူ့တွင် မကောင်းမှုပြုစရာ အချိန်လည်း မရှိနိုင်။

ပထမဆုံးကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိချိန်တွင် တီရီဆီနာ၏ အသက်မှာ ဆယ့်လေးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် ချောက်ချားစရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ထိုကလေးကို ညပိုင်း လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ကပွဲများ ပြုလုပ်ရာ ပန်းခြံအတွင်း၌ တိတ်တိတ်ကျိတ်ကျိတ် မွေးဖွားခဲ့ပြီး မွေးကင်းစကလေးကို သတင်းစာ စက္ကူဟောင်းနှင့် ထုပ်ကာ ညစောင့်တွေ့နိုင်မည့် နေရာတစ်နေရာ၌ အသာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သက်ဆိုင်ရာများကသာ သိသွားခဲ့ပါမူ တီရီဆီနာသည် ဒုက္ခနှင့် ကြုံရဖို့ရှိလေသည်။

တီရီဆီနာ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်တွင် မစ္စတာ အဲလ်ဖရက် ကော်တက်ဇိက တရားဝင် လက်ထပ်ယူပြီး သူ့နာမည်ကို ဆက်ခံခွင့် ပေးရုံမက မိသားစု၏အခြေခံ အုတ်မြစ်များအဖြစ် အယ်လ်ဖရက်ဒီးနှင့် အိန်ဟူသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်စေခဲ့သည်။ မစ္စတာ ကော်တက်ဇိသည် သူ့အမည်ကို ဆက်ခံခွင့်ပေးရာ၌ များစွာမှပင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိခဲ့၏။ အမှန်တော့ သူသည် မစ္စတာ ကော်တက်ဇိဟူသော နာမည်ကို ယာယီသဘောဖြင့် ပြောင်းလဲမှည့်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မွန်ထရေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့မလာမီအချိန်နှင့် မွန်ထရေးမြို့မှ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် သူ့နာမည်မှာ ဂတ်လီဖိုး ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဒုတိယကလေး အိန်ကို မွေးဖွားပြီးနောက် မွန်ထရေးမြို့ တစ်ခါဝည်း အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ တီရီဆီနာကို လက်ထပ်ပြီ

အတူတကွ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ရခြင်းသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တည်ငြိမ်မှု ရရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟူသော အချက်ကို ကြိုကင်ခန့်မှန်း သိမြင်၍ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တီရီဆီနာသည် မိခင်လောင်းဘဝသို့ မှန်မှန် ရောက်ရှိနေခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြခြင်းတော့ ဖြစ်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် မိခင်လောင်းဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီး ဖြစ်သော်လည်း မကြာမီ မွေးဖွားလာတော့မည့် သူ့ဗိုက်ထဲမှ ကလေးအဖေ မည်သူမည်ဝါမှန်း အတိအကျ မသိချေ။ ဤအဖြစ်မှာ လည်း သူ့အတွက် အံ့သြစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရဖန်များလာသည့်အခါ သူ့အဖြစ်သည် ထူးလျက်နှင့် မဆန်းသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ဘဝတွင် ချစ်သူဆိုသည်မှာ ရှိဖို့ မလိုအပ်ဟူသော အမြင်မျိုး ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အမြင် မှန်မမှန်ဟူသော ကိစ္စမှာ ဆုံးဖြတ်ရခက်လာသည်အခါတိုင်း သူသည် ဤပြဿနာကို သခင်ယေရှု၏ မိခင်လက်ထံသို့ ပုံ၍ အပ်လေ့ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပုံအပ်ရခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည့် ဘဝအကြောင်းကို သခင်ယေရှု၏ မိခင်က သူ့ထက်ပို၍ နားလည်သည်ဟု ထင်သောကြောင့်ပေတည်း။

သူ့အပြစ်သူ ဝန်ခံချက်ပေးပြီး အာပတ်ဖြေသော အလုပ်ကို တီရီဆီနာသည် မကြာခဏ လုပ်လေ့ရှိ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ရာမွန်အဖို့က တီရီဆီနာသည် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သည့် အာပတ်ဖြေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် နားနှစ်ဖက်ထောက်၍ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ နှုတ်ခမ်းများလှုပ်၍ သူ့ကျူးလွန်ပြီးခဲ့သမျှ အပြစ်များကို ဝန်ခံပြီး အာပတ်ဖြေနေသော တီရီဆီနာ၏ မျက်လွှာများအောက်မှ မျက်လုံးများသည် နောက်ထပ် ဒုစရိုက် အသစ်တစ်ခုပြုရန် ကားယူနေသည့်နယ် တဖျပ်ဖျပ် တောက်လျက် ရှိကြသည်။

ယခု လောလောဆယ်တွင်လည်း တီရီဆီနာသည် ကိုးယောက်မြောက် ကလေးမွေးဖွားပြီးစဖြစ်၍ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နိုင်သည့် အချိန်ဖြစ်ရာ သူ့မိခင်တွင် တာဝန်အသစ်တစ်ခု တိုးလာပြီဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံး အယ်လ်ဖရက်ဒီး ကျောင်းနေသည်မှာ သုံးနှစ်တွင် ရောက်ပြီဖြစ်၍ အိန်မှာ ဒုတိယနှစ်တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ပန်ချီတိုမှာမူ ကျောင်းစနေရပြီ ဖြစ်၏။

ဤအချိန်ကာလတွင် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွင်း၌ ကျောင်း

သူနာပြု ဆရာမများက ကျောင်းတွင်းရှိ အတန်းတိုင်းသို့ ဝင်၊ ကလေးသူငယ်များကို စစ်ဆေးခြင်းနှင့် ကလေးသူငယ်များ၏ နေအိမ် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အသေးစိတ် လေ့လာသုံးသပ်ခြင်း စသော လုပ်ငန်းများ ခေတ်စားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပိန်လို သေးကွေးနေသည်ဟူသော အထင်ဖြင့် အယ်လ်ဖရက်ဒ်အား ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရလေသည်။

ကျောင်းသူနာပြုဆရာမသည် ကလေး စိတ်ပညာဘာသာရပ်ကို ကျကျနန သင်ကြားလာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အလွန်ကြင်နာပြီး ပျော့ပျောင်းချိုသာသောလေသံဖြင့် “ဖရက်ဒီ၊ မင်း အစား ဝဝလင်လင် စားရရှိလား” ဟု မေးသည်။

“စားရပါတယ်” ဟု အယ်လ်ဖရက်ဒ် က ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် မနက်စာ ဘာတွေ စားရသလဲ၊ ဆရာမကို ပြောပြစမ်း”

“ပဲနဲ့ တော်တီလာမုန့် စားရပါတယ်”

သူနာပြုဆရာမက စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။ “မင်း အိမ်ပြန်ပြီး နေ့လယ်စာ စားတော့ကော ဘာတွေ စားရသလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်မှမပြန်ဘဲ”

“နေ့လယ်စာ မစားဘူးလားကွယ်”

“စားတာပေါ့၊ ကျွန်တော် အိမ်က ပဲနဲ့ တော်တီလာမုန့်ထုပ် ယူလာတယ်”

သူနာပြုဆရာမ၏ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ “ညကျတော့ကော မင်း ဘာစားသလဲ”

“တော်တီလာမုန့်နဲ့ ပဲပေါ့”

သူနာပြုဆရာမထံမှ ကလေးစိတ်ပညာသည် ထွက်ပြေးသွားသည်။ “နင် အဲဒီနေရာမှာ ရပ်နေတာဟာ တော်တီလာဖလက်မုန့်နဲ့ ပဲကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမစားဘူးလို့ ပြောဖို့ရပ်နေတာလား”

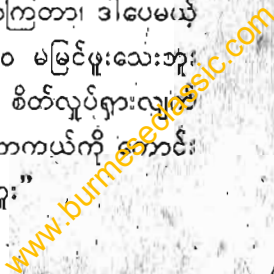
အယ်လ်ဖရက်ဒ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ “ဘုရားသခင် ကယ်တော်

ပေါ့’ ဟု ရေရှတ်သည်။ “ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို တခြား ဘာများ ပြောစေချင်လို့လဲ”

ဤသို့ဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်ကို သူနာပြုဆရာမက ကျောင်းဆရာဝန်ထံမှ တစ်ဖက်ဖြင့် အစီရင်ခံသည်။ ဆရာဝန်က ဆရာမ ပြောသမျှကို နားထောင်၍ ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဆရာဝန်သည် သူ့ကားဖြင့် တိရိဆီနာ၏ အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး လေ့လာ စုံစမ်းသည်။ သူ ခြံဝင်းထဲဝင်သွားခိုက်တွင် ကလေးတစ်အုပ်၏ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရသည်။ ဆရာဝန်သည် မီးဖိုခန်း အဝမှ ရပ်၍ အထဲကို လှမ်းကြည့်သည်။ အဘွားကြီးသည် သစ်သား ယောင်းမကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် မီးဖိုပေါ်မှ အိုးကို မွှေလျက် ရှိ၏။ အိုးထဲမှ ပဲပြုတ်များသည် ကြမ်းပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျလာလျက် ရှိသည်။ ဆူညံနေသော ကလေးများ၏ အသံသည် မီးကို ရေနင့် သတ်လိုက် သည့်နယ်တိတ်သွားသည်။ ကလေးများသည် ကြမ်းပေါ်၌ ကျနေသည့် ပဲပြုတ်များကို တစ်စေ့ချင်းစီ လိုက်ကောက်ကာ စားကြသည်။ အဘွားကြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်ဇာမျှထိုင်၍ နားနေခိုက်တွင် ကလေးများသည် အိပ်ရာ ခုတင်အောက်၊ ကုလားထိုင်အောက်၊ မီးဖိုခုံအောက်သို့ လေးဖက်ထောက်ဝင်ကာ ပိုးကောင်များ လိုက်ဖမ်းနေကြသည်။ ဆရာဝန်သည် အိမ်ထဲတွင် နှစ်နာရီကြာမျှ လေ့လာသည်။ အနာယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ သိပ္ပံနည်းကျသော စိတ်ဝင်စားမှုသည် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဆရာဝန်သည် ခေါင်းတခါခါလှုပ်၍ ပြန်သွားသည်။

သူ လေ့လာခဲ့သမျှကို ပြန်၍ ဖောက်သည်ချသောအခါတွင်လည်း လူသည် ခေါင်းတခါခါပင် ဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော် သိထားသမျှ နည်းတွေနဲ့ လူတို့ကို စမ်းသပ် ကြည့်ခဲ့တာပဲဗျာ” ဟု သူက ပြောသည်။ “သူတို့ရဲ့ သွား၊ အရေပြား၊ သွေး၊ အရိုး၊ မျက်လုံးအားလုံး တစ်ခုမကျန် ဝပ်ဆေးခဲ့တယ်။ အခု သူတို့စားနေတဲ့ အစားအစာဟာ မွေးကတည်းက စားလာကြတာ၊ ဒါပေမယ့် လူတို့လောက် သန်စွမ်းကျန်းမာတဲ့ ကလေးတွေကို လုံးဝ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ မှီတာ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်” သူသည် ပြောရင်းက စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ “ဒီကောင်ပေါက်စကလေးတွေရဲ့ သွားတွေဟာ တကယ်ကို ကောင်းတာပဲ၊ ဒီလောက် ခိုင်တဲ့သွားမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး”

တီရီဆီနာသည် သူမိသားစုအတွက် အစာကို မည်ကဲ့သို့ စုဆောင်း ရရှိပါသနည်း။ သူ စုဆောင်းပုံမှာ အံ့သြစရာတော့ ကောင်းသည်။ ပဲကြိတ် သူများ အလုပ်ခွင် ဝင်နေကြသည့်အခါ တီရီဆီနာသည် စောင်ကြီးတစ်ထည် ကို ပဲကြိတ်စက်၏ လေအောက်ဘက်မှ ဖြန့်ခင်းထားလိုက်သည်။ လေထု သည့် မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်များတွင် ပဲကြိတ်စက်ဆီမှ ပဲမှုန့်များသည် လေနှင့် အတူ လိုက်ပါလာပြီး သူ ခင်းထားသည့် စောင်ပေါ်သို့ ကျသည်။ ဤနည်းဖြင့် တစ်ကြိမ် ပဲများ ကြိတ်ပြီးသည့်အခါတိုင်း သူသည် ပဲမှုန့် ပေါင်နှစ်ဆယ် သို့မဟုတ် ပေါင်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ခန့်ကို ရရှိလေသည်။

ဆောင်းအကုန် နွေအကူး ကြားကာလ ရာသီတွင် အဘွားကြီးသည် လမ်းလျှောက်နိုင်သည့် သူ့မြေးများနှင့် အတူ ယာကွက်များ အတွင်းသို့ ဆင်း၍ ဆန်ကာတစ်ချပ်နှင့် ပဲကောက်သင်း ကောက်သည်။ ပဲခင်းရှင်များ တားမြစ်ခြင်း မပြု။ အဘွားကြီး တစ်ယောက် သူတို့ ပဲခင်းထဲဝင်၍ ကောက် သင်းကောက်ခြင်းကြောင့် အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်စရာ လုံးဝမရှိ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အဘွားကြီးအဖို့ကတော့ ပဲခင်းများမှ ပဲသီးနဲ့ အထွက်ကောင်းသည့် နှစ်တွင် ပဲမှုန့် ပေါင် လေးရာခန့်သာ စုဆောင်း ရရှိထားပါမူ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးမှု ဘေးနှင့် ကြုံရမည်ကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ပေ။ အခြား စားသောက်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများ ဖြစ်သော သကြား၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ရေတံ ကောင်းမှုန့်၊ ကော်ဖီမှုန့်၊ ငါး၊ သို့မဟုတ် အသားတစ်မျိုးမျိုးသည် ကံကောင်း ၍ အကြောင်းလှသည့် အခါများ၊ ဘုရားသခင်က စောင်မ ကူညီသည့်အခါ များနှင့် မိမိတို့၏ လုံ့လ ဝီရိယနှင့် သို့မဟုတ် လိမ္မာပါးနပ်မှုကို ကောင်းစွာ အသုံးချ နိုင်သည့်အခါများတွင် အလွယ်တကူ ရလာတတ်သည်။ အမြဲတစေ ရနိုင်သည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်ရာ ပဲမှုန့်သာ များများရထားဖို့ လို၏။ ပဲမှုန့် အလုံအလောက် ရှိနေပါမူ မိမိ၏ ဘဝသည် လုံခြုံသည်။ တကယ်တော့ ပဲသည် ဝမ်းဗိုက်၏ ခေါင်မိုးတစ်ခု ဖြစ်၍ စီးပွားရေး အအေးဒဏ်ကို ကောင်း စွာ ခံနိုင်သည့် အပေါ်ဝတ် အနွေးထည်ကြီး တစ်ထည်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

တီရီဆီနာ ကော်တက်မိ မိသားစု၏ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကို ဘဝကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်သော အရာဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ပဲသီးနဲ့ ပျက်စီးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပဲများ မှည့်လာသည့်အခါ ချုံပင်များကို နတ်၍ ပဲပင်များပေါ် အုပ် ပေးရသည်။ သီးနေသည့် ပဲဖောင့်များ ခြောက်ပြီး ကြွပ်သွားစေရန် အတွက် ယိုးကဲ့သို့ လုပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးမရွာပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း ပြီး စောင့်ကြည့်နေဖို့သာ ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယာသမားများသည် မိုး ကောင်းကင် အရိပ်အခြည်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတတ်ကြသည်။ အကယ်၍ မိုးရွာခဲ့ပါမူ အုပ်ပြီးသား ချုံပင်များကို ဖယ်၍ နောက်ထပ် အသစ် အုပ်ပေးရမည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပဲတောင့်များ မခြောက်မီ နောက်တစ်မိုး ထပ်ရွာခဲ့သည် ရှိသော် ချုံပင်များကို ဖယ်၍ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အုပ်ပေး နိုင်သေးသည်။ အကယ်၍ တတိယအကြိမ် မိုးရွာခဲ့ပါမူကား ပဲပင်များတွင် ပို့တက်ကာ ဆွေးမြေ့ ပုပ်သိုးကုန်တတ်၏။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရပါမူ ပဲသီးနဲ့ ပျက်လေပြီ။

ပဲသိမ်းချိန်ရောက်၍ ပဲများ နေလှန်းဖို့ အချိန် နီးကပ်လာသောအခါ မယ်တော်မာရီယာကို ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ဖြင့် ဆီမီးပူဇော်ပြီး ဆုတောင်း သော အလေ့အထသည် အဘွားကြီး၏ နှစ်စဉ် လုပ်နေကျအလုပ် ဖြစ်သည်။

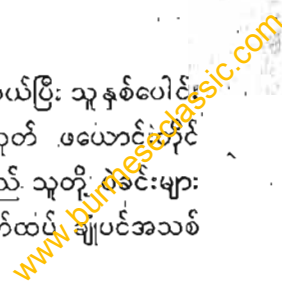
ယခုနှစ် ပဲများ နေလှန်းချိန်တွင်လည်း အဘွားကြီးသည် မယ်တော် မာရီယာကို ဆီမီးပူ ဇော်ခြင်း ပြုသည်။ တီရီဆီနာ၏ အိမ်ထဲတွင်လည်း ပဲများ ထည့်သွင်း သိုလှောင်ရန်အတွက် ဂုန်နီအိတ်များ အသင့်ပြင်ထားပြီ။

ပဲကြိတ်စက်များကို ဆီထည့်ကာ သုတ်သင်ရှင်းလင်း ထားပြီ။ မိုးတစ်ကြိမ် ရွာသည်။

ထိုအခါ ယာသမားများသည် အပြင်လူများကိုပါ ငှား၍ ယာခင်းထဲသို့ ဆင်းကာ ပဲပင်များပေါ်၌ အုပ်ထားသည့် ချုံပင်များကို ဖယ်ပြီး အသစ် ထပ်တင်ကြသည်။ အဘွားကြီးသည် နောက်ထပ် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ဖြင့် မယ်တော်ကို ပူဇော်ပြန်သည်။

မိုးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ရွာပြန်သည်။

ထိုအခါ အဘွားကြီးသည် ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင်ဝယ်ပြီး သူနှစ်ပေါင်း များစွာ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းလာခဲ့သည့် ရွှေရည်သုတ် ဖယောင်းတိုင် စင်ကလေးဖြင့် ဆီမီး ပူဇော်ပြန်သည်။ ယာသမားများသည် သူတို့ ပဲခင်းများ ထို့ ဝင်၍ အုပ်ထားသည့် ချုံပင်များကို ဖယ်ကာ နောက်ထပ် ချုံပင်အသစ်

များ အုပ်ပြီး ပဲပင်များ ခြောက်သွေ့စေရန် အားထုတ်ကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း တတိယအကြိမ် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာပြန်၏။ မွန်ထရေးမြို့ ကော်တခရိုင် နယ်မြေအတွင်းမှ ပဲခင်းများ အားလုံးလိုလိုပင် ပျက်စီးကုန်ကြလေ၏။

ဆီနီရာ တီရီဆီနာ ကော်တကံင် ဒါမ်အတွင်းသို့ သောကသည် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူတို့ဘဝ၏ အားထား မှီခိုရာသည် ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။ သူတို့ဝမ်းဗိုက်များ၏ ခေါင်မိုးကလေးသည် ပျက်ဆီးခံရလေပြီ။ ညပိုင်းတွင် သူတို့ထံ ချဉ်းကပ်လာနေသည့် အငတ်ဘေးကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ကလေးများက ဝိုင်းကြည့်သည်။ အငတ်ဘေး ကျရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သူတို့ကို မည်သူကမှ မပြော။ သို့သော်လည်း သူတို့က နားလည်နေကြသည်။ သူတို့ အဘွားသည် ယခုလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည့်အခါ သူပြုနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းထံ ရောက်နေသည်။ သို့သော်လည်း မယ်တော်မာရီယာ၏ ရုပ်တုကို ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် လှောင်ပြောင်လိုသော သဘောနှင့် ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိုသောသဘောများကို ဖော်ပြနေကြသည်။ “သခင်မဟာ တပည့်တော်မရဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေကိုတော့ ယူတယ်” ဟု တွေးသည်။ “ဖယောင်းတိုင် ရဖို့ကျတော့ လောဘ တက်တယ်၊ ဖယောင်းတိုင် လူတို့လူကိုတော့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ချင်ဘူး” သူ၏ ယုံကြည် ကိုးစားမှုသည် ဆန်ကာကလာရာ ထံသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သူသည် မယ်တော်မာရီယာ လုပ်ပုံမတရားဟု ထင်ကြောင်း ဆန်တာကလာရာထံ တိုင်တည်သည်။ သူ့ရင်ထဲသို့ အဘိဇ္ဈာစိတ် ဝင်လာသည်။ မယ်တော် မာရီယာ၏ အပေါ် ငြိုငြင်သောစိတ်သည် ပြင်းထန်လာသည်။ “အရှင် သိတော်မူတဲ့ အတိုင်းပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဓာပည့်တော်မရဲ့ သမီး တီရီဆီနာလည်း သူ့မွေးတဲ့ ကလေးအဖေကို သူမသိပါဘူး” ဟု ဆန်တာကလာရာကို ထပ်မံ တိုင်တည်ပြန်လေသည်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် ကြင်နာသော နှလုံးသားပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ကြရပြီဖြစ်၏။ လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားတတ်သော ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ အဖို့တော့ လိုအပ်လာသည့်အခါများတွင် သူ၏ ကြင်နာမှုကို ပြုဖို့ ဝန်လေးသူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သူသည် တီရီဆီနာနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တီရီဆီနာ၏ အိမ်သို့ အဝင်အထွက် မလုပ်မိခဲ့သည့် လပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ အကယ်၍သာ တီရီဆီနာတို့ မိသားစု ရင်ဆိုင်

နေရသော အခြေအနေကို စောစောကတည်းကသာ သိခဲ့ရပါမူ စောစောကတည်းက လာ၍ အားပေးမည် ဖြစ်၏။ ယခုသော်မူ သူ အသိနောက်ကျခဲ့သဖြင့် တီရီဆီနာတို့အိမ်တွင် နောက်ဆုံးချန်ထားသည့် လက်ကျန် ပဲတစ်ဆုပ်စာကို အိုးထဲထည့်၍ ပြုတ်သည်နေကျမှ ဤအိမ်သို့ သူရောက်လာခဲ့ရလေသည်။

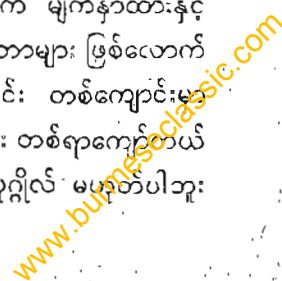
ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာသည် ရီတီဆီနာ၏ အိမ် မီးဖိုခန်းထဲ၌ ထိုင်လျက် ရှိသည်။ ကလေးများသည် သူ့ ခြေထောက်အနီးတွင် ပွတ်သီးပွတ်သပ် လှုပ်ကာ ကစားလျက် ရှိကြ၏။ သူသည် တီရီဆီနာက ပြောပြနေသော မိသားစု ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အငတ်ဘေးဒုက္ခ အကြောင်းကို စိတ်အလွန် ထိခိုက်စွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။ တီရီဆီနာက ခြင်းတောင်းထဲတွင် ပဲတစ်စေ့မှ မကျန်တော့ကြောင်းကို သက်သေပြသည့် အနေဖြင့် ခြင်းတောင်းကို ခါ၍ ခေါက်၍ ပြသည်။ တီရီဆီနာက သူ့ကလေးများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဤကလေးအားလုံး ငတ်မွတ်မှုကြောင့် အရိုးချဉ်း ဖြစ်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး သေကြရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတော့ တစ်ဖက်က ပြောသမျှကို စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် မှားထောင်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် တီရီဆီနာ၏ အမေက မယ်တော်မာရီယာ၏ အလိမ်ကို သူ့ရင်ကြောင်း ပြောသည်။ ဤစကားကျတော့ ဂျိုးဆပ်စ်မာရီယာက လက်မခံနိုင်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားလည်း ထား၍မရ။

“ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ အဘွားကြီးရဲ့” ဟု သူက ခပ်မာမာ လေသံဖြင့် “မယ်တော်မာရီယာဟာ တခြား ဟစ်နေရာမှာ အလုပ်ရှိချင် ရှိနေမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့်ကွယ်၊ ငါပူဇော်ကာ ဆီမီးတိုင် လေးတိုင်တောင် ကုန်ကယ်ကွယ်” ဟု အဘွားကြီးက ပြန်ပြောသည်။

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက အဘွားကြီးကို အေးစက်စက် မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်သည်။ “သူ့အတွက် ဖယောင်းတိုင် လေးတိုင်ဟာ ဘာများ ဖြစ်လောက်လို့လဲဗျာ” ဟု ပြောသည်။ “ကျုပ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ မလုပ်ဖူးတာဖြင့် သူ့ကို ပူဇော်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ပေါင်း တစ်ရာကျော်တယ် လား၊ သူက ဖယောင်းတိုင်ကို သိပ္ပံ အရေးစိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါဘူး”

အဘွားကြီးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်မာမာ ပြောနေသော်လည်း သူ့စိတ်ကတော့ တီရီဆီနာ၏ ဒုက္ခကြောင့် ဘလောင်ဆူလျက် ရှိသည်။ ထိုညတွင် သူ ဒင်နီအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဤအကြောင်းကို သူ့အပေါင်းအသင်းများအား ပြောပြသည်။ သူ၏ ကြင်နာသော နှလုံးသားဖြင့် ကလေးများစားစရာ ပဲ မရှိတော့သည့် အဖြစ်ကို သနားကရုဏာဖြစ်လာအောင် ပြောပြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့နှလုံးသားတွင် လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသော မီးတောက်သည် သူ့ အပေါင်းအသင်းများ၏ နှလုံးသားများဆီသို့ ကူးစက်သွားသည်။ သူတို့သည် ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။

“ကလေးတွေကိုတော့ အတော်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ “ဒီကိစ္စကို ငါတို့ ကူညီရမှာပေါ့”

“ငါတို့ကတော့ စည်းစိမ်နဲ့ စတိုင်ကျကျနေကြတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပီလွန်က ရေရွတ်သည်။

“အေးပေါ့၊ အဲဒီတော့ ငါတို့မှာ ရှိတာကို ပေးရမယ်” ဟု ဒင်နီက ထောက်ခံသည်။ “တကယ်လို့ သူတို့မှာ နေစရာမရှိရင် သူတို့ ဒီအိမ်မှာ လာပြီး နေနိုင်တယ်ကွာ”

“မနက်ဖြန် စပြီး လုပ်ကြံမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ဆိုသည်။ “ပျင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ အလုပ်လုပ်ကြရမယ်၊ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ”

သူတို့ စကားများသည် လေလုံးမိုးလုံး ထွားခြင်း မဟုတ်။ ငါးများ ရုအောင်ရှာပြီး စုဆောင်းကြသည်။ ဒဲလ်မွန်တီ ဟိုတယ်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို အလစ်ဝင်၍ ခိုးကြသည်။ အောင်မြင်မှု အပြည့်အဝ ရရှိသောပွဲတစ်ခု ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ခိုးပြီးရင်း ခိုးရင်းနှင့် ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ကြသည်။

ပင်လယ်ဓားပြက သူ့ထင်းကို လှည်းတစ်စီးစာ ဆင့်သုံးဆယ် တို့ ယူပြီး မနက်တိုင်း စားသောက်ဆိုင် သုံးဆိုင်သို့ မှန်မှန် ပို့ပေးရသည့် ကောင်ကြီးဂျိုးသည် မစွက်ပါလိုချီကို၏ ဆိတ်မကို သွားသွားခိုးသည်။ သော်လည်း ဆိတ်မက မနေ၊ သူ့သခင်အိမ်သို့ ပြန်ပြန်သွားသည်။

တီရီဆီနာ၏ အိမ်ထဲတွင် အစားအစာ အသစ်အဆန်းများ ပြည့်စုံသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တွင် ဆလတ်ရွက်ပုံများသည် တန်းစီနေကြသည်။

ငါးကွမ်းရှုပ် အပုပ်များ၏ အနံ့သည် သူ့အိမ်နားနီးချင်းများ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နံစော်လျက် ရှိ၏။ ဤမျှလောက်အထိ အစားအစာ အလျှံပယ် ဖြစ်သော်လည်း သူ့မိတ်ဆွေများ၏ စေတနာမီးတောက်မှာ တောက်လောင်ဆဲ။

မွန်ထရေး ပုလိပ်အဖွဲ့၏ အမှုတိုင်ချက် စာအုပ်တွင် ဤရက်အတွင်း ရာဇဝတ်မှု အသေးအဖွဲ့များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ပုလိပ်ကားသည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ကူးချည်ပြန်ချည် ဖြစ်နေသည်။ ဤနေရာတွင် ကြက်တစ်ကောင် အခိုးခံရပြီး နောက်တစ်နေရာတွင် ရွှေဖရုံသီး တစ်ခင်းလုံး ပြုတ်အောင် အခိုးခံရသည်။ ပလာဒီနီ ကုမ္ပဏီမှ ကြော်ရန်ထားသော ပင်လယ်ခရု အသားပေါင်တစ်ရာဝင်ဘူး နှစ်ဘူး အခိုးခံရသည်ဟု ပုလိပ်အဖွဲ့ကို တိုင်ကြားလေသည်။

တီရီဆီနာ၏ အိမ်တွင် အစားအစာ ပစ္စည်းများဖြင့် အပြည့်အသိပ် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ မီးဖိုခန်းထဲတွင် အစားအစာများသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက်၊ မှောက်ဖေးဝင်းခြံထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ တောင်လိုပုံနေသည်။ အစားအစာ ထုတ်လုပ်သော နေရာဌာနမျိုးမှ ထွက်တတ်သည့် အနံ့များသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တလှိုင်လှိုင်၊ သူ့မိတ်ဆွေများသည် ခိုးယူ၍ရလာသော ပစ္စည်းများကို အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်ဘဲ အမောတကော ကဆုန်ပေါက် ပြေးလာပြီး အပ်လေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် နောက်ထပ် ဘယ်လို အကြံပေးနဲ့ ဆက်လုပ်ရမည်ကို တီရီဆီနာနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး အစီအစဉ်များ ထပ်မံ ဆွဲကြပြန်လေသည်။

ပထမတွင် တီရီဆီနာသည် အစားအစာများ မကုန်မခန်းနိုင်လောက်အောင် ရနေသဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်ကာ အရူးအမူး ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဘာနဂံရွှေ တစ်ပတ်မျှ ကုန်လွန်သွားသောအခါတွင်မူ သူ့စိတ်သည် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာသည်။ ပထမဆုံး သူ၏ နို့စို့ကလေးသည် ဗိုက်နာရောဂါကို အပြင်းအထန် ခံစားရသည်။ အိန်ကတော့ မကြာခဏ အစာမကြေ ဖြစ်လာသည်။ ဖယ်လ်ဖရက်ဒိုးမှာလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သည် မသိ၊ တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲနေသည်။ ကျန်ကလေးများမှာလည်း အချိန်ရှိသရွေ့ တင့်တို တယိုယိုနှင့် ပျော်စရာကား ဖြစ်လာကြ၏။ တီရီဆီနာသည် ဖြစ်နေသမျှကို သူ့မိတ်ဆွေများအား ခေါ်ပေးချင်သည်။ သို့သော်လည်း အသိပေးရမှာ အားနာလျက်ရှိ၏။ သူတို့၏

စေတနာကို စော်ကားသလိုဖြစ်မှာ ကြောက်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြောရမည်ကိစ္စကို မပြောဖြစ်ဘဲ နောက်ထပ် ရက်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြန်သည်။ တစ်နေ့တွင် မုန်ညင်းရွက် ပေါင်ငါးဆယ် စည်းကြီး တစ်စည်းနှင့် ဖရဲသီးခြင်းကြီး တစ်ခြင်း ယူလာကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် တီရီဆီနာက သူ ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်ကို ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်လေတော့သည်။ ဤအချိန်တွင် တီရီဆီနာ၏ အိမ်နီးချင်းများကလည်း သူ့ကို သင်္ကာမကင်းသော မျက်လှဲများဖြင့် မျက်ခုံးများပင့်၍ ကြည့်စပြုနေကြလေပြီ။

တီရီဆီနာက ဒင်နီနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်း အားလုံးကို မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် သူ ကြုံနေရသည့် ဒုက္ခကို နားလည်အောင် ရုပ်ပြသည်။

“လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ သစ်သီးတွေဟာ ကလေးတွေနဲ့ မသင့်ဘူး” ဟု သူက ရှင်းပြသည်။ “နွားနို့ကျတော့လည်း နို့ဖြတ်စကလေးတွေကို တိုက်ရင် ဝမ်းချုပ်တတ်တယ်” ဟု သူက တစ်ကိုယ်လုံး နို့ရဲကာ စိတ်တိုနေကြသော ကလေးများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့အားလုံး နေမကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ သူတို့နဲ့ သင့်တော့တဲ့ အစာကို မစားရလို့ ဖြစ်တာ”

“သူတို့နဲ့ သင့်တဲ့ အစားအစာက ဘာလဲ” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“ပဲပေါ့” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ “ပဲကတော့ သူတို့အတွက် စိတ်အချရဆုံး အစာပဲ”

သူ့မိတ်ဆွေများသည် ဘာမှ မပြောကြတော့ဘဲ အသာပင် ငြိမ်ကုပ်ပြု ပြန်သွားကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် တီရီဆီနာ၏ စကားကို ကြားရသဖြင့် သူတို့အားလုံး စိတ်ထိခိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်မထိခိုက်လေဟန် ဆောင်၍နေကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ကျည်စောင့်ရှောက်လိုသည့် စိတ်ကတော့ များစွာ လျော့နည်းသွားခဲ့ရလေပြီ။

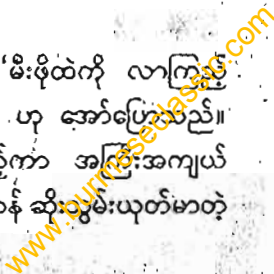
ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့လူစုသည် ဒင်နီ၏ အိမ်တွင် ထပ်မံ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြသည်။ ဤကိစ္စကို လူသိခံ၍တော့ မဖြစ်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ဤအမှုမျိုးကျတော့ ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရဖွယ်ရာ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ညတစ်ည သန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် လူရိပ်မည်းမည်း လေးခုသည် မွန်ထရေးမြို့တွင်မှ ဖြတ်သွားသည်။ အနောက်ပိုင်းဒေသ ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရေး ကုမ္ပဏီပိုင် ကုန်လှောင်ရုံကြီး ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ညစောင့်က ထိုညက အသံများ ကြားရသဖြင့် သူကိုယ်တိုင် လျှောက်၍ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ဘာကိုမှ မမြင်ရ မတွေ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။ သော့ကို မည်ကဲ့သို့ ရိုက်ချိုးသည်၊ တံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်သည်၊ ပစ္စည်းများကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ထုတ်ယူသွားသည်ဟူသော အချက်များကိုမူကား သူ လုံးဝ မပြောနိုင်ချေ။ ထိုညက ညစောင့် ကုလားသေကုလားမော အိပ်ပျော်နေသည်ကို အသေအချာ သိသူမှာ လူလေးဦးမျှသာ ရှိ၍ ထိုလူလေးဦးကလည်း ညစောင့် အသေကောင် တစ်ကောင်သဖွယ် အိပ်မောကျနေပါသည်ဟု ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော်၍ ပြောကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုညက လူရိပ်လေးခုသည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို ထမ်း၍ ကုန်လှောင်ရုံအနီးမှ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအရိပ်မည်းမည်း လေးခုဆီမှ တဟောဟော တဟဲဟဲ မြည်နေသော အသက်ရှူသံများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ကြားနိုင်လောက်၏။ ထိုညက မနက် သုံးနာရီထိုးခန့်တွင် အိမ်နောက်ဖေး တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသဖြင့် တီရီဆီနာသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ “ဘယ်သူလဲ” ဟု သူက အော်မေးသည်။ အဖြေမရ၊ သို့သော်လည်း အတော် လေးပုံရသည့် ပစ္စည်းထုပ် လေးထုပ်ချသံကို သူကြားရသည်။ ပစ္စည်းထုပ် ချလိုက်တိုင်း တစ်အိမ်လုံး သိမ်ခနဲ လှုပ်ခါသွားသည်ကိုလည်း သူ သတိထားမိသည်။ သူသည် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ကပျာကယာ ထွန်းကာ ဖိနပ်ပင် မစီးနိုင်တော့ဘဲ အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် နံရံကိုမို၍ ထောင်ထားသော ပေါင်တစ်ရာဝင် ပဲအိတ်လေးအိတ်။

တီရီဆီနာသည် သူ့အမေကို ပြေးနှိုးသည်။ “မီးဖိုထဲကို လာကြည့်စမ်းပါဦး၊ မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို ထူးဆန်းတာပဲ” ဟု အော်ပြောသည်။

အဘွားကြီးသည် ပဲအိတ်လေးအိတ်ကို ကြည့်ကာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ “တပည့်တော်မဟာ အင်မတန် ဆိုးသွမ်းယုတ်မာတဲ့

မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ တပည့်တော်မကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ သနားကရုဏာ ထားတော်မူပါ။ တပည့်တော်မ အသက်နဲ့ ကိုယ် မြဲနေသကဲ့သို့ ကာလပတ်လုံး လဲစဉ် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် မယ်တော့ကို ပူဇော်သွားမယ်” ဟု ရေရွတ် မြည်တမ်းလျက် ရှိသည်။

ဒင်နီ၏ အိမ်တွင်မူ သူငယ်ချင်း လေးယောက်သည် စောင်ကိုယ်ခြံကား လဲလျောင်းလျက် ရှိကြသည်။ လေးယောက်စလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါချမ်းသာလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့သည် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ စိတ်အေးနားအေး အိပ်ကြသည်။ နေဖင်ထိုးမှပင် နိုးကြတော့မည် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် တီရီဆီနာသည် မလွဲနိုင် မမှားနိုင်သည့် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် သူ့တွင် ကလေးတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်ရှိဦးတော့မည့် အခြေအနေကို အတိအကျ သိနေပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ပဲတစ်ခွက်ကို ခပ်၍ အိုးထည့်ရင်းက ထိုကလေး၏ အဖေသည် ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများထံမှ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မည်ကို အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ၍ စဉ်းစားတွေးတောလျက်ရှိလေသည်။

၁၄

ဒင်နီ၏ အိမ်မှ သာယာသောဘဝ။

လက်ဆောင်ရလိုက်သည့် ဝက်တစ်ကောင်၊ အရှည်ကြီးဘော့ပု၏ ဒုက္ခနှင့် အဘိုးအို ရာဗင်းနီး၏ လွဲမှားသော အချစ်

တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်မှ ပိဆာနီးများသည် စားပွဲတင်နာရီနှင့် လက်ပတ်နာရီများကို ဘယ်တော့မှ မသုံးချေ။ ဒင်နီနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများထံမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အလွန် ထူးဆန်းသောနည်းဖြင့် လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးတလေကို မကြာ မကြာရလာတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကုန်ပုံစည်းချင်း ဖလှယ်ရာ၌ အဖိုးထိုက်တန်သည့် ပစ္စည်းတစ်ခု အဖြစ်သာ လူကြိုက်များခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့၏ ဘဝတွင် လက်ပတ်နာရီသည် အရေးပါ အရာရောက်သည့် ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ်ပေ။ အချိန်နာရီ သိဖို့ဆိုလျှင် ရွှေရောင်လွမ်းနေသော နေမင်းကြီးသည် သူတို့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော နာရီကြီးဖြစ်သည်။ နေနာရီသည် လက်ပတ်နာရီထက် ကောင်း၏။ ပြီးတော့ လက်ပတ်နာရီထက် ပို၍ လုံခြုံသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နေနာရီကို တော်ရဲလီးဆိုင်သို့ပို့ပြီး အရက်နှင့် လဲ၍ မသောက်နိုင်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

နေရာသီတွင် နာရီလက်တံက ခုနစ်ဂဏန်းကို ညွှန်ပြသည့်အခါ အိပ်ရာမှထရန် အချိန်ကောင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဆောင်းရာသီ၌ ထိုအချိန်သည် လုံးဝ တန်ဖိုး မရှိတော့ပေ။ ဆောင်းရာသီ၌ဆိုလျှင် နေက ညွှန်ပြသော အချိန်သည်သာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ အမှန်တော့ နေရာသီ၌ ဖြစ်စေ၊ ဆောင်းရာသီ၌ ဖြစ်စေ ထင်းရှူးပင်ထိပ်များကို နေတော်တက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်ထက်သို့ နေရောင်ထိုးလာသော အချိန်သည် အိပ်ရာမှ ထသင့်သည့်အချိန် ဖြစ်၏။ အူနှင့်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော ဝမ်းဗိုက် မလှုပ်ရှားတော့သည့် အချိန်ဖြစ်၏။

ပင်လယ်စားပြန်နှင့် သူ့ခွေးများသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ သူတို့အတွက် ပေးထားသော ထောင့်တွင် လုံလုံခြုံခြုံ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြသည်။ ပီလွန်၊ ပက်ဘလို၊ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၊ ဒင်နီနှင့် ကောင်ကြီးဂျိုးတို့ကတော့ အိပ်ခန်းထဲတွင် အိပ်နေကြသည်။ ဒင်နီသည် သနားကြင်နာတတ်ပြီး အပေးအကမ်း ရက်ရောသူတစ်ဦးဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့အိပ်ရာကိုမူ သူတစ်ပါး အခြားလူများကို အိပ်ခွင့်မပြုချေ။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ဒင်နီ၏ အိပ်ရာပေါ် တက်အိပ်ရန် နှစ်ကြိမ်မျှ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ကျူးကျော်၍ မရသဖြင့် ဒင်နီအိပ်ရာ၏ တန်ဖိုးကို နားလည်သွားသည်အထိ တုတ်တစ်ချောင်းဒဏ် ခံလိုက်ရသဖြင့် နောက်ထပ် တက်အိပ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ချေ။

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများသည် ကြမ်းပေါ်၌ အိပ်ကြသည်ဖြစ်ရာ သူတို့၏ အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်များသည် တွေ့နေကျ မြင်နေကျ ပစ္စည်းများ မဟုတ်ပက်ဘလိုသည် သိုးရေသုံးချပ် စပ်ချုပ်ထားသည့် အရာကို စောင်အဖြစ် ခြံအိပ်သည်။ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာတွင် အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး တစ်ထည်ရှိရာ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီလက်မောင်း တစ်ဖက်တွင် သွင်းပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ကျန်အင်္ကျီ လက်မောင်းတစ်ဖက်တွင် သွင်း၍ အိပ်သည်။ ပီလွန်ကတော့ ကော်ဇောဟောင်း တစ်ခုနှင့် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်၍ အိပ်သည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ အချိန်ရှိသမျှ ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျွေးအိပ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် သူ့အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီမှ လွဲ၍ အခြားဘာမှ မရှိ။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ဘာပစ္စည်းကိုမှ သူ့လက်ထဲတွင် ကြာကြာမြဲမြဲအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သူ မဟုတ်။ သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် ပစ္စည်းတိုင်းကို ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် လဲသောက်ရာ၌ ပါရမီထူးသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့လူစုသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟောက်သံများဖြင့် ဆူညံနေတတ်သော်လည်း အများအားဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ အိပ်ကြရသည်။ အလွန်အေးသော ညတစ်ညတွင် ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ပင်လယ်စားပြန်မှ ခွေးတစ်ကောင်ကို ငှားပြီး သူ့ထောက်များ အနွေးဓာတ်ရရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့သမီးပင်လယ်စားပြန်မှ လွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်သောခွေးက ကောင်ကြီးဂျိုးခြေထောက်ကို ကိုက်သဖြင့် ဒဏ်ရာရခြင်းသာလျှင် အမြတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဒင်နီ၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်များတွင် ခန်းဆီးများ တပ်မထားပေ။ သို့သော်လည်း သဘာဝတရားက ဖန်တီးပေးထားသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှန်များပေါ်တွင် ပင့်ကူအိမ်များသည် ဖန်မှန်များရောကာ ခန်းဆီးများသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“ပြတင်းပေါက်တွေကို ဆပ်ပြာနဲ့ တိုက်ပြီး ဆေးလိုက်ရင် ကောင်မယ်” ဟု ဒင်နီက ပြောဖူးသည်။

ပီလွန်က သဘောမတူ။ “ပြတင်းပေါက်ကို ရေဆေးလိုက်ရင် အပြင်က အလင်းရောင်တွေ အများကြီး ဝင်လာလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။ “အိမ်ထဲမှာ အလင်းရောင် သိပ်များနေရင် ငါတို့ အပြင်ထွက်ပြီး အချိန် မဖြုန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကုန်မှာ။ ပြီးတော့လည်း ညညကျရင် လောက သိပ်အေးတာ။ အဲဒီအချိန်မျိုးကျတော့လည်း အပြင်က အလင်းရောင်ကို ရဖို့ မလိုပါဘူး။”

ထိုအခါ ဒင်နီက သူ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် မဖော်တော့ပေ။ ပြတင်းပေါက်များသည် နဂိုအတိုင်းပင် တည်နေသည်။ ဤကြားထဲတွင် ယင်ကောင်များသည် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ပင့်ကူအိမ်များတွင် ဝင်၍ ငြိတွယ်ပြီး သူတို့၏ အသွေးအသားများကို ပင့်ကူမိသားစုအား ပူဇော်ကြသည်။ အချိန်တွေ ကြာလာသောအခါ ယင်ကောင် အသေများသည် ဖုန်မှန်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များနှင့် လုံးထွေးကာ ပြတင်းပေါက်မှန်များတွင် ကပ်နေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် နေ့ခင်းနေ့လယ်မှာပင် အပြင်မှ အလင်းရောင်သည် အတွင်းသို့ မဝင်နိုင်တော့ဘဲ တစ်အိမ်လုံး အမြဲတစေ မှောင်မိုက်နေလေတော့သည်။

သူတို့အနေဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ကြရသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း မနက်လင်း၍ ပြတင်းပေါက်မှန်များပေါ် နေ့ရောင်ကျလာသည့်အခါတွင်မူ သူတို့အားလုံး အိပ်ရာမှ ထကြရလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် နေ့ရောင်သည် အိမ်ထဲသို့ရောက်အောင် မဝင်နိုင်သဖြင့် သူတို့လူစုသည် အနွေးဓာတ်ကို မရကြတော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်၌ နေ့ရောင်များ ကျနေပြီဖြစ်၍ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် အိပ်ရာမှ မထချင် ထချင်နှင့် ထကာ ဖိနပ်များကို ရှာ၍ ဖိကြသည်။ မီးမွှေးပြီး လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ကာ လက်ဖက်ရည် တစ်ယောက်တစ်ခွက် သောက်ကြသည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တွင် တန်းဖို၍ထိုင်ကာ

နေစာလုံကြသည်။ ယင်ကောင်များသည် သူတို့အနီး ပတ်ပတ်လည်တွင် တဝီဝီ ပျံသန်းနေလျက် ရှိကြ၏။

အိပ်ချင်စိတ်ကား မပြေသေး။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား မပြောမဖြစ်၍သာ ပြောနေကြသည်။ စိတ်ကတော့ မပါ။ နှေးကွေးလေးလဲ လှ၏။ ကြာလာသောအခါတွင်မူ အခြေအနေ ပြောင်းလာသည်။ ပြောစရာ အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိလာသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းတွေ ကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ စကားပြောလို ကောင်း လာသည်။ သွက်လက် တက်ကြွလာသည်။ စိတ်အား ထက်သန်လာသည်။ သူတို့ကြားတွင် ရှိနေသော ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်သည် ပြန်လည် ရှင်သန်ကာ တည်ရှိလာသည်။ အများအားဖြင့် သူတို့၏ အတွေးများသည် ကော်နဲလီယာ ရှစ် ထံသို့ ရောက်သွားကြသည်က များ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်။ ကော်နဲလီယာရစ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေ့ရှေ့ညပါ ပြဿနာ ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ သူပြဿနာများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ လည်း ကောင်းသည်။ ထူးလည်း ထူးဆန်းသည်။ သူဖြစ်လိုက်လျှင် ဖြစ်ရုံ ဖြစ်စဉ်များ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူဖြစ်စဉ်များထဲတွင် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ရေးအတွက် သင်ခန်းစာယူစရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိ။

ထိုနေ့မနက်က နေရောင်သည် ထင်းရှူးပင်များ ကြားမှ ဖောက်ထွက် ကာ တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ ခြောက်သွေ့နေသော မြေနံနှင့် ကတ်စတီလီ နှင်းဆီပန်းနံ့များသည် လေထဲတွင် တသင်းသင်းပျံ နေသည်။ အခုလို ဂာယာနေသောအချိန်သည် ဒင်နီတို့လူစုအဖို့ အကောင်းဆုံးသော အချိန်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း များ အကြောင်း အတင်းအဖျင်း ပြောကြသည်။ သို့သော်လည်း မကောင်းသော စိတ်ဖြင့် မဟုတ်။ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းအရာ အဖြစ် ထား၍ ပြော ကြခြင်း။

“မနေ့က အဲလီဘတ်ရပ်စ်မတ်ဆင်နဲ့ ငါ တွေ့ခဲ့ရတယ်” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ “သူ ကော်နဲလီယာ အိမ်က ပြန်လာတာလို့ ပြောတယ်။ ကော်နဲလီယာ ဆိုတဲ့ ကောင်မက ဘာပြဿနာ တက်ပြန်သလဲ မသိဘူး၊ ဒီကောင်မက နေ့စဉ်လိုလို ပြဿနာရှိတဲ့ ကောင်မပါလား။”

“ဒါက သူ့အထာပဲလေကွာ” ဟု ပက်ဘာလိုက ပြောသည်။ “ကော်နဲလီယာမှာ အချစ်ပွဲနဲ့ ရန်ပွဲက လွဲလို့ တခြား ဘာမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်းက သူ့မှာ အဲဒီနစ်ခုက လွဲပြီး တခြားဘာများ ရှိစေချင်သေးလို့ လဲကွာ” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“ဒီကောင်မက ဘယ်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး မရှိပါဘူးကွာ” ဟု ပီလွန်က ဆဲပစ်မေရီယာက စိတ်မကောင်းဖြစ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တဲ့ ကောင်မမှ မဟုတ်တာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး နေခိုင်း လိုက်ရင် ချက်ချင်း အသက် ထွက်သွားမှာပေါ့၊ သူက ချစ်မယ်၊ ရန်ဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ မိန်းမစား တစ်ယောက်ကွ၊ မင်း ပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခု ရှိတယ်လေ၊ စချစ်ပွဲရယ်၊ ရန်ပွဲရယ်၊ ပြီးတော့ ဝိုင်ရယ်၊ အဲဒီ သုံးမျိုးသာ ရှိနေရင် လူ တစ်ယောက်ဟာ တစ်သက်လုံး စိတ်ပျိုကိုယ်နဲ့ ဖြစ်နေမှာပေါ့ ဆိုတဲ့ စကား လေ၊ အဲဒီစကားဟာ ကော်နဲလီယာ အတွက် အလွန်မှန်တဲ့စကားပဲ ပက် ဘာလို့ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မနေ့က ကော်နဲလီယာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဒင်နီက အပေါ်စီး ရလိုက်ပြီဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် ပီလွန်ကို ကြည့် သည်။ ပီလွန်သည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို မိသူဟု နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသူဖြစ်၏။ အခုကိစ္စကျတော့ သူမသိ။

“မင်းတို့အားလုံး သိကြတာပဲ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ “ယောက်ျား တွေ ကော်နဲလီယာဆီ လာရင် လက်ဆောင် တစ်ခုခု ယူလာတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကြက်တစ်ကောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ယုန်တစ်ကောင်၊ ဒါမှ မဟုတ် ခါဖီထုပ် တစ်ထုပ် စတဲ့ဟာမျိုး တစ်ခုခုပေါ့၊ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်း တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကော်နဲလီယာကလည်း အဖိုးတန်တာ မတန်တာ အဓိက မဟုတ်ဘူး။ လက်ဆောင်ပါရင် သိပ် သဘောကျတတ်တယ် မဟုတ် လား၊ မနေ့ကတော့ အိမ်မိလီယို မူရီယက်တားက ကော်နဲလီယာအတွက် ဝက် ပါက်စ တစ်ကောင် လက်ဆောင်ယူလာသတဲ့၊ ဝက်က ပန်းရောင်တဲ့၊ အဲဒီ ကိုပေါက်စကို အိမ်မိလီယိုက မြောင်းထဲကျနေတာကို တွေ့လို့ ကောက် ချတာပေါ့၊ အဲဒါ ဝက်မကြီးက လိုက်လို့ သူက ဒုန်းစိုင်း ပြေးခဲ့ရသတဲ့ မဟုတ်ဘူး ဆုံး လွတ်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ လွတ်လည်းလွတ်ရော သူက ကော်နဲလီယာဆီ တန်းလာခဲ့သတဲ့။”

“အိမ်လီယို ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လေအိုးတစ်ယောက်ပါကွာ။ သူက ကော်နဲလီယာကို ဝက်တစ်ကောင်မွေးရတာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဝက်ဆိုတော့ အကောင်မျိုးက ဘာကျွေးကျွေး စားတဲ့ ကောင်မျိုး၊ မွေးလို့ ကောင်းတယ်။ တီရစ္ဆာန်၊ ဒီဝက်ကလေးကို ချစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီဝက် ကြီးလာရင်တော့ အချစ်ပြောင်းလာလိမ့်မယ်။ ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ သူ့ကို မချစ်နဲ့တော့။ တစ်နေ့နေ့ တချိန်ချိန်မှာ အဲဒီဝက်က နင့်ကိုကိုက်ရ နင်ဒေါသ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့လည်း ဒီဝက်ကို သတ်ပြီး စားလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲလို့ ပြောသတဲ့”

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၍ နားထောင်ကြသည်။ ပီလွန်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြောသည်။ “အိမ်လီယို ဆိုတဲ့ ကောင်က လေကြီးပေမယ့် လူအ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ တချို့နေရာတွေမှာ အင်မဟန်လည်တယ်။ ဒီဝက်ကို အရင်းပြုပြီး သူ့သာယာမှုအတွက် ဘယ်လောက်များ ကပ်တွယ်သွားမှန်းမှ မသိတာ။ ငါ သူနဲ့တွေ့ပြီး မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“ဝက်အကြောင်း ဆက်ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ပက်ဘလိုက ကြားဖြတ်မေးသည်။

ဒင်နီက ပြောလက်စ စကားကို ဆက်သည်။ “ကော်နဲလီယာက သူပေးတဲ့ ဝက်ကိုယူတယ်။ အိမ်လီယို အပေါ်မှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း သိပ်ကောင်းလိုက်တယ်။ ကိစ္စဝိစ္စပြီးလို့ အိမ်လီယိုလည်း လစ်ရော သူက သေတ္တာဟောင်းလေး တစ်လုံးကို မီးဖိုဘေးမှာ ထားပြီး ဝက်ပေါက်စကို အဲဒီထဲထည့်ထားသတဲ့။

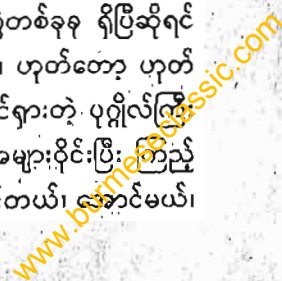
“အဲဒီ နောက်တော့ သူ့အပေါင်းအသင်း မိန်းမတွေက ဝက်ပေါက်စကို လာလာပြီး ကြည့်ကြသတဲ့။ သူ့ဝက်ပေါက်စကို ပွေ့လိုက် ပိုက်လိုက် လှည့်တော့လည်း ကော်နဲလီယာက သဘောကျတာပေါ့။ တစ်နေ့ကျတော့ ရာပီပေါက်စက ဝက်ပေါက်စကို လာကြည့်ရင်းနဲ့ ဝက်မြီးကိုတက်နင်းမိသတဲ့။ ဝက်အော်လိုက်တာ ကြွက်ကြွက်ကို ညံ့ရောတဲ့၊ ရထားခေါင်းဆွဲ ဥညှိမှုတ်ထက်တောင် ဆိုးသေးသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့တံခါးကလည်း ပွင့်တော့ အပြင်ဘက်က ဝက်မကြီး သူ့ကလေးဆီ ပြေးဝင်လာတာပေါ့။ အဲဒါ

ကြို ပွဲကောင်းက စတော့တာပဲ။ စားပွဲတွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်။ ပန်းကန်တွေ ကျကွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေ ကျိုးနဲ့ တစ်အိမ်လုံး မြောင်းဆန်သွားတာပဲတဲ့။ ဝက်မကြီးက ရာမီးရက်စံကိုလည်း ကိုက်တယ်။ ကော်နယ်လီယာ ရဲ့ စကတ်ကိုလည်း ကိုက်ဆွဲလို့ ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်ကုန်သတဲ့။ သူတို့ နစ်ယောက်စလုံး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ပြေးပြီး တံခါးကို သော့ခတ်ထားတော့မှ ဝက်မကြီးက ပြန်သွားတယ်။ ဝက်ပေါက်စကလည်း သူ့အမေ ဝက်မကြီးနောက်ကို လိုက်သွားတာပေါ့။ အဲ၊ အဲဒီမှာတင် ကော်နဲလီယာဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထတော့တာပေါ့။ သူက အိမ်လီယိုကို ရိုက်မယ်လို့ တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းမုသတဲ့”

“အေး၊ အဲဒါပဲ ကြည့်တော့” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဘဝယိုတာ အဲဒါပဲကွ။ မင်းတို့ ငါတို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး၊ အရှည်ကြီး ဘော့ဝဲစမှတ် တစ်ယောက် သူ့ကိုယ့်သူ သတ်သေဖို့ အထိ ဖြစ်သွားတာဟာ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလို့ပေါ့”

သူငယ်ချင်းများ၏ မျက်နှာများသည် ပက်ဘလိုဘက်သို့ လှည့်လာကြပြီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည်။

“ဘော့ဝဲစမှတ်ကို မင်းတို့ သိကြပါလိမ့်မယ်” ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “သူ့ပုံပန်းက တကယ့် ကောင်းဘွိုင်ပုံမျိုးပဲ။ ခြေတံက ရှည်ရှည်၊ လူလုံး လူဖန်က ပိန်ပိန်ပါးပါးကွ။ ဒါပေမယ့် ဟေ့ မြင်းကောင်းကောင်း မစီးတတ်ဘူး။ မြင်းရိုင်း နွားရိုင်း အစီးပြိုင်ပွဲတွေမှာ သူ ဝင်ပြိုင်လိုကတော့ မြေကြီးပေါ် လိမ့်ကျပြီး ဖုတ်ထဲမှာ လူးနေတာက များတယ်ကွ။ သိလား၊ ခက်တာက ဘော့ဝဲဆိုတဲ့ ငနဲက သူ့ကို လူအများက ဝိုင်းပြီး အံ့ဩကြ၊ ချီးမွမ်းကြ၊ ဩဘာပေးကြတာကို သိပ် ခံချင်တယ်။ အခမ်းအနား ဖွင့်ပွဲတွေမှာ လူတွေတန်းစီ လျှောက်ပြီဆိုရင် သူက အလဲကိုင်ပြီး ရှေ့ဆုံးက သွားချင်တယ်။ ကစားပွဲတွေ ပြိုင်ပွဲတွေ ရှိပြီဆိုရင် သူက ဒိုင်လူကြီး လုပ်ချင်တယ်။ ပွဲတစ်ခုခု ရှိပြီဆိုရင် ငါ ရှေ့ဆုံးက နေမယ်လို့ ဦးအောင်ပြောတဲ့ လူဟာ သူပဲ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ချင်တဲ့လူဟာ ရှိတာပဲ။ အဲဒီ လူစားမျိုးဆိုတာက လူအများဝိုင်းပြီး ခြံညှိကာကို ခံချင်တယ်။ ချီးမွမ်း အံ့ဩတာ လေးစားတာ ခံချင်တယ်။ အောင်မယ်။

မင်းတို့ မသိကြလို့သာ အဲသလို လူစားမျိုးဟာ လူအများက သူ့ကို ချစ်တာကြည့်လိုတာလဲ ခံချင်တယ်။

“တကယ်တော့ကွာ၊ ဒီလို လူစားဟာ သနားစရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါပဲကွာ၊ မွေးကတည်းက အများက ဝိုင်းပြီး ရယ်တာ သရော်တာ ခံရဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တချို့ကတော့ သူ့ကို သနားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူအများစုကတော့ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြတာပဲ၊ အဲ- အဲဒီ အရှည်ကြီးဘော့ပုံစမှတ်ကိုလည်း ရယ်တဲ့လူကပဲ သတ်တာပဲ။

“မင်းတို့ မှတ်မိချင်လည်း မှတ်မိကြဦးမှာပါ၊ လူတွေ တန်းစီလျှောက်တဲ့ ပွဲတစ်ပွဲမှာ သူက ရှေ့ဆုံးက အလဲကိုင်လေကွာ၊ ဘော့ပုံစမှတ် မြင်းဖြူကြီး တစ်ကောင်ပေါ်မှာ အခန့်သား ထိုင်လိုက်လာတယ်၊ အဲ အရေးအရာရောက်တဲ့ လူကြီးတွေ ထိုင်နေတဲ့ ပွဲကြည့်စင်ရှေ့ တည်တည်လည်လည် ရောက်ကရော သူ စီးလာတဲ့ မြင်းက အပူဒဏ် မခံနိုင်လို့ လေးဖက်ပစ်ပြီး လဲပါလေရော၊ ဘော့ပုံစမှတ် မြင်းပေါ်က လွင့်ကျသွားတယ်၊ အလဲကလည်လက်ထဲက ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ လှံတစ်ချောင်းလို အဝေးကြီးကို ရောက်သွားတယ်။

“သူ့အဖြစ်က အဲဒါပဲ၊ သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကြီးစားတိုင်း ကိုးရီးကားရား တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီး လူတိုင်းက ဝိုင်းရယ်တာ၊ ခံရတာချည်းပဲ၊ မင်းတို့ မှတ်မိကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ သူ ခွေးဖမ်းဆီးရေးမှူး လုပ်နေတုန်းက မွန်းလွဲပိုင်းဆိုရင် သူ ခွေးဖမ်းထွက်တယ်။ သူ ခွေးဖမ်းထွက်ပြီဟေ့ ဆိုရင် မြို့ထဲက လူတွေက ပွဲကြည့်သလိုပဲ ဝိုင်းဝန်းကြည့်လေ့ရှိတယ်၊ တစ်ရက်မှာ သူက ခွေးတစ်ကောင်ကို ကြီးကွမ်းနဲ့ ဖမ်းဖမ်းတယ်၊ ခွေးက ဖျပ်ခနဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်တော့ ကြီးကွမ်း မိမိမှာ မစွပ်မိတော့ဘူး၊ ခွေးထွက်ပြေးတော့ သူပါ တရွတ်တိုက် ပါသွားရော၊ ဟာ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ဘေးက ရပ်ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေက ဟားတိုက်ရယ်ကြတာပေါ့၊ သူလည်း သိပ်ရှက်သွားတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလိုက်တော့မယ်၊ ဒါဆိုရင် လူတွေအားလုံး ဝမ်းနည်းကြမှာပဲ၊ သူတို့ ငါ့ကို ဝိုင်းဝန်းရယ်မိကြတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြမှာ သေချာတယ်လို့ မထင်သတဲ့၊ အဲ- နောက်ပြီးတော့မှ တစ်ခါ “ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်တာ

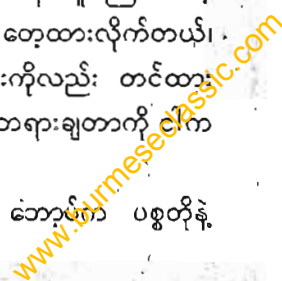
လိုက်ရင် ငါပဲ သေသွားမှာပဲ၊ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာကို ငါ သိနိုင်ပါဦးတော့ မလား” လို့ တစ်မျိုးထပ်တွေ့မိပြန်တယ်၊ အဲသလို တွေးမိတော့ အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်တယ်၊ သူ လုပ်တဲ့ အစီအစဉ်က ငါ့အခန်းကို တစ်စုံတစ်ဦး လာတဲ့အချိန်ထိ ငါ စောင့်နေမယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာပြီဆိုတော့မှ ငါ့ပစ္စတိုနဲ့ ငါ့ခေါင်းကို ချိန်ထားလိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် သူက ငါ့ကို တားမယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သေနတ်နဲ့ ပစ်မသေပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို သူက တောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကွာ၊ သူတွေ့ပုံက အဲသလိုကွာ၊ သိလား။

“အဲသလိုတွေပြီး သူ အိမ်ပြန်သွားရော၊ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ခွေးလေးဖမ်းလို့ ရခဲ့သလား ဘော့ပုံစမှတ် မေးကြတယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့စိတ်က ပိုပြီး ထိခိုက်လာတယ်။ သူ့ပစ္စတိုကို ထုတ်ပြီး ကျည်ဆန်ထည့်တယ်၊ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်ရောက်အလာကို စောင့်တယ်။

“သူ အစီအစဉ်ကို ဘယ်လို အကောင်အထည် ဖော်မယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားတယ်၊ ပစ္စတို သေနတ်နဲ့ ဘယ်လိုချိန်ပြီး ဘယ်လို လုပ်လိုက်မယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ၊ အဲ သူ လုပ်နိုင်နေတာကို သူ့မိတ်ဆွေတွေက မြင်ရင် “ဟေ့ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း သေနတ်နဲ့ ပစ်မလို့လား၊ မလုပ်နဲ့လေကွာ” လို့ ပြောမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူက လူတွေ ဆိုးသွမ်းယုတ်မာ လွန်းလို့ လူ့ပြည်မှာ မနေချင်တော့ဘူးလို့ သူက ဖြေလိုက်မယ်ပေါ့၊ သူက သူ့စိတ်ကူးနဲ့ အဲသလို တွေးနေတယ်။

“အဲသလို တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ စောင့်နေလိုက်တာ တစ်ကောင်မှ ပေါ်မလာဘူး၊ နောက်တစ်နေ့ ဆက်စောင့်တော့လည်း တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ညကျတော့ ချာလီမီးလား ရောက်လာပါလေရော၊ ချာလီမီးလား ဆင်ဝင်အောက် ရောက်လာတာကို သူ ကြားတော့ ဘော့ပုံစမှတ် ပစ္စတို သေနတ်ပြောင်းဝကို သူ့ခေါင်းမှာ တွေထားလိုက်တယ်၊ မြင်ရတဲ့လူ ပိုပြီး ယုံကြည်သွားအောင် သေနတ်မောင်းကိုလည်း တင်ထားလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ ငါ့ကို တရားချတော့မှာပဲ၊ သူ တရားချတာကို ငါက နားထောင်လိုက်မယ်လို့ တွေးလိုက်သေးတယ်။

“ချာလီမီးလားက တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာရော၊ ဘော့ပုံစမှတ် ပစ္စတိုနဲ့

သူ့ခေါင်းသူ ချိန်ထားတာမြင်ရော၊ ဒါပေမယ့် သူက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ လန့်ဖျပ်ပြီး အတင်းဝင် ဆွဲပါလေရော၊ အဲဒီတော့ သေနတ်ကျည်ဆန် ထွက် သွားတာပေါ့၊ ကျည်ဆန်က ရိုးရိုးတန်းတန်း ထွက်တယ်ဆိုရင် ဟုတ်သေး တယ်၊ အခုဟာက ဘော့ပဲရဲ့ နှာခေါင်း ထိပ်ဖျားကို ရှပ်မှန်သွားတာဆိုတော့ နှာခေါင်းထိပ်က ပြတ်ပါသွားတာပေါ့ကွ၊ အေး အဲဒီနောက်တော့ လူတွေက အရင်ကထက် ပိုပြီး ရယ်ကြတာပေါ့၊ သူ့အကြောင်းက သတင်းစာထဲ ပါလာ လိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းရယ်ကြတာပေါ့။

“မင်းတို့ ဘော့ပဲရဲ့ နှာခေါင်းကို မြင်ဖူးကြသားပဲ၊ ထိပ်က ပြတ်နေတယ် လေ၊ လူတွေကတော့ ရယ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးက ရယ်လို့ သိပ် မကောင်းတော့ဘူးကွ သိလား၊ လူတွေကလည်း သိပါတယ်၊ အဲဒီနောက် တော့ လူတွေက ဘာပွဲတွေလုပ်လုပ် ဘော့ပဲကို ရှေ့ဆုံးမှာ အလံကိုင်ခိုင်းတာ ချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ ခွေးဖမ်းဖို့ ပိုက်လည်း ဝယ်ပေးကြသေးတယ်။

“ဒါပေမယ့် သူ့ခမျာကတော့ အရင်လို မပျော်တော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒီလို နှာခေါင်းပြတ်နဲ့ ဘဝမျိုးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျော်နိုင်ပါတော့မလဲ” ပက်ဘလို သည် စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ သူသည် ဆင်ဝင်အောက်မှ တုတ်တစ်ချောင်းကို လှမ်းကောက်ပြီး သူ့ခြေသလုံးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည်။

“အေးကွ၊ ငါလည်း သူ့ နှာခေါင်းကို မှတ်မိတယ်” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ “ဘော့ပဲက သိပ်တော့ ဆိုးတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ပင်လယ်စားပြ တောင် သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ တစ်ခါတလေ သူ ခွေးလေ တစ်ကောင်မှ မမိတဲ့အခါ ပင်လယ်စားပြက သူ့ခွေးတွေကို ဘော့ပဲရဲ့ လှည်း ပေါ် တင်ပေးထားတယ်၊ လူတွေကတော့ ဘော့ပဲ ခွေးတွေ အများကြီး ဖမ်းမိ လာတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ကွာ၊ ခွေးဖမ်းဖို့ တာဝန်ပေးလိုက် ရင် ခွေးဖမ်းရတာ မလွယ်တော့ဘူးကွ၊ ဒီအလုပ်ကလည်း တစ်မျိုးပဲ”

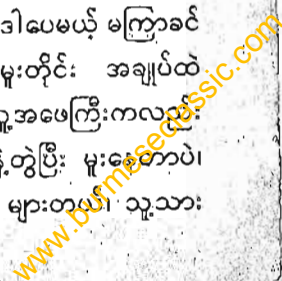
ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာသည် နံရံကို ခေါင်းနှင့်မိုပြီး တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ် နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ “လူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး ရယ်ကြတာ၊ သရော် ကြတာဟာ တကယ်တော့ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဟို အဘိုးကြီး တောမတ်စ် ကို ကြည့်ပါလား၊ သူ့ခမျာ သေတဲ့အထိ သရော် ခံသွားရတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူလည်း သေရော သရော်တဲ့ လူတွေလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရော၊ မင်း

ပြောတဲ့ အရည်ကြီးပေရဲ့ အဖြစ်က ရယ်စရာကောင်းတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရယ်တော့ဖို့ မင်း ပါးစပ်ကို ဟလိုက်တိုင်း မင်း နှလုံးသားကို လက်နဲ့ ညှစ်လိုက်သ ခံစားရမယ့် အခြေအနေမျိုးက ရှိနေတယ်ကွ၊ မင်း ပြောတာ ကြားရတော့နှစ်က ကြီးဆွဲချပြီး သေသွားတဲ့ မစ္စတာ ရာဗန်းနီးရဲ့ အဖြစ်ကို ငါ သတိရလား၊ သူ့အဖြစ်ကလည်း ရယ်စရာတော့ ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် နှစ်နှစ်ခြိုက်က် ရယ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ငါလည်ကစွန်းတစ်စတော့ ကြားလိုက်မိတယ်” ဟု ပီလွန် က ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ သေသေချာချာ မသိပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါက ပြောပြရဦးမှာပေါ့” ဟု ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “ရယ်သင့် ယ်သင့် ဆိုတာကတော့ မင်းတို့ဘာသာ မင်းတို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့၊ ငါ ဂလေးဘဝတုန်းက ငါဟာ ပီတီရာဗန်းနီးနဲ့ အမြဲကစားတယ်၊ ပီတီဘဲ့ ကောင်က ခပ်သွက်သွက်ကွ၊ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း ပြဿနာနဲ့ ရှောင်နေရတာချည်းပဲ၊ သူ့မှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ အစ်မလေးယောက် ရှိတလ သူ့ အဖေကြီးနဲ့ အတူတူ နေကြတာ၊ အခုတော့ ဒီမိသားစု တစ်ခုလုံး မရှိတော့ဘူး၊ သူ့အစ်ကို တစ်ယောက်က ဆန်ကွင်တင်တဲ့ နောက် အစ်ကိုတစ်ယောက်တော့ လှည်းပေါ်တင်ထားတဲ့ ဖရဲသီးတွေ ဝင်ခိုးတုန်း အခင်းစောင့် ယုန်တစ်ယောက်က သတ်လို့ သေသွားတယ်၊ မိန်းကလေးတွေ ဆိုတာကမှ မင်းတို့လည်း အသိသားပဲ၊ အချိန်တန်တော့ ထွက်သွားကြတာပဲ၊ ဆူဆီဆို သူ့အစ်မ တစ်ယောက်ဆိုရင် အခု ဆလိုင်နတ်စ် မြို့က ဂျင်နီတို့အိမ်မှာ ရော့နေတယ်။

“အဲဒီတော့ သူတို့အိမ် ပီတီနဲ့ သူ့အဖေကြီးပဲ ကျန်ခဲ့ကြတယ်၊ ပီတီ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်းခံအတိုင်း အမြဲတမ်း ဒုက္ခနဲ့ ကြုံနေရတာပဲ၊ အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးကျေးကို အပိုခံခဲ့ရသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ပြန်ရောက်လာတယ်၊ စနေညဆိုရင် သူ့မူးနေပြီ၊ မူးတိုင်း အချုပ်ထဲ ရောက်သွားတာချည်းပဲ၊ တနင်္ဂနွေကျမှပဲ လွတ်တာ၊ သူ့အဖေကြီးကလည်း ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်ကွ၊ အတိုင်း သူ့သား ပီတီနဲ့တွဲပြီး မူးနေတာပဲ၊ အချုပ်ထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက် အတူတူ နေရတာက များတယ်၊ သူ့သား

ပီတိ အိမ်မှာမရှိရင် အဘိုးကြီး ရာဇန်းနီးဟာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပြီး အထီးကျန် ဖြစ်နေတာပဲ။ သူက သူ့သားပီတိကို သိပ် ချစ်တာ။ ပီတိ လုပ်သမျှ အကုန် လိုက်လုပ်တာပဲ။

“မင်းတို့ ဂရေစီမွန်တက်ဇ်ကို မှတ်မိကြသေးလား” ဟု ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာက မေးသည်။ “အဲဒီ မိန်းကလေးက သိပ်ပြီး အကျင့်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ အသက် ဆယ်နှစ်နှစ် အရွယ်လောက်မှာ မွန်ထရေးမြို့ကို ရေတပ်က တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ရောက်လာတယ်။ သူတို့လည်း ရောက်လာရော ဂရေစီလည်း ဗိုက်ကြီးပြီး ကံလေးမွေးတာပဲ။ အသက်က ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ် သိလား။ သူက လှတာတော့ သိပ်ကို လှတာ။ အလွန်လည်း သွက်တယ်။ စွာလိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ။ သူ့ ပုံပန်းက ယောက်ျားတွေကို အကပ်မခံဘဲ ထွက်ပြေးနေတဲ့ပုံမျိုးပဲ။ ယောက်ျား တွေကလည်း သူ့နောက်က အမြဲတမ်း လိုက်နေသလိုပဲ။ တစ်ခါတလေကျ တော့လည်း ယောက်ျားတွေက သူ့ကို ဖမ်းမိသွားသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့်ကွာ။ မင်း သူ့အနားကိုတော့ ကပ်လို့ရလိမ့်မယ် မထင်လေ။ ကြည့်ရတာတစ်မျိုးကွာ သိလား။ ဂရေစီဆီမှာ သူက မင်းကို မပေးတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိနေသလိုလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။

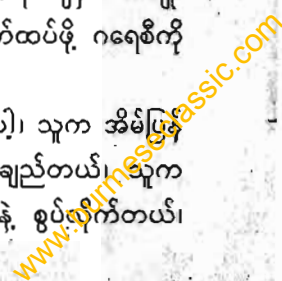
“ငါလည်း အဲဒါကိုတော့ သိခဲ့တယ်ကွ။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ငါ ကိုယ်တိုင် သူ့ကို လိုက်ခဲ့သေးတာကိုး။ ပီတိလည်း သူ့ကို လိုက်ခဲ့သေးတယ်။ ပီတိကတော့ စိတ်တစ်မျိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့တာ။ ငါ့လိုပဲတစ်မျိုး မထားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ပီတိ ကတော့ ဂရေစီကို သိပ် ကြိုက်နေတဲ့ကော။ ဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချစ်နာကျပြီး ပိန်ပိန်လိုက်လာတယ်။ မျက်လှူကြီးတွေကလည်း ဆေးခြောက် စွဲနေတဲ့ကောင်လို ပြူးပြူးကြီး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ အစားလည်း မစားနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ တပိုင်ပိုင် တတွေတွေနဲ့ အိပ်ရာပေါ် လဲတဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အဖေ ရာဇန်းနီးက ဂရေစီနဲ့ သွားတွေ့ပြီ နင် ပီတိကို ဒီလိုသာ ဆက်မ နေရင် သူ့သေတော့မှာပဲလို့ ပြောတယ်။ ဂရေစီကတော့ အကျင့်မှ မကောင် တာ ဘယ်ဂရုစိုက်ပါ့မလဲ။ သူ့အဖို့တော့ ဒီစကားဟာ အလွန် ရယ်စရာကောင် တဲ့ ပြက်လုံးတစ်ခုပေါ့။ အဲသလို အဘိုးကြီး စကားပြောနေတုန်းမှာ ဂရေစီ ညီမ တို့နိယာ အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ နိယာက အသက်ဆယ်လေးနှစ်

ရှိသေးတယ်။ အဘိုးကြီးက တိုနိယာကိုမြင်တော့ အသက်ရှူ တောင် မှားသွားသတဲ့။ ဂရေစီယာနဲ့ အလွန် တူတယ်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ အဘိုး ကြီးလည်း ကြံရာမရ ဖြစ်ပြီး ဟဲ့ မိန်းကလေး ဒီကို လာစမ်းပါဦးလို့ ခေါ်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် တိုနိယာက အသက်သာငယ်တာ အသိက လူကြီးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဒါမျိုးဆို ကျွန်မက နောကျေနေပြီရှင်လို့ ဆိုတဲ့ အပေါက်မျိုးနဲ့ ရယ်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသတဲ့။ အဘိုးကြီးလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင် တော့ဘဲ အိမ်ကို တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသတဲ့။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့သား ပီတိက အဖေ ကာဖြစ်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ ငါတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဂရေစီကို မင်းမရရင် မင်း ဒုက္ခရောက်တော့မှာကို စိတ်ပူတယ်လို့ အဘိုးကြီး က ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီနောက် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကုန်တယ်လို့ မင်းတို့ ထင်သလဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြောလက်စ ဇာတ် ကြောင်းကို ဆက်သည်။ “ပီတိဆိုတဲ့ ကောင်က ချင်ကီးဆီ သွားပြီး ငါးခွဲတဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်။ ရတဲ့လုပ်ခနဲ့ ပိုးခြေအိတ်တို့၊ ဖဲစည်းကြီးတို့ ဝယ်ပြီး ဂရေ စီယာကို လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ဇာတ်ပုံရိုက် ပေး လိုက်သေးတယ်။ ဇာတ်ပုံကလည်း ရောင်စုံတွေ ဘာတွေ ခြယ်လို့ဆိုပဲ။

“ဂရေစီကလည်း သူ့ပေးသမျှ လက်ဆောင်တွေ ယူပြီး လစ်သွားပြန် ရော။ သူ့ကို အနားတောင် အကပ် မခံဘူးတဲ့။ ကောင်မ လုပ်သွားပုံက တော် တော်ဆိုတာ၊ နမ်းလည်းနမ်း၊ လည်ပင်းလည်းညှစ် လုပ်ချင်အောင်ကို ဆိုးတဲ့ ကောင်မကွ။ အဲဒီတော့ ပီတိ ဆွေးပြန်ရောပေါ့။ အိပ်မပျော် စားမဝင် ဖြစ်ပြန် ရော။ ပီတိက ငါ့ကိုပြောတယ်။ တကယ်လို့သာ ငါနဲ့ ဂရေစီ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှာ လက်ထပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူ့အခုလို လုပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ လက် ထပ်ပြီးမှ ငါ့ဆီက ထွက်ပြေးရင် ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုကို လုပ်ရာကျမှာ၊ ဒါမျိုး ကျတော့ သူ့ကြောက်မှာပဲတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ပီတိက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ဂရေစီကို ချွေးပြောတယ်။ ဂရေစီက ဟားတိုက်ပြီး ရယ်သတဲ့။

“ပီတိက ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်တာပေါ့။ သူက အိမ်ပြန် ချွေးပြီး ကြီးတစ်ချောင်းကို အိမ်ခေါင်မိုး ထုပ်တန်းမှာ ချည်တယ်။ သူက သေတ္တာတစ်လုံးပေါ် တက်ရပ်ပြီး လည်ပင်းကို ကြီးကွင်းနဲ့ စွပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက်အောက်က သေတ္တာကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီး ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အဖေကြီးက အခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ကြိုတက်ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆရာဝန်လည်း ခေါ်တယ်။ ဒီအကောင် နှစ်နာရီလောက် ကြာမှ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်နိုင်တယ်။ လေးရက်တိတိကြာမှ စကားပြောနိုင်တယ်။
ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။ ပြောပြနေသည့် ဇာတ်ကြောင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းများက စိတ်ဝင်တစား ထောင်နေကြမှန်း သိသဖြင့် များစွာဂုဏ်ယူလျက် ရှိသည်။ “အဖြစ်ကလေး အဲဒါပဲကွ” ဟု ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဂရေစီမုန်တက်စံ ဆိုတဲ့ ကောင်မက ပီတီနဲ့ လက်ထပ်သွားတယ် မဟုတ်လားကွ” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။ “ငါ သူ့ကို သိပါတယ်။ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလည်း မှန်မှန်သွားတတ်တစ်လတစ်ကြိမ် မှန်မှန် သူ့အပြစ် သူ ဝန်ခံတယ်။ ဒါဆို မိန်းမကောင်းပေါ့”

“ဒါက အခုမှ ကောင်းသွားတာကွ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “သူ့သားပီတီ ကြီးဆွဲချတော့ သူ့အဖေကြီး ရာဇန်းနိုးက အပြစ်အကျယ် ဒေါပွတာပေါ့။ ချက်ချင်းပဲ ဂရေစီအိမ်ကို သွားပြီး ဟဲ့ ကောင်မလေး နင်ဟာ ငါ့သားကို သတ်တဲ့ ကောင်မပဲ။ နင့်ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်မလို့ လုပ်တာလို့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောသကဲ့။”

“ဂရေစီလည်း သိပ်ပြီး လန့်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မိန်းမဆိုတော့ စိတ်က တစ်မျိုးပေါ့ကွာ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့အတွက် လောက်အထိ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာတာပေါ့။ သူက လည်ပင်းကြီးကောက်နေတဲ့ ပီတီကို သွားပြီးကြည့်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ မကြာပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတာပဲ။ ပီတီ တွက်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတယ်ဆိုပါတော့ကွာ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်တာဆိုတော့ သူထင်တာ မလုပ်ဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဘုန်းကြီးက မယားကောင်းဖြစ်အောင် မယယ်လို့ ပြောထားတော့ မယားကောင်းပီသအောင် နေသွားတဲ့သဘောပေါ့။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဂရေစီဟာ ယောက်ျားတွေကို မြူလား ဆွယ်လား မလုပ်တော့ဘူး။ ပီတီကလည်း ချင်ကီးဆီမှာ ငါးခွဲတဲ့ အလုပ် ဆက်လုပ်တာပဲ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ဟာ သာသာယာယာပဲ။ ဒီအဖြစ်မျိုးကျတော့ ဘုန်းကြီးက တစ်ပါး တရားဟောတဲ့အခါမှာ ထည့်ပြီး ဟောရမယ့် အဖြစ်မျိုးပဲ”

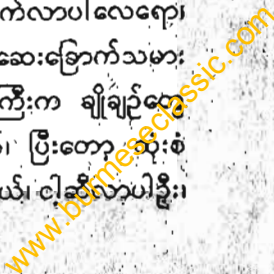
“အေး ဟုတ်တယ်။ ဒီဇာတ်ကြောင်းထဲမှာ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ပါတယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ ကျန်လူများကလည်း ခေါင်းတညိတ် ပီတိဖြင့် ထောက်ခံကြသည်။

“ဂရေစီလို မိန်းမစားမျိုး တစ်ယောက်ကို ငါတက္ကဆက်စံ ပြည်နယ်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ “သူတို့နှစ်ယောက် ခြားနားတာ ကပ်ရပ် ရှိတယ်။ ဟိုကောင်မက အကျင့်စာရိတ္တ လုံးဝ ပြောင်းမသွားဘူး။ ဘားလုံးက သူ့ကို ဒုတိယတပ်စိတ်ရဲ့ မယားလို့ ပြောကြတယ်။ သူတို့ပေးထားတဲ့ နာမည်က မစွက် ဒုတိယတပ်စိတ် တဲ့”

ပက်ဘာလိုက လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ “မင်းတို့ ဝင်မပြောကြနဲ့ဦး။ ပီတီရဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ နောက်ဆက်တွဲတွေ ရှိသေးတယ်။ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာကို ဆက်ပြီးပြောခွင့်ပေးလိုက်ကြပါဦး”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ကျန်သေးတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဇာတ်လမ်းက ဇာတ်သိမ်း မကောင်းဘူးကွ။ ပီတီရဲ့ အဖေကြီးက မသေသေးဘူး။ အသက်က မြောက်ဆယ်ကျော်သွားပြီ။ သူ့သားပီတီနဲ့ ဂရေစီတို့ လင်မယား အိမ်ခွဲသွားတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အထီးကျန်နိုင်တာပေါ့ကွာ။ သူကလည်း ပီတီနဲ့ အမြဲရှိသမျှ အိမ်ထဲမှာပဲ တငုတ် ဟုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတာပေါ့။ တစ်နေ့ကျတော့ ဂရေစီရဲ့ ညီမ တိုနီယာနဲ့ ဆုံမိကြတယ်။ တိုနီယာက အသက် ဆယ်ငါးနှစ်ရှိနေပြီ။ သူက ဂရေစီထက် ပိုပြီးတော့တောင် လှသေးတယ်။ စစ်သား တစ်ဒါဇင်ဝက်လောက် ကလည်း ခွေးမ တစ်ကောင်နောက်က ခွေးတစ်အုပ် လိုက်နေသလို တိုနီယာရဲ့ မနက်က တုကောက်ကော့က် လိုက်နေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။”

“အဲသလိုလည်း ပြန်တွေ့ကြရော အဘိုးကြီးဟာ သူ့သား ပီတီဖြစ်သလို ဖြစ်တော့တာပဲ။ တိုနီယာကို စွဲလမ်းပြီး စိတ်ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ဖြစ်တာပေါ့။ စားမဝင် အိပ်မပျော်တဲ့ အဖြစ်မျိုးအထိ ရောက်လာပါလေရော။ ပါးချောင် နားချောင်တွေကျပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကလဲ ဆေးခြောက်သမား တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။ အဘိုးကြီးက ချိုချင်တွေ တိုနီယာကို လက်ဆောင်ပေးတယ်။ တိုနီယာက ယူတယ်။ ပြီးတော့ ဆုံးစဲတဲ့အတိုင်း လှောင်တယ်။ သရော်တယ်။ အဘိုးကြီးက ကလေးရယ်။ ငါ့ဆီလာပါဦး။”

ငါဟာ မင်းမိတ်ဆွေပါလို့ ပြောပေမယ့် တိုနီယာက အပါးကြီးပဲ၊ ဘယ်မှာလဲ။

“ဒါနဲ့ အဘိုးကြီးက သူ့စိတ်ထဲဖြစ်နေတာ ပီတီကိုပြောတယ်၊ ပီတီက ရယ်တာပေါ့၊ ဟာ အဖေကလည်း မဟုတ်တာ၊ အဖေဘဝမှာ မိန်းမတွေ အများကြီးနဲ့ နေထိုင်ပြီးပြီပဲ၊ တော်ရောပေါ့၊ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်တော့မှ တော့ ကလေးပေါက်စလေးတွေကို လိုက်ပြီး ကြီးစား မနေချင်ပါနဲ့တော့လို့ ပီတီက ပြောသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ပြောလို့မရဘူး၊ အဘိုးကြီးမှာ စားလည်း တိုနီယာ၊ အိပ်လည်း တိုနီယာ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ အဘိုးကြီးက မြက်ပဲ၊ တွေကြားမှာ ပုန်းပြီး တိုနီယာ သွားလာနေတာကို အမြဲချောင်းကြည့်နေတာပဲတဲ့။

“နောက်ကျတော့ အဘိုးကြီးက စတင်ဒတ် ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ အလုပ် ဝင်လုပ်တယ်၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းတယ်၊ ကားမှန်တွေ ဘာတွေ ရေဆေးတယ်၊ အဲ သူရသမျှငွေကို စုပြီး တိုနီယာကို သကြားလုံးတို့၊ ဖဲပြားတို့၊ ဂါဝန်တို့ ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးတယ်၊ အဲမယ် သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဓာတ်ပုံတောင် ရိုက်ပေးလိုက်သေးတယ်၊ ဓာတ်ပုံက ရိုးရိုးတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်စုံဓာတ်ပုံတဲ့။

“တိုနီယာကတော့ အဘိုးကြီးပေးသမျှ ယူတယ်၊ ပြီးတော့ ရယ်တယ်၊ အဘိုးကြီးလည်း ရူးတော့မတတ် ခံစားနေရတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ အဘိုးကြီးက သူ့ချွေးမ ဂရေစီယာဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လက်ထပ်လိုက်ကတည်းက ကောင်းသွားတယ်၊ သူ့ညီမ တိုနီယာကလည်း သူ့လို လက်ထပ်လိုက်ရင် သူ့လို ကောင်းသွားမှာ မချပဲလို့ တွေးသတဲ့၊ အဲဒီတော့ အဘိုးကြီးက သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ တိုနီယာကို ပြောတယ်၊ တိုနီယာကတော့ အရင်ကထက် ပိုပြီး ရယ်တာပေါ့။”

“ဒီကိစ္စမှာ သူ့အပြစ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဘိုးကြီး မိုက်တာ” ဟု ပီလွန်က ဝင်ပြောသည်။ “အဘိုးကြီးတွေအနေနဲ့ ကလေးသာသာလောက် ရှိတဲ့ ကောင်မ ပေါက်စလေးတွေနောက် လိုက်ဖို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ သူတို့ အနေနဲ့ နေဆာလှုံရမယ့် အရွယ်ကွ”

“ဒါကတော့ကွာ၊ ရာမန်းနီး မျိုးရိုးက သူများတွေနဲ့မှ မတူတာဘဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက စိတ်မရှည်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဒီအဘိုးကြီး ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ သူ့သားပီတီကို သိကွာမဲ့အောင်လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့” ဟု ပီလွန်က ထပ်၍ စောဒကတက်သည်။

ပက်ဘလိုက ပီလွန်ကို မျက်စောင်း ထိုးကြည့်သည်။ “ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ပြောပါစေကွာ၊ အခုဟာ မင်းဇာတ်လမ်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဇာတ်လမ်းကွ၊ မင်းဇာတ်လမ်းကျတော့မှ မင်းပြောတာ ငါတို့ နားထောင်မယ်”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပက်ဘလိုကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောသည်။

“ကြာလာတော့ အဘိုးကြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့လက်ထဲ တိုနီယာ ရောက်လာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက အသစ်အဆန်းမှ စိတ်မကူးတတ်ပဲ၊ ပီလွန်လို စိတ်ကူးကောင်းရင်တော့ ဒီနေရာ မျိုးမှာ သိပ် ဟန်ကျမှာပေါ့၊ သူက ပီလွန်နဲ့မှ မတူဘဲကိုး၊ သူက ဘယ်လို တွေးသလဲဆိုတော့ ဂရေစီက ပီတီကိုလက်ထပ်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ပီတီကြီးဆွဲချလို့၊ ငါလည်း ကြီးဆွဲချတုန်း ဘယ်သူမှမလာရင် ငါရောမှာ၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ မလာလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ တွေးသတဲ့။

“မင်းတို့လည်း ရောက်ဖူးကြသားပဲ၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ ထားတဲ့ တဲလေ၊ မင်းတို့သိမှာပါ၊ တစ်မနက်ခင်းမှာ အဘိုးကြီးက တခြား အလုပ်သမားတွေ ရောက်မလာခင် အစောကြီး ဆိုင်ကိုသွားတယ်၊ အလုပ်ချိန်က ရှစ်နာရီထိုးမှ ဆိုတော့ တခြားလူတွေ မရောက်ကြသေးဘူး၊ သူက ပစ္စည်း ထားတဲ့ တဲထဲဝင်ပြီး ထုပ်တန်းမှာ ကြိုးကိုကွင်းလျှောလုပ်ပြီး ချည်ထားလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်မှာ သူက တက်ရပ်ပြီး တခြား အလုပ် သမားတွေ ရောက်လာချိန်အထိ စောင့်နေတယ်၊ တခြားလူတွေ ရောက်လာတာလည်း မြင်ရော သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းနဲ့စွပ်ပြီး သူ့ခြေထောက်အောက်က ခုံတန်းလျားကို ကန်ထုတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာပဲ တဲတဲခါးကို လေက တစ်ချက် ဝင်ဆောင့်လိုက်တော့ ဖြန်းဆို ပိတ်သွားပါလေရော”

ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၏ စကားကို နားထောင်နေကြသူ အားလုံးက မြီးနေကြသည်။ ဘဝဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလွန်ရယ်စရာ ကောင်းသည် ဟုလည်း တွေးကြသည်။

“တခြားအလုပ်သမားတွေက သူ့ကို တွေ့တော့တွေ့တယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ် မေရီယာက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာမှ တွေ့တာ”

အားလုံးက ပြုံးနေကြဆဲ၊ သို့သော်လည်း သူတို့အပြုံးမှာ စောစောက အပြုံးနှင့်မတူ၊ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ “အဲဒါပဲ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင်နှင့်စရာလည်း ကောင်းတယ်”

“တိုနီယာကတော့ ဘာပြောသတဲ့လဲ” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။ “ဒီကောင်မ သင်ခန်းစာ ရမသွားဘူးလား၊ သူ့ အနေအထိုင်ကော ပြောင်းမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ပြောင်းမသွားပါဘူး၊ ပီတီက သူ့အဖေအကြောင်း ပြော ပြတော့ သူက ရယ်သတဲ့၊ ပီတီကလည်း လိုက်ရယ်သတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူက သူ့အဖေလုပ်ပုံအတွက် ရှက်တော့ရှက်တာပေါ့၊ တိုနီယာက ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့ အဘိုးကြီးက တော်တော်ကိုးတာပဲလို့ ပြောသတဲ့၊ ပြီးတော့ ပီတီကို သူက လှမ်းကြည့်လိုက်သတဲ့၊ သူ့အကြည့်က ယောက်ျားတွေနဲ့ တွေ့ရင် ကြည့် လေ့ရှိတဲ့ အကြည့်မျိုးပေါ့။

“အဲဒီတော့ ပီတီက နှင့်လို ခယ်မမျိုးရထားတာ ငါ့အဖို့ကောင်းတယ်၊ တချို့ညတွေမှာ နှင့်နဲ့ အတူ သစ်တောထဲ လမ်းလျှောက်ထွက်ချင်လိုက်တာလို့ ပြောသတဲ့၊ တိုနီယာက ရယ်ပြန်ပြီး ပီတီနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်အောင် ထွက်ပြေးသွားသတဲ့၊ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်လာပြီး ရှင်က ကျွန်မကို ဂရစ်စီလောက် လှတယ်လို့ ထင်ရဲ့လားလို့ မေးသတဲ့၊ အဲဒီနောက် အိမ်ထဲဝင်သွားတဲ့ ပီတီ နောက်ကို လိုက်သွားရော”

“ဇာတ်လမ်းက မကောင်းပါဘူးကွာ” ဟု ပီလွန်က မှတ်ချက်ချသည်။ “အဓိပ္ပာယ်တွေကလည်း အများကြီး၊ သင်ခန်းစာတွေကလည်း အများကြီး၊ တချို့ သင်ခန်းစာတွေက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေလိုက်သေး တယ်၊ ဇာတ်လမ်းက ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ ကောင်းတဲ့ဟာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါတော့ ကြိုက်တယ်ကွ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ပါနေတယ်၊ ဘာဆိုတာတော့ ငါ မပြောတတ်ဘူး”

နေ့စွယ်ကျိုးသွားပြီ၊ လေသည် ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်လာသည်။

“ကနေတော့ ပင်လယ်ဓားပြ ငါတို့အတွက် စားစရာ ဘာများ ယူလာ မလဲ မပြောတတ်ဘူး” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

“ငါးကွမ်းရှပ်တွေ တော်တော်ရတယ်လို့ သတင်းကြားတာပဲ” ဟု ပက်ဘလိုက လှမ်းပြောသည်။

ပီလွန်၏ မျက်လုံးများသည် တလက်လက် တောက်ပလာသည်။ “ငါ စဉ်းစားလို့ရတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်” ဟု သူက ဆိုသည်။ “ငါ ငယ်ငယ် တုန်းက မီးရထားလမ်းဘေးမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ နေ့တိုင်းပဲ မီးရထားလာပြီ ဆိုရင် ငါနဲ့ ငါ့အစ်ကိုတွေဟာ လမ်းဘေးက ကျောက်ခဲတွေနဲ့ ခေါင်းတွဲကို လှမ်းလှမ်းပြီး ထုကြတယ်၊ ရထားစက်ခေါင်းသမားက ငါတို့ကို ကျောက် မီးသွေးတုံးတွေနဲ့ ပြန်ပစ်တယ်၊ တစ်ခါတလေများ ကျောက်မီးသွေးတုံးတွေ အများကြီးရတယ်၊ အဲသလို ရပြီဆိုရင် ငါတို့အမေဆီ ပြေးပို့ကြတာပဲ၊ အခုလည်း ငါတစ်ခု တွေးမိတယ်၊ ငါတို့အနေနဲ့ ကျောက်ခဲတွေကို သင်္ဘော ဆိပ် ဇာတ်တားအထိ သယ်သွားမယ်၊ တံငါလှေတွေ အနားက ဖြတ်သွားရင် သူတို့ကို အော် အော် ခေါ်ပြီး ခဲတွေနဲ့ လှမ်းထုမယ်၊ တံငါသည်တွေကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒေါသဖြစ်ပြီး ငါတို့ကို ပြန်ပစ်ချင်မှာပဲ၊ သူတို့ လှေပေါ်မှာ ပြန်ပစ်စရာ ဘာပါသလဲ၊ တက်မတွေနဲ့ ပစ်လို့ရမလား၊ မရဘူး၊ ပိုက်တွေနဲ့ ပြန်ပစ်မလား၊ မရဘူး၊ သူတို့ ပြန်ပစ်မယ်ဆိုရင် ငါးကွမ်းရှပ်တွေနဲ့ပဲ ပြန် ပစ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါပြောတာ”

ဒင်နီက ဝမ်းသာအားရ ထရပ်သည်။ “ကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးကွာ” ဟု အော်ပြောသည်။ “ငါတို့ သူငယ်ချင်း ပီလွန်ကဖြင့် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ နေရာမှာ ရှာမှရှားပဲဟေ့၊ ပီလွန်သာရှိရင် ငါတို့ ဘာမှ လုပ်တတ်မှာတောင် မထင်တော့ဘူး၊ ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ လာကြ၊ သွားကြစို့၊ ကျောက်ခဲများများ ဘယ်နေရာမှာ ရနိုင်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

“အေးကွာ၊ ငါးထဲမှာတော့ ငါးကွမ်းရှပ်ဟာ ငါ အကြိုက်ဆုံးငါးပဲဟေ့” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောလိုက်သည်။

၁၅

ဒင်နီ တမိုင်မိုင် တတွေတွေဖြစ်ကာ စိတ် ဖောက်ပြန်သွားခြင်း၊
 နတ်ဆိုး နတ်မိစ္ဆာက တော်ရဲလီးကို ဝင်ပူးကာ
 ဒင်နီ၏အိမ်ကို အပိုင်စီးရန် အားထုတ်ခြင်း

မွန်ထရေးမြို့တွင် သိပ်ပြီး မပြောင်းလဲသော အရာများ ရှိသည်။ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း နေရောင်သည် လမ်းမများ၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ပြတင်းပေါက်များထက်သို့ ကျသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း ရောက်သည်အခါ နေရောင်သည် လမ်းမများ၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ နေအိမ်ပြတင်းပေါက်များပေါ်သို့ကျသည်။ ဤကား ပုံမှန် တည်ရှိနေသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေတည်း။ နေ့စဉ် ဘတ်စ်ကား အနီများသည် မွန်ထရေးနှင့် ပစိဖိတ် ဂရုကြားတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးဆွဲနေကြခြင်း၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငါးစည်သွတ်ဘူး စက်ရုံများမှ ငါးအပုပ်နံ့များသည် လေထဲသို့ လွင့်ပါလာလျက် ရှိခြင်း၊ နေ့စဉ် မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်ရောက်လျှင် ပင်လယ်ကွေ့ဘက်မှလာသော လေသည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ထင်းရှူးပင်များကို တယိမ်းယိမ်းတနွဲ့နွဲ့ လှုပ်ရှားနေအောင် တိုးရေ့တိုက်ခတ်လျက်ရှိခြင်း၊ ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ ကျက်စားလေ့ရှိသော တံငါသည်များသည် ငါးမျှားတံများကိုကိုင်၍ ထိုင်ကာ ငါးမျှားနေကြခြင်း စသည်တို့မှာလည်း ပုံမှန် မြင်နေတွေ့နေကျ အရာများပင်ဖြစ်လေသည်။

မွန်ထရေးမြို့၏ အထက်ဘက်ရှိ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်း၌ လည်း အပြောင်းအလဲ သိပ်ပြီးမရှိသော ပုံမှန် လည်ပတ်နေသည့် ဖြစ်စဉ်များ ရှိသည်။ ချစ်သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထည်လဲနှင့် တွဲနေသော ကော်နယ်လီယာရစ်၏ အဖြစ်များသည် ပုံမှန်အဖြစ်များပင် ဖြစ်၏။ သူသည် ချစ်သူတစ်ဦးကို စွန့်ပစ်ပြီးပါက ချက်ချင်းလိုလိုပင် နောက်အသစ်တစ်ဦးကို ရှာအောင်ရှာတတ်သည်။

ဒင်နီ၏ နေအိမ်တွင်လည်း ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲသည် မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ စုပေါင်း၍ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော သူငယ်ချင်းတစ်

ဖုမူထိုင်မှုမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သမားရိုးကျ ပုံစံဖြစ်၏။ ပိဆာနီး လူမျိုး တစ်ယောက်အဖို့ ဤသမားရိုးကျပုံစံသည် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ မဟုတ်သော်လည်း ဗြာဟ္မဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်အဖို့ကား စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ငြီးငွေ့ဖို့ကောင်းသည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်နေချေသည်။ မနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ ထနေကျအချိန်တွင် သူတို့အားလုံး အိပ်ရာမှထသည်။ ဆင်ဝင်သို့ထွက်၍ နေဆာလှသည်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်စားပြု စားစရာ ဘာယူလာမလဲဟု မျှော်ကြသည်။ ပင်လယ်စားပြုမှာလည်း ယခင်လိုပင် လုပ်မြဲတိုင်း အလုပ်ကို ပုံမှန်လုပ်သည်။ မနက်ဆိုလျှင် တောထဲဝင်၍ ထင်းခွေသည်။ မွန်ထရေးမြို့တွင်း လမ်းမပေါ်တွင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ထင်းရောင်းထွက်သည်။ သူ့ဘဝတွင် အပြောင်းအလဲတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အခုဆိုလျှင် သူသည် လူ နေ့စဉ် ထင်းရောင်း၍ရသော ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်ဖြင့် အစားအစာ ဝယ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ သူ့မိတ်ဆွေများက ပိုင်မရအောင် ရှာလာတတ်သည်။ ထိုအခါကာလမျိုးတွင် သီချင်းဆိုသံများနှင့် ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ရိုက်ကြ နက်ကြသည့် ရန်ပွဲများသည် ရှိစမြဲ။

ဒင်နီသည် သူ့အပေါင်းအသင်းများ၏ နေပုံ ထိုင်ပုံ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံများကို သတိထား၍ ကြည့်လာမိသည်။ သူတို့လူစုသည် အချိုးပြောင်းသွားသည် ဟု မရှိ။ နေ့စဉ် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညပိုင်း တစ်ရေးနီး၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်မောကျနေကြသော သူ့မိတ်ဆွေ ပိဆာနီးများကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်မိသည်။ ဤလူစု သူ့အိမ်ထဲ ရောက်နေသည့်အတွက်လည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ဆင်ဝင်သို့ထွက်၍ နေဆာလှသည် အချိန်တွင် ဒင်နီသည် တစ်ချိန်သောအခါက သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လွတ်လပ်မှုရှိခဲ့သော နေ့ရက်များကို အိပ်မက် မက်နေတတ်သည်။ နွေရာသီကျလျှင် တောအုပ်များထဲတွင်သို့ဝင်၍ စိတ်အေးနားအေး အိပ်ခဲ့ရသည်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်၍ ရာသီဥတု အလွန် အေးလာချိန်တွင် သူသည် ပူနွေးသော မြက်ခြောက်ပင်များကြားသို့တိုးဝင်၍ အိပ်ခဲ့သည်။ သူ့တွင် ဘာပစ္စည်းမှ အပိုင်မရှိ။ ကိုယ်ပိုင်ပူပင်ကြောင့်ကြ နေရသောဒဏ်ကို လုံးဝ မခံခဲ့ရ။ ရန်ဖြစ်ပြီဟော ဆိုလျှင်လည်း သူ့ရှေ့ဆုံးက ဒင်နီသည် ရန်ဖြစ်သည်နေရာတွင် မုန်တိုင်းဒင်နီဟူသော

အမည်နာမကိုခံကာ နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ ကြက်ခိုးလာ၍ နောက်မှလိုက်ဖမ်းသူများနှင့် တောအုပ်အတွင်း၌ ချကြဲရသည်ပွဲများ။ သူတစ်ပါး မဲယားနှင့် သွားအိပ်နေရာမှ မိသွားသဖြင့် ထွက်ပြေးပြီး မြောင်းထဲ ပုန်းနေခိုက် အကြီးအကျယ် ဒေါသူပုန်ထနေသော လင်ယောက်ျားများနှင့် အကြိတ်အနယ် ဆော်ရသည်ပွဲများ။ ထိုပွဲများသည် တကယ့်ရန်ပွဲကြီးများ ဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်သော ပွဲကြီးများ ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့တော့ ထိုကဲ့သို့သော ပွဲကြီးပွဲကောင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်မှာ အရသာ ရှိလှပါဘိခြင်း။

လွန်လေပြီးခဲ့သော အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို တွေးမိသည့်အခါ နိုးရှုစားရသော အစားတစ်ခု၏ အရသာ ထူးကဲမှုကို ပြန်သတိရမိ၏။ ဟိုတုန်းကလို နေချင်သော စိတ်များသည် ရင်ထဲတွင် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်လာသည်။ အမှန်တော့ သူ့ဘဝသည် အမွေပစ္စည်းများကို ဆက်ခံပြီးကတည်းက ပျက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုထင်သည်။ ဤ အမွေရ၍ သူ့ရပ်ကွက်ထဲ၌ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာကတည်းက မကြာမကြာ ရန်ဖြစ်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရှောင်လာခဲ့ရသည်။ သူ့အနေဖြင့် အရက်ကိုတော့ မူးသည်။ သို့သော်လည်း ယခင်ကလို စွန့်စားမှုမျိုးတွေ မလုပ်နိုင်တော့။ ဤအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းတည်ဟူသော ဝဋ်ဒုက္ခသည် ကြီးလှပါဘိခြင်း။ ဤအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အချိန်မှစ၍ သူ့အပေါင်းအသင်းများကို လက်ခံထားခဲ့ရသည့် တာဝန်မှာလည်း စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှ၏။

ဒင်နီသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ ထွက်ထိုင်သည့်အခါတိုင်း စကားမပြောဘဲ ငေးမှိုင်းနေတတ်သည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများက သူတို့ သူငယ်ချင်း နေမကောင်းဟု ထင်ကြသည်။

“ဆေးလက်ဖက်ရည် မှန်မှန်သောက်သွားရင် နေကောင်းသွားမှာပါကွာ” ဟု ပီလွန်က အကြံပေးသည်။ “ဟေ့ ဒင်နီ၊ မင်းအိပ်ရာထဲ ဝင်တဲ့အခါ ငါတို့ မင်းခြေထောက်အောက်မှာ ကျောက်ခဲပူ ချပေးမယ်၊ ကျောက်ပူခဲလိုက်ပေါ့”

တကယ်တော့ ဒင်နီ လိုချင်သည်မှာ ဆေးဝါး မဟုတ်၊ လွတ်လပ်မှုသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်လကြာမျှ တမိုင်းမိုင်း တတွေတွေ ဖြစ်နေသည်။ ပြုကြောင်ကြောင် များလုံးများဖြင့် မြေပြင်ကို ငေးကြည့်လိုက်၊ သူ့အပေါင်းအသင်းများကို ကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ကာဆီး၍ ဆီးကြ

ပူတ်ဆက်နေသော ပင်လယ်စားပြု၏ ခွေးများကို ယခင်ကလို မဆက်ဆံ။ မြဲဖြင့် ကန်ကျောက်ပြီး ဖယ်ရှားပစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် မျှော်လင့် စောင့်စားရသည့်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ တစ်ညတွင် အိမ်မှထွက်ပြေးသည်။ သူသည် ထင်းရှူးတောထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

နံနက်လင်း၍ သူ့အပေါင်းအသင်းများ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ ဒင်နီ မရှိတော့ကြောင်း သိသွားကြသည်။ “မိန်းမကိစ္စ ဖြစ်မယ်ကွ၊ ဒီကောင် အချစ်ပွဲနဲ့ တွေ့ပြန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

လူတိုင်းတွင် အချစ်ပွဲ ဆင်နွှဲခွင့်ရှိသည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် သူတို့သည် ဒင်နီကို လိုက်မရှာဘဲ ပစ်ထားလိုက်ကြသည်။ သူတို့ကတော့ ဒင်နီ၏ အိမ်တွင် ယခင်က ပုံစံအတိုင်း နေမြဲတိုင်း နေကြရသည်။ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်မျှ အချိန်ကုန်သွားသည်။ ဒင်နီပြန်ရောက်မလာ။ အားလုံး စိတ်ပူစ ပြုလာသည်။ သူတို့သည် ဒင်နီသွားတတ်သည့် သစ်တောများဘက်သို့ အစုလိုက်ထွက်၍ ရှာကြသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “အချစ်ကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက် နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ လူကို ငါတို့က အပြစ်တင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုနှစ်ရက် တစ်ပတ်ဆိုတာက ခုနှစ်ရက် တစ်ပတ်ပဲကွ၊ သိပ်ကြာသွားပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒင်နီကို တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ့အနားက ခွာမသွားနိုင်အောင် လုပ်ထားတဲ့ မိန်းမဟာ အချစ်ကိစ္စမှာ အင်မတန် တက်ကြွတဲ့မိန်းမ ဖြစ်ရမယ်”

“နည်းနည်းပါးပါး ချစ်ရင် ပိုင်နည်းနည်း သောက်ရသလိုပဲ၊ သိပ်များများ ချစ်လိုက်ရင် လူဟာ နေမကောင်း ဖြစ်လာရော၊ အခုလည်း ဒင်နီ နေမကောင်း ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်ကွ၊ သူ့ကောင်မလည်း တော်တော်ကံပုံရတယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

ဂျီးဆပ်စ်မာရီယာကလည်း ဒင်နီအတွက် သောကရောက်သည်။ “ဒင်နီဟာ ငါတို့ကို အသိမပေးဘဲနဲ့ အခုလောက်ကြာကြာ မသွားပူးပါဘူး၊ မကောင်းတာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီလို့ ငါထင်တယ်”

ပင်လယ်စားပြုက သူ့ခွေးများကို တောအုပ်များထဲသို့ ခေါ်လာသည်။

သူငယ်ချင်းများက ခွေးများအား “ဒင်နီကို ရှာကြကွာ၊ ဒင်နီများပြီး လဲချင်နေမှာ၊ တစ်နေရာရာမှာ သေချင်လည်း သေနေလိမ့်မယ်၊ ဒင်နီက မင်းတို့ သူ့အိမ်ထဲအိပ်ဖို့ ခွင့်ပြုထားတာဆိုတော့ မင်းတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကွ” ဟု ပြောကြသည်။

ပင်လယ်ဓားပြကလည်း သူ့ခွေးများအား ခိုင်းသည်။ “ဟေ့ကောင်မလေး၊ သူငယ်ချင်းကို လိုက်ရှာကြစမ်း” သို့သော်လည်း ခွေးများက အမြီးမုန်နုပြီး ယုန်ကို အနံ့ခံကာ ယုန်နောက်သို့ ကဆုန်စိုင်း၍ လိုက်ကြသည်။

ပိဆာနိုးတစ်စုသည် တောအုပ်များအတွင်း၌ တလည်လည် လှည့်ပတ်သွားကာ ဒင်နီ၏ နာမည်ကို တကြော်ကြော် အော်၍ ခေါ်ကြသည်။ ဒင်နီအိမ်နေလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော သစ်ပင် ခြေရင်းများနှင့် ချုံကြီး ချုံကြားများအထိ ပိုက်စိတ်တိုက်၍ ရှာကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒင်နီ၏ အိမ်အယောင်ကို မတွေ့ရပေ။

“ဒီကောင် ရူးသွားပြီထင်တယ်” ဟု ပီလွန်က ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။ “လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခုကြောင့် သောကရောက်ပြီး ရူးသွားတာ ဖြစ်ချင်ပြန်မယ်”

ညပိုင်းတွင် သူတို့သည် အိမ်ပြန်လာကြသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားလုံး တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတစ်ယောက်တော့ အလုပ် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ဒင်နီ၏အောင်များ မရှိတော့အစားအစာများလည်း မရှိတော့။ အိုးနှစ်လုံးလည်း ပါသွားပြီ။

ပီလွန်က ကောင်ကြီးဂျိုး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ခေါင်းကို ယမ်းသည်။ “အင်း မင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းက ငါတို့နဲ့ ပါလာတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ဟေ့ ဒါ ဒင်နီ လုပ်သွားတာကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက အလန့်တကြား ပြောသည်။ “သေချာပါတယ်၊ ဒီကောင်ရူးနေပြီ၊ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်လေးတောထဲ လျှောက်ပြေးနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ငါတို့ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မယ်” ဟု အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း ပြောကြသည်။ “ရူးနေတုန်းဆိုရင် ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မှာ”

သူတို့သည် သူတို့၌ စွဲကပ်နေသော ယင်းရိခြင်းကို အရေခွာပစ်ကြပြီး ဒင်နီကို နေ့စဉ် အရှာထွက်သည်။ ဒင်နီနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားရသည့် ကောလာဟလ သတင်းများကတော့ အမျိုးစုံဖြစ်သည်။ “ဒင်နီ မနေ့ညက ဒီမှာ ရှိတယ်၊ အို အဲဒီ အမူးသမားလား၊ ဟာ ဒီအကောင် သူ့ခိုးပဲ၊ မင်းတို့ မသိဘူးလား၊ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ဝင်းထဲရံတိုင်တစ်တိုင်နဲ့ ရိုက်လှဲပြီး စပျစ်ဝိုင် တစ်ပုလင်းကို လှသွားတယ်၊ ဒီလောက်ဆို တဲ့ကောင်ကို လိုက်ရှာနေကြတဲ့ မင်းတို့ကကော ဘယ်လို ကောင်စားမျိုးတွေလဲကွာ”

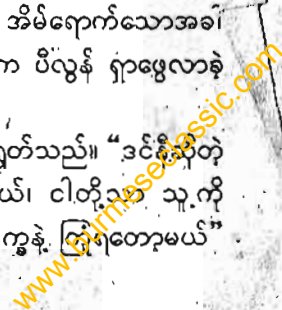
‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ဒင်နီကို တွေ့လိုက်တယ်၊ မျက်စိတွေ မှိတ်ပြီး သီချင်းဆိုသွားတယ်၊ သစ်တောထဲကို လာပါကွယ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကမယ် ဟယ်၊ မိန်းကလေးရယ်တဲ့၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဘယ်လိုက်ရမှာလဲ၊ ကြောက်တာပေါ့၊ ဒင်နီဆိုတဲ့ လူကြီး ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေးတော့ ဟုတ်ပုံ မရပါဘူး’

ပင်လယ်ဆိပ် ဇာတ်တားဘက် ရောက်သည့်အခါ ဒင်နီနှင့် ပတ်သက်၍ သဲလွန်စ ပို၍ရလာသည်။ “သူ ဒီဘက်ကို ရောက်လာသေးတယ်” ဟု တံငါသည် တစ်ဦးက ပြောသည်။ “သူက လူတိုင်းကို လိုက်ပြီး ရန်စနေတာပဲ၊ ဘင်နီတိုက် တက်မနဲ့ကောက်ရိုက်လို့ မင်းတို့ ဒင်နီ ခေါင်းကွဲသွားတယ်၊ နောက်တော့ ဒင်နီက အိမ်ပြတင်းပေါက် မှန်တွေကို လိုက်ခွဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ပုလိပ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဖမ်းသွားရော”

ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားပြီး ထင်ရာစိုင်းကာ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေသော သူတို့ သူငယ်ချင်းအား ပီလွန်တို့ လူစုသည် ဆက်၍ ရှာကြသည်။ “မနေ့ညက ဒင်နီကို မက်နီးယား ဖမ်းလာတယ်” ဟု ပုလိပ်ဆာဂျင်တစ်ဦးက ပြောသည်။ “မနက်မိုးမလင်းခင်ဘဲ လွတ်သွားတယ်၊ သူ့ကိုပြန်မိရင် ဒီကောင်ကို ထောင်ဒဏ် ခြောက်လတိတိ ချမယ်”

ပီလွန်တို့လူစုမှာ ဒင်နီကို လိုက်ရှာရသည့်အတွက် စိတ်မော့ လူမော့ ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်ရောက်သောအခါ အလန့်တကြား ဖြစ်ကြရပြန်သည်။ ယနေ့ မနက်ခင်းက ပီလွန် ရှာဖွေလာခဲ့သော အာလူးတစ်ခြင်း ပျောက်နေပြန်၏။

“ဒါကတော့ လွန်လွန်းပြီကွာ” ဟု ပီလွန်က ရေရွတ်သည်။ “ဒင်နီဆိုတဲ့ ကောင် ရူးနေပြီကွာ၊ ဒီကောင် အန္တရာယ် ဖြစ်တော့မယ်၊ ငါတို့အဖေ သူ့ကို မကယ်ရင် ဒီအကောင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘေးဒုက္ခနဲ့ ကြုံရတော့မယ်”

“ငါတို့ ထပ်ရှာကြဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

“တဲကြိုတဲကြား သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမကျန် ထောင့်စေ့အောက် ရှာကြမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပက်ဘာလိုက ပြောသည်။

“ပင်လယ်ကမ်းခြေက မှောက်ထားတဲ့ လှေတွေအောက်ကိုလည်း သူ့ ရှာမှ ဖြစ်မှာ” ဟု ကောင်ကြီးဂျိုးက အကြံပြုသည်။

“ကျုပ်ခွေးတွေကလည်း ကူပြီး ရှာပေးမှာပါ” ဟု ပင်လယ်စားပြုက ဝင်ပြောသည်။

ပီလွန်က ခေါင်းယမ်းသည်။ “မင်းတို့ ပြောတဲ့နည်း သုံးလိုကတော့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ၊ ဒင်နီ လစ်သွားပြီဆိုရင် သူ့ရိတ်နေရာကို ငါတို့ ရောက် သွားရော၊ ငါတို့နဲ့ တွေ့လွဲချည်း ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရောက်လာမယ့် လို့ ထင်ရတဲ့နေရာက ငါတို့ သွားပြီး စောင့်ကြရအောင်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အရှူးအမိုက်တွေ လုပ်သလိုလုပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပညာရှိဆန်ဆန် လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဒါပေမယ့်ကွာ သူ ဘယ်နေရာလာမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီ သိမလဲ”

သူတို့အားလုံး၏ ခေါင်းများထဲသို့ အလင်းရောင်တစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်လာသည်။ “တော်ရဲလီးဆိုင်ကွာ၊ အနေအမြန် ဆိုသလို ဒင်နီဟာ တော်ရဲ လီးဆိုင်ကိုတော့ လာမှာပဲ၊ ငါတို့ အဲဒီဆိုင်ကနေပြီး စောင့်ကြမယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်” ဟု အားလုံးက သဘောတူကြသည်။ “ဒီပုံအတိုင်း သာ ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်ကို ငါတို့ကယ်မှ ဖြစ်တော့မှာ”

သူတို့သည် တော်ရဲလီးဆိုင်သို့ သွားကြသည်။ တော်ရဲလီးက ဆိုင်က အဝင်မခံ။ တံခါးကို ပိတ်ထားပြီး တံခါးကြားမှနေ၍ စကားလှမ်းပြော သည်။ “မင်းတို့က ငါ့ကို ဒင်နီနဲ့များ မတွေ့ဘူးလားလို့ မေးတယ်၊ ငါ့ကို မပြုမယ်၊ ဒင်နီ ဒီကိုလာတယ်၊ စောင့်သုံးထည်နဲ့ ဟင်းအိုးနှစ်လုံး ယူလာ ဝိုင်နဲ့ လဲတယ်၊ ငါက ဝိုင်တစ်ဂါလန် ပေးလိုက်တယ်၊ နောက်ကျတော့ သရဲက ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊ ငါ့မိန်းမကို စော်ကားတယ်၊ ငါ့ကို ရမယ် မရှိအောင် ဆဲတယ်၊ ငါ့ကလေးကို ရိုက်ပြီး ငါ့ခွေးကို ခြေနဲ့ ကန်သွားတယ်”

ငါ့အိမ် ဆင်ဝင်က အဝတ်ပုခက်ကို ခိုးသွားတယ်” တော်ရဲလီးသည် စကားကို ဖြတ်၍ အမောပြောသည်။ သူသည် ဒေါသကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

“ငါ့အဝတ်ပုခက် ပြန်ရချင်လို့ ငါ သူ့နောက်က လိုက်သွားတယ်၊ သူ့ကို လိုက်ရှာတာ အနဲ့ပဲ၊ မတွေ့ဘူး၊ ငါ အိမ်ကိုလည်း ပြန်ရောက်ရော သူ ငါ့ မိန်းမနဲ့ အိပ်နေတာ တွေ့တယ်၊ အလွန်ယုတ်မာတဲ့ ကာမေသုကောင်၊ သူခိုး၊ အရက်သမား၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဒင်နီဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အဲသလို အယုတ် တမာကောင်ကွ၊ သိလား၊ ဒီကောင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ထောင်ကျအောင် လုပ်မယ်”

“ဟေ့ ကော်ဆီကန်ဝက်” ဟုပီလွန်က အော်သည်။ “မင်းက ငါတို့ သူငယ်ချင်းကို အပုပ်မချပါနဲ့ကွ၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်း နေမကောင်းဘူးကွ သိလား”

တော်ရဲလီးက တံခါးကို အတွင်းမှနေ၍ သော့ခတ်လိုက်သည်။ သော့ စလောက် ဂျက်ကျသံကို အားလုံးပင် ကြားလိုက်ကြရ၏။ သို့သော်လည်း ပီလွန်က တံခါးကြားမှနေ၍ သူ ပြောချင်သမျှ သံကုန်တင်၍ အော်ပြောသည်။ “ဟေ့ကောင်-ဂျူး၊ မင်းကသာ မင်းဝိုင်ကို ကပ်စေးမနဲ့ဘဲ သူလဲတဲ့ ပစ္စည်း နဲ့ တန်အောင်ပေးရင် ဒါမျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူးကွ၊ သိလား၊ မင်းရဲ့ ဟားပြုတ်လျှာနဲ့ တို့သူငယ်ချင်းကို အပုပ်မချချင်ပါနဲ့၊ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေက အများကြီးကွ၊ မင်း ခံသွားချင်သလား၊ ငါတို့က မင်းဝိုင်ကို ဖောက်ပစ်မယ် ဟေ့၊ သိလား”

အိမ်ထဲမှ တော်ရဲလီးသည် အသံပြန်မပေးဘဲ ငြိမ်ကုပ်၍ နေသည်။ မပြင်မှ ကြိမ်းဝါးသံများကြောင့် သူသည် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။ မပြင်မှ ခြေသံများ ဝေးသွားမှပင် သူသည် စိတ်အေး နားအေး ဖြစ်သွား သည်။

ထိုညက ပီလွန်တို့လူစု အိပ်ရာဝင်ကြသောအခါ ခပ်ဖော့ဖော့ နှင်းသွားနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ ဒင်နီမှန်း မျက်ချင်း သိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့လက်မှ လွတ်သွားသည်။ သူတို့သည် အမှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ကာ အသံပေးကြသည်။ “ဟေ့ ဒင်နီ၊

လာပါကွ၊ ငါတို့ဆီ ပြန်လာပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းမရှိရင် ငါတို့ မနေ တတ်လို့ပါကွာ” ဟု လှမ်းပြောကြသည်။

အဖြေပေးသံ လုံးဝမကြားရ။ သို့သော်လည်း ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးသည် ကောင်ကြီးဂျိုး၏ဖိုကိုကို ဝင်မှန်သည်။ ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ကြမ်းပေါ်တွင် နှစ်ပတ်မျှလိမ့်သွားသည်။ အားလုံး စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။

“ဒင်နီတော့ သေမင်းဆီ ပြေးသွားနေတာပဲ” ဟု အချင်းချင်း ပြောကြ သည်။ “ငါတို့သူငယ်ချင်းမှာ အကူအညီလိုနေတာ အမှန်ပဲ၊ ခက်တာက ငါ တို့ မကူညီနိုင်ဘဲဖြစ်နေပြီ”

ယခုအခါတွင် အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့မှာ ခက်ခဲသည်ထက် ခက်ခဲလာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်နီသည် သူတို့အလစ်တွင် ဝင်ပြီး အိမ်ထဲမှ ရှိသမျှပစ္စည်းကို ခိုးသွားနေသောကြောင့်ပေတည်း။ သူတို့အိမ်မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို အရက်ပုန်းရောင်းသူတစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် တွေ့သည်။ အစားအစာများကို အစအနပင်မကျန်အောင် ခိုးသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့ အားလုံး တောထဲသို့ဝင်၍ ဒင်နီကို ရှာနေခဲ့ကာ လေမီးဖိုကို ဒင်နီက ဝင်ခိုးသွား သည်။ သို့သော်လည်း လေမီးဖိုမှာ အဆမတန်လေးလံလှသဖြင့် လမ်းဘေး မြောင်းတစ်ခုထဲ၌ ပစ်ချထားခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ငွေကြေးဆို၍လည်း တစ်ပြားတစ် ချပ်မျှ မရှိတော့ချေ။ ဒင်နီသည် ပင်လယ်စားပြု၏ လက်တွန်းလှည်းကိုပင် မချန်တော့ဘဲ ခိုးယူသွားပြီး ဂျိုးအော်တစ်စုံထဲမှ ပီစကီတစ်ပုလင်းနှင့် လဲယူ သွားသည်။ ဒင်နီ၏စိတ်ထဲ၌ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုသည် ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့လေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးတွင် သောကနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။

“ငါတို့ရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုဟာ ဘယ်ဆီရောက်သွားပါလိမ့်” ဟု ပက် ဘလိုက ညည်းသည်။ “တစ်နေရာရာမှာ ငါတို့ အမှားလုပ်မိပြီထင်တယ်။ အမှ ဟာ အပြစ်ဒဏ်ခံရသလို ဖြစ်နေတာ၊ ငါတို့ဘုန်းကြီးဆီသွားပြီး ကိုယ့်အမှား ကိုယ် ဝန်ခံကြဖို့သင့်တယ်”

သူတို့သည် ကော်နယ်လီယာရစ်၏ မကောင်းသတင်းများကို မပြော ကြတော့ပေ။ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် ဝေးရာသို့ ရောက်ကုန်ပြီ။ လူအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာမှုများလည်း ဆုံးပါးခဲ့ရပြီ။ ကောင်းသောဘဝဆိုသည်မှာ အပျက် အဆီးများကြားတွင် ရောက်နေပြီ။ ပီလွန်တို့လူစုသည် စိတ်အားပျက်ခြင်း

ရင်ဆိုင်လျက်ရှိကြရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေခိုက်မှာပင် ကောလာဟလ သတင်းများသည် အဆက်မပြတ် ရောက်လာလျက်ရှိသည်။

“ဒင်နီဆိုတဲ့ကောင် မနေညက မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်လို့တဲ့”

“ဒင်နီဆိုတဲ့ကောင် မစွက်ပါလိုချင်ရဲ့၊ ဆိတ်မကို နို့ဝင်ညှစ်သွားသတဲ့”

“တမြန်မနေညက ဒင်နီ စစ်သားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့တဲ့”

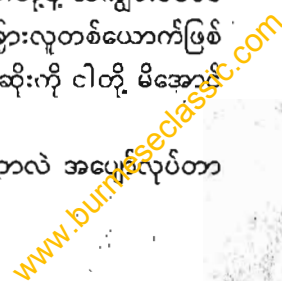
ပီလွန်တို့လူစုသည် ဒင်နီ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားမှုများအတွက် များစွာဝမ်းနည်းကြသည်။ ဒင်နီ၏ ကောင်းခဲ့သည့်အချိန်ကာလများကို သတိ မရဘဲမနေနိုင်။

“တကယ်လို့သာ ဒီကောင်မရှူးဘူးဆိုရင်တော့ အခု သူကျူးလွန်နေတဲ့ အမှုတွေအတွက် အပြစ်ပေးခံရတော့မှာပဲ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဒါက တော့ သေချာတယ်တဲ့၊ ဒင်နီဟာ မကောင်းမှုကို မကောင်းမှုနဲ့ တုံ့ပြန်နေတာပဲ။ သူကျူးလွန်နေတာတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ များများလာပြီ၊ နောက် မကြာခင် မှာ အဘိုးကြီး ရိုင်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုတွေထက် များလာ တော့မယ်”

ထိုညတွင် ဒင်နီသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြန်သည်။ သူ့ကိုခင်နေသော ခွေး များက မဟောင်သဖြင့် သူဝင်လာသည်ကို မည်သူမျှမသိလိုက်။ သူသည် ပီလွန် ၏ဖိနပ်များကို ခိုးသွားသည်။ နံနက်လင်းသောအခါ မိမိ၏ဖိနပ်များ အစိုးခံ ရသည်ကို ပီလွန် ချက်ချင်းသိသည်။ သူသည် ဆင်ဝင်သို့ထွက်ထိုင်ကာ ဖိနပ် ဖပါတော့သည့် သူ့ခြေထောက်များကို နေရောင်အောက်တွင် ထောင်၍ကြည့် နေသည်။

“ဒင်နီလုပ်ပုံတွေဟာ တော်တော်ကို လွန်လာပြီ” ဟု ပီလွန်က ပြော သည်။ “သူ့အပျော်လုပ်နေတာပဲဆိုပြီး ငါတို့က စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံလာခဲ့ ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ သူလုပ်နေတာဟာ အပျော်မဟုတ်တော့ တူး၊ ရာဇဝတ်မှုတွေ ဖြစ်လာပြီ၊ အခုလုပ်နေတဲ့လူဟာ ငါတို့နဲ့ သိကျွမ်းခင်မင် မှုတွေ ဒင်နီမဟုတ်တော့ဘူး၊ အခုဟာ တို့မသိတဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ် နေပြီ၊ တို့နဲ့မခင်တဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလူဆိုးကို ငါတို့ မိအောင် ဖမ်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ပက်ဘလိုက သူ၏ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး “အခုဟာလဲ အပျော်လုပ်တာ တစ်ခုပဲ ဖြစ်မှာပါ” ဟု ပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု ပီလွန်က ပြန်ပြောသည်။ “အခုလုပ်တာ ရာဇဝတ်ပုံတဲ့၊ ဒီဖိနပ်တွေဟာ သိပ်မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီဖိနပ်စုတ်ခိုးတာဟာ သူငယ်ချင်းချင်း မိတ်ပျက်အောင်လုပ်တာပဲ။ အဆိုးဆုံး ရာဇဝတ်တစ်ခုပဲကွ။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဖိနပ်ကိုတောင် ခိုးတယ်ဆိုကတည်းက ဒီအကောင်ရာဇဝတ်မှုတွေကို ဆက်တိုက်ကျူးလွန်တော့မှာ သေချာတယ်”

ကျန်လှစုက ပီလွန်၏စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံကြသည်။ “အေး ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို မိအောင်ဖမ်းမှဖြစ်မယ်” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာပြောသည်။ “သူ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ငါတို့ဆီနေကြတာပဲ။ သူ့ကို မိရင် သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး တင်ထားမယ်။ ပြီးတော့ ဆေးကုတာပေါ့၊ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာပုံးနေတဲ့ အမှောင်ထုကို ငါတို့က ဖယ်ရှားပစ်ဖြစ်မှာ”

“တစ်ခုတော့ သတိထားဖို့လိုလိမ့်မယ်၊ သူ့ကိုမိလာတဲ့အခါမှာ ငါ့အိပ်ရာဝင်တိုင်း ငါတို့ရဲ့ဖိနပ်တွေကို ငါတို့ရဲ့ခေါင်းအုံးတွေအောက်မှာ ဝှက်ထဲမှာ ဖို့တော့ အမြဲသတိရကြမှ ဖြစ်မှာ” ဟု ပက်ဘလိုက စိုးရိမ်သော လေသံပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နေသောအိမ်သည် ခံတပ်တစ်ခုနှင့် တူလာသည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ မခိုးနိုင်အောင် တင်းကျပ်စွာ စောင့်ရှောက်ကြသည်။ အိမ်လုံခြုံအောင်လုပ်ထားသဖြင့် အဝင်ရမက်လာသောအခါ ဒင်နီသည် ခေါ်သူပုဂ္ဂိုလ်များသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ ယခင်ကထက် လွတ်လပ်နေသဖြင့် ပျော်ရွှင်အကောင်းဆုံးသောအချိန်များနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

တော်ရဲလီး၏ မျက်နှာသည် မယုံသင်္ကာဖြစ်ခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်းဟူ၍ စိတ်ခံစားမှု နှစ်ခုလုံးရှိ၍ အခြားစိတ်ခံစားမှုကို ဖော်ပြခြင်း မပြုသောမျက်နှာဖြစ်သည်။ အရက်ပုန်းရောင်းသူတစ်ဦးအနေဖြင့် တော်တီလာဖလက်ရပ်ကမ်းမှ လူများနှင့် ဆက်ဆံသည့်အခါတိုင်း တော်ရဲလီး၏မျက်နှာတွင် သံသယဒေါသရောယှက်နေသော မျက်နှာပုံးကိုသာ စွပ်ထားလေ့ရှိ၏။ ဤကား တော်ရဲလီး၏ အကျင့်စရိုက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း တော်ရဲလီးသည်

ပိုက်မှ အလည်သွားခြင်းမပြု။ လူတိုင်းက သူ့ထံအလာကိုသာ အိမ်မှထိုင်၍ တောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့နံနက်က တော်ရဲလီးသည် ပီလွန်၏ အိမ်ဘက်သို့ ရှေးရှု၍ လျှောက်လာနေရုံမျှမက သူ့မျက်နှာကလည်း လျှောက်အေးအေးဖြင့် ရက်စက်မည့်အပြုံးကို ဖော်ပြလျက်ရှိသဖြင့် ထူးခြားလျက်ရှိ၏။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သောကလေးများသည် သူတို့အိမ်ခြံဝင်းများအတွင်းသို့ ရာသောပါးပြေးဝင်ကာ ဝင်းထဲရံတိုင်များကြားမှ ချောင်းကြည့်နေကြသည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ အမြီးများကိုကုပ်၍ ကြောက်လန့်တကြားကြည့်ကာ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ သူနှင့်ဆုံမိကြသော ယောက်ျားများသည် လမ်းဘေးခြံဆင်းကာ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် အရူးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းထုတ်မည့်အမှုအရာမျိုး ဖော်ပြကြသည်။

ယနေ့နံနက်တွင် ကောင်းကင်၌ မြူနှင်းများဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ နေသည် မြူနှင်းများကို ထိုးဖောက်၍ ထွက်ပြုလာနိုင်ရန် အကြိမ်များစွာ အားထုတ်သည်။ မျက်နှာဆုံး မရတော့သည့်အခါ ညိုမှိုင်းမှိုင်း တိမ်လွှာများအောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျက်စီးနေသည်။ ထင်းရှူးပင်များတွင် တွဲလွဲခိုနေကြသော နှင်းပေါက်များသည် မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းနေကြသည်။ လမ်းပေါ်၌ သွားလာနေကြသော လူများ၏မျက်နှာများမှာလည်း ကြည်သာခြင်းမရှိ။ မှန်မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကဲ့သို့ပင် ညိုမှိုင်းလျက် ရှိကြသည်။ တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်သံများကိုပင် မကြားရ။

တပြုံးပြုံးဖြင့် လျှောက်သွားနေသော တော်ရဲလီးကို မြင်လိုက်သည့်အတိုင်း အိုရိုကာသည် အိမ်သို့ပြန်ပြေးပြီး သူ့မိန်းမကို ပြောသည်။ “အဲဒီကောင်တာ သူ့ကလေးတွေကို သတ်စားလာပြီထင်တယ်ကွ”

တော်ရဲလီးသည် ရွှင်လန်းမြူးထူးလျက်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သူ၏အိမ်ထဲသို့ အိတ်ကပ်ထဲ၌ အဖိုးထိုက်တန်သော စာရွက်တစ်ရွက် ပါလာခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ စာရွက်ကို မကြာခဏ ပြန်ကြည့်သည်။ အံ့ပြုပြု ညိုမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသော နံနက်ခင်း အလင်းရောင်အောက်၌ လျှောက်သွားနေရင်းမှပင် သူသည် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောလာလျက်ရှိလေသည်။

“ဒီကောင်တွေဟာ မြေဆိုးတစ်သိုက်ပဲ၊ ဒင်နီသူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဒီလူ

ယုတ်မာကောင်တွေကို ရှင်းပစ်မယ်။ သူတို့ပစ္စည်းတွေ ခိုးခိုးလာပြီး ဝိုင်နဲ့လဲရင် လဲ လဲပေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေဟာ တစ်ဦးချင်းစီဆိုရင် သိပ်မဆိုဘူး။ အုပ်နဲ့ကျရင်တော့ မကောင်းဘူး။ ငါ သူတို့ကို လမ်းပေါ်ရောက်အောင် မောင်းထုတ်နိုင်တော့မယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ ဖားပြုတ်တွေ၊ သန်းတွေ၊ ယင်ကောင်တွေနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ။ ဒီကောင်တွေဟာ တောထဲဝင်ပြီး ခွေးတွေလို အိပ်ရတဲ့အခါကျရင် ဘဝင်မြင့်နိုင်ဦးမှာတဲ့လား။

“တော်ရဲလီးဆိုတဲ့ကောင် အပေါ်စီးရပြီဆိုတာ ဒီကောင်တွေ သိရစေမပေါ့ကွာ။ သူတို့က ငါ့ကို လိမ်ညာဖို့ ငါ့အိမ်ကပစ္စည်းတွေကို လုယူဖို့၊ ခိုးယူဖို့ ငါ့မိန်းမကို ကြာခိုဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေကြတာ။ သူတို့လုပ်သမျှ ခံနေရတဲ့ တော်ရဲလီးကလည်း သူတို့ကို ပြန်ချနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြရဦးတော့မှာပေါ့”

တော်ရဲလီးသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ရှိလက်ရှိ ရေရွတ်သည်။ သစ်ပင်များပေါ်မှ နှင်းသီး နှင်းပေါက်များသည် မက်မွန်တောထဲသို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ရှိကြ၏။ စင်ရော်များသည် တကျည်ကျည် တကျာကျာမြည်ကာ ကောင်းကင်တွင် ဝဲပျံနေကြသည်။ တော်ရဲလီးသည် ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ကောင် သဖွယ် ဒင်နီ၏အိမ်ဆီသို့ ရွှေ့လျားသွားလျက်ရှိလေသည်။

ဒင်နီ၏အိမ်တွင်လည်း သာယာမှုကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။ ပီလွန်တို့လူစုသည် နေရောင်မရှိသဖြင့် ဆင်ဝင်သို့ထွက်၍ မထိုင်နိုင်ကြချေ။ အားလုံးပင် စိတ်ဓာတ်ကျကာ ညှိုးငယ်နေကြ၏။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသနည်း။ တစ်ယောက်မှ အကြောင်းမည်မည်ရရ မပြနိုင်ကြပေ။ သူတို့သည် ဒင်နီ ခိုးသွားသော မီးဖိုကို မြောင်းထဲမှဆွဲတင်ကာ ပြန်၍သယ်လာခဲ့ကြပြီး သူ့နေရာတွင် ပြန်ထားကြသည်။ ယနေ့လည်း သူတို့အားလုံး မီးဖိုအနီးတွင် စုထိုင်ကာ သူတို့ထံ အလည်ရောက်လာသော ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်ထံမှ သတင်းမျိုးစုံကို နားထောင်နေကြသည်။

“ငါတို့မြို့တော် အချုပ်ခန်းက အချုပ်ခန်းစောင့် တီတိုးရပ်ဖ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်က မေးသည်။ “သူ့ အခု အချုပ်ခန်းစောင့် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကနေ့မနက်ပဲ တရားသူကြီးက အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား တီတိုးရပ်ဖ်နဲ့ ငါ ခင်တယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

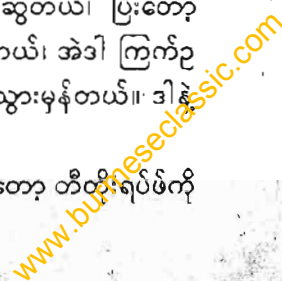
“လူတစ်ယောက် အချုပ်ထဲရောက်လာရင် တီတိုးရပ်ဖ်က ဝိုင်ယူယူလာပြီး ပေးတယ်။ သူက အချုပ်ထဲရောက်လာသမျှ လူတွေရဲ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဘာပြုလို့ အလုပ်ဖြုတ်ရတာလဲ ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်ရာ”

“ငါ အခုလာတာ အဲဒီအကြောင်း ပြောပြချင်လို့လာခဲ့တာပဲ။ တီတိုးရပ်ဖ်ဟာ အချုပ်ထဲ ခဏခဏရောက်ခဲ့တဲ့ကောင်ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားမဟုတ်လား။ သူက အချုပ်သားကောင်းတစ်ယောက်လို့တောင် ပြောလို့ရနေပြီ။ အချုပ်ခန်းတစ်ခန်းကို ဘယ်လိုကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ ကောင်းကောင်းနားလည်နေပြီ။ တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး သူက နားလည်နေတာ။ အဲဒီတုန်း အချုပ်ခန်းစောင့် အဖေကြီး မတ်ခံ သေပါလေရော။ အဲဒီမှာတင် တီတိုးရပ်ဖ်ကို သူ့နေရာမှာခန့်တာ။ အမှန်တော့ကွာ တီတိုးရပ်ဖ်လောက်တော်တဲ့ အချုပ်ခန်းစောင့်ဟာ မရှိပါဘူး။ လူမှန်နေရာမှန်ပဲကွ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ မပြောပလောက်တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးတစ်ခုက ရှိနေတယ်။ သူ့ဗိုက်ထဲ နိုင်ဝင်သွားရင် သူဟာ အချုပ်ခန်းစောင့်တစ်ယောက်ပါလားဆိုတဲ့ အချက်ကို မေ့သွားရော။ အဲ သူပါ ထွက်ထွက်ပြေးတယ်။ သူ့ကို ပုလိပ်တွေက ပြန်ပြန်ဖမ်းရတယ်”

အားလုံးကခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံကြသည်။ “အေးဟုတ်တယ်။ အဲဒါတော့ ငါလဲ သိတယ်” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “သူထွက်ပြေးရင်လည်း ပြန်ဖမ်းရတာ သိပ်ခက်တယ်ဆိုပဲ။ သူက အပုန်းကောင်းတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဆိုကာ ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်က သူ့စကားကိုဆက်သည်။ “အခုနက ငါပြောတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကလွဲလို့ တခြားအပြစ်ကတော့ မရှိဘူးတဲ့။ သူဟာ အကောင်းဆုံး အချုပ်ခန်းစောင့်တစ်ယောက်ပဲတဲ့။ အဲ ငါပြောချင်တာ အဓိကအကြောင်းကို ရောက်လာပြီ။ နားထောင်ကြ။ မနေ့ညက ဒင်နီက ဝိုင်ဝယ်ပြီး လူဆယ်ယောက်ကို တိုက်တယ်။ သူတော်တော် ချမ်းသာနေတယ်တဲ့။ သိလား။ သူလည်း သောက်တာပေါ့ကွာ။ နောက်တော့ သူက မူးမူးရူးရူးနဲ့ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေပေါ်မှာ မဟုတ်တယုတ်ပုံတွေ ဆွဲတယ်။ ပြီးတော့ သူက ကြက်ဥတွေဝယ်ပြီး တရုတ်တစ်ကောင်ကို ပေါက်တယ်။ အဲဒါ ကြက်ဥကစလုံးက ဟိုတရုတ်ကို မမှန်ဘဲ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို သွားမှန်တယ်။ ဒါနဲ့ ဒင်နီကို ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ပို့လိုက်ရော။

“ဒါပေမယ့် ဒင်နီက အတော်ချမ်းသာနေသော ဆိုတော့ တီတိုးရပ်ဖ်ကို

ဝယ်ခိုင်းသတဲ့၊ တစ်ခါကုန်ရင်း တစ်ခါ ဝယ်ခိုင်းရင်းပေါ့ကွာ၊ အချုပ်ခန်း
 သာက အချုပ်သား လေးယောက် ရှိတယ်၊ လေးယောက်စလုံး အဝအပြ
 သာကကြတာကွ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးကျတော့ တီတိုးရပ်ဖိရုံ ချွတ်ယွင်း
 က်ကလေးက ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီညက တီတိုးရပ်ဖိက တခြား အချုပ်သား
 ဘွဲ့နဲ့ အတူ ကွက်ပြေးတယ်၊ ကနေ့မနက် သူ့ကို ပြန်မိတော့ သူတို့က မင်းကို
 အချုပ်ခန်းစောင့် အလုပ်က ဖြုတ်လိုက်ပြီလို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ သူက စိတ်
 ဝပ်ထိခိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် တစ်ချပ်ကို မျက်ပစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ သူ
 ဝမ်းခံရတာပေါ့၊ အခုတော့ သူ့ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြန်ပြီ”

“ဒင်နီကကော ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲ” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“အို ဒင်နီလား၊ သူလဲ လွတ်သွားတယ်လေ၊ သူ့ကိုတော့ ဖမ်းလို့
 မိဘူး” ဟု ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်က ဖြေသည်။

အားလုံးက သက်ပြင်းချကြသည်။

“ဒင်နီလဲ အတော့်ကို ဆိုးနေပြီ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဒီကောင်
 န်ကောင်းလာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ သူ ဒီလောက် သုံးဖြုန်းနေတယ် ဆိုတော့
 ငွေတွေ ဘယ်ကများ ရလာပါလိမ့်”

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်စီး ရနေပြီ ဖြစ်သော တော်ရဲလီးသည် ဒင်နီ၏
 မိမိဝင်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ပင်လယ်စားပြု၏ ခွေး
 သည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အပြင်သို့ ကြည့်ပြီး ဟိန်းသည်။
 လွန်တို့လူစုသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။
 ကောင်ကြီးကျိုးက ပေါက်တူးကို လှမ်းကိုင်ထားသည်။ တော်ရဲလီး၏ ခြေသံ
 သည် ဆင်ဝင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်။ အဝတွင်
 ဖြူဖြူလုပ်၍ ရပ်နေသော တော်ရဲလီး၊ သူသည် ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်း မလုပ်၊
 မိမိကြောင်တစ်ကောင်ပမာ အလွန် ညင်သာစွာဖြင့် ပီလွန်တို့ထံ ချဉ်းကပ်
 တာသည်။ အလွန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အမူအရာဖြင့် ကြောင်တစ်ကောင်က
 ဖားပတ်တစ်ကောင်ကို ပုတ်ကစားနေသည့်နယ် ပီလွန်တို့၊ လူစုအား ကျော
 ပုပ် ရင်သပ် လုပ်သည်။

“ကဲ မိတ်ဆွေတို့” ဟု သူက အလွန်ချိုသာသော လေသံဖြင့် စကား
 သည်။ ပီလွန်တို့ကတော့ တော်ရဲလီး၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်

နေကြသည်။ “ကဲ ကဲ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ ဖောက်သည်ကြီးတွေကို
 မကောင်းသတင်း ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောသည်။

ပီလွန်က ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်သည်။ “ဒင်နီလား၊ ဒင်နီ ဘာဖြစ်
 လို့လဲ၊ သူ နေမကောင်းဘူး၊ အခု ဘာဖြစ်သလဲ၊ မြန်မြန်ပြောဗျာ”

တော်ရဲလီးက ခေါင်းယမ်းသည်။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့ရယ်၊
 ဒင်နီကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့ကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ပဲ ပြော
 ရပါလိမ့်မယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ ဒီအိမ်မှာဆက်ပြီး နေပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး”
 သူ့စကားကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်
 နေကြသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဒါက ဘာစကားလဲဗျ” ဟု ပက်ဘလိုက မေးသည်။ “ကျုပ်တို့က
 ဘာပြုလို့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်ပြီးနေပိုင်ခွင့် မရှိရမှာလဲ”

တော်ရဲလီးက သူ့အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍
 အားလုံးရှေ့တွင် ရှေ့ယမ်းပြသည်။ “ဒီအိမ်ကို ဒင်နီ မပိုင်တော့ဘူး ကိုယ့်လူတို့”

“ဘာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲ၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဒင်နီ မပိုင်တော့
 တာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ကော်ဆီကန် ဝက်ကြီးရဲ့”

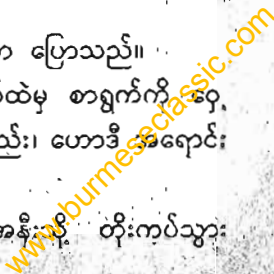
တော်ရဲလီးက ရယ်သည်။ “ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်ကို ငါ ပိုင်
 သွားပြီကွ၊ မနေ့ညက ဒင်နီ ငါ့ဆီရောက်လာပြီး ဒီအိမ်ကို နှစ်ဆယ့်ငါး
 ဒေါ်လာနဲ့ အပြတ်ရောင်းသွားတယ်”

အားလုံး မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ “ဒါဟာ လိမ်တာ
 ဖြစ်မယ်၊ ဒင်နီဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု တွေးကြသည်။
 ထို့နောက် “ဒါပေမယ့် အခုတလော ဒင်နီဟာ သိပ်ပြီး သောင်းကျန်းနေတယ်၊
 မကောင်းတာတွေ အများကြီး လုပ်နေတယ်၊ ငါတို့ ပစ္စည်းတွေကိုတောင်
 ဖိန်းနေတာ၊ သူ့အိမ်ကို ရောင်းချင်ရောင်းမှာပဲ”

“ဒါဟာ မင်း လိမ်တာဖြစ်မယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

တော်ရဲလီးက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ရှေ့
 ယမ်းပြသည်။ “ဟောဒီမှာ မြင်လား၊ သက်သေခံ ပစ္စည်း၊ ဟောဒီ အရောင်း
 စာချုပ်ပေါ်မှာ ဒင်နီ လက်မှတ်ထိုးထားတယ်”

ပက်ဘလိုက ဒေါသတကြီးဖြင့် တော်ရဲလီးအနီးသို့ တိုးကပ်သွား

သည်။ “မင်းသူ့ကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒင်နီအနေနဲ့ မူးနေတော့ သူ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး”

တော်ရဲလီးက စာရွက်ကို အနည်းငယ် ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး “တရားဥပဒေက အဲဒီ စကားမျိုးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ” ဟု ပြောသည်။ “ဒါကြောင့်ပဲ ပြောရတာတော့ အားနာပါတယ်။ မင်းတို့အားလုံး ငါ့အိမ်ပေါ်က အခုချက်ချင်း ဆင်းသွားကြဖို့ ပြောပါရစေ။ ဒီအိမ်ကို ဘယ်လို အသုံးချရမယ်ဆိုတာ ဝါစီစဉ်ပြီးနေပြီ” တော်ရဲလီး၏မျက်နှာမှ အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ထိုအပြုံးနေရာတွင် ရက်စက်သော အရိပ်လက္ခဏာများ ဝင်လာသည်။ “မင်းတို့ ဒီအိမ်ထဲက မထွက်ရင် ငါ ပုလိပ်ခေါ်ပြီး နှင်ရလိမ့်မယ်”

ပီလွန်က တော်ရဲလီး၏ အနီးသို့ အသာအယာ ကပ်သွားသည်။ ထိုတော်ရဲလီး၊ ပီလွန် ပြုံးပြီး သင့်အနီးသို့ ကပ်လာပါမူ သတိသာထား၊ ငွေရေ၊ ပြေးနိုင်လျှင် လွတ်အောင်ပြေးပြီး သံတံခါးများ အလုပ်ပိတ်ထားသည့် အခန်းတွင်း၌ ပုန်းနေပေတော့။

“ငါကတော့ ဒါတွေကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး” ဟု ပီလွန်က လေထောင့်ကလေးဖြင့်ပြောသည်။ “အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ဒင်နီလိုလူက အခုလို လုပ်တဲ့အတွက်တော့ ငါ စိတ်ထိခိုက်မိတယ်”

တော်ရဲလီးက မလိုတမာအသံဖြင့် ရယ်ပြန်သည်။

“ငါ့မှာ ရောင်းဖို့အိမ်ဆိုလို့ တစ်လုံးတလေတောင်မှ မပိုင်ခဲ့ဖူးဘူး” ဟု ပီလွန်က ဆက်ပြောသည်။ “အခု ဒင်နီက အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု တော်ရဲလီးက တမင်လုပ်ယူထားသော အသံဖြင့် လှောင်သလို ပြောင်သလိုလုပ်၍ ပြောသည်။ “ဒင်နီက ဟောဒီစာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးသွားပါတယ်။ ယုံပါပြီလားခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် မင်း ဒီအိမ်ကို ပိုင်တယ်လို့ သက်သေပြနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ အဲဒီစာရွက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“သိပ် ဟုတ်တာပေါ့ သောက်ရူးရဲ့၊ ဟောဒီစာရွက်ဟာ အခိုင်မာတဲ့ သက်သေခံပေါ့”

ပီလွန်က အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ “ငါက ဒီစာရွက်

ကို မင်း ယူသွားပြီး တရားဝင်ဖြစ်သွားအောင် အကြောင်းကြားပြီးပြီလို့ ထင်တာ”

တော်ရဲလီးက တမင်တကာ ပျားတိုက်၍ ရယ်သည်။ အို တော်ရဲလီး၊ သင် သတိ ရှိပေတော့၊ မြွေတွေ လှုပ်ရှားနေပုံကို သင် မမြင်ဘူးလား၊ အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ ရပ်နေပြီ။ ပက်ဘလိုကတော့ မီးဖိုချောင်တံခါးအဝမှာ။ ဟိုအကောင် ကောင်ကြီးဂျိုးကတော့ ပေါက်တူးကြီး ကိုင်လို့၊ သင်တွေ့ရဲ့လား။

“အလုပ်သဘောကို မင်းတို့လို လူလေလူလွင့် တေလေကြမ်းပိုးတွေ နားလည်မလားကွ၊ ငါအခု ဒီအိမ်ကပြန်မှ ဒီစာရွက်ကိုယူပြီး ရုံးကိုတရားဝင်”

လုပ်လိုက်ပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် တော်ရဲလီးသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်၊ ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး ကြမ်းပြင်နှင့် လွတ်သွားပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ဗိုင်းခနဲ ပြန်ကျလာသည်။ သူသည် ခြမ်းပြင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအားကုတ်ခြစ်ကာ ပြန်ထနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ သူ့နားထဲသို့ မီးဖိုအဖုံးဖွင့်သံ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“သူခိုးတွေ” ဟု တော်ရဲလီးက သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ သွေးရောင်သည် လည်ပင်းမှတစ်ဆင့် မျက်နှာပေါ်သို့ ကူးသွားသည်။ “သူခိုးတွေ၊ ကြွက်နာတွေ၊ ခွေးတွေ ငါ့စာရွက်ပြန်ပေး”

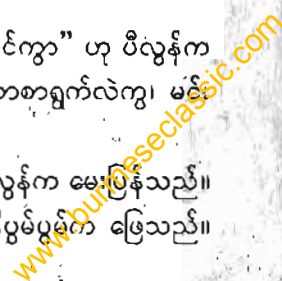
သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်နေသောပီလွန်က အလွန်အံ့အားသင့်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ငုံ့ကြည့်သည်။

“စာရွက်... ဟုတ်လား” ဟု ယဉ်ကျေးချိုသာစွာဖြင့် မေးသည်။ “ဒီလောက်ကြီး အငမ်းမရ တောင်းနေတာဟာ ဘာစာရွက်ပါလိမ့်”

“အရောင်းစာချုပ်ကွ၊ ဒီအိမ်ကို ငါပိုင်ကြောင်း သက်သေခံမယ့် စာရွက်၊ ငါ ပုလိပ်တိုင်မယ်ဟေ့၊ သိလား”

“စာရွက်တဲ့၊ ဘာစာရွက်ပါလိမ့်၊ ငါဖြင့် မသိပေါင်ကွာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ဟေ့ ပက်ဘလို၊ ဒီကောင်ပြောနေတာ ဘာစာရွက်လဲကွ၊ မခိုင်မယ့်သလား”

“ဟေ့ ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်၊ မင်းကောသိသလား” ဟု ပီလွန်က မေးပြန်သည်။ “သူ အိပ်မက်မက်ပြီး ပြောနေတာ ဖြစ်မယ်” ဟု ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်က ပြောသည်။

“ဟေ့ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၊ မင်းကော သူ ပြောနေတဲ့ စာရွက်ကို သိသလား။”

“ဟာကွာ၊ ဒီအကောင်ကြီး မူးနေတယ်လို့ ငါတော့ ထင်တာပဲ” ဟု ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက အဖြေပေးကာ “မနက် စောစောစီးစီး မူးတာကတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ စောလွန်းလှပါတယ်” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကောင်ကြီးဂျီး၊ မင်းကကော”
“ငါ အခုမှ ဝင်လာတာကွ၊ သူပြောတာ ငါ ဘာမှမသိဘူး”
“ပင်လယ်ဓားပြကော”

“သူ့မှာ ဘာစာရွက်မှ ပါမလာပါဘူးဗျာ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး သူ့ခွေးများဘက်သို့ လှည့်၍ “မင်းတို့ကော သိကြသလား” ဟု မေးသည်။

ပီလွန်သည် အသနားခံသည် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသော တော်ရဲလီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ “မိတ်ဆွေကြီး အမှတ်မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ် လွဲချင်လဲ လွဲမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ ကိုယ်ပဲ ကြည့်ပြန်ရမှာပဲ၊ အခန်းထဲမှာတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီလူတွေက လွဲပြီး ဘာစာရွက်မှ မရှိဘူး၊ တံကယ်လို့ ကျုပ်က ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာစာရွက်မှ မရှိပါဘူး၊ ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အပြစ်တင်မှာလား၊ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်ဗျာ”

တော်ရဲလီးသည် ထပ်မံ၍ အော်ရန် နောက်တွန့်လျက် ရှိသည်။ သူသည် တော်ရဲလီးကို ဆွဲထူကာ အိမ်ပြင်သို့ ထုတ်သွားပြီး လမ်းမပေါ်အရောက် ပို့ပေးသည်။ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်သော တော်ရဲလီးသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ပြန်သွားသည်။

သူတို့သည် ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြသည်။ နေသည် မြူနှင်းများကြားမှ အတင်းတိုးထွက်ရန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေပြန်ပြီ။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ မြူနှင်းများကို တစ်နေရာမှ ဖောက်၍ ထုတ်လာနိုင်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်မဝင်ကြတော့ဘဲ အိမ်မိတ်ဆင်ဝင်၌ ထိုင်ကြသည်။

“နှစ်ဆယ့်ငါး ဒေါ်လာကြီးများတောင် ဒီကောင် ဘာတွေ သုံးပေးလိမ့်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။

နေသည် မြူနှင်းများကို အောင်မြင်စွာ မောင်းထုတ် နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ပူနွေးလာပြီ ဖြစ်၍ ယင်ကောင်များသည် တဝီဝီ ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။

“ဒင်နီဆိုတဲ့ကောင် ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူးကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။

ငှက်တစ်ကောင်သည် နှင်းဆီချိုထဲသို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွလှုပ်ကာ ဝင်သွားသည်။ မစွက်မော်ရေး၏ ကြက်ဖများသည် နေရောင်ခြည်ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည့်နယ် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် တွန့်လျက် ရှိကြသည်။ ခြံဝင်းထဲ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော ပင်လယ်ဓားပြ၏ ခွေးများသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ကုတ်လိုက်ဖဲလိုက် အမြီးများကို တဖတ်တဖတ်ကိုက်လိုက်။

လမ်းမပေါ်မှ လျှောက်လာနေသည့် ခြေသံများ၊ အားလုံးမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်းသာအားရ ထလိုက်ပြီး အလွန် ချင်လန်းတက်ကြသော အပြုံးများဖြင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဒင်နီနှင့် တီတိုးရပ်ဖဲတို့သည် ဝင်းတံခါးမှ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် အလွန် လေးလံပုံရသော အိတ်နှစ်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်လုံး ဆွဲလာကြသည်။ ဒင်နီသည် သူ့လက်ထဲမှ အိတ်ကို ဆင်ဝင်တွင် ချထားလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာကတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

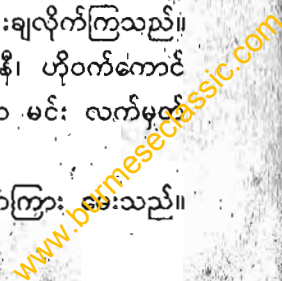
“တောင်ကုန်းပေါ် တက်ရတာ အတော်ပူသားကွ” ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။

“ဟေ့ တီတိုးရပ်ဖဲ၊ မင်း အချုပ် ခံရတယ်ဆို” ဟု ဂျန်နီပွမ်ပွမ်က မေးသည်။

“ငါ ထွက်ပြေးလာတာ၊ ငါ့လက်ထဲမှာ အခုထက်ထိ အချုပ်ခန်းသော့တွေ ရှိနေသေးတယ်”

ပီလွန်တို့ လူစုသည် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။ ပီလွန်က ဝိုင်ကွို အားရပါးရမော့သည်။ “ဒီမှာဟေ့ ဒင်နီ၊ ဟိုဝက်ကောင် တော်ရဲလီး ကနေမနက် ဒီကို ရောက်လာတယ်၊ သူ့ဆီမှာ မင်း လက်မှတ်ထုတ်ပေးထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီစာရွက် ဘယ်မှာလဲ” ဟု ဒင်နီက အလန့်တကြား မေးသည်။

“ ငါတို့က သူ လိမ်ပြောတယ်ဆိုတာ သိလို့ စာရွက်ကို ယူပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။ မင်း အဲဒီ စာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ် မထိုးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“မထိုးပါဘူးကွာ” ဟု ဒင်နီက ပြောပြီး ဝိုင်ကို မော့သည်။

“စားစရာလေးများ ရှိရင် ကောင်းမှာပဲကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ညည်းသည်။

ဒင်နီက ပြုံးသည်။ “ငါ မေ့နေတယ်၊ ဟိုအိတ်ထဲမှာ ကြက်သုံးကောင်နဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ ပါတယ်”

အလွန် စိတ်အေးချမ်းသွားပြီဖြစ်သော ပီလွန်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ဒင်နီ ပြန်ရောက်လာသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် စကားပြောသည်။ “ငါတို့ သူငယ်ချင်း ဒင်နီနဲ့တူတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးကို ဘယ်မှာသွားပြီ ရှာလို့ရမလဲ၊ သူဟာ ငါတို့ကို သူ့အိမ်ထဲမှာ နေခွင့်ပေးခဲ့တယ်၊ သူ ရတနာအစားအစာကို ခွဲဝေမျှတပြီး ကျွေးတယ်၊ သူ ရလာတဲ့ဝိုင်ကို ခွဲဝေမျှတပြီး တိုက်တယ်၊ ငါတို့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဟာ ကောင်းရှာပါတယ်ကွာ”

ဒင်နီသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ ကြမ်းပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နှုတ်မှလည်း “ဒါဟာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ၊ ချီးမွမ်းခံတိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ပျော်ရွှင်နေသော ပီလွန်သည် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ဝင်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ “ငါတို့တစ်တွေ တော်ရဲ့လီးအတွက် ကောင်းတာလေး တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးဦးမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၆

ဒင်နီ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများနှင့် ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများက အနစ်နာခံ၍ပေးသော ပါတီပွဲ

အိမ်မှ ထွက်သွားပြီးနောက် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းကာ ရမ်းကားချင်တိုင်း ရမ်းကားပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသော ဒင်နီသည် နောင်တတရား ရပုံမပေါ်သော်လည်း လူကတော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အလွန်အမင်း ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေပုံရ၏။ သူ အပြင်လောကမှ ရခဲ့သော အတွေ့အကြုံများမှာ မှု ယခုအချိန်ထိ သူ့စိတ်ထဲတွင် တရစ်ပတ်ပတ်နှင့် ဆန်းသစ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ဒင်နီသည် ယခင်ကလို ရွှင်လန်းတက်ကြွမှု မရှိတော့ပေ။ သူ၏ နေပုံထိုင်ပုံမှာ တွေတွေငေးငေး ဖြစ်နေသည်ကများ၏။ သူ့ အိပ်ရာမှ ထခြင်းသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တွင်ထိုင်၍ နေဆာလှုံရန်ဖြစ်၏။ ဆင်ဝင်၌ ထိုင်နေရာမှ ထခြင်းသည် အစာစားရန်ဖြစ်၏။ စားပွဲ၌ထိုင်နေရာမှ ထခြင်းသည် အိပ်ရာဝင်ရန်ဖြစ်၏။

သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် စကားတွေ အများကြီး ပြောနေကြသော်လည်း ပြောဆိုနေကြသမျှကို သူ မှားထောင်နေသည်မှ တစ်ပါး တစ်ခွန်းစာလေမှ ဝင်ရောက် ပြောဆိုခြင်းမပြုချေ။ ကော်နယ်လီယာရုဇ် တစ်ယောက် ယောက်ျားများ ထည်လဲနှင့် လဲ၍ တွဲနေသည့်အကြောင်းကို သူကြားသော်လည်း ယခင်ကလို စိတ်လှုပ်ရှားသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မပြုချေ။

တစ်ညတွင် ကောင်ကြီးဂျိုးသည် ဒင်နီ၏ အိပ်ရာပေါ် တက်အိပ်သည်။ ဒင်နီက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကြည့်နေသဖြင့် ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့က ဘေးဝင်၍ ကောင်ကြီးဂျိုးကို ရိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ မောင်းချခဲ့ရသည်။ တစ်ညတွင် ဆင်မီရက်စ်ပါး ဆိုသူသည် နှစ်သစ်ကူးပွဲ ကျင်းပသည်။

ဝိစကီတစ်ဂါလန်ကို သောက်ပြီး နွားမတစ်ကောင်ကို သတ်၍ ချက်စားသည်။ ထိုဖြစ်မှုအတွက် ပုလိပ်က ဆင်မိရက်စိပါးကိုဖမ်းပြီး အချုပ်သို့ပို့သည်။ ဤသတင်းကို ပီလွန်တို့လူစုက ဒင်နီအနီး၌ထိုင်၍ ပြောဆိုဝေဖန်ကြသည်။ ငြင်းကြခုံကြသည်။ သို့သော်လည်း ယခင်က ဤစကားဝိုင်းမျိုးတွင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ဒင်နီသည် တစ်ခွန်းတလေမျှပင် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

အနေအထိုင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသော ဒင်နီကိုကြည့်ကာ ပီလွန်တို့လူစု စိတ်ပူစ ပြုလာသည်။ “သူ သိပ်ကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “အသက်ကလဲ ကြီးလာပြီမဟုတ်လား”

ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာကတော့ တစ်မျိုးထင်သည်။ “သူ အပြင်ထွက်ပြီး ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လုပ်ခဲ့တာ တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်တောင် ကြာတာကွ၊ အဲဒါတော့ ပျော်စရာရှင်စရာဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကို ငြီးငွေ့နေပုံရတယ်” ဟု ဆိုသည်။

သူငယ်ချင်းများသည် အထီးကျန်စိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသော ဒင်နီကို ယခင်ကလို ပြန်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစား အားထုတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒင်နီကတော့ မလှုပ်မချောက်။ မနက်ခင်း ဆင်ဝင်အောက်၌ ထိုင်ကြသည့် အခါတိုင်း အားလုံးက ရယ်စရာ အကောင်းဆုံးသော ဝတ္ထုပုံပြင်များ ဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြသည်။ တော်တိလားလက် ရပ်ကွက်တွင်းမှ ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စများကို ပြောကြသည်။ ပီလွန်သည် ရပ်ကွက်တွင်းမှ သတင်းမျိုးစုံကို ထောက်လှမ်းပြီး အိမ်သို့ သယ်ဆောင်လာလေ့ ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဒင်နီ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော သတင်းများကို စိကာပတ်ကုံး ဖောက်သည် ပြန်ချသည်။ သို့သော်လည်း ဒင်နီ၏ မျက်လုံးများတွင် စိတ်ဝင်စားသည့် အရိပ်အငွေ့ မမြင်ရ။ ဖင်ပုန်းနွယ်နယ်နေသည့် လက္ခဏာများကိုသာ ဖော်ပြနေသည်။

“မင်း ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ” ဟု ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုခု ရှိနေလို့လား”

“ဟင်အင်း မရှိပါဘူး” ဟု ဒင်နီက ဖြေသည်။ ဒင်နီသည် သူ့ခြေထောက်များပေါ်၌ နားပြီး တရွရွ လျှောက်သွားနေသော ယင်ကောင်များကိုပင် မောင်းခြင်း ခြောက်ခြင်းမပြု။ တစ်ခါတစ်

ရိုက်ပြန်တော့လည်း စိတ်မပါတပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တက်ကြွသောစိတ်များနှင့် ရယ်မောသံများသည် ဒင်နီ၏ အိမ်အတွင်း၌ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။

ဒင်နီကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားစရာ ကောင်းနေသည်။ ဟိုတုန်းက အလွန် တက်ကြွသော ဒင်နီ၊ ရန်ဖြစ်ပြီဟေ့ဆိုလျှင် သူ ရှေ့ဆုံးက။ အရက်သောက်ကြပြီဆိုလျှင်လည်း ဘယ်လို လူစားမျိုးနှင့် မဆို သောက်နိုင်သူ၊ အချစ်ရေးရာ ကိစ္စများနှင့် ကြုံလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်တတ်သူ၊ အခုကျတော့ သူသည် ဆင်ဝင်၌ လက်နှစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချ၍ ခြေထောက်များကိုပစ်၍ ဦးခေါင်းကို ချိုး၍ ငေးတိငေးမော ဝိုင်တိဝိုင်တိုင်၊ သူ့မျက်လုံးများသည် ဘာခံစားမှုကိုမှ မပြ။

“မင်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ဒင်နီရယ်၊ မင်း ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာကြီးတည်စမှာ ပထမဆုံး လူဖြစ်လာရတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပါလား၊ ကမ္ဘာကြီးပျက်သုဉ်းသွားချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့လဲ တူလှပါကလား၊ မင်း ဒီလိုတော့ မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအနားမှာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်၊ သူတို့က မင်းမျက်နှာ အရိပ်အကဲကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြပါတယ်၊ သူတို့သခင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ ခွေးတွေနဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ မင်းပါးစပ်က ပျော်မြူးစရာ စကားလေးတစ်လုံးလောက်သာ ကြားလိုက်ရရင်၊ မင်းမျက်နှာက ရှင်လန်းတဲ့အကြည့်နဲ့သာ ကြည့်လိုက်ရင် အားလုံးက ဟောင်းဖို အမြဲနုနုဖို အဆင်သင့်ပါကွာ”

တစ်ရက်တွင် ပီလွန်သည် ဝိုင်အိုကို ဒင်နီ လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးပြီး “ကဲ ချကွာ၊ မင်း သောက်နိုင်သလောက် သောက်လိုက်စမ်း” ဟု ပြောသည်။ ဒင်နီက အိုကိုကိုကိုင်၍ မော့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကုလားထိုင်တွင် ပြန်၍ ဖိုကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းရာ နယ်မြေတွင် ပြန်၍ အခြေစိုက်ရန် အားထုတ်နေသည့်နယ် ရှိသည်။

“မင်းမှာ ဒဏ်ရာ တစ်ခုခု ရထားသလားကွာ” ဟု ပီလွန်က မေးသည်။

“မရပါဘူး” ဟု ဒင်နီက ဖြေသည်။ ပီလွန်က နောက်ထပ် ဝိုင်တစ်ခွက် ငှဲ့ပေးသည်။ ဒင်နီ၏ မျက်နှာကို

စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။ ဒင်နီ၏ မျက်နှာသည် မျက်တွင်းဟောက်ပက် နှင့် ပါးချောင် နားချောင်များ ကျနေသည်။ ဟိုယခင်က ဒင်နီ၏ အကြည့်မျိုးသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသလို ရှိသည်။ သူသည် ယင်တစ်ကောင်ကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်သတ်လိုက်လေသည်။

ပီလွန်၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ် ဝင်လာသည်။ သူသည် ပက်ဘလီ ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာ၊ ကောင်ကြီးဂျိုး၊ ပင်လယ်ဓားပြ၊ ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်နှင့် တီတို ရပ်ဖ်တို့ကို စုလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ ချောက်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ “ငါ ဝိုင်လက်ကျန် ဒင်နီကို တိုက်ကြည့်တယ်၊ ဟန်ကျသွား သလိုပဲ။ အမှန်က ဒင်နီမှာ လိုအပ်နေတာက ဝိုင်များများသောက်ဖို့ပဲ။ အဲ တော့ ငါတို့ သောက်ပွဲလေးတစ်ပွဲ လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဝိုင်များများ ဘယ်က ရနိုင်မလဲ”

ထိုအခါ ကျန်လူစုက ဝိုင်များများ ရနိုင်မည့် နေရာနှင့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစား ကြံဆကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျီးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။ “ချင်ကီးဆီမှာတော့ ငါးခွဲတဲ့ အလုပ်ရှိတယ်၊ ငါးဖိုက် သွားခွဲရင် လုပ်ခရမယ်၊ လုပ်ခရရင် ဝိုင်ရနိုင်တာပဲ”

အားလုံး စဉ်းစားကြသည်။ ဤနည်းမှလွဲ၍ အခြားနည်း မရှိ။ “အေး လေ ဒီအလုပ်ကို ငါတို့ ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ” ဟု ပြောကြသည်။ “တစ်ရက်လုပ်ရင် အလုံအလောက် ရနိုင်ပါတယ်” ဟု ဆိုကြသည်။

“ငါတို့လုပ်မယ်ကွာ” ဟု ပီလွန်က ဆုံးဖြတ်သည်။ “မနက်ဖြန် ငါတို့ အားလုံး ချင်ကီးဆီ သွားပြီး ငါးဖိုက်ခွဲမယ်၊ ညပိုင်းကျတော့ ဒင်နီအတွက် သောက်ပွဲလေး လုပ်မယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဒင်နီ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လျက်နေသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှထကာ လူသူ ကင်းမဲ့နေသော အခန်းများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဒင်နီသည် ပြဿနာတစ်ခုမှ တွေ့လာလျှင် ကြာကြာ စဉ်းစားနေတတ်သူ မဟုတ်။ သူသည် တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် ကိစ္စကို ပြဿနာတစ်ခုပင် မယူဆတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝပ် ထွက်ထိုင်နေသည်။

မကြာခင်မှာပင် သတင်းစကား တစ်ခုကို ကြားလာရသည်။ ဒင်နီ

သူငယ်ချင်းများ ချင်ကီးထံသွား၍ ငါးဖိုက်ခွဲသော အလုပ် လုပ်နေကြသည် ဟူသော သတင်းစကား ဖြစ်၏။ ဤသတင်းသည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများအဖို့ အစိုးရ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည် ဟူသော သတင်းမျိုးနှင့် တစ်တန်းတည်းထားသည့် သတင်းဖြစ်သည်။ လမ်း ထဲတွင်လည်း ပြောကြသည်။ အိမ်ထဲတွင်လည်း ပြောကြသည်။ မိန်းမများ သည် အိမ်နောက်ဖေးဝင်းခြံ၏ ဟိုဘက်သည်ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်ကာ ဤသတင်းကို အထူးအဆန်း သတင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပြောကြသည်။ “အောင်မယ် လေးတော့၊ အံ့ဩစရာပါပဲ။ ဒင်နီ သူငယ်ချင်းတွေက ချင်ကီးဆီသွားပြီး ငါး ဖိုက်ခွဲတဲ့အလုပ် လုပ်နေကြသတဲ့”

တစ်မနက်ခင်းလုံး ဤသတင်းသည် လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျား၌ ရေပန်း စားလျက်ရှိသည်။ ဘာကြောင့် သူတို့တစ်တွေ အခုလို လုပ်ကြပါလို့မို့၊ အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်၊ ထိုအကြောင်းသည် လျှို့ဝှက်ရမည့် အကြောင်း ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိသည်။ တချို့အမေများက သူတို့ သားသမီးများကို လွှတ်၍ ဟုတ်မဟုတ်၊ မှန် မမှန် သေချာအောင် ကြည့်ခိုင်းသည်။ သူတို့သားသမီး များ ပြန်လာလျှင် သတင်းကို အတည်ပြုနိုင်တော့မည်။ မကြာခင် သတင်းစုံ ရောက်လာသည်။

“ပက်ဘလီရဲ့ လက်ကို ငါးခွဲတဲ့ ဓား ထိသွားသတဲ့”

“ချင်ကီးက ပင်လယ်ဓားပြရဲ့ ခွေးတွေကို ခြေနဲ့ လိုက်ကန်လိုတဲ့”

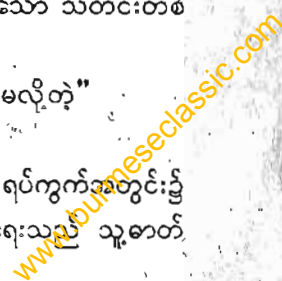
“ခွေးတွေ ပြန်ပို့လိုက်ရတယ်”

ဤသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အလောင်းအစား လုပ်သူများက လုပ်ကြ သည်။ ဤမျှလောက် ထူးခြားသည့် သတင်းသည် မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ ပိုမိုတစ်နေ့လုံး ကော်နယ်လီယာရစ်၏ သတင်းသည် တိမ်မြုပ်သွားသည်။ ထို့နောက် မွန်းတည့် အချိန်ခန့်တွင် နောက်ထပ် ထူးခြားသော သတင်းတစ် ပုဒ် ထွက်လာပြန်သည်။

“သူတို့က ဒင်နီအတွက် ပါတီပွဲကြီး တစ်ခု လုပ်မလို့တဲ့”

“လူတိုင်း သွားကြမလို့တဲ့”

ဤသတင်းကို အကြောင်းပြု၍ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ဤတင် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လာကြသည်။ မစွက်မော်ရေးသည် သူ့ဓာတ်

စက်ကို ထုတ်၍ မုန့်သုတ်သည်။ အကျယ်လောင်ဆုံးသော အသံများ ထွက်သည့် ဓာတ်ပြားများကို ရွေးသည်။ တော်တိလားဖလက် ရပ်ကွက်တွင် မီးတိုင်များဖြင့် တံထိန်ထိန် တညီးညီး ဖြစ်လာသည်။ ဒင်နီအတွက် ပါတီပေးမည့် လူများမှာ သူ့သူငယ်ချင်း ဓနစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နီတွင် မိတ်ဆွေ ဓနစ်ယောက်မျှသာ ရှိသည်ဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သတင်းကြားရုံဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသူများက လူများစု။ မစွက်ဆိုတိုသည့် သားလှီးဓားတစ်လက် ကိုင်၍ သူ့ကြက်ခြံထဲ ဆင်းသွားသည်။ မစွက်ပါမိချီ ကိုကတော့ သကြားတစ်အိတ်ကို မုန့်အိုးထဲ လောင်းထည့်ကာ မုန့်လှုပ်ပိတ်ပြင်ထားသည်။ မိန်းကလေးတစ်အုပ်သည် မွန်ထရေးမြို့ထဲမှ ဝူးလ်ဝတ်သီစတိုးသို့ သွားကာ ရောင်စုံစက္ကူများ ဝယ်ကြသည်။ ဂီတာနှင့် အကော်ဒီယို အသံညီသံများသည် တစ်ရပ်ကွက်လုံးတွင် ပျံ့နှံ့နေသည်။

သတင်းများ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ ပါတီပွဲကို လုပ်မည်။ သတင်းအတည်ဖြစ်သွားပြီ။ သူတို့အနေဖြင့် ပါတီပွဲအတွက် အနည်းဆုံး သုံးဆယ့်လေး ဒေါ်လာသုံးမည်။ ဝိုင် ဆယ့်လေးဂါလန်ကတော့ အဆင်သင့်။

တော်ရဲလီးသည် အရောင်းကိစ္စဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။ လူတို့က ဒင်နီ၏ အိမ်သို့ ယူသွားဖို့ ဝိုင်တစ်ဂါလန်စီ လာ၍ လာ၍ ဝယ်နေကြသည်။ တော်ရဲလီးကိုယ်တိုင်မှာလည်း လှုပ်ရှားမှု ပိုက်ကွန်တွင် ငြိတွယ်လျက် ရှိသည်။ “ဟေ့ ငါတို့လဲ ဒင်နီအိမ်ကို သွားဖြစ်ချင်မှ သွားဖြစ်မှာ၊ သွားတော့ ငါ့မိတ်ဆွေအတွက် ဝိုင်ဂါလန် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ယူသွားဦးမှာ” ဟု သူ့မိန်းမကို ပြောသည်။

မွန်လွဲပိုင်းသည် ကုန်လွန်သွားပြီ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပို၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ တစ်သက်လုံး ခေါက်၍ သိမ်းထားသော အဝတ်အစားများကို အနံ့အသက်ပျောက်ရန် ထုတ်လှန်းကြသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေခိုက်တွင် ဒင်နီ၏ အခြေအနေ မည်သို့ရှိပါသနည်း။ ဒင်နီသည် အရည်တစ်စက် ပျော်ကျနေသည့် လှုပ်လှုပ်ယောက်သဖွယ် သူ့နေရာတွင် မျောနေခွဲခေါက် ထိုင်နေသည်။ နေရောင်ခြည် နေရာရွေ့ကာမှပင် သူ လှုပ်ရှားသွားတတ်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှလူများသည် သူ့အိမ်ခြံဝင်း တံခါးရှေ့မှ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လှုပ်လျက်ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း ဒင်နီကတော့ မ

မယုက်၊ ညနေလေးနာရီထိုးသောအခါ သူသည် ထိုင်ရာမှထပြီး မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

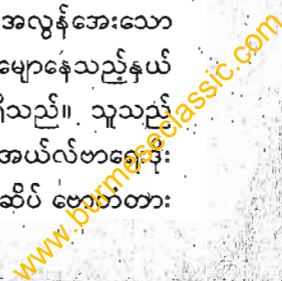
အစားအစာများ ရောက်လာကြသည်။ ထမင်းများနှင့် ကြက်သားဟင်းအိုးများ။ ပြီးတော့ ဝိုင်များ တစ်ဂါလန်ပြီး တစ်ဂါလန်၊ ဂါလန်ပေါင်းစုံဖြောက်အမြား ရောက်လာသည်။ မာတီနက်ဇ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်စိမ်းပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားသည့် အာလူးဝီစကီ အိုးကို တူးကာ ဒင်နီအိမ်သို့ ယူလာသည်။

ညနေ ငါးနာရီခွဲတွင် ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများ ပြန်လာကြသည်။ သူ့လုပ် ပင်ပန်း၍ နွမ်းနယ်နေကြသော်လည်း သူတို့မှန်းခြေနှင့် ကိုက်သဖြင့် အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သူတို့သည် မီးရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်ညီးနေသော ဂိမ်းကို အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်နေရ၏။ အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ရယ်ကြသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုများသည် သူတို့ထံမှ ထွက်ပြေးကြသည်။ သူတို့သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် လည်လျက်ရှိလေသည်။

မာမာချီပိုသည် ဇလုံကြီးတစ်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် မ၊၍ သယ်လာသော သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဒင်နီ၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လူများသာ လူကတတ်ဖွဲ့တစ်ဦးဖြစ်သော ပေါ်လီကိုသည် ငရုတ်သီးများနှင့် ချက်ထားသည့် အိုးတစ်လုံး တင်ထားသော မီးဖိုကို မ၊၍ ဝင်လာသည်။ အော်သံများ၊ ဝီရင်းဆိုသံများ၊ မိန်းမများ၏ စကားပြောသံများနှင့် ကလေးများ၏ ဆူသံများ ဝင်သံများ။

ဆူသံ ပူသံ အော်သံ ဟစ်သံများကြောင့် မွန်ထရေးမြို့မှ ပုလိပ်တစ်ယောက် ကျက်လာသည်။ “အိုး ပါတီပွဲ လုပ်မလို့ပါဗျာ၊ ဝိုင်တစ်ခွက် တစ်ဖလားလောက်ပဲ မှာကြမှာပါ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ” ဟု ဆီးပြောကြသည်။

ဒင်နီတစ်ယောက် ဘယ်ဆီများ ရောက်နေပါလိမ့်။ အလွန်အေးသော မုန့်လှုပ် ညကျကာမှ ဒင်နီသည် မီးခိုးတန်းတစ်တန်း လွင့်မျောနေသည့်နယ်ထဲထွန်းမြို့တွင်း၌ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။ သူသည် လိုက်ဘက် သွားသည်။ ဘူတာရုံကိုလည်း ရောက်သည်။ အယ်လ်ဗာရှေးဒိုးပုလိပ် မကြီးဘေးမှ ဘီလီယက်ခံသို့လည်း ဝင်သည်။ သဘောဆီပဲ ဟောတံတား

များဘက်ကိုလည်း လျှောက်လိုက်သေးသည်။ ဒင်နီ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ဘာကြောင့် သူ အခုလိုလျှောက်သွားနေရပါသနည်း။ ဒင်နီ ကိုယ်တိုင်ပင် သူ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ။ သူ့နုလုံးသားသည် 'သူ့အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပြီးအပိုင် ခွဲခွာရတော့မည့်အချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည် ခံစားမှုမျိုးဝင်ကာ နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ အမျိုးအမည် မသိသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားနေရသည်။ သူသည် သူ့ယခင်က စားကျေ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ အနံ့မျိုးစုံကို ရှူရပါ၏။ သို့သော်လည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း မဖြစ်။ သူသည် နာမည်ကြီး မဒမ်ဇူကာ၏ ဇိမ်နန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် လုပ်ပြနေသော မိန်းကလေးများကို ငဲ့စောင်း၍ပင် မကြည့်။ သူသည် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာကာ ဆိပ်ခံဖော်တံတားဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သူသည် တံတားသံတိုင်ပေါင် ကိုမှီ၍ အလွန်အလွန်နက်သော ရေပြင်ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သူသည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။

အမှောင်ရိပ်များ ကျလာသည်အခါ ဒင်နီ၏ အိမ်မှလူများသည် ဒင်နီအတွက် စိတ်ပူလာကြသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများသည် ပါတီပွဲမှ ထွက်ကြပြီး မွန်ထရေးမြို့ဘက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် လမ်း၌ တွေ့သူများအား "ဒင်နီကို မတွေ့လိုက်ကြဘူးလား" ဟု နှစ်စမ်းကြသည်။

"တွေ့လိုက်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ ဒီအနားက ဖြတ်လျှောက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်"

ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့သည် သူတို့ သူငယ်ချင်းများ သွားရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မှောင်မည်းနေသော သင်္ဘောဆိပ် တံတား၏ သံတိုင်ကို မှီရပ်နေသည့် ဒင်နီကို မြင်ကြသည်။ တံတားတစ်ထွန်းထားသည့် လျှပ်စစ်မီးရောင်က ခပ်မိန့်မိန့်၊ သူတို့သည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဒင်နီဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားကြသည်။

ထိုနေ့က ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ နောင်အခါ ပက်ဘလိုက ပြောပြသည်အတိုင်းဆိုလျှင် အလွန် ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။ ပက်ဘလိုက အဆိုအရ သူနှင့် ပီလွန်တို့ ဒင်နီထံ လျှောက်သွားသည့်အခါ ဒင်နီသည် သံတိုင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေသည်။ "သူ သံတိုင်မှီပြီး ရပ်နေတာမြင်တော့ ငါ

သေချာချာ ထပ်ကြည့်မိတယ်၊ ငါ မြင်လိုက်တာကတော့ ဒင်နီတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒင်နီရဲ့ ခေါင်းအထက်နားမှာ တိမ်ပုပ်မည်းမည်းကြီးလို အရာဝတ္ထု တစ်ခု ရွေ့နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်၊ ပထမတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငှက်မည်းကြီး တစ်ကောင်လို ထင်မိတယ်၊ သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်လိုက်တော့လဲ ဟုတ်တယ်၊ ငှက်မည်းကြီး၊ ကြီးသမှ အတော့ကိုကြီးတာ၊ ယုန်တစ်ကောင်ရဲ့ တွင်းပေါက် အထက်က တရစ်ဝဲဝဲပျံနေတဲ့ သိမ်းငှက်ကြီးတစ်ကောင်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ငါ့ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်လာတာနဲ့ ဘုရားသခင်ကိုတောင် အာရုံပြုလိုက်မိသေးတယ်၊ ငါတို့ ဒင်နီအနား ရောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီငှက်ကြီး မရှိတော့ဘူး" ဟု ပက်ဘလိုက ပြောလေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း ထိုနေ့က သူနှင့် အတူတူသွားခဲ့သည့် ပီလွန်ကတော့ ထိုငှက်ကို မမြင်ခဲ့ချေ၊ ထို့အပြင်လည်း ပက်ဘလို ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုသည်ကို ပီလွန်မမြင်လိုက်ဟု ဆိုသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပက်ဘလို၏ ပြောစကားများကို မမှန်ပါဟုတော့ ပီလွန်ကမပြော၊ ဤစကားများမှာ ပက်ဘလို၏ စကားများသာ ဖြစ်သဖြင့် သူ ဘာမှ ဝင်ရောက် ပြောဆိုပိုင်ခွင့် မရှိဟု သူက ယူဆသည်။

ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်က သူတို့သည် ဒင်နီကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နီထံသို့ အပြေးအလွှား သွားကြသည်။ တံတားပေါ်၌ ခင်းထားသည့် သစ်သားများသည် သူတို့ ခြေထောက်များအောက်မှ အသံမျိုးစုံ မြည်လျက်ရှိ၏။ ဒင်နီကတော့ လှည့်၍ပင် မကြည့်ပေ။ ပီလွန်နှင့် ပက်ဘလိုတို့က ဒင်နီ၏ လက်မောင်းများကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဝင်ကိုင်းပြီး ဆွဲလှည့်ကာမှပင် လှည့်ကြည့်သည်။

- "ဒင်နီ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ"
- "ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"
- "မင်း နေမကောင်းဘူးလား ဒင်နီ"
- "ကောင်းပါတယ်"

"ဒီလိုဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာသလိုလို တစ်ခုခုကြောင့် ဝမ်းနည်းနေသလိုလိုပဲ"

"ငါလဲ မသိဘူး" ဟု ဒင်နီက ပြောသည်။ "ငါ့စိတ်ထဲက အသလို ဖြစ်နေတာ၊ ဘာမှ လုပ်ချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိဘူး"

“ဆရာဝန် ပြုကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဒင်နီ”

“ငါ နေကောင်းတယ်လို့ မင်းတို့ကို ပြောပြီးပါပကောလား”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါပြောမယ်” ဟု ပီလွန်က ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။

“အခု ငါတို့ မင်းအိမ်မှာ မင်းအတွက် ပါတီပွဲတစ်ခု လုပ်ထားတယ်၊ တော်တော်လာဖလက် ရပ်ကွက်ထဲက လူတိုင်းလိုလို ပါတီပွဲမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ တေးဂီတလဲ ပါတယ်၊ ဝိုင်လဲပါတယ်၊ စားစရာတွေလဲပါတယ်၊ ဝိုင်ဆိုရင် ဂါလန် နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် ရိုမယ်ထင်တာပဲ၊ ရောင်စုံစက္ကူတွေ တာတွေနဲ့ တခမ်းတနားကို ပြင်ဆင်ထားတာ၊ မင်း လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

ဒင်နီသည် နောက်သို့လှည့်ပြီး ရေပြင်ကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ သူ့ သူငယ်ချင်းများဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ကြည်လင်တောက်ပခြင်းမရှိ။ “အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ငါလိုက်မယ်၊ ကဲကွာ မြန်မြန် သွားကြရအောင်၊ ငါလဲ ရေငတ်လှပြီ၊ ပါတီပွဲမှာ ကောင်မလေးတွေကော ရှိရဲ့လား”

“အများကြီးပဲ”

“ဒါဆိုရင် မြန်မြန် သွားကြရအောင်၊ ကဲ လာကြ”

ဒင်နီကပင် ပီလွန်တို့ရှေ့မှ ဦးအောင် ပြေးသွားသည်။ ပါတီပွဲဆီမှ တီးသံ မှုတ်သံများကို အဝေးမှပင် ကြားနေရ၏။ ပျော်ရွှင်မြူးထူး နေကြသည်။ လူသံများပါ ကြားနေရ၏။ သုံးယောက်သား အပြေးအလွှား သွားကြသည်။ ဒင်နီက သူ့ခေါင်းကို မော့ကာ ကိုယ့်တီ ဝဲပုလွေတစ်ကောင် အူသလို အူလိုက်သေးသည်။ လူအများက သူ့ကို ဝိုင်အိုးများ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ထိုးပေးကြသည်။ သူကလည်း ပေးသမျှအိုးကို တစ်အိုးချင်းစီယူ၍ တစ်ကျွတ်စီ မော့သွားသည်။

တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်မှ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပါတီပွဲခရောင်း စကား စပ်မိသည့်အခါတိုင်း ထိုညက ဒင်နီ၏ ပါတီပွဲကို ထည့်ဝင်ပြီး မပြောဘဲမနေနိုင်၊ “ခင်ဗျား ဒင်နီအိမ်မှာလုပ်တဲ့ ပါတီပွဲကို ရောက်မှ တယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ “အဲဒီပါတီပွဲမှ တကယ်ပွဲမျှ” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ “ဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပါတီပွဲမျိုးကို ဘယ်သူပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိလား၊ အဲသလိုပွဲမျိုးကို အိပ်မက်တောင်

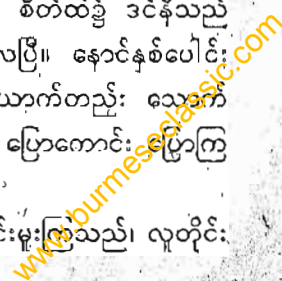

မက်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ တကယ် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုပဲ၊ အဲဒီညက ဒဏ်ရာ အနာတရ မရတဲ့အကောင် တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး၊ နည်းတာများတာပဲ ကွာတယ်၊ အားလုံး ဒဏ်ရာနဲ့ချည်း ပြန်ကြရတာ၊ ဆော်လိုက်ကြတာမှ လူနစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးချင် စီ ဆော်တဲ့ပွဲမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ပါတီပွဲမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ ရွေးမနေဘဲ ချကြ နက်ကြတဲ့ ပွဲမျိုး” ဟု အားရပါးရ ဖောက်သည်ချလေ့ရှိ၏။

မှန်လည်းမှန်သည်၊ ထိုညက ပါတီပွဲတွင် မိန်းမများ၏ ရယ်သံများသည် ကြွက်ကြွက်ညှစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသားများ၏ အသံသေး အသံကြောင်ဖြင့် အော်သံများ၊ အိမ်အနီးအနားရှိ မြောင်းကြိုမြောင်းကြား၊ ချောက်ကြိုချောက်ကြားများဆီမှ နှစ်ကိုယ်ကြား တွတ်ထိုးသံများ၊ ငြင်းသံ ခုံသံများ၊ တွန်းထိုးကန်ကျောက်သံများနှင့် တောင်းပန် တိုးလျှိုးသံများ၊ ပါတီပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည့် နောက်တစ်ရက်မှ စ၍ တစ်ပတ်တိတိမျှ အမှားဝန်ခံသူများသည် ဘုန်းတော်ကြီး ရာမွန်ထံ ဝင်လာမစဲ တသံသံ ဖြစ်ကုန်သည်။ ထိုညက ဗြောင်းဆန်အောင် ကလိုက်ကြသော လူအများ၏ ဒဏ်ကြောင့် ကပွဲကြမ်းပြင်မှာ ပြန်သုံး၍ မရလောက်အောင်ပင် ပျက်စီးသွားခဲ့ရ၏။

ထိုညက ပါတီပွဲတွင် ဒင်နီ၏ အခြေအနေ မည်သို့ ရှိခဲ့ပါသနည်း။ ဒင်နီတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် သောက်ကာ အိလွန်အကျွံ မူးခဲ့သည်။ သူသည် စားပွဲပြင် ဆောက်တစ်ချောင်းဖြင့် မြင်မြင်သမျှ ယောက်ျား မိန်းမကလေးလူကြီးမရွေး လျှောက်ရိုက်သည်။ ဒင်နီသည် လူကောင်းတစ်ယောက်နှင့်မတူ၊ အရူးတစ်ယောက်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ ထိုညက ပါတီပွဲတက်ခဲ့ကြသော တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများကတော့ ထိုညက ဒင်နီတစ်ယောက်တည်း ဝိုင်သုံးဂါလန်တိတိ သောက်သည်ဟု ပြောကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါတွင် သူတို့၏ မျက်စိထဲ စိတ်ထဲ၌ ဒင်နီသည် လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦး၊ နတ်သားတစ်ပါး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ နောင်နှစ်ပေါင်း အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ထိုညက ဒင်နီတစ်ယောက်တည်း သေအင်သွားခဲ့သည့် ဝိုင်မှာ ဂါလန်သုံးဆယ်တိတိ ရှိသည်ဟု ပြောကောင်း ပြောကြပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုညက ပါတီပွဲတွင် လူတိုင်းမူးကြသည်၊ လူတိုင်း

ရမ်းကြသည်၊ ကြမ်းကြသည်၊ အားလုံးထဲတွင် ဒင်နီသည် အမှူးဆုံး အရူးဆုံး အရမ်းဆုံး အကြမ်းဆုံး။ ထိုညက မွန်ထရေးမြို့ထဲရှိ မီးသတ်ကားများသည် အရေးအခင်း ပေါ်လာသည်နှင့် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်သို့ လာနိုင်ရန် အသင့် ပြင်ထားကြသည်။ မီးသတ်သမား အားလုံးလည်း ယူနီဖောင်းများ အသင့်ဝတ်ဆင်ပြီး စောင့်နေကြသည်။

ညသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားလျက် ရှိသည်။ ဒင်နီကတော့ ကြမ်းဆဲ ရမ်းဆဲ။ ထိုညက အဖြစ်ကို ပြောပြမည့် သက်သေ အမြောက်အမြား ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသက်သေများ၏ စကားမှာ အတညီယူရခက် သည်။ ဒင်နီတစ်ယောက်တည်း ဝိုင်ဂါလန် သုံးဆယ်တိတိ သောက်ပါသည် ဟူသော ထွက်ချက်မျိုးသည် တရားဥပဒေ ရှုထောင့်မှကြည့်၍ ချေဖျက်လျှင် ပိုပျက်သွားဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိနေ၏။ အမှန်တော့ ထိုညက ထိုသက်သေများ ကိုယ်တိုင် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်လောက်အောင် မှူးရှူးနေကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုညက အဖြစ်အပျက်များကို အမှန်အတိုင်း ပြောနိုင်ကြသည်ဟု အတိအကျ သတ်မှတ်ရန် ခက်သည်။ သို့သော်လည်း ဝါတီပွဲပြီး၍ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ် သုံးပတ်ခန့်မျှ ကုန်လွန်သွားသောအခါ ဖြစ်ရပ်အမှန်သည် သူပြောလူပြောနှင့် အမှန်အတိုင်း ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။

ထိုညက ဒင်နီသည် ကြောက်စရာ ကောင်းနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရဲရဲတောက်နေသည်။ သူ့ရုပ်သွင်မှာ တခြား လူတွေထက် အဆမတန် ကြီးမားထွားကျိုင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်ဟုပင် ခံစားရသည်။ သူသည် သူ့အိမ်ခန်းထဲ၌ ရပ်နေသည်။ သူ့ညာဘက်လက်ထဲ တွင် ထင်းရှူးသား စားပွဲခြေထောက်ကြီး တစ်ချောင်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကမ္ဘာ့ လောကကြီး တစ်ခုလုံးအား စိန်ခေါ်လျက် ရှိ၏။

“ဘယ်သူမိုက်သလဲ၊ မိုက်တဲ့ကောင် ရှိလား” ဟု အော်သည်။ “ဆတ္တီ ရဲတဲ့ကောင် အခုထွက်ခွဲစမ်း” ဟု သံကုန် အော်ဟစ်သည်။ အားလုံးက သူ့ ကို ကြောက်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ ထင်းရှူးသားတုတ်ကြီး ကို ကြောက်သည်။ ဒင်နီကတော့ တုတ်ကြီးကို ဝှေ့လိုက် ယမ်းလိုက်၊ အကော် ခံယံများ၏ အသံသည် ရပ်သွားသည်။ ကနေသူများလည်း ဆက် မကနိုင်တော့။

“သတ္တီရဲတဲ့ကောင် တစ်ကောင်မှ မရှိဘူးလားကွ” ဟု ဒင်နီက ထပ်

အော်ပြန်သည်။ “ငါနဲ့ ချရဲတဲ့ကောင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးလားကွ ဟေ” သို့သော်လည်း မည်သူမှ ထွက်မလာ။ ထိုအခါ ဒင်နီက အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ “ငါနဲ့ ယှဉ်ပုံတဲ့ကောင်ကို လိုက်ရှာရတော့မှာပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုကာ အိမ်အပြင်သို့ ဒုယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ မည်သူကမှ မတားပုံ သဖြင့် သည်အတိုင်း ရပ်၍ ကြည့်နေကြသည်။

အိမ်အပြင်ဘက်မှ ဒင်နီ၏ စိန်ခေါ်သံများနှင့် တုတ်ဝှေ့ယမ်းသံများ ကို အိမ်အတွင်းမှ လူများအားလုံး ကြားနေကြရသည်။ ထို့နောက် အိမ် နောက်ဖေး ချောက်ကမ်းပါးဆီမှ ဒင်နီကို ပြန်၍ စိန်ခေါ်သံတစ်သံ ကြား လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစိန်ခေါ်သံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည် ဟုလည်း ပြောကြသည်။ ဒင်နီက စိန်ခေါ်သူထံ ပြေးသွားသည်ကိုလည်း သူတို့အားလုံး ကြားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒင်နီ၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်သည့် အသံနှင့် လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု မြေကြီးပေါ်ကျသံ၊ ပြီးတော့ ငြိမ်တိတ်သွားသည်။

လူအားလုံး အံ့အားသင့်ကာ ငြိမ်နေကြသည်။ နောက်ထပ် ဘာသံ ကြားရဦးမလဲဟု နားစွင့်ကြသည်။ ဘာသံမှမကြားရ၊ ညသည် ချောက်ချား ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လာသည်။ အရုဏ်ဦး အလင်းရောင်သည် ဝင်ရောက်စပြုပြီ။

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ” ဟု ပီလွန်က ပြောကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက် သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကျန်လူစုက သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ ဒင်နီ၏ ခြေသံများကို ကြားခဲ့ရသော အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဒင်နီကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ၊ ချောက်ကမ်းပါး အစွန်းသို့ ရောက်သွားကြသည့် အချိန်ထိ ဒင်နီကို မတွေ့ရ။ လွန်ခဲ့သော ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာက ရေစီးကြောင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးဟန်တူသည့် အောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်း ချောက်ကမ်းပါး ကြမ်းပြင်ဆီသို့ သွားရာ လမ်းကွေ့သို့ ရောက်သွား ကြသည်။ ပီလွန်သည် ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်ကာ အောက်ခြေသို့ ဆင်းသည်။ ကျန်လူများကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ ချောက်၏ အောက်ခြေ တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြွေမှုကျိုးပဲ့ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ မရှုလှ ဖြစ် နေသော ဒင်နီ၏ အနီး၌ ရပ်နေသည့် ပီလွန်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဒင်နီသည်

အပလေးဆယ်အမြင့်မှ လိမ့်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပီလွန်က မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ကြည့်သည်။ “ငါကတော့ သူ မသေသေးဘူးလို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဆရာဝန်တစ်ယောက် သွားပင့်ကြကွာ၊ ဘုန်းတော်ကြီး ရာမွန်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း ပင့်ခဲ့” ဟု အော်သည်။

ပီလွန်နောက်မှ လိုက်လာသူများသည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကုန်သည်။ နောက်ဆယ့်ငါး မိနစ်ခန့် အတွင်းတွင် အိပ်ပျော်နေသော ဆရာဝန်လေးယောက်သည် အတင်းဝင်၍ အနီးခံရပြီး ပိဆာနိုးတစ်စု၏ ဆွဲခေါ်လာခြင်းကို ခံကြရသည်။ ဆရာဝန်များမှာ ဘာဖြစ်မှန်း သိကြသည် မဟုတ်၊ အတင်းအဓမ္မ ဆွဲထုပြီး ဆွဲခေါ်လာ၍သာ ပါလာကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ဆေးအိတ်များကို အတင်းအဓမ္မ လက်ထဲထိုးထည့်၍သာ ကိုင်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ရာမွန်မှာလည်း ဆရာဝန်များကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ပိဆာနိုးတစ်စု၏ လက်ထဲတွင် ဒရွတ်သီထိုး ပါလာသည်။ သရဲ နှင့်ပေးဖို့လား၊ မွေးစကလေး တစ်ဦး သေတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသဖြင့် နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ အမြန်ဆုံး ပြုလုပ်ပေးဖို့လား၊ ဘာကိုမျှ မည်မည်ရရ မသိ။ ထိုအချိန်တွင် ပီလွန်၊ ပက်ဘလိုနှင့် ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာတို့သည် ဒင်နီကို ပွေ့ကာ ချောက်ထဲမှ တက်လာကြပြီး အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးထားပြီး။ ဒင်နီ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားပြီးပြီ။ ဒင်နီကတော့ အသက်ကို မျှင်းမျှင်းရှူနေဆဲ။

ပထမဆုံး ဆရာဝန်များ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ဦးစားပေးရပါမလဲဟု စဉ်းစားကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ စဉ်းစားနေ၍ အချိန်အနည်းငယ် ကြာသွားသဖြင့် ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူများက မျက်စောင်းတစ်ခဲ အံ့တကြိတ်ကြိတ် လှုပ်ခြင်းကိုပင် ခံကြရသည်။ ဒင်နီကို စစ်လိုက်ဆေးလိုက် ရသည့်အချိန်မှာ ဘာမှ မကြာလိုက်၊ ဘုန်းတော်ကြီးရာမွန် ဆိုက်ရောက်လာချိန်တွင် ဒင်နီကို စစ်ဆေးပြီးနေပြီ။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ပီလွန်၊ ပက်ဘလို၊ ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာ၊ ကောင်ကြီးဂျို၊ ဂျွန်နီပွမ်ပွမ်၊ တီတိုးရပ်ဖ်၊ ပင်လယ်ဓားပြနှင့် သူ့ခွေးများသည် ဒင်နီ၏ အိပ်ရာဘေး၌ ရပ်နေကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့အားလုံးသည် ဒင်နီ၏ မိသားစုပင် မဟုတ်ပါလား။ အိပ်ခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်ထားသည်။

အပြင်ဘက် ခန်းမကြီးထဲတွင်မူ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အားလုံးငြိမ်ဆိတ်ကာ အဖြေကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဆရာဝန်များသည် အချင်းချင်း ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ ဘုန်းတော်ကြီးရာမွန် ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲမရှိ၊ ပကတိ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် မိန်းမများသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုကျွေးကြသည်။ ယောက်ျားများ၏ ခြေထောက်များသည် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ထို့နောက် အပြင်ဘက်ရှိ အရုဏ်အလင်းရောင်ဆီသို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဒင်နီ၏ အိပ်ခန်းတံခါးက ပိတ်မြဲတိုင်း ပိတ်လျက်။

၁၇

သေခြင်းသည် လူတစ်ဦးနှင့်သာ ဆိုင်သော ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စ တစ်ရပ်ဖြစ်၍ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၊ ပြင်းပြသော အပူမီး တောက်လောင်ခြင်းစသည့် စိတ်အာရုံ ခံစားမှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ သေသူကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းဟူသော ဈာပနကိစ္စမှာမူကား အများနှင့် သက်ဆိုင်သော လူမှုရေး ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်လာပေသည်။ ဈာပနတစ်ခုကို ပို့ဆောင်ရာ၌ မိမိ၏ မော်တော်ကားကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်၍ ပို့ခြင်း၊ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်၍ အနက်ရောင် ဖိနပ်ကိုစီး၍ အသုဘမြှုပ်နှံသည့် ဓမ္မေတုသော၌ ရစ်ခြင်း၊ မည်သူမည်ဝါက ပို့သည်ဟူသော စာတန်းကတ်ပြားကလေး လှပစွာ ချည်နှောင်ထားသည့် လွှမ်းလှူပန်းခွေ ပို့ခြင်းစသော အလုပ်များသည် လူမှုကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ကြောင်းကို သိသာထင်ရှားစေသော အရာများ ဖြစ်၏။ ဈာပနနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဤအရာများသည် မလုပ်မဖြစ်သည့်အရာများဟု သတ်မှတ် လိုက်မကြလေသည်။

ဒင်နီသည် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ သေဆုံးသွားသည်မှာ နှစ်ရက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဒင်နီဟူသောလူသည် မရှိတော့။ လူတို့၏ မျက်နှာများသည် ဒင်နီ သေဆုံးသွားသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတည်းဟူသော ခြုံလွှာများကို မျက်နှာတွင် ဖုံးအုပ်ထားကြသော်လည်း သူတို့၏ နှလုံးသားများကတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော အရာတစ်ခုကြောင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ အစိုးရ ရဲဘော်ဟောင်းများ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ကာယကံရှင်များ ဆန္ဒရှိပါက စစ်တပ်ထုံးစံဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသည်။ ယခု ဒင်နီသေပြီး ဒင်နီသည် စစ်သားဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်မှ လူအများအဖို့တော့ အစိုးရ ကတိတည် မတည် စောင့်ကြည့်ရမည့် ပွဲတစ်ခု

ဖြစ်နေသည်။ ဒင်နီကွယ်လွန်ကြောင်းကို မွန်ထရေးမြို့ရှိ စစ်တပ်သို့ အကြောင်းကြားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒင်နီ၏အလောင်းကို မပုပ်မသိုးရအောင် အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ဆေးများ ထိုးထားပြီးပြီ။ အလောင်းတင်ရန် စစ်မြင်းရထားကိုပင် ဆေးများ ပြန်သုတ်ထားပြီးပြီ။ ခေါင်းပေါ်လွှမ်းရမည့် အလံအသစ်တစ်ခုကိုပင် အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပြီ။ သောကြာနေ့ သင်္ဂြိုဟ်မည်ဟူသောအမိန့်ပင် ထွက်ပြီးခဲ့ပြီ။

နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် သင်္ဂြိုဟ်မည်။ ပို့ဆောင်ရမည့် တပ်၊ တပ်စု-ကာ၊ အမှတ်-၁၁ မြင်းတပ်၊ စစ်တီးဝိုင်းနှင့် သေနတ်ပစ်အဖွဲ့။

တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်းမှ အမျိုးသမီးများသည် ဒင်နီ၏ ဈာပန အခမ်းအနား၌ အသုံးပြုရန် မွန်ထရေးမြို့ရှိ နေရှင်နယ် ဒေါ်လာစတိုးသို့ သွား၍ လိုအပ်သောပစ္စည်းများ ဝယ်ကြပြန်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသော ကလေးများသည် မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ ပန်းခြံများသို့သွားကာ ပန်းများ တောင်းကြသည်။ ဒင်နီအတွက် လွမ်းလှူပန်းခွေများ ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ပါတီပွဲ ပြုလုပ်သည့်ညက ဝတ်လိုက်သဖြင့် သီးသန့်ထားသော ဝတ်စုံများမှာ ကြေမွကုန်ပြီ။ ဒင်နီ၏အလောင်းကို နှစ်ရက်မျှ ထားလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ထိုနှစ်ရက်အတွင်း အဝတ်များကို လျှော်ရမည်။ ကော်တင်ရမည်။ အစုတ်အပြဲလေးများရှာ၍ ဖာထေးရမည်။ ပြီးစေ့ မီးပူတိုက်ရမည်။ ဤ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမှာလည်း သူတို့အဖို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် ပွဲတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

အသုဘ၏ ဒုတိယနေ့ ညပိုင်းတွင် ဒင်နီ၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများသည် ဒင်နီ၏ အိမ်တွင် လာရောက် စုရုံးကြသည်။ ဝိုင်တစ်ဂါလန်ပြီး တစ်ဂါလန် သောက်ကြသည်။ သူတို့သည် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်များ၏ ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးတွင် ဒင်နီနှင့် အခင်မင်ဆုံးသော အပေါင်းအသင်းများဖြစ်သည်။ ဒင်နီမသေမီက ဒင်နီ၏ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုကို အများဆုံး ရယူခဲ့သူများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဒင်နီလိုပင် ပီဆာနီးလူမျိုးများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ ဒင်နီ၏ အသုဘအခမ်းအနားကို လိုက်၍ ပို့နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းလှသည်။ သူတို့အဖြစ်တို့ တန့်န့်စဉ်းစားကာ ခေါင်းများပင် ကိုက်လျက်ရှိကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းလှသည့် ဤအဖြစ်ကို ရင်မဆိုင်ချင်သော်လည်း ရနိုင်သည့် အခြေအနေမရှိ၊ သူတို့တွင် အဝတ်အထည် ဆို၍ ခါးဝတ်ခါးစားသာ ရှိ၏။ ထိုခါးဝတ်ခါးစားများသည် နဂါးတည်းက ဟောင်းနွမ်းနေရသည့် အထဲ ပါတီပွဲညက သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်း ခဲ့မိကြသဖြင့် စုတ်ပြတ်နေကြလေပြီ။

အမှန်တော့ သူတို့ဝတ်ထားသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနှင့် ဂျင်းရှပ် အင်္ကျီပြာတို့သည် သူတို့ကိုယ်ပေါ် လှောင်ခွဲကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဘောင်းဘီဆိုလျှင် ဒူးခေါင်းနေရာများ၌ မြင်မကောင်းအောင် ပြနေပြီ။ ရှပ်အင်္ကျီကျတော့ ပို၍ ဆိုးချေသေ ၏။ တခြားလူများထံမှ အဝတ်အစား ခဏတစ်ဖြုတ် ငှားဝတ်ဖို့မှာလည်း လုံးဝဖြစ်နိုင်စရာ မရှိ၊ ယခု ဒင်နီ၏ အသုဘတွင် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများသည် အားလုံးပင် လိုက်ပို့ကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် ယခုလို ပွဲမျိုးကျမှ သူတို့တွင် ရှိနေသည့် အဝတ်အစားများကို လူအများ မြင်သာအောင်ဝတ်၍ ကြွားခွင့် ဝါခွင့် ရကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ဒင်နီ၏ အသုဘကို လိုက်မပို့မည့်လူမှာ ကော့ကီရီအိုဒန် ဆိုသူတစ်ဦး သာ ရှိ၏။ သူထံမှ အဝတ်များကို ငှား၍ ဝတ်ဖို့မှာလည်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ ကော့ကီရီအိုဒန်သည် ကျောက်ပေါက်နေသဖြင့် သူ့အဝတ်များကိုသာ ယူ၍ ဝတ်လိုက်လျှင် ရောဂါကူးစက်ခြင်း ခံရပေလိမ့်မည်။

ပိဆာနိုးများအဖို့ ဝတ်စုံသစ် တစ်စုံ ဝယ်ဖို့အတွက် ငွေလို၏။ ထိုလိုငွေကို သူတောင်းစားလို လိုက်၍တောင်းပါမှ သို့မဟုတ် ခိုးယူပါမှသာ ရနိုင်စရာရှိ၏။ ပို၍ ဆိုးနေသည်ကား လူခြောက်ဦးအတွက် ဝတ်စုံ ခြောက်စုံ ဝယ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

မိမိတို့ အလွန်ချစ်သော သူငယ်ချင်း ဒင်နီ၏ အသုဘကို အဝတ် အထည် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လိုက်မပို့ချင်စိတ် ကိန်းအောင်းနေခြင်းသည် ဒင်နီကို မခင်၍ မချစ်၍လော၊ ရပ်ကွက်တွင်း၌ အတူနေကြသူ အားလုံးက အဝတ်အစားသစ်တွေ ဝတ်ပြီး မိမိတို့က စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသည်ကို ရှက်ခြင်းသည် မှန်မှ မှန်ပါမည်လော၊ သူငယ်ချင်း တစ်စုသည် မေးထောက် ထိုင်ကာ ဝတ်စုံသစ် ရနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစား ကြံဆကြသည် တိုင်ပင်ကြသည်။

“ငါတို့ ညပိုင်းမှာထွက်ပြီး ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ဝတ်စုံတစ်စုံစီရအောင် ခိုးနိုင်ရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ အမှန်တော့ ထို စကားကို ပီလွန်သည် နည်းလမ်း ရှာမရ၍သာ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်သည့်ကို သူကိုယ်တိုင် နားလည်သည်။ ထိုညအဖို့ လူတိုင်းသည် ဝတ်စုံသစ်ကို သူတို့အိမ်ရာဘေး၌ထား၍ အိပ်ကြမည်မှာ သေချာ၏။ အကယ်၍ ပွားခိုးခဲ့ပါမူ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်ပေတော့မည်။

“တစ်ခါတလေ ကယ်တင်ခြင်းတပ်ဖွဲ့က ဝတ်စုံတွေ အခမဲ့ လှူတတ် တယ်ကွ” ဟု ဂျီဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

“ငါ ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီကွာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “သူတို့မှာလဲ ဝတ်စုံသစ် ပြတ်နေတယ်တဲ့”

ကံကြမ္မာသည် သူတို့ကို အဘက်ဘက်မှ ဆန့်ကျင်လျက် ရှိသည်။ တီတိုးရပ်သည် ဘယ်က ရလာမှန်းမသိသော အစိမ်းရောင် လက်ကိုင်ပဝါသစ် တစ်ထည်ကို သူ့အင်္ကျီရှေ့ အိတ်ကပ်ထဲ၌ ခေါက်ထည့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင် လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို ဝိုင်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံး များက မလိုလားမှုကို ဖော်ပြနေကြသဖြင့် အသာတပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ထွက် သွားလေသည်။

“အချိန် တစ်ပတ်လောက်ရရင်လဲ အကောင်းသားကွာ” ဟု ပီလွန်က ညည်းသည်။ “တစ်ပတ်သာ အချိန်ရရင် ငါတို့ ငါးမိုက်ခွဲတဲ့အလုပ် လုပ်နိုင် တယ်၊ စက်တာက အသုဘချမှက မနက်ဖြန် ဖြစ်နေတာဆိုတယ်၊ အသုဘ လိုက်ပို့နိုင်မယ် နည်းတစ်နည်းတော့ ရှိတယ်ကွ သိလား”

“ဘယ်လိုလဲ” ဟု အားလုံးက ဝိုင်းမေးကြသည်။

“စစ်တီးဝိုင်းအဖွဲ့နဲ့ လိုက်ပို့တဲ့သူတွေက လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ကြ မှာဆိုတော့ ငါတို့က လမ်းဘေးက လိုက်နိုင်တယ်၊ သုသာန်ရောက်တော့လည်း မြက်တွေက သိပ်ထူတယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့က မြက်ပင်တွေကြားမှာ ဝပ်ပြီး အသုဘ အခမ်းအနားကို ကြည့်ကြတာပေါ့”

ကျန်လူစုက ပီလွန်ကို အလွန်ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ပီလွန်သည် အလွန် ဉာဏ်ထက်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းကို မရအရ ရှာနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း အခု သူပေးသည့် နည်း

www.burmeseclassic.com

လမ်းမှာ မိမိတို့၏ဆန္ဒ တစ်ဝက်သာလျှင် ပြည့်မည်ဖြစ်၏။ အသုဘ အခမ်းအနားကို မြင်တော့မြင်ရမည်။ သူတို့လူစု အသုဘအခမ်းအနားတွင် ပါဝင်နေသည်ကိုမှ မည်သူကမှ မြင်ကြတော့မည်မဟုတ်။

“အခု ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲထဲက ငါတို့အတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုတော့ ရတယ်” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ “ငါတို့မှာ ဝတ်စုံသစ်တစ်စုံကို အမြဲတမ်း အပိုဆောင်ထားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ လိုမယ် မလိုဘူးဆိုတာ ဘယ်သူက ကြိုပြီး ပြောနိုင်မှာလဲ”

ပီလွန်တို့ လူစုသည် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ညလုံး မြို့ထဲ၌ တလည်လည် လျှောက်သွားနေကြသည်။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အလှဆုံးပန်းများကို ခူးကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသော အခါ ဒင်နီကို မြှုပ်ရန် အသင့်တူးထားသော တွင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် ဖွန်ထရေးမြို့တွင်းမှ အလှဆုံး အကောင်းဆုံး ပန်းများ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

သဘာဝတရားသည် အမြဲတစေ အဆင်ပြေနေအောင် လုပ်ပေးတတ်သည် မဟုတ်။ ဝါတာလူး စစ်ပွဲစတင်မီ မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခြင်း၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်များ ကျင်းပသည့်နေ့ ကျခါမှ မြေပြင်တွင် ပေလေးဆယ်ထု ရှိသော ဆောင်းဆီးနှင်းများ အဆက်မပြတ်ကျခြင်း စသည်တို့သည် ဤစကားမှန်ကြောင်း ထောက်ခံနေသည့် သာဓကများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဒင်နီအသုဘချမည့် သောကြာနေ့သည် သာယာသောနေ့ တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ နေသည် ပျော်ပွဲစား ထွက်ဖို့ကောင်းသည့် နေ့တစ်နေ့ဟုပင် သတ်မှတ်ချင်လောက်အောင် ကြည်လင် တောက်ပနေလျက် ရှိသည်။ စင်ရော်များသည် အုပ်လိုက်သင်းလိုက်ဖွဲ့ကာ ငါးစည်သွတ် စက်ရုံများဘက်သို့ ရှေ့ရှု ပျံသန်းနေကြသည်။ ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ လာ၍ ငါးမျှားလှေ ရှိသူများသည် သူတို့လာနေကျ နေရာများ၌ ထိုင်ကာ ငါးမျှားနေကြပြီ။ စက်ချုပ်သမား မစ္စတာ မာချာဒိုးသည် သူ့ဆိုင် ပြတင်းပေါက်တွင် “ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပြန်ရောက်မည်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်တို့နေပြီ။ သူသည် အသုဘပို့ရန် အိမ်ပြန်၍ အဝတ်အစား လဲလှဲဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ လူဝီလူယက်တီးသည် သူ့လှေကို ဆေးအသစ်သုတ်ကာ လိုလီတာဟူသော အမည်ကိုဖျက်၍ ညီနောင်သုံးဖော် ဟူသော အမည်

သစ် ရေးနေဆဲသည်။ ပုလိပ်သား ဂျိတ်လိတ်သည် ဒဲလ်မွန်တီမှ အမိုးဖွင့် နှစ်ယောက်စီကားတစ်စီးကို ဖမ်းဆီးလာသည်။

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြသည်။ ဒင်နီ၏ အိပ်ရာသည် လွတ်လျက်ရှိ၏။ စီးသူမဲ့နေသော မြင်းတစ်ကောင်နှင့် တူလျက် ရှိသည်။ ယခင်က ဤအိပ်ရာကို မက်မောခဲ့ဖူးသော ကောင်ကြီးကျိုးသည်ပင်လျှင် အလွန် စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် အိပ်ရာဆီသို့ တွေ့ဝေဝေးမောလျက် ရှိသည်။

“အခုလို သာယာတဲ့ မနက်ခင်းမျိုးကို ဒင်နီ သိပ်သဘောကျတာ” ဟု ပီလွန်က ပြောသည်။ သူတို့သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တွင် ထိုင်၍ နေစာလှုံရင်း သူတို့သူငယ်ချင်း ဒင်နီကို အောက်မေ့ သတိရနေကြသည်။ တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ဒင်နီ၏ ကောင်းကွက်များကိုချည်း သတိရကြသည်။ ဒင်နီ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များ၊ အားနည်းချက်များနှင့် အပြစ်များကို မေ့သွားကြသည်။

“ဒီကောင်ကြီးဟာ သန်လဲ သိပ်သန်တာ” ဟု ပက်ဘလိုက ပြောသည်။ “သန်တဲ့နေရာမှာ လားတစ်ကောင် ကျနေတာပဲကွ၊ သိလား၊ မြက်ခြောက် ဖိတ်ကြီး တစ်လုံးလောက်များ အသာလေး မ၊နိုင်တယ်”

သူတို့သည် ဒင်နီ၏ ကောင်းခြင်း၊ ဒင်နီ၏ သတ္တိနှင့် ဒင်နီ၏ ဘာသာတရား ကြည့်သို့ ကိုင်းရှိုင်းမှုများကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြပြန်သည်။

မကြာမီအတွင်းမှာပင် အသုဘအခမ်းအနားမစမီ ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်ရန် ကျားရိုးကျောင်းအတွင်း၌ လူအများ စုဝေးရမည့်အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ပီလွန်တို့လူစုသည် စုတ်ပြတ်ပေရေနေသော အဝတ်အစားများနှင့် ဘုရားရိုးကျောင်းရှေ့ လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှရပ်ကွာ ငေးမောနေကြသည်။ သူတို့ထက် ကံကောင်းသူများကတော့ အဝတ်အစားသစ်များဖြင့် ကျားရိုးကျောင်းထဲသို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဝင်ရောက်သွားနေကြသည်။ ပီလွန်တို့သည် ဘုရားရိုးကျောင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဓမ္မတေး၊ ဂီတသံများ၊ မုဗ္ဗတေး သီဆိုသံများနှင့် တရားဟောသံများကို ကြားနေကြ၏။

မြင်းတပ်မှ တပ်ဖွဲ့ဝင် စစ်သားများ ရောက်လာသည်။ စစ်ဘင်္ဂါ အဖွဲ့နှင့် သေနတ်ပစ်အဖွဲ့ဝင်များ ပါ ပါလာသည်။ မြင်းခြောက်ကောင်စီ အလောင် တင် မြင်းရထားကိုလည်း လှမ်းမြင်နေကြရ၏။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ တဖြောင်းဖြောင်းကျနေသော မြင်းခွာသံများသည် သူတို့၏ နှလုံးများကို ကြွေမှုသွားအောင် လုပ်နေသည်နှင့်တူလှသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ဒင်နီ၏ခေါင်းကို မထုတ်လာကြပြီး ဖြစ်ရထားပေါ် တင်သည်။ ပီလွန်တို့သည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ သူ့အတိုင်းပင် ရပ်၍ ကြည့်နေကြသည်။

မြင်းရထားပေါ် ခေါင်းရောက်သွားသည့်အခါ အလံတစ်ခုဖြင့် လှည့်လိုက်သည်။ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ခရာမှတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို အဖမ်းသို့ မြှောက်ကာ ပြန်ချလိုက်သည်။ တပ်စုသည် ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် ချိတ်သွားသည်။ နောက်မှ ကပ်လိုက်လျက်ရှိသော သေနတ်ပစ်အဖွဲ့ တပ်ဖွဲ့များသည် သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းများကို အောက်စိုက်ထားကြသည်။

စစ်တီးပိုင်းအဖွဲ့မှ ဘင်ခရာသံသည် ပီလွန်တို့လူစု၏ နှလုံးသားများကို နာကျင် ညှဏ်ထက် နာကျင်အောင် ရိုက်ပုတ်နေသည်နယ်ရှိသည်။ ဘင်ခရာအဖွဲ့နောက်မှ အလောင်းတင် မြင်းရထားသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားလိုက်လာလျက်ရှိ၏။ အသုဘပို့ ပရိသတ်ကတော့ အလောင်း နောက်မှကပ် အမျိုးသားများသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်လျက် အမျိုးသမီးများကတော့ သူတို့၏ ဂါဝန်စ၊ စကတ်စများ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မသိမသာ မလျက်။ ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူတိုင်းလိုလို လိုက်ပို့ကြသည်။ ကော်နယ်လီယာရစ်၊ မစ္စက်မော်ရေး၊ ဂဲလ်ဗက်စ်၊ တော်နီနှင့် သူဇနီး၊ မစ္စက်ပါလိုချီကို၊ တီတိုးရပ်ဖိ၊ ရာမီရက်စ်၊ မစ္စတာမာရီစသည် စသည်လူများ။

ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော ပီလွန်တို့လူစုသည် မြင်ကွင်းကြည့်ကာ ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း စသည့် ဝေဒနာများ အပြင်းအထန် ခံစားကြရ၏။ သူတို့သည် တတ်နိုင်သမျှ အားတက်လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်အတိုင်း လျှောက်၍ လိုက်လာကြသည်။

ပထမဆုံး သူ့စိတ်သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲသူမှာ ဂျိုးဆပ်စ်ပေ

ဖြစ်၏။ သူသည် ရှက်လွန်းသဖြင့် ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးသည်။ သူ့အဖေသည် လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ လူအများက လေးစားကြည့်ညှိခဲ့ရသော နာမည်ကြီး လက်ဝှေ့သမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂျိုးဆပ်စ်ပေရီယာသည် လူမျက်နှာကို လူအများမမြင်နိုင်အောင် ငိုက်စိုက်ချထား ခပ်ကုပ်ကုပ် လျှောက်လွှားသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ငါယောက်ကလည်း သူ့လိုပင် လုပ်ကာ ခပ်ကုပ်ကုပ် လျှောက်ကြသည်။ ခွေးငါ့ကောင်ကလည်း သူတို့နောက်မှ သူတို့လိုပင်။

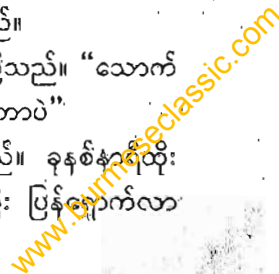
အသုဘပို့သူများ သုသာန်တွင်းသို့ မဝင်မီ ပီလွန်တို့ လူစုသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားကာ ဒင်နီ၏ အလောင်းမြေချသည့် တွင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မြက်ပင်ရည်ကြီးများ ကြား၌ ဝင်ပုန်းနေကြသည်။ အသုဘ မြေချသည့် အခါ အနားမှာ တိုတောင်းလွန်းလှချေသည်။ ခေါင်းကို မြေတွင်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းချသည်။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံများ ကြားသောအခါ ကြောက်လန့်ခြင်း မဖြစ်။ သူတို့ သေနတ်များ မောင်းဟင်သံကိုကြား ရ၏။ ထို့နောက် ခရာမှတ်သံ၊ ပြီးတော့ သေနတ်ပစ်ဖောက်သံများ။ ပင်လယ်စားပြု၏ ခွေးများသည် ဦးခေါင်းများကိုမော့ကာ သံရည်ဆွဲ၍ အူကြသည်။ ပင်လယ်စားပြု သည် သူ့ခွေးများ အတွက် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ဒင်နီ၏အလောင်း မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်သည့် အခါအနားသည် လျင်မြန်စွာပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ပီလွန်တို့လူစုသည် အသုဘပို့ ပရိသတ် လူစုများကွဲမီ စော၍ သုသာန်အပြင်သို့ထွက်ကာ တိတ်တဆိတ် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့အဖြစ်ကို လူအများမမြင်အောင် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့သည် လူသူမရှိသဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသော တော်ရဲလီ၏ အိမ်အနီးမှ ဖြတ်ကြရသည်။ ပီလွန်သည် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး ဝိုင်တစ်ဂါလန် နှစ်လုံးကို ယူသည်။ သူတို့သည် ငြိမ်ဆိတ်နေသော ဒင်နီ၏ အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ်ပင် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် ဝိုင်အိုးနှစ်လုံးကို အလယ်တွင် ချကာ သောက်ကြလေသည်။

“ဒင်နီဟာ ဝိုင် သိပ်ကြိုက်တဲ့ကောင်” ဟု ပြောမိကြသည်။ “သောက်တာပဲ ဝိုင်သာ ရှိနေလို့ကတော့ ဒီကောင်ကြီးဟာ ပျော်နေတာပဲ”

မွန်းလွဲပိုင်းကုန်သွားပြီး ညပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ခုနစ်နာရီထိုး သောအခါ တီတိုးရပ်ဖိသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်ထုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာ

သည်။ သူငယ်ချင်းများက တစ်ယောက်တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိကာဖွားကြသည်။ ထိုအခါ တံတွေးတပျစ်ပျစ် ဖြစ်လာသည်။ ဝိုင် ဒုတိယအိုးကို ဖွင့်ကြရပြီ။ ပီလွန်က “တူလီပန်း” သီချင်းကို ဆိုရန် ကြိုးစားသည်။

“ကနေည သူ့အိမ်မှာ ကော်နဲလီယာရုဇီ တစ်ယောက်တည်းရယ်ကွ” ဟု ပီလွန်က တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေမိသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အလွမ်းသီချင်းတွေ ဆိုရင်တော့ ဘာမှ ထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ” ဟု ဂျိုးဆပ်စ်မေရီယာက ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့်ကွာ ငါတို့ သူငယ်ချင်း ဒင်နီဟာ အလွမ်းသီချင်းတွေကို မကြိုက်ဘူးကွ” ပက်ဘလိုက ကန့်ကွက်သည်။ “သူက မြူးမြူးကြွကြွ သီချင်းတွေမှ ကြိုက်တာ၊ အထူးသဖြင့် ခပ်ထထ မိန်းမတွေအကြောင်း ရေးစပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေကို ပိုပြီး ကြိုက်သေးတယ်”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံကြသည်။ “အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒင်နီဟာ မိန်းမတွေအဖို့ မဟာသူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပဲကွ”

ပက်ဘလိုက “တူလီပန်း” သီချင်း ဒုတိယအပိုဒ်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စည်းသည်။ ပီလွန်က လိုက်ဆိုသည်။ ထိုအခါ ကျန်လူများကပါ သီချင်းအဆုံးအထိ လိုက်ဆိုကြလေသည်။

သီချင်းဆုံးသောအခါ ပီလွန်က လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်တွင် တပ်၍ တအားဖွားသည်။ မီးက ငြိမ်းနေပြီ။ “ဟေ့ တီတိုးရပ်စ်၊ မင်၊ ဂီတာ သွားယူပါလားကွ၊ ဂီတာနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီး မြိုင်တာပေါ့။” သူသည် ဆေးလိပ်ကို မီးပြန်ညှိကာဖွားသည်။ လက်ထဲမှ မီးမငြိမ်းသေးသော မီးခြစ်ဆံကိုမူ လက်ညှိုးဖြင့် တောက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

မီးခြစ်ဆံသည် ဖာဖက်နံရံတွင် ကပ်၍ ချထားသည့် သတင်းစာအဟောင်း တစ်စောင်ပေါ်သို့ ကျသည်။ အားလုံးက မီးကိုငြိမ်းရန် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ခေါင်းထောင့် ကြည့်လိုက်ကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း အကျေတစ်မျိုး ဝင်လာဟန်တူ၏။ မည်သူမှ ထိုင်နေရာမှမထ။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြီးကြသည်။ သူတို့သည် သတင်းစာပေါ်မှ မီးခြစ်ဆံ မီးတောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြသည်။ မီးတောက်သည် သေသွားတော့မည်နယ် တဖြည်းဖြည်းချင်း မှေးမှိန်သွားသည်။ ထို့နောက်

ဖျတ်ခနဲ အရောင်လက်ကာ မီးတောက် ပြန်ထလာသည်။ မီးတောက်သည် သတင်းစာ တစ်စောင်လုံးကို ကုန်အောင်ဝါးမျိုးပြီးသော် နံရံသို့ကူးကာ ခြောက်သယောင်းနေသော သစ်သားကို စွဲသည်။

ပီလွန်တို့ လူစုသည် အပြုံးမပျက်။ မီးတောက်သည် မြွေတစ်ကောင် လျှောက်သွားနေသည့်နယ် နံရံတစ်လျှောက် တွယ်ကပ်တက်ကာ ခေါင်မိုးအထိ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ခေါင်မိုးမှ ဖောက်ထွက်ကာ တလူးလူး တလွန်လွန် လှုပ်ရှားသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများသည် ကြီးထွားလာသည်နှင့်အမျှ ဆူညံသောအသံကို ပြုသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ပီလွန်တို့လူစုသည် ထိုင်နေရာမှထကာ အိမ်အပြင်သို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှဆို သင်ခန်းစာယူလေ့ရှိသော ပီလွန်သည် ဝိုင်လက်ကျန် ရှိနေသေးသည့်အိုးကို ချိုင်းတွင်ညှပ်ကာ ယူလာခဲ့သည်။

မွန်ထရေးမြို့ဘက်မှ မီးသတ်ကား ခေါင်းလောင်းသံများသည် ဆူညံစွာ အော်မြည်လျက် ရှိကြသည်။ မီးသတ်ကားများသည် စတင်ဂီယာဖြင့် တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်တည်ရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာကြသည်။ မီးမောင်းများမှ အလင်းရောင်တန်းများသည် သစ်ပင်များပေါ်သို့ ဖြန့်၍ဖြန့်၍ ကျလာနေသည်။ မီးသတ်ကားများ ဆိုက်ရောက်ချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံးကို ဝါးမျိုးထားသည့် မီးတောက်ကြီးတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ မီးသတ်သမားများသည် ဘေးအိမ်များသို့ မီးမကူးရန် အနီးအနား တစ်ဝိုက်ရှိ အိမ်များနှင့် သစ်ပင်များကိုသာ ရေဖျန်းပေးကြသည်။

မီးလောင်ရာကို လာ၍ကြည့်နေကြသော တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများကြားတွင် ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများသည် ရပ်နေကြ၏။ သူတို့သည် တစ်အိမ်လုံး ပြာကျသွားသည့်အချိန်အထိ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ မီးသတ်ကားများသည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြလေပြီ။

တော်တီလာဖလက် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများသည် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဒင်နီ၏ သူငယ်ချင်းများက တော့ မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေသေးသောပြာပုံကို ရပ်၍ကြည့်နေကြဆဲ။ သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ထူးဆန်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်

၂၆၈ မောင်ထွန်းသူ

လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် မီးလောင်ထားသော အိမ်နေရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူတို့သည် မီးလောင်မြေအပါးမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်ပင် အတူတူ တွဲမလျှောက်၊ အားလုံး တကွတည်း တစ်ဦးချင်းစီ။ ။

မောင်ထွန်းသူ
၁၉၈၆ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၁ ရက်

ဗုဒ္ဓစာပေမှ ထွက်ရှိလာမည့် စာအုပ်များ

၁။

ကျောင်းသားဝန်းကျင် ဖတ်အမြင်

(အလယ်တန်း စာစီစာကုံးများ)

ကြည်နိုင်

၂။

အလင်္ကာပန်းခင်း စာစီစာကုံးများ

ကြည်နိုင်

၃။

ဆယ့်နှစ်လကုသိနှင့် နေ့ထူးနေ့မြတ် စာစီစာကုံးများ

ကြည်နိုင်